Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

Η Πριγκίπισσα της Οργής

Αρχεία της Σιδηράς Δυναστείας
Βιβλίο Α΄

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

ISBN: 978-618-5031-43-5
ISBN(set): 978-618-5031-42-8

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Διαβάστε περισσότερες ιστορίες από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν
δωρεάν στο
www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ

Αρχεία της Σιδηράς Δυναστείας
Βιβλίο Α΄

Μια Ιστορία από το Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης γιορτάζει τα εβδομηκοστά του γενέθλια, καθώς και την αγορά ενός μεγάλου μέρους του μοναδικού τηλεοπτικού σταθμού της Θακέρκοβ. Ορισμένοι από τους καλεσμένους του αστειεύονται ότι τώρα ο τηλεοπτικός σταθμός δεν θα πρέπει πια να ονομάζεται «*Το Άστρο*» αλλά «*Το Νυχτερινό Άστρο*», ή κάτι παρόμοια ταιριαστό. Ο Κύριλλος γελά συγκρατημένα, λέγοντας ότι δεν θα ήθελε να μονοπωλήσει σε τέτοιο βαθμό τις ειδήσεις στην πόλη.

Πολλά από τα άτομα της καλής κοινωνίας της Θακέρκοβ βρίσκονται απόψε στη βίλα του Νυχταστέρη στη Γραμμή, την ανατολικότερη από τις συνοικίες της Θακέρκοβ, και μια από τις καλύτερες περιοχές της. Ανάμεσά στους καλεσμένους είναι ο νέος Αρχιφρούραρχος Βάνης Οδόνυχος και η Πολιτειάρχης Αλκυόνη Νυκτόψυχη, που (όπως και με το Άστρο) πολλοί κάνουν συγκρίσεις του επώνυμού της με το επώνυμο του Κύριλλου. *Νυκτόψυχη η Πολιτειάρχης μας, Νυχταστέρηδες οι πλούσιοι, λένε. Κάποια σχέση θα υπάρχει, δεν μπορεί!* (Αν και, στην πραγματικότητα, καμία συγγένεια δεν έχουν.) *Νύχτα έχει πέσει στη Θακέρκοβ.* Κι άλλοι γελάνε μ'αυτό, αποκρινόμενοι: *Τότε είναι μια πολύ καλή νύχτα, δεν είναι; Από εκείνες τις γλυκές, πλούσιες, καλοκαιρινές νύχτες, όλο χορό, ποτά, και μουσική.* Αλλά δεν συμφωνούν όλοι με την εκτίμησή τους: *Πλούσιες νύχτες; Για κάποιους, ίσως. Για κάποιους – και μόνο.*

Η διάλυση της Συμπαντικής Παντοκρατορίας και ο διωγμός της από τη Σεργήλη, ύστερα από τον τελευταίο μεγάλο πόλεμο, άφησε ολόκληρη τη διάσταση με πολλές υλικές ζημιές και οικονομικά προβλήματα. Τώρα έχει αρχίσει να ορθοποδεί λιγάκι, ειδικά μετά από το Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης, το οποίο αποτέλεσε θέαμα που προσέλκυσε κόσμο από διάφορες διαστάσεις του Γνωστού Σύμπαντος.

Δυστυχώς, η Θακέρκοβ δεν ήταν από τις πόλεις όπου πέρασαν τα αγωνιστικά οχήματα, και επομένως δεν συγκέντρωσε πολλούς τουρίστες· ωστόσο, είχε κι αυτή τα κέρδη της – αν και, ομολογουμένως,

όχι όσα άλλες πόλεις που αποτελούσαν σημεία ελέγχου του Πανδιαστασιακού Ράλι ή απ'όπου πέρασαν οι ραλίστες.

Στη Θακέρκοβ, μετά τον διωγμό των Παντοκρατορικών, έχουν δημιουργηθεί ανισόρροπες οικονομικές καταστάσεις. Οι πλούσιοι είναι ακλόνητοι, οι φτωχοί είναι εξαθλιωμένοι, κι όσοι βρίσκονται ανάμεσα στα δύο άκρα συνεχώς παλεύουν να μη γλιστρήσουν, ενώ οι πιο επιτήδειοι από αυτούς, οι καιροσκόποι, έχουν τα μάτια τους ανοιχτά για να μη χάσουν κάποια ευκαιρία να ανελιχθούν, ασχέτως ποιον ή ποιους θα καταστρέψουν κατά την αναρρίχησή τους.

Οι περισσότεροι από τους καλεσμένους του Κύριλλου Νυχταστέρη είναι από τους ακλόνητους. Αλλά όχι όλοι. Υπάρχουν και άνθρωποι της μεσαίας τάξης μέσα στη φανταχτερή δεξίωση που αστράφτει από τα πολύχρωμα φώτα και αντηχεί από τις δυνατές μουσικές. Ο Κύριλλος έχει προσλάβει το συγκρότημα Κραυγαλέες Αλεπούδες γι'απόψε, ώστε να τραγουδήσει αποκλειστικά για εκείνον και τους καλεσμένους του. Δεν του λείπουν τα λεφτά.

Μεγάλα εντυπωσιακά ολογράμματα βρίσκονται στους κεντρικούς χώρους της βίλας του, στις αίθουσες και στην αυλή όπου γίνεται η δεξίωση: ψηλοί γρύπες που ανοιγοκλείνουν τις φτερούγες τους, ημίγυμνες χορεύτριες που ανεμίζουν πέπλα γύρω τους, φασματικές φωτιές και εκρήξεις, εξωτικοί ξιφομάχοι, φανταστικά θηρία…

Όλοι φαίνεται να περνάνε καλά, πλουσιότεροι και λιγότερο πλούσιοι. Τα ποτά ρέουν άφθονα, οι συζητήσεις και τα γέλια δεν παύουν ποτέ. Καλεσμένοι χορεύουν με καλεσμένους· επαγγελματίες χορευτές χορεύουν με επαγγελματίες χορευτές· επαγγελματίες χορευτές χορεύουν με καλεσμένους…

Ποιος θα μπορούσε να έχει να πει τίποτα κακό για τον Κύριλλο Νυχταστέρη απόψε; Μόνο, ίσως, κάποιοι που σιγοψιθυρίζουν στα άκρα της γιορτής. Αλλά – ποιος ξέρει; – μπορεί απλά να έχουν τα δικά τους προβλήματα…

Εκτός από ντόπιους, κατοίκους της Θακέρκοβ, έχουν έρθει και αρκετοί άνθρωποι από διάφορες άλλες περιοχές της Σεργήλης· και πολλοί από τους καλεσμένους απορούν με μερικούς από αυτούς. Είναι δυνατόν ο Κύριλλος να έχει συναναστροφές ακόμα και με ανθρώπους των νότιων ερήμων; Ακόμα και με ανθρώπους των Φέρνιλγκαν; Α-

ναμφίβολα, είναι πιο δικτυωμένος απ'ό,τι ορισμένοι πιστεύουν. *Η Λόρκη τού έχει δείξει τα βυζιά της*, λένε αστειευόμενοι. *Πώς αλλιώς τέτοια τύχη να την εξηγήσεις;* Αλλά άλλοι αποκρίνονται: *Ποια τύχη; Μια πονηρή, ύπουλη αλεπού είναι ο Νυχταστέρης! Τι νομίζεις εσύ, σαν το γιο του είναι, τον Άρη;*

Ο Άρης Νυχταστέρης, ντυμένος κομψά και προκλητικά, φλερτάρει με όλες τις γυναίκες στη γιορτή, γελώντας, κάνοντας αστεία, πίνοντας, χορεύοντας. Είναι σαράντα χρονών, παντρεμένος, και πριν από τέσσερα χρόνια έκανε το πρώτο του παιδί, αλλά τίποτα απ'αυτά δεν τον σταματά. Έχει κακή φήμη στη Θακέρκοβ· ή καλή φήμη – αναλόγως ποιον θα ρωτήσεις.

Ο πατέρας του, ο Κύριλλος Νυχταστέρης, στέκεται σοβαρός χαμογελώντας τυπικά και συγκρατημένα καθώς κρατά διαρκώς ένα ποτήρι στο χέρι του, γεμάτο Σεργήλιο οίνο που ποτέ δεν φαίνεται να εξαντλείται – ίσως επειδή ο Κύριλλος πίνει ελάχιστα και παρατηρεί τα πάντα στη δεξίωση. Τα έξυπνα, υπολογιστικά μάτια του γυαλίζουν επάνω στο λευκόδερμο πρόσωπό του.

Ο πατέρας γιορτάζει, αλλά ο γιος φαίνεται πραγματικά να διασκεδάζει. Και οι δύο κόρες, επίσης, αλλά όχι τόσο όσο ο Άρης. Ο Κύριλλος, όμως, είναι αναμφισβήτητα ο Άρχοντας της Δεξίωσης. Κοιτάζει τους καλεσμένους του, καθώς βαδίζει ανάμεσά τους, σαν να είναι Πολιτειάρχης όχι μόνο της Θακέρκοβ μα κι όλης της Σεργήλης. Κάποιοι αναρωτιούνται γιατί δεν έχει ποτέ βάλει υποψηφιότητα. Φοβάται ότι δεν θα εκλεγεί; Ή μήπως περιμένει την κατάλληλη στιγμή; Τη στιγμή που θα είναι σίγουρος ότι θα εκλεγεί; *Είναι μεγάλος πια*, λένε οι σκεπτόμενοι. *Εβδομήντα χρονών. Σίγα μη βάλει υποψηφιότητα σε τέτοια ηλικία! Και πιο πριν δεν τον απασχολούσε η πολιτική, μόνο να πλουτίζει.*

Με τους Παντοκρατορικούς, τότε, τα είχε καλά, λένε οι κακεντρεχείς, *αλλά όχι και τόσο καλά όσο θάπρεπε για να τον ξεπαστρέψουν οι επαναστάτες. Πονηρός, όπως πάντα.*

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης βαδίζει μέσα στη δεξίωση μειδιώντας αχνά, σαν να γνωρίζει όλα όσα λέγονται γι'αυτόν. Σαν να είναι παντογνώστης. Ανταλλάσσει κουβέντες με ανθρώπους από τη Θακέρκοβ και με ανθρώπους έξω από τη Θακέρκοβ, μακρινούς επισκέπτες. Δείχνει ικανοποιημένος. Βγάζει ένα πούρο από το καλοσιδερωμένο σα-

κάκι του και το ανάβει, καπνίζοντας νωχελικά καθώς πηγαίνει να καθίσει σε μια πολυθρόνα πλάι σ'ένα ολόγραμμα αετού που φτερουγίζει.

Ο Άρης Νυχταστέρης απομακρύνεται από μια παρέα πέντε καλεσμένων για να πλησιάσει μια δημοσιογράφο της εφημερίδας «*Τα Νέα της Θακέρκοβ*»: μια γυναίκα γαλανόδερμη, όπως εκείνον, με κοντά ξανθά μαλλιά, η οποία ονομάζεται Καλλιστώ Μερκάθη. Ο πατέρας του τον παρατηρεί για λίγο καθώς μιλά με τη δημοσιογράφο, καθώς, πρόδηλα, την κορτάρει. Εκείνη χαμογελά, σχεδόν δειλά· αλλά τα μάτια της γυαλίζουν μέσα στα φώτα της δεξίωσης. Δεν είναι από τους πλούσιους καλεσμένους· είναι από αυτούς της μεσαίας τάξης, που πρέπει ν'αγωνίζονται πιο σκληρά από άλλους στη Θακέρκοβ, που πρέπει να υποφέρουν πιο πολύ από άλλους.

Ο Άρης, έχοντας στο δεξί χέρι ένα ποτήρι *τάο βις* και στο αριστερό χέρι τη μέση της Καλλιστώς, απομακρύνεται από την αίθουσα όπου βρίσκεται ο Κύριλλος Νυχταστέρης· πηγαίνει προς τον κήπο της βίλας, μη δίνοντας την παραμικρή σημασία στο θυμωμένο βλέμμα που του ρίχνει η σύζυγός του, πάνω από τον ώμο της, καθώς κάθεται μαζί μ'άλλες τέσσερις γυναίκες κουβεντιάζοντας και καπνίζοντας. Αμφίβολο είναι αν ο Άρης πρόσεξε καν αυτό το βλέμμα.

Η Καλλιστώ, επίσης, δεν φαίνεται να το πρόσεξε. Ακολουθεί τον Άρη Νυχταστέρη χαχανίζοντας και παραπατώντας λιγάκι, σα νάναι ελαφρώς μεθυσμένη. Βγαίνουν στον κήπο, και ο Άρης, ύστερα από ένα *τάο βις* ακόμα – το οποίο μοιράζεται μαζί της – δεν αργεί να την οδηγήσει σ'ένα από τα πιο σκιερά σημεία, πίσω από ψηλά φυτά, μακριά από τα έντονα φώτα. Η μουσική των Κραυγαλέων Αλεπούδων έρχεται σχετικά απόμακρα εδώ – δεδομένου ότι ολόκληρη η βίλα, βέβαια, αντηχεί από τα ξεσηκωτικά τραγούδια.

«Πού με πηγαίνεις;» χαχανίζει η Καλλιστώ. «Σε ύποπτα μέρη; Θα μου δείξεις τους θησαυρούς σας; Τους κρυφούς θησαυρούς των Νυχταστέρηδων;»

«Θα γράψεις γι'αυτούς στην εφημερίδα;»

«Χα-χα-χα-χα· θα το σκεφτώ! Θα το σκεφτώ! Με βάζεις… με βάζεις σε *πειρασμό*,» του λέει προκλητικά.

«Εσύ με βάζεις σε πειρασμό,» της λέει ο Άρης οδηγώντας την μπροστά σε μια ξύλινη πόρτα της βίλας. «Είναι όλες οι δημοσιογράφοι των Νέων τόσο σαγηνευτικές;»

«Όταν με γνώρισες μου είπες ότι είμαι ενοχλητική!»

Ο Άρης ανοίγει την πόρτα και μπαίνουν σ'έναν μικρό, σκοτεινό διάδρομο.

«Φοβάμαι το σκοτάδι!» λέει η Καλλιστώ, γελώντας.

Ο Άρης πατά έναν διακόπτη και μια ενεργειακή λάμπα ανάβει στο ταβάνι. Τραβά τη δημοσιογράφο από το χέρι και περνάνε ακόμα μια πόρτα, μπαίνοντας σ'ένα δωμάτιο που δεν μοιάζει να χρησιμοποιείται πολύ, τελευταία· τα έπιπλα είναι σκεπασμένα με πανιά.

«Τι είναι εδώ;» ρωτά η Καλλιστώ.

«Η κρυφή μου κρυψώνα!» της λέει ο Άρης αρπάζοντάς την από τη μέση και φιλώντας το πλάι του λαιμού της.

«Χαχαχαχα! Δεν είναι όλες οι κρυψώνες κρυφές;»

«Αυτή είναι πιο κρυφή.» Τα χέρια του ξεκουμπώνουν τα κουμπιά του φορέματός της.

«Περίμενε,» του λέει η Καλλιστώ. «Όταν συναντηθήκαμε είπες ότι είμαι ενοχλητική, δεν είπες;»

«Άλλαξα γνώμη από τότε.» Ο Άρης τραβά το φόρεμά της από τους ώμους της, αποκαλύπτοντας όμορφους γαλανόδερμους βραχίονες και γεμάτα στήθη, δεμένα μ'έναν λεπτό στηθόδεσμο χωρίς τιράντες.

«Περίμενε–»

«Η υπομονή μου τελείωσε.» Φιλά πάλι τον λαιμό της, τον ώμο της, το ένα στήθος.

«Περίμενε!» Η Καλλιστώ κάνει να τον απομακρύνει, αλλά εκείνος την κρατά γερά κοντά του.

«Φοβάσαι, ε;» λέει ο Άρης, γελώντας, τραβώντας κι άλλο το φόρεμά της, παγιδεύοντας τα χέρια της. «Φοβάσαι;»

«Σταμάτα,» επιμένει η Καλλιστώ, «σταμάτα.»

Ο Άρης λύνει τον στηθόδεσμό της και τη σπρώχνει επάνω σ'έναν σκεπασμένο καναπέ, ανάσκελα. «Ακούς κακές φήμες για μένα;»

«Σταμάτα, σου λέω!»

Ο Άρης την κρατά κάτω· χώνει το πρόσωπό του ανάμεσα στα στήθη της· λέει: «Δε σ’αρέσει αυτό; Δε σ’αρέσει αυτό;» Το χέρι του είναι κάτω από τη φούστα της.

Μια άλλη γυναίκα μπαίνει τότε στο σκοτεινό δωμάτιο, ντυμένη στα μαύρα – μαύρος μανδύας, μαύρο πλατύγυρο καπέλο, μαύρο μαντήλι στο κάτω μέρος του προσώπου, μαύρα γάντια – σαν σκιά. Το δεξί της χέρι βγάζει ένα στιλέτο μέσα από τα ρούχα της· το αριστερό αρπάζει τα μαλλιά του Άρη, τραβώντας απότομα το κεφάλι του πίσω.

Η λεπίδα, γυαλίζοντας, σκίζει τον λαιμό του πέρα για πέρα, τινάζει αίματα επάνω στο σκέπασμα του καναπέ, επάνω στην Καλλιστώ.

Η οποία ουρλιάζει ξέφρενα. Ουρλιάζει μ’όλη της τη δύναμη. Ουρλιάζει προσπαθώντας ν’ακουστεί πάνω από τη δυνατή μουσική της δεξίωσης.

Τελικά, κάποιος την ακούει. Έρχεται στο σκοτεινό δωμάτιο, βλέπει το πτώμα του γιου του Κύριλλου Νυχταστέρη, βλέπει την ημίγυμνη δημοσιογράφο στον καναπέ· τα μάτια του γουρλώνουν, γυρίζει και φεύγει τρέχοντας.

Και μετά, ολόκληρο πλήθος συγκεντρώνεται μέσα στο δωμάτιο. Πιο πολλοί άνθρωποι, ίσως, απ’ό,τι χωράνε εδώ. Αλλά οι μισθοφόροι φρουροί του Νυχταστέρη σύντομα διώχνουν τους περισσότερους, καθώς ο Κύριλλος γονατίζει πλάι στον αιμόφυρτο γιο του, προστάζοντας συγχρόνως να συλλάβουν αυτή τη γυναίκα. Και το χέρι του δείχνει την Καλλιστώ.

Εκείνη, που βρίσκεται ακόμα στον καναπέ, μαζεμένη, τρομοκρατημένη, φωνάζει: «Δεν ήμουν εγώ! Δεν το έκανα εγώ! Δεν τον σκότωσα! Δεν έχω όπλο! Μια άλλη ήρθε!» Οι φρουροί όμως την αρπάζουν, σηκώνοντάς την και δένοντας με χειροπέδες τα χέρια της πίσω από την πλάτη.

«Ποια άλλη;» ρωτά ο Κύριλλος, με τα μάτια του να στραφταλίζουν δολοφονικά.

«Μια γυναίκα…» ξεροκαταπίνει η Καλλιστώ. «Μια… μαύρη γυναίκα. Φορούσε μαντήλι, και καπέλο, και μανδύα – δε φαινόταν το πρόσωπό της. Και γάντια: ούτε τα χέρια της δεν φαίνονταν. Τον σκότωσε μ’ένα στιλέτο – λέω αλήθεια! Ήμασταν… ήμασταν – ήμασταν στον καναπέ, και ήρθε από πίσω και τον τράβηξε και τον σκότωσε μ’ένα στιλέτο.»

Η Πριγκίπισσα! ακούγονται κάποιοι να ψιθυρίζουν. *Η Πριγκίπισσα της Οργής... Η Απρόσωπη!*

«Θα το μάθουμε αν λες αλήθεια,» υπόσχεται ο Κύριλλος Νυχταστέρης στη δημοσιογράφο.

Την πηγαίνουν, μέσα στη νύχτα, στο Νοτιοανατολικό Φρουραρχείο της Θακέρκοβ, στις βόρειες παρυφές του Παλαιοπώλη, που δεν είναι και τόσο μακριά από εδώ, από τη Γραμμή. Οι χωροφύλακες κλείνουν την Καλλιστώ σ'ένα δωμάτιο χωρίς παράθυρα, με μια πόρτα μονάχα, ένα τραπέζι, και δύο καρέκλες. Η δημοσιογράφος κάθεται μαζεμένη, αμίλητη, μοιάζοντας μουδιασμένη.

Εν τω μεταξύ, ερευνητές της Χωροφυλακής έχουν έρθει στη βίλα του Νυχταστέρη για να συγκεντρώσουν ό,τι στοιχεία μπορούν για τον φόνο. Ο Κύριλλος τούς ατενίζει με μάτια παγερά, μην έχοντας δακρύσει ούτε στιγμή. Η γυναίκα του στέκεται πίσω του, το ίδιο κι οι δύο κόρες του, που είναι μικρότερες από ό,τι ήταν ο Άρης. Αλλά αυτοί δεν είναι οι μόνοι που βρίσκονται στην πολυτελή μονοκατοικία: Κανένας από τους καλεσμένους δεν έχει φύγει. Ο Κύριλλος τούς το έχει απαγορεύσει – ακόμα και στην Πολιτειάρχη Αλκυόνη Νυκτόψυχη. *Μέχρι να βρούμε ποια σκότωσε τον γιο μου, κανένας σας δεν θα φύγει από εδώ!* τους έχει πει.

Όλοι, όμως, ψιθυρίζουν: *Η Πριγκίπισσα της Οργής... Η Απρόσωπη Πριγκίπισσα...*

Και ένας καλεσμένος λέει: «Δεν είναι άνθρωπος αυτή· είναι δαιμόνισσα. Δαιμόνισσα της Λόρκης· τόχω ακούσει να το λένε.»

Ο Κύριλλος στρέφεται απότομα να τον αντικρίσει. «Δαιμόνισσα ή γυναίκα, θα τη βρω και θα έρθει το τέλος της!»

Στο Νοτιοανατολικό Φρουραρχείο της Θακέρκοβ, τρεις χωροφύλακες μπαίνουν στο δωμάτιο όπου είναι κλεισμένη η Καλλιστώ κι αρχίζουν να της κάνουν ερωτήσεις. Εκείνη επιμένει ότι δεν σκότωσε τον Άρη, δεν είχε όπλο, κι ακόμα κι αν είχε δεν θα μπορούσε ποτέ να τον σκοτώσει. «Μου είχε φερθεί πολύ καλά,» λέει. «Είχαμε γνωριστεί σχεδόν τυχαία, όταν έκανα ένα ρεπορτάζ για την εφημερίδα, και τώρα είχε την καλοσύνη να με καλέσει στη δεξίωση του πατέρα του, να με φέρει κοντά σε τόσους επιφανείς ανθρώπους... Δε θα μπορούσα ποτέ να τον σκοτώσω.» Τρέμει, φοβισμένη.

Όταν η αναφορά των ερευνητών έρχεται στο Νοτιοανατολικό Φρουραρχείο, γίνεται πλέον φανερό ότι η δημοσιογράφος δεν μπορεί να σκότωσε τον γιο του Κύριλλου Νυχταστέρη. Κάποιος που ήρθε από πίσω του τον σκότωσε, σκίζοντας τον λαιμό του με στιλέτο. Και η δημοσιογράφος δεν έχει στιλέτο επάνω της (την έχουν ήδη ψάξει, εξονυχιστικά), ούτε κανένα στιλέτο ήταν πεταμένο στον χώρο του φόνου.

Το συμπέρασμα είναι πως η Πριγκίπισσα της Οργής τον σκότωσε. Ποιος ξέρει για ποιο λόγο; Ποιος ξέρει ποτέ τους λόγους αυτής της γυναίκας; Αν όντως είναι γυναίκα και όχι δαιμόνισσα της Λόρκης…

ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Το είχα ξαναδεί αυτό το πανδοχείο παλιότερα, αλλά μόνο από έξω. Ποτέ δεν είχα μπει. Δεν είχε τύχει.

Κατεβαίνω τώρα από το επιβατηγό όχημα που κάνει μια γρήγορη στάση εδώ, καμια πενηνταριά χιλιόμετρα απόσταση βόρεια της Θακέρκοβ. Μόλις εγώ κι άλλος ένας είμαστε έξω, φεύγει αμέσως, συνεχίζοντας προς τη μεγαλούπολη, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης με τους οκτώ μεγάλους τροχούς επάνω στη δημοσιά.

Το Ξερακιανό Αγρίμι, γράφει η πινακίδα του πανδοχείου πάνω από την είσοδο. Ένα γκαράζ κι ένας στάβλος είναι παραδίπλα.

Βαδίζω προς την είσοδο. Ο άντρας που κατέβηκε από το επιβατηγό μαζί μου παίρνει άλλη κατεύθυνση, κατευθυνόμενος μάλλον προς κάποια μικρή πόλη ή χωριό σ’ετούτες τις περιοχές. Δεν τον ξέρω και δεν μ’ενδιαφέρει. Έχω άλλα πράγματα να μ’απασχολούν τα δύο τελευταία χρόνια. Πράγματα που ποτέ δεν πίστευα ότι θα με απασχολούσαν. Περιπέτειες, σίγουρα. Ευχάριστες; Ακόμα και για μένα, όχι. Οι περισσότερες από αυτές, τουλάχιστον.

Επιπλέον, η επιλογή δεν ήταν δική μου. Κι όταν η επιλογή δεν είναι δική σου, όλα μοιάζουν σκατά.

Ακόμα και τώρα, εδώ όπου έρχομαι η επιλογή δεν είναι δική μου. Μ’έχουν στείλει. Και το μόνο που μου έχουν πει είναι *Θα αναγνωρίσεις το άτομο που σε περιμένει.* Πώς θα το αναγνωρίσω; Θα είναι κάποιος γνωστός; Απάντηση σ’αυτό δεν πήρα. Δεν μπορούσα να πάρω. Η διαταγή μού δόθηκε γραπτώς.

Όλοι είναι τρελοί σ’αυτή την οργάνωση. Κι έχω την εντύπωση ότι κανένας δεν ξέρει τι του γίνεται. Τα πάντα καλύπτονται με σκοτάδι και μυστήριο. Ή ίσως έτσι να νομίζω εγώ που είμαι πρωτάρης.

Αλλά μάλλον όχι.

Μπαίνω στο *Ξερακιανό Αγρίμι* και κοιτάζω μέσα στην τραπεζαρία. Κάμποσοι ταξιδιώτες είναι εδώ, μες στο απόγευμα. Ελαφριά μουσική

έρχεται από τα ηχεία. Σιγανές ομιλίες αντηχούν. Μια σερβιτόρα βαδίζει ανάμεσα στα τραπέζια κρατώντας επιδέξια δύο πιατέλες. Ωραίος πισινός, ομολογουμένως. Μούρη, τίποτα το αξιοσημείωτο.

Αναρωτιέμαι ποιος με περιμένει εδώ. Κοιτάζω τα τραπέζια, το ένα μετά το άλλο… Λίγο προτού τη δω, ή ίσως συγχρόνως, υψώνει τη μπίρα της προς τη μεριά μου.

Αυτή, λοιπόν. Για φαντάσου…

Πλησιάζω και κάθομαι στο τραπέζι της. «Ζαρνάφι,» λέω. «Δεν περίμενα να σε ξανασυναντήσω.»

Τα μαλλιά της τότε ήταν κοντά· τώρα είναι μακριά. Πλαισιώνουν κατάμαυρα το λευκόδερμο πρόσωπό της. Ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά είναι πιασμένα επάνω στο ντεκολτέ της πράσινης μπλούζας της. Φορά ένα αστραφτερό αργυρό δαχτυλίδι στον αντίχειρα του αριστερού της χεριού.

«Νόμιζα ότι η Κάρντλας ήταν η περιοχή σου,» της λέω, «όχι η Θακέρκοβ.»

«Πηγαίνω όπου με χρειάζονται,» μου αποκρίνεται· και παρατηρεί: «Μου έχουν πει ότι προσαρμόζεσαι μια χαρά.»

«Δύο επιλογές είχα: να προσαρμοστώ ή να πεθάνω.» Αλλά κάποια στιγμή ελπίζω να τους ξεπληρώσω με το ανάλογο νόμισμα. Αν και είναι δύσκολο να έχεις για εχθρό κάτι τόσο… συγκεχυμένο. Είναι σα να λες ότι εχθρός σου είναι το σκοτάδι ή η ομίχλη.

«Ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα.» Η Ζαρνάφι με παρατηρεί με στενεμένα μάτια. «Είναι αλήθεια;»

Από παλιά, μου έλεγαν ότι μπορούσα πολύ εύκολα να πάρω διάφορες εκφράσεις. Αν και σπάνια το έκανα εσκεμμένα. Τώρα έχω μάθει να το *κάνω* εσκεμμένα πολύ πιο συχνά. «Δεν πιστεύεις τα Μεγάλα Αφεντικά;»

«Δεν υπάρχουν 'Μεγάλα Αφεντικά', Ζορδάμη.»

Η Ζαρνάφι κάνει νόημα στη σερβιτόρα να πλησιάσει κι εκείνη έρχεται. «Τι θα πάρεις;» με ρωτά η Ζαρνάφι. «Κερνάω.»

«Με συγκινείς,» της λέω. Και στη σερβιτόρα: «Ένα ποτήρι Κρύο Ουρανό, όμορφη.»

Εκείνη δεν έρχεται σε αμηχανία από το σχόλιό μου – μάλλον έχει συνηθίσει από τέτοια. Γνέφει κι απομακρύνεται. Οι γοφοί της κινούνται χαριτωμένα κάτω από τη φούστα της.

«Δεν είσαι από την Κάρντλας, λοιπόν;» ρωτάω τη Ζαρνάφι. «Νόμιζα ότι, για να είσαι τότε ανάμεσα στους υπεύθυνους του ράλι, έπρεπε να είσαι ντόπια.»

«Είμαι 'ντόπια' σε πολλά μέρη.» Πίνει μια γουλιά από τη μπίρα της, παρατηρώντας με πάνω από το χείλος του ποτηριού. Μου φαίνεται πιο όμορφη από παλιά. Ή είναι η ιδέα μου; Τότε είχα άλλα στο μυαλό μου για να προσέξω την εμφάνισή της. Δεν είναι μικρό να σου λένε πως η ζωή σου όπως την ξέρεις έχει τελειώσει.

«Είσαι ντόπια κι εδώ;»

«Γιατί όχι;»

Η σερβιτόρα επιστρέφει με τον Κρύο Ουρανό μου. «Ευχαριστώ,» της λέω κλείνοντάς της το μάτι. Εκείνη χαμογελά φευγαλέα και απομακρύνεται.

«Δείξε μου τη μαγεία σου,» μου ζητά η Ζαρνάφι.

Όταν μια γυναίκα μού λέει *Δείξε μου τη μαγεία σου*, υποθέτω πως αυτή η μαγεία δεν χρειάζεται πολλά ρούχα. Αλλά είμαι σίγουρος ότι κάτι τέτοιο δεν ισχύει στην περίπτωση της Ζαρνάφι. Τι εννοεί;

Υψώνω το ένα μου φρύδι. «Συγνώμη;»

«Ο Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα. Δείξε μου τι μπορείς να κάνεις.»

Πίνω μια γουλιά Κρύο Ουρανό. «Δεν έχω όρεξη για σαχλαμάρες. Γιατί σ'έχω συναντήσει εδώ; Αφού εγώ δεν ξέρω, υποθέτω πως εσύ, τουλάχιστον, πρέπει να ξέρεις.»

«Έχει παρουσιαστεί ένα πρόβλημα στη Θακέρκοβ, το οποίο θα λύσουμε.»

Πρόβλημα το οποίο θα λύσουμε; Να σκοτώσουμε κάποιον, εννοεί; Να εκβιάσουμε κάποιον; Να απαγάγουμε κάποιον; Σε τέτοιου είδους υπέροχες δουλειές μπλέκομαι αυτά τα δύο χρόνια. Ταιριάζουν σε κατάσκοπο, ίσως, ή σε δολοφόνο. Ή σε κάποιο καθίκι της Λόρκης, όπως κι αν θες να το πεις. Εγώ είμαι ραλίστας, υπό φυσιολογικές συνθήκες. Τι σκατά σχέση έχω εγώ μ'όλα αυτά; *Καμία* σχέση απολύτως. Εκτός του ότι το ράλι ήταν που μ'έμπλεξε μαζί τους… και τα χρέη.

«Εμείς οι δύο;» τη ρωτάω.
«Θα έχουμε και βοήθεια. Αλλά, ναι, εμείς οι δύο θα είμαστε αρκετά κεντρικά πρόσωπα της έρευνας.»
«Της έρευνας;»
«Θα έχεις ακούσει για την Πριγκίπισσα της Οργής…»
Συνοφρυώνομαι. «Δε νομίζω ότι είχα την τιμή.»
«Η Απρόσωπη Πριγκίπισσα;»
«Όχι.»
«Έχεις χρόνια νάρθεις στη Θακέρκοβ;»
«Με αποκάλυψες.» Πίνω κι άλλο Κρύο Ουρανό.
«Έχεις έρθει ποτέ στη ζωή σου;»
«Πες μου τώρα πως δεν ξέρεις.»
«Δεν ξέρω,» λέει η Ζαρνάφι.
Να την πιστέψω ή όχι; «Έχω ξανάρθει. Παλιότερα. Για ράλι, κυρίως. Δεν είναι η αγαπημένη μου μεγαλούπολη.»
«Ποια είναι η αγαπημένη σου μεγαλούπολη;»
«Έχει αυτό καμια σχέση με την έρευνα;»
«Ακόμα αντιδραστικός, βλέπω,» παρατηρεί η Ζαρνάφι.
«Παραπονιέσαι;»
Με αγνοεί. «Πρέπει να βρούμε την Απρόσωπη Πριγκίπισσα,» μου λέει στεγνά.
Μορφάζω αδιάφορα. «Αν επιμένεις.» Αν και δε μ'αρέσει αυτό το όνομα. Γιατί Απρόσωπη; Κρύβει το πρόσωπό της; Και πώς την είχε αποκαλέσει πιο πριν; Πριγκίπισσα της Οργής; Γιατί «της Οργής»;
«Νομίζεις ότι θάναι εύκολο;»
«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα, όπως θάχεις καταλάβει.»
«Δεν θα είναι καθόλου εύκολο,» με πληροφορεί η Ζαρνάφι. «Την κυνηγάνε καιρό τώρα. Σχεδόν από τότε που διαλύθηκε η Παντοκρατορία. Μερικοί λένε πως κάποτε ήταν με την Επανάσταση, πως πολεμούσε τους πράκτορες της Παντοκράτειρας. Άλλοι λένε πως είναι δαιμόνισσα της Λόρκης.»
«Είμαι βέβαιος πως πιστεύεις το δεύτερο…»
«Τίποτα απ'τα δύο δεν πιστεύω.»
Την κοιτάζω ερωτηματικά.

«Δεν έχω κανένα λόγο να πιστέψω κάτι,» μου λέει. «Κι εσύ καλά θα κάνεις να είσαι το ίδιο σκεπτικός με τα πάντα σ'αυτή την ιστορία. Η Απρόσωπη δολοφονεί κόσμο, και έχει τη φήμη ότι είναι αδύνατο να εντοπιστεί.»

«Ποιους σκοτώνει; Κάποια συγκεκριμένα πρόσωπα; Πρώην Παντοκρατορικούς;»

Η Ζαρνάφι κουνά το κεφάλι αρνητικά. «Όχι. Οι στόχοι της είναι – ή, τουλάχιστον, *μοιάζουν* – τυχαίοι.»

«Χμμμ.» Πίνω Κρύο Ουρανό. «Πρώτη φορά που η Δυναστεία μας αποφασίζει να κάνει αγαθοεργία. Συνήθως σε κωλοδουλειές με στέλνει. Με ύψιστο ιδανικό το κέρδος των πλουσιότερων μελών της.»

«Δεν είσαι εδώ για να σχολιάζεις,» μου λέει η Ζαρνάφι. «Είσαι για να ξεπληρώσεις το χρέος σου.»

Αναρωτιέμαι πότε θα ξεπληρωθεί, σκέφτομαι. Αυτό είναι κάτι που δεν μου έχουν διευκρινίσει. Κι απ'ό,τι έχω μάθει, όσο δουλεύω για τη Σιδηρά Δυναστεία, κι άλλοι έχουν καταλήξει έτσι δούλοι της. Ένας τύπος, τις προάλλες – με τον οποίο συνεργάστηκα για λίγο – μου έλεγε πως ξεπληρώνει το χρέος του εδώ και μια δεκαετία: προτού οι Παντοκρατορικοί διαλυθούν. Γάμησέ τα. Θυμάμαι τα λόγια του: *Όταν είσαι μέσα, φίλε, είσαι μέσα. Δε σ'αφήνουν εύκολα· μην τους πιστεύεις. Ξέρεις πολλά πια.*

Δουλεία. Σε μια διάσταση του Γνωστού Σύμπαντος όπου υποτίθεται πως δεν υφίσταται δουλεία. Αν και όλοι ξέρουμε ότι αυτή η άσπλαχνη αφέντρα παίρνει διάφορες μορφές…

«Ποιον καθάρισε τώρα, λοιπόν, και τα Μεγάλα Αφεντικά τη θέλουν καθαρισμένη;» ρωτάω.

«Δεν είσαι τελικά τόσο χαζός όσο φαίνεσαι.»

«Φαίνομαι για χαζός; Με προσβάλλεις.»

Η Ζαρνάφι χαμογελά. «Δεν πιστεύω καμια έκφραση στο πρόσωπο του Ζορδάμη με τα Πολλά Πρόσωπα.»

«Ό,τι νομίζεις. Πες μου για την Πριγκίπισσα, Ζαρνάφι. Ποιον σκότωσε;»

«Τον γιο του Κύριλλου Νυχταστέρη.» Και με παρατηρεί ξανά, περιμένει να δει αν τον ξέρω ίσως.

«Δεν τον ξέρω.»

«Είναι πλούσιος. Μένει στη Θακέρκοβ.»

«Δικός σας άνθρωπος;»

«Δικός μας.»

«Αυτός προστάζει η Πριγκίπισσα να βρεθεί;»

«Η Πριγκίπισσα της Οργής πρέπει να βρεθεί,» λέει μόνο η Ζαρνάφι. «Δεν έχω ακόμα μιλήσει μαζί του. Και, παρεμπιπτόντως, τώρα δεν με λένε Ζαρνάφι Γαιόνομη.»

«Πώς σε λένε;»

«Σαμάνθα Ναλτάθρη.»

«Χάρηκα για τη γνωριμία... Σαμάνθα. Ελπίζω εγώ να εξακολουθώ να είμαι ο Ζορδάμης.»

«Δεν υπάρχει λόγος να πάψεις να είσαι.» Η Ζαρνάφι– Η Σαμάνθα σηκώνεται από την καρέκλα της. «Πάμε.»

«Να μην τελειώσω το ποτό μου;»

Η Σαμάνθα αφήνει ένα μεγάλο κέρμα – έναν ήλιο – επάνω στο τραπέζι. «Όχι.» Βαδίζει προς την έξοδο του πανδοχείου. Φορά μια πλατιά, μαύρη, δερμάτινη ζώνη πάνω από την πράσινη μπλούζα της που τελειώνει πιο κάτω από εκεί όπου αρχίζει η μαύρη φούστα. Η φούστα έχει σκισίματα κι από τις δυο μεριές και πέφτει ώς τις κνήμες. Ψηλές μπότες καλύπτουν τα πόδια της, καφετιές, γυριστές στην κορυφή λίγο πιο κάτω από το γόνατο. Κι ανάμεσα από τις μπότες και τη φούστα σκούρες μπλε κάλτσες διακρίνονται.

Η μορφή της είναι πολύ καλύτερη απ'ό,τι τη θυμάμαι. Αλλά αυτή δεν είναι η Ζαρνάφι, σωστά; Είναι η Σαμάνθα.

Καθώς σηκώνομαι απ'το τραπέζι, ακολουθώντας την, αναρωτιέμαι ποιο απ'τα δύο ονόματα νάναι το αληθινό της. Μάλλον, κανένα από τα δύο. Αναρωτιέμαι, επίσης, ποια να είναι ακριβώς η θέση της μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία. Είναι μπλεγμένη σαν εμένα; Ή έχει κάτι να κερδίσει από τη συνεργασία της μαζί τους; Είναι μισθοφόρος, μήπως; Πληρωμένη κατάσκοπος; Θα μπορούσε...

Βγαίνουμε από την τραπεζαρία του *Ξερακιανού Αγριμιού* και βλέπω ότι ήδη έχει αρχίσει να σκοτεινιάζει και ο καιρός να γίνεται πιο κρύος. Η Σαμάνθα δεν φορά τίποτα πάνω από τη μπλούζα της. Μάλλον κάποιο όχημα έχει εδώ.

Η υπόθεσή μου επαληθεύεται, φυσικά. Πηγαίνουμε προς το γκαράζ. Πλησιάζουμε ένα τετράκυκλο με μεταλλικούς τροχούς αρκετά καλούς για ύπαιθρο. Βαμμένο μαύρο, όλα τα τζάμια του φιμέ. Η Σαμάνθα ξεκλειδώνει μια πόρτα και μπαίνει για να καθίσει στη θέση του οδηγού, ενώ μου λέει: «Έλα.»

Μπαίνω από την αντικρινή πόρτα, καθίζοντας πλάι της.

Η Σαμάνθα ενεργοποιεί όλα τα συστήματα του οχήματος. «Πώς σου φαίνεται;»

«Τι πράγμα;»

«Το όχημά μου. Ραλίστας δεν είσαι;»

«Ραλίστας *ήμουν*, μέχρι που έμπλεξα μαζί σας.»

«Μη γίνεσαι μελοδραματικός. Πάω στοίχημα πως δεν έχεις ξεχάσει τίποτα από την τέχνη σου.» Πατώντας τα πετάλια και κρατώντας το τιμόνι, βγάζει με προσοχή το όχημα από το γκαράζ πλάι στο πανδοχείο.

«Θες να δεις πώς οδηγώ;»

«Όχι τώρα.»

Κρίμα. Ήθελα να τη φρικάρω λιγάκι.

Βάζει το όχημα επάνω στη δημοσιά και οδηγεί νότια, προς τη Θακέρκοβ. Τραβά τα σκούρα γυαλιά από το ντεκολτέ της μπλούζας της και τ'αφήνει πάνω στην κονσόλα μπροστά μας. Παρατηρώ πως, εκτός των άλλων, υπάρχει εκεί και μια μικρή οθόνη που τώρα δείχνει τον χάρτη της περιοχής και μια κόκκινη κουκίδα να προχωρά επάνω του – το όχημά μας.

«Ποιο είναι το όνομά σου, αλήθεια;» τη ρωτάω.

«Σαμάνθα, δεν είπαμε;»

«Εννοώ, το *πραγματικό* σου όνομα.»

«Σαμάνθα.»

«… Εντάξει,» ρουθουνίζω.

Η… Σαμάνθα υπομειδιά κοιτάζοντας με με τις άκριες των ματιών της ενώ συνεχίζει να οδηγεί. Ανάβει τους προβολείς του οχήματος καθώς το σκοτάδι πυκνώνει.

«Τι σημασία έχει;» μου λέει μετά από λίγο.

«Το όνομά σου; Απλά, πες ότι είμαι από εκείνους τους περίεργους τύπους που θέλουν να ξέρουν τα ονόματα αυτών που συναναστρέφονται.»

«Το όνομά μου είναι Σαμάνθα· μην επιμένεις.» Η φωνή της δεν είναι απότομη· μάλλον διαδικαστική.

«Πρέπει να είσαι κατάσκοπος, σωστά; Σε πληρώνει η Δυναστεία; Ή έχεις κάποιο άλλο όφελος;»

«Δεν σου λέω,» αποκρίνεται, και τώρα η φωνή της είναι λιγάκι πειραχτική, ίσως· ή είναι η ιδέα μου;

«Χαίρομαι που είσαι τόσο φιλική μαζί μου. Υπάρχει περίπτωση να μου απαντήσεις σε τίποτα, ή να πάψω γενικά να κάνω ερωτήσεις;»

«Προσωπικές ερωτήσεις απαγορεύονται. Οτιδήποτε άλλο μπορείς να το ρωτήσεις. Ειδικά πράγματα που έχουν σχέση με την έρευνά μας.»

«Δεν ξέρω τίποτα για την έρευνά μας ακόμα.»

«Σύντομα θα μάθεις.»

«Θα καθίσουμε, υποθέτω, για κάποιο καιρό στη Θακέρκοβ…» λέω μετά από λίγο, ενώ έχουμε προσπεράσει ένα μηχανοκίνητο φορτηγό και μια άμαξα που την τραβά άλογο.

«Μάλλον,» απαντά η Σαμάνθα. «Αποκλείεται να βρούμε αμέσως την Απρόσωπη.»

«Πού θα μένουμε;»

«Θα δεις.»

Ανάβω τσιγάρο γιατί η κουβέντα δεν δείχνει να οδηγεί πουθενά.

Η Σαμάνθα πατά ένα κουμπί επάνω στην κονσόλα για ν'ανοίξει κατά το ήμισυ το παράθυρο δίπλα μου.

Μετά από καμια ώρα μπαίνουμε στη Θακέρκοβ, που τα φώτα των ψηλών οικοδομημάτων της σκίζουν τη νύχτα. Το μέρος μού μοιάζει πιο άχαρο απ'ό,τι το θυμόμουν. Το τσιγάρο μου έχει προ πολλού τελειώσει.

Η Σαμάνθα στρίβει σ'έναν δρόμο αριστερά. *Οδός Αυγερινού,* γράφει η πινακίδα. Μεγάλος δρόμος της Θακέρκοβ· δεν τον έχω ξεχάσει. Τούτη είναι η περιοχή που ονομάζεται Γαιοδόμος: όχι και τόσο κακή. Θα σταματήσουμε κάπου εδώ, άραγε;

«Το ξενοδοχείο *Ήδιστος* το έχεις υπόψη σου;» με ρωτά η Σαμάνθα.

«Όχι.»

«Εκεί θα μείνουμε. Και…» ανοίγει μια θυρίδα στην κονσόλα μπροστά μας και παίρνει από μέσα μια ταυτότητα, «να έχεις υπόψη σου ότι είμαστε παντρεμένοι.» Μου δίνει την ταυτότητα.

«Σοβαρά;»

«Πολύ σοβαρά.»

Κοιτάζω την ταυτότητα. Φαίνεται να ανήκει σε κάποιον που ονομάζεται Πολύδημος Βανκάρδεφ, αλλά έχει επάνω τη δική μου φάτσα. «Νόμιζα πως είπες ότι εγώ δεν θ'αλλάξω όνομα.»

«Αυτό είναι μόνο για το ξενοδοχείο, φυσικά,» μου λέει η Σαμάνθα. «Τη γυναίκα σου τη λένε Ισμήνη Φυσιότεχνη.»

«Εσένα, δηλαδή.»

«Εμένα, δηλαδή.» Καθώς φτάνουμε στο τέλος της Οδού Αυγερινού, στρίβει νότια επί της Γαιοδόμου.

«Επομένως,» λέω, «είσαι η Ζαρνάφι που τη λένε Σαμάνθα αλλά είναι γνωστή και ως Ισμήνη Φυσιότεχνη.»

«Όλα τα καταλαβαίνεις.»

«Παιδιά έχουμε;»

«Όχι ακόμα.»

«Θα κάνουμε τώρα; Στο ξενοδοχείο;»

Με λοξοκοιτάζει, υπομειδιώντας. «Θα είμαστε προσεχτικοί.»

Σοβαρολογεί; Όχι πως θα είχα κανένα πρόβλημα, αλλά μέχρι στιγμής υπέθετα ότι δεν θα κοιμόμαστε μαζί.

Περνάμε τη γέφυρα του ποταμού Κάλμωθ και καταλήγουμε στη νότια όχθη. Πώς λέγεται αυτός ο δρόμος εδώ; Κοιτάζω τις πινακίδες αλλά δεν μπορώ να διακρίνω τα γράμματα μες στη νύχτα· ο φωτισμός δεν είναι καλός.

«Είμαστε μακριά ακόμα;»

«Καθόλου.» Η Σαμάνθα στρίβει δεξιά, μπαίνοντας σε μικρότερους δρόμους.

«Δε μου μοιάζει και τόσο καλή περιοχή αυτή…» παρατηρώ κοιτάζοντας τα οικοδομήματα.

«Μη λες βλακείες. Μια χαρά περιοχή είναι. Έχεις πάει ποτέ στο Χωνευτήρι, ή στις Λιμανοκατοικίες;»

Δεν απαντώ. Δεν έχω πάει.

«Αυτή η συνοικία εδώ ονομάζεται ‘Η Γωνιά’,» με πληροφορεί η Σαμάνθα.

Και δεν αργούμε να φτάσουμε μπροστά σ’ένα ξενοδοχείο που η φωτεινή πινακίδα του γράφει ΉΔΙΣΤΟΣ. Φαίνεται νάχει έξι ορόφους. Ελπίζω, τουλάχιστον, το δωμάτιό μας να είναι ψηλά. Μ’αρέσει να έχω θέα, ακόμα κι όταν πηγαίνω να βρω μυστηριώδεις δολοφόνους που ίσως νάναι παράφρονες.

Φαίνεται πως μας περιμένουν. Δίνω την ταυτότητά μου στη ρεσεψιόν και μου δίνουν το κλειδί του δωματίου. Όπως ήλπιζα είναι στον έκτο όροφο. Παίρνουμε τον ανελκυστήρα και ανεβαίνουμε. Στην πλάτη μου κουβαλάω έναν παραφουσκωμένο σάκο. Η Σαμάνθα έχει μια μεγάλη δερμάτινη τσάντα κρεμασμένη λοξά από τον δεξή ώμο, ενώ στο δεξί χέρι κρατά μια βαλίτσα. Αποσκευές που πήραμε από το όχημά της, όταν το αφήσαμε στο γκαράζ του ξενοδοχείου. *Τι έχεις εδώ μέσα;* τη ρώτησα. *Τι να έχω;* μου είπε. *Ρούχα και τέτοια, αγάπη μου. Τα πράγματά μας.* Δε μ’αρέσει που με αποκάλεσε *αγάπη μου*· δε θέλω και τέτοιες οικειότητες.

Ο ανελκυστήρας σταματά. Βγαίνω στον διάδρομο και η Σαμάνθα μ’ακολουθεί. Κοιτάζω τους αριθμούς στις πόρτες, βρίσκω το δωμάτιό μας, και το ξεκλειδώνω.

Δεν είναι και τόσο άσχημο, όπως αποκαλύπτει το ενεργειακό φως στο ταβάνι. Δεν είναι *καθόλου* άσχημο. Όμορφα επιπλωμένο, ευρύχωρο, με μεγάλο κρεβάτι, τηλεοπτικό δέκτη, και ό,τι άλλο μπορεί κανείς να χρειαστεί. Η μπαλκονόπορτα είναι κλειστή, αλλά την ανοίγω και βλέπω ότι και το μπαλκόνι δεν είναι μικρό, και έχει και φυτά.

«Πληρώνουμε πολύ γι’αυτό;» ρωτάω τη Σαμάνθα επιστρέφοντας πάλι στο εσωτερικό και ρίχνοντας τον σάκο μου στο πάτωμα.

«Δε θα το προσθέσει κανείς στα χρέη σου.»

«Ευτυχώς,» λέω ξερά.

Η Σαμάνθα πηγαίνει για λίγο στην τουαλέτα και μετά επιστρέφει, ενώ εγώ έχω ανοίξει τον σάκο και βγάζω ρούχα μέσα στα οποία είναι τυλιγμένα κουτιά μέσα στα οποία είναι κρυμμένα όπλα και συσκευές.

«Τα βρήκες, λοιπόν.» Η Σαμάνθα κάθεται στην άκρη του διπλού κρεβατιού και βγάζει τις μπότες της.

Κοιτάζω ένα πιστόλι που μου μοιάζει πολύ περίεργο.

«Άσ' το αυτό, τώρα,» μου λέει η Σαμάνθα καθώς σηκώνεται όρθια ξανά. «Είναι τελευταίας τεχνολογίας. Σχεδόν πειραματικό. Άκουσέ με.»

Στρέφω το βλέμμα μου επάνω της καθώς είμαι καθισμένος στη μία από τις δύο καρέκλες του δωματίου.

Με πλησιάζει. «Γνωρίζω ότι έχεις τη φήμη πως δεν μένεις για πολύ καιρό με μία γυναίκα.»

«Δεν είναι απόλυτα αληθές αυτό· έχω μείνει κάμποσο με κάποιες. Για παράδ–»

«Αυτό, τώρα που είμαστε παντρεμένοι, θα πάψει, φυσικά. Εννοείται.»

«Δε νομίζεις ότι το παρατραβάς λιγάκι… αγάπη μου;»

Ανεβάζει το πόδι της στην καρέκλα, ανάμεσα στα γόνατά μου. Η σκούρα μπλε κάλτσα της έχει επάνω κεντήματα τα οποία πριν δεν μπορούσα να διακρίνω. Μικρά, μικρά κρανία.

«Πολύ ρομαντικά σχέδια,» σχολιάζω, κοιτάζοντάς τα.

Η Σαμάνθα σπρώχνει την κάλτσα προς τα κάτω, από τον μηρό της στο γόνατό της.

Είναι σοβαρή, λοιπόν.

Ολοκληρώνω αυτό που άρχισε, τραβώντας την κάλτσα από το πόδι της και πετώντας την κάπου πίσω μου, χωρίς να κοιτάξω.

«Προτιμάς άλλα σχέδια;» με ρωτά.

«Δεν έχω ιδιαίτερες προτιμήσεις.»

Κάθεται στα γόνατά μου και, για λίγο, φιλιόμαστε και συνηθίζουμε ο ένας τον άλλο. Η γλώσσα μου εξερευνεί τα δόντια και το στόμα της, ενώ τα χέρια μου μαθαίνουν τη γεωγραφία της πλάτης και των μηρών της. Και, κρίνοντας από την ανταπόκρισή της στις κινήσεις μου, νομίζω πως γουστάρει· δε νομίζω πως προσποιείται. Όχι απόλυτα, τουλάχιστον.

«Όταν είπες ότι θα είμαστε παντρεμένοι, το εννοούσες, ε; Δική σου ιδέα ήταν; Όχι των Μεγάλων Αφεντικών;» Σηκώνομαι από την καρέκλα και τη σηκώνω κι εκείνη μαζί μου, βάζοντάς τη να σταθεί.

«Σου είπα» – το χέρι της αγγίζει τη στύση μου πάνω από το παντελόνι – «δεν υπάρχουν Μεγάλα Αφεντικά.»

Τη φιλάω ξανά. Δε μου φαίνεται τώρα τόσο τερατώδης όσο στην Κάρντλας. Αλλά, ξέχασα, αυτή ήταν η Ζαρνάφι· αυτή είναι η Σαμάνθα.

«…*Ναι*…» λέει ξέπνοα, και δεν ξέρω σε τι αναφέρεται. Στο φιλί; Ξαπλώνει γρήγορα στο κρεβάτι, ανάσκελα, περιμένοντάς με προφανώς να την ακολουθήσω. Λύνει τη ζώνη της και την πετά παραδίπλα.

Δεν βιάζομαι. Γδύνομαι ενώ ακόμα στέκομαι, και την παρατηρώ πώς με παρατηρεί. Δε μπορεί να προσποιείται. Τα μάτια της με καταβροχθίζουν. Δε μπορεί να προσποιείται.

Βγάζω και το τελευταίο ρούχο από πάνω μου και ανεβαίνω στο κρεβάτι. Είναι φανερά ξαναμμένη· με περιμένει ανυπόμονα. Δε μπορεί να προσποιείται. Πιάνω την τελευταία κάλτσα που φορά και την τραβάω αργά από το πόδι της. Αφαιρώ και τα υπόλοιπα ρούχα της, χωρίς βιασύνη, ενώ εκείνη δεν χάνει ευκαιρία να με αγγίζει και να με φιλά. Δεν την είχα για τόσο ερωτική. Πραγματικά, εκείνη σκέφτηκε να είμαστε παντρεμένοι;

Την καβαλάω, πιάνοντας μικρά σφιχτά στήθη, και τη βλέπω να τεντώνεται ηδονικά από κάτω μου. Σκύβω και βρίσκω ξανά τα χείλη της… και μετά από λίγο στριφογυρίζουμε πάνω στο μεγάλο κρεβάτι και καταλήγω εγώ από κάτω της ενώ η Σαμάνθα έχει μπλεγμένα τα δάχτυλά της με τα δάχτυλά μου και τα μακριά μαύρα μαλλιά της μισοκρύβουν το πρόσωπό της, τα μάτια της γυαλίζουν… αλλά φτάνουμε κι οι δύο σε ολοκλήρωση καθισμένοι τελικά σε μια άκρη του κρεβατιού. Εκείνη πρώτη: την ακούω να φωνάζει μέσα στ'αφτί μου, κουφαίνοντάς με· και μετά φιλά το αφτί, ρουφά τον λοβό δυνατά σα να θέλει να το ξεκολλήσει από το κεφάλι μου· και τελειώνω μέσα της, με τη σπονδυλική μου στήλη να τραντάζεται.

Παίρνω μερικές βαθιές ανάσες πάνω από τον ώμο της, ξεροκαταπίνοντας. Χτυπάω τους γλουτούς της. «Έλα, σήκω,» της λέω.

«Είσαι σίγουρος πως τελείωσες;» με ρωτά, και η γυναικεία της φύση πιέζει παιχνιδιάρικα το όργανό μου που εξακολουθεί νάναι μέσα της. «Δε μου φαίνεται νάχεις τελειώσει ακόμα.»

Γελάω και την ξαναχτυπάω, πιο δυνατά. «Σήκω!»

Γελώντας κι εκείνη, σηκώνεται, ξαπλώνει στο κρεβάτι. Τεντώνεται τεμπέλικα, χαμογελώντας μου, μην κάνοντας την παραμικρή κίνηση να πιάσει κάποιο ρούχο ή να τραβήξει τα σκεπάσματα επάνω της. Το σώμα της είναι άψογο, δεν μπορώ παρά να παρατηρήσω. Πόσο χρόνων να είναι, άραγε, η Σαμάνθα, ή η Ζαρνάφι, ή όπως κι αν τη λένε; Στην ηλικία μου; Πιο μεγάλη από εμένα; Αποκλείεται να είναι μικρότερη από τριάντα-πέντε χρονών, αλλά αποκλείεται να είναι και μεγαλύτερη από σαράντα-πέντε.

Τα μάτια της με ατενίζουν σαν να μπορεί να καταλάβει τις σκέψεις μου. «Σ'αρέσει αυτό που βλέπεις;» με ρωτά.

«Έχω δει πολλές γυναίκες χωρίς ρούχα.»

Μου κάνει μια προσβλητική χειρονομία, αλλά εξακολουθεί να χαμογελά. Αν μη τι άλλο το χαμόγελό της είναι πιο βαθύ τώρα, πιο πονηρό.

Αποφασίζω να της δώσω μια ευκαιρία να ανταποδώσει αξιοπρεπώς. «Τι νομίζεις, λοιπόν, για τις αποδώσεις του συζύγου σου;»

Με αποστομώνει: «Είσαι άψογος, αγάπη μου.»

Τώρα εγώ της κάνω μια προσβλητική χειρονομία, κι εκείνη σκάει στα γέλια επάνω στο κρεβάτι.

«Τι θα κάνουμε,» τη ρωτάω μετά από λίγο, «εκτός απ'το να είμαστε σ'αυτό το δωμάτιο;»

«Απόψε, τίποτα.»

«Αύριο;»

«Θα δεις.» Σηκώνεται από το κρεβάτι και φορά τα εσώρουχά της. Πηγαίνει στην τσάντα της κι από μια εξωτερική τσέπη παίρνει ένα σακουλάκι. Μου το πετά.

Το πιάνω και το ανοίγω. Μέσα έχει κάποια σκόνη, μάλλον από τριμμένο χόρτο. Το μυρίζω. Δεν μου λέει κάτι. «Τι είναι;»

«*Θερκ βοθ*. Από τη Σάρντλι.»

«Δεν τόχω ξανακούσει.»

«Γνωστό και ως 'κολυμβητής'.»

«Τι;»

«Όταν εισπνεύσεις λίγο θα καταλάβεις.» Παίρνει ένα μικρό δοχείο από την τσάντα της κι έρχεται να καθίσει κοντά μου.

«Ναρκωτικό;»

Η Σαμάνθα γεμίζει το δοχείο με *θερκ βοθ*. Από κάτω του είναι συνδεδεμένη μια μικροσκοπική συσκευή θέρμανσης που λειτουργεί με μπαταρία. Η Σαμάνθα πατά το μοναδικό κουμπί επάνω της και, μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, ένας γαλανός καπνός αρχίζει να βγαίνει από το στόμιο του δοχείου. «Γέμισε τα πνευμόνια σου,» μου λέει.

«Άσ’ το καλύτερα.» Απομακρύνομαι, χωρίς να φύγω από το κρεβάτι.

«Δοκίμασε!» επιμένει πλησιάζοντας. «Δε θα σε σκοτώσει. Θα κολυμπήσεις.»

«Γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης,» μουγκρίζω. Και εισπνέω βαθιά.

Ξαπλώνω στο στρώμα, ανάσκελα, ζαλισμένος.

«Τι μαλακία είν’ αυτή, γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης, γαμώ;»

Ακούω τη Σαμάνθα να γελά, ενώ νομίζω πως βλέπω τη μορφή της πίσω από κυματισμούς του αέρα.

Και μετά από λίγο, κολυμπάω σ’έναν ατελείωτο ωκεανό. Κολυμπάω υποβρυχίως. Μιλάω εκεί με μια τίγρη που έπειτα είναι σκύλος, καθώς και με κάτι μαλλιαρά πνεύματα τα οποία έχουν ένα μεγάλο μάτι που λαμπυρίζει.

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΘΑΚΕΡΚΟΒ

Η γρυποκαβαλάρισσα που ονομάζεται Θεώνη Μικρόδενδρη και εργάζεται ως αερομεταφορέας φτερουγίζει πάνω από τους δρόμους της Θακέρκοβ μέσα στο πρωινό παρακολουθώντας την κίνηση. Βρίσκεται στην περιοχή του Γαιοδόμου, όχι πολύ μακριά από τις βόρειες όχθες του ποταμού Κάλμωθ. Ο γρύπας που καβαλά είναι γκριζόμαυρος με μεγάλες φτερούγες και μακριά ουρά – μια διασταύρωση αιλουροειδούς και αετού, όπως όλοι οι γρύπες της Σεργήλης. Εκπαιδευμένος, φυσικά, για να μην είναι επιθετικός εδώ, μέσα στην πόλη. Τον ονομάζει Αδιάσειστο.

Το βλέμμα της Θεώνης στρέφεται προς έναν άντρα που στέκεται πάνω σε μια εξέδρα σηματοδότησης και κουνά την κόκκινη σημαία με τις δύο λευκές φτερούγες ζωγραφισμένες επάνω.

Πελάτης.

Η Θεώνη κατεβάζει τον γρύπα της μπροστά στην εξέδρα.

«Πού πηγαίνετε, κύριε;»

«Στον Ναό.» Ο άντρας είναι ντυμένος με μαύρο κοστούμι, έχει δέρμα λευκό-ροζ, και καστανά μακριά μαλλιά. Κρατά μια μικρή βαλίτσα στο αριστερό χέρι.

«Ελάτε.» Η Θεώνη Μικρόδενδρη έχει δέρμα κατάμαυρο σαν μελάνι, και τα μαλλιά της είναι γαλανά και τώρα δεμένα σε μια μακριά αλογοουρά πίσω της. Φορά εφαρμοστό μαύρο παντελόνι, χαμηλές καφετιές μπότες, λευκή πουκαμίσα, και πάνω από την πουκαμίσα ένα βαρύ πέτσινο γιλέκο με γούνα, γιατί κάνει κρύο εκεί όπου πετάει, πάνω από τις πολυκατοικίες και τους δρόμους της Θακέρκοβ. Καφετιά δερμάτινα γάντια καλύπτουν τα χέρια της. Ένα ζευγάρι σκούρα γυαλιά κρύβουν τα μάτια της, προστατεύοντάς τα από τον αέρα και τον ήλιο.

Ο άντρας ανεβαίνει πίσω της, στην ειδική θέση της μεγάλης σέλας που είναι για τον πελάτη. «Είναι ακριβή;»

«Ποια;» ρωτά η Θεώνη καθώς ο Αδιάσειστος φτερουγίζει, παίρνοντάς τους από τον πολυσύχναστο δρόμο του Γαιοδόμου και υψώνοντάς τους στον ουρανό.

«Η ταρίφα.»

«Δεν έχετε ξαναπάρει αερομεταφορέα;»

«Η πρώτη φορά είναι. Βιάζομαι.»

«Αφού είναι η πρώτη σας φορά, τότε πενήντα ακτίνια. Εντάξει;»

«Ναι. Πόσο είναι κανονικά, όμως;»

«Ένας ήλιος για τέτοια απόσταση που μου ζητάτε.» Η Θεώνη στρέφει τον γρύπα στα νότια, και πετάνε προς τον ποταμό.

«Πρέπει νάχεις πλουτίσει, ε;»

Η Θεώνη γελά. «Έχω έξοδα.»

«Οικογένεια;»

«Όχι.»

Περνάνε πάνω από τον ποταμό Κάλμωθ, βλέποντας βάρκες και ποταμόπλοια από κάτω τους.

«Λένε ότι βγάζουμε πολλά εμείς οι αερομεταφορείς,» συνεχίζει η Θεώνη, «αλλά δεν είν' αλήθεια. Είναι επικίνδυνα εδώ πάνω. Κι αυτό το θηρίο θέλει τροφή και περιποίηση.»

«Πιο πολύ απ'ό,τι ένα όχημα;»

«Την ίδια πάνω-κάτω, αλλά και τελείως διαφορετική, αν καταλαβαίνεις τι εννοώ.»

«Ακούγεσαι να μιλάς από εμπειρία.»

Η Θεώνη τον λοξοκοιτάζει πάνω απ'τον ώμο της, μειδιώντας. «Ναι,» παραδέχεται. «Οδηγούσα επιβατηγό παλιά, προτού πάρω τον γρύπα.»

Αφήνουν τον ποταμό πίσω τους, πετώντας· είναι πάνω από τη Γωνιά τώρα.

«Πλούτισες, λοιπόν, από εκεί;»

«Υπάρχουν άνθρωποι σ'ετούτη την πόλη,» λέει η Θεώνη, «που πλουτίζουν με πολύ πιο επιτήδειους τρόπους από οδηγώντας επιβατηγά οχήματα.»

«Αυτό ξαναπές το.»

«Με τι ασχολείσαι, αν επιτρέπεται;» τον ρωτά μετά από κανένα δεκάλεπτο, ενώ φτάνουν πάνω από το Λημέρι.

«Βοηθός αρχιτέκτονα είμαι. Κι άμα σου λέω ότι έχω δει ανθρώπους να προσπαθούν να βγάλουν λεφτά με απίστευτους τρόπους, σου λέω αλήθεια.»

«Σε πιστεύω.»

«Χρειάζεται η Απρόσωπη να τους βρει ορισμένους…»

«Ναι, ξέρω τι εννοείς.»

«Τις προάλλες θ'άκουσες τι έγινε με τον γιο του Νυχταστέρη…»

«Ναι. Λένε πως ήταν παλιοχαρακτήρας.»

«Διάφορα λέγονται.»

«Γιατί νομίζεις ότι τον σκότωσε;» ρωτά η Θεώνη, λοξοκοιτάζοντας ξανά τον άντρα πάνω από τον ώμο της, αλλά τώρα χωρίς να χαμογελά· τα μάτια της, στενεμένα πίσω από τα σκούρα γυαλιά της, παρατηρούν την όψη του.

«Σε κάποια υπόθεση θάταν μπλεγμένος. Αυτοί οι πλούσιοι όλο έτσι κάνουν. Ποιος ξέρει τι κομπίνα θα είχε στήσει με τη χάρη της Λόρκης.»

«Ναι, όντως,» λέει η Θεώνη στρέφοντας ξανά τα μάτια της μπροστά.

Ένας άλλος αερομεταφορέας, περνώντας από κοντά της, τη χαιρετά, κι εκείνη τον αντιχαιρετά. Οι γρύπες τους κρώζουν δυνατά από τα μεγάλα επικίνδυνα ράμφη τους. Κι ο άλλος αερομεταφορέας έχει πελάτη, και πηγαίνει προς αντίθετη κατεύθυνση.

Η Θεώνη πετά πάνω απ'το Λημέρι τώρα.

«Αναρωτιέμαι πού νάταν η Πριγκίπισσα όταν η Λεγεώνα έκανε κουμάντο εδώ,» λέει ο άντρας.

«Θα ήταν με την Επανάσταση τότε, σίγουρα,» αποκρίνεται η Θεώνη, «και η Επανάσταση λένε πως ήταν που τελικά ξέκανε τη Λεγεώνα κι ελευθέρωσε την περιοχή. Η Λεγεώνα ήταν όλοι τους τσιράκια των πρακτόρων της Παντοκράτειρας· το ξέρεις, έτσι;»

«Τόχω ακούσει. Τουλάχιστον, τα πράγματα είναι ήρεμα τώρα στο Λημέρι.»

«Μπα, μην το λες. Πάλι ιστορίες γίνονται.»

«Σοβαρά;»

«Έχω μια φίλη που είναι χωροφύλακας στο Νοτιοδυτικό Φρουραρχείο, και μου λέει.»

«Τι σου λέει, δηλαδή;»

«Κυκλοφορούν κάτι καινούργιες συμμορίες.»

«Σαν τη Λεγεώνα; Δε μπορεί.»

«Δεν είναι σαν τη Λεγεώνα, αλλά ποιος λέει ότι δεν θα γίνουν;»

«Τόσο άσχημα; Συμμορίες δεν υπάρχουν παντού;»

«Το Λημέρι δεν είναι το Χωνευτήρι, φίλε μου,» λέει η Θεώνη· «με συγχωρείς κιόλας. Ούτε καν σαν τις Λιμανοκατοικίες δεν είναι.»

«Ναι αλλά εδώ παλιά ήταν η Λεγεώνα…»

«Είναι, όμως, καλύτερη περιοχή. Αλλά κυκλοφορούν ακόμα κάτι ελεεινά κατακάθια… Μπορεί νάναι και παλιά μέλη της Λεγεώνας.»

«Σοβαρά;»

«Ακούγονται πολλές φήμες.

»Πώς σε λένε, αλήθεια;» τον ρωτά ενώ έχουν ήδη περάσει πάνω από το μισό Λημέρι.

«Βατράνο. Εσένα;»

«Θεώνη. Πού ακριβώς στο Ναό θέλεις να σε κατεβάσω;»

«Λίγο πιο δίπλα από τον Ναό της Αρτάλης.»

«Θα μου δείξεις.» Δεν είναι ερώτηση.

«Ναι.»

Όταν αφήνουν πίσω τους το Λημέρι, περνάνε από τη Λεωφόρο Χρειώδους και φτάνουν στον Ναό. Η Θεώνη κάνει τον γρύπα της να στρίψει και φτερουγίζουν προς τον Ναό της Αρτάλης, τον οποίο οι Παντοκρατορικοί είχαν κλείσει όταν ήταν εδώ (έχοντας απαγορεύσει τη θρησκεία της Αρτάλης παντού στη Σεργήλη) αλλά τώρα λειτουργεί ξανά.

«Εκεί,» λέει ο Βατράνος δείχνοντας. «Εκεί θέλω.»

Η Θεώνη βάζει τον Αδιάσειστο να προσγειωθεί, και ο Βατράνος πηδά από τη σέλα στον πεζόδρομο, στρώνοντας το μαύρο κοστούμι του. «Ευχαριστώ,» λέει, βγάζοντας το πορτοφόλι του και τραβώντας από μέσα ένα μεγάλο νόμισμα – έναν ήλιο. «Μην πάρεις λιγότερο απ'ό,τι θα έπαιρνες για τον οποιονδήποτε.»

«Μη λες ανοησίες.» Η Θεώνη βάζει τον ήλιο σε μια τσέπη του γιλέκου της και βγάζει από μια άλλη τσέπη μια χούφτα νομίσματα – ακτίνια – μετρώντας τα επάνω στο γαντοφορεμένο χέρι της.

«Όχι,» λέει ο Βατράνος κάνοντας μερικά βήματα όπισθεν, «δε χρειάζεται. Πραγματικά. Δεν πρόκειται να τα δεχτώ.»

Η Θεώνη στρέφει το βλέμμα της επάνω του, μειδιώντας. «Εντάξει, τότε. Τουλάχιστον, πάρε μια κάρτα.» Τραβά μια κάρτα από το γιλέκο της και την τείνει προς το μέρος του, κρατώντας την ανάμεσα σε δύο δάχτυλα. «Είναι για να με καλέσεις, αν ποτέ με χρειαστείς ξανά. Έχω τηλεπικοινωνιακό πομπό επάνω μου. Αν είμαι μέσα στη Θακέρκοβ θα με βρεις.»

Ο Βατράνος παίρνει την κάρτα. «Ευχαριστώ,» λέει χαμογελώντας. «Θα το έχω υπόψη.» Υψώνει το χέρι του σε χαιρετισμό και φεύγει, βαδίζοντας βιαστικά.

Η Θεώνη απογειώνεται ξανά πάνω από τους δρόμους και τα οικοδομήματα της Θακέρκοβ.

ΑΠΡΟΣΚΛΗΤΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ

Ο καταστηματάρχης και οι υπάλληλοί του δείχνουν φοβισμένοι, καθώς τα μέλη της συμμορίας έχουν γεμίσει το παντοπωλείο. Πέντε άντρες και δύο γυναίκες, όλοι τους με όψεις άγριες και όπλα στις ζώνες, στους ώμους, ή στις μπότες: ρόπαλα και μαχαίρια, κυρίως, αλλά μια γυναίκα κι ένας άντρας έχουν και πιστόλι κρεμασμένο από τη μέση. Τα ρούχα τους είναι ακανόνιστα: δερμάτινα πανωφόρια, παλιές κάπες, πουκάμισα, τουνίκες, μια κοντή φούστα, φαρδιά και στενά παντελόνια, μπότες, παπούτσια, πέδιλα. Είναι γνωστοί, άλλωστε, ως «Οι Ακανόνιστοι». Τα κουρέματά τους είναι το ίδιο παράξενα.

Ο καταστηματάρχης προσπαθεί να εξηγήσει γιατί δεν μπορεί να τους πληρώνει σε τακτική βάση. Δεν του περισσεύουν λεφτά. Και πώς θα δικαιολογήσει τέτοια έξοδα στις Αρχές; «Θα γράψω ‘Φόρος προς Ακανόνιστους’; Τι λέτε, ρε παιδιά; Δε γίνονται αυτά· θα μας κυνηγήσουν. Δεν καταλαβαίνετε, για όνομα της Αρτάλης;»

«Σε είδος, τότε, άρχοντα του μαγαζιού· τι λες;» ρωτά ο αρχηγός της συμμορίας – ένας ψιλόλιγνος τύπος με κατάλευκο δέρμα σαν κόλλα λευκό χαρτί, μάτια κατάμαυρα, κεφάλι τελείως ξυρισμένο, μια λοξή ουλή στο αριστερό μάγουλο. Έχει έναν μικρό χαλκά στη μύτη. Το αριστερό αφτί τού λείπει.

«Δε γίνεται, αγαπητέ μου. Μπορώ να κάνω μια έκπτωση, αν θέλετε, για εσάς. Αν έχετε ανάγκη. Αλλά όχι και δωρεάν.»

«Μας δουλεύεις, φίλε;» του λέει η μία από τις δύο γυναίκες της συμμορίας, αυτή με την κοντή φούστα: δέρμα λευκό-ροζ, κοντοκουρεμένα κόκκινα μαλλιά, πιστόλι στη μέση. «Είσαι πλούσιος, να πούμε! Η Λόρκη σούχει δείξει τα βυζιά της, και μας λες ότι δεν μπορείς να–!»

«Δε με καταλαβαίνεις, κοπελιά. Σου εξηγώ–»

«Ποια ‘κοπελιά’, ρε φίλε, γαμώ την κοινωνία σου! Τόσα πράματα έχεις εδώ και δε μπορείς να δώσεις κάτι ψίχουλα, να πούμε;»

Ο κατάλευκος άντρας λέει, πιο ήπια, στον καταστηματάρχη: «Υπάρχει κόσμος που πεινάει, φίλε, δε σου λέμε μαλακίες. Κι ούτε σου λέμε μαλακίες όταν λέμε πως το προσέχουμε τούτο το μέρος. Ξέρεις τι θα γινόταν εδώ άμα δεν κοιτάζαμε; Της πουτάνας θα γινόταν, φίλε, σ'το λέω σοβαρά· θάχανε μπουκάρει εδώ μέσα και καλοκαιρινό θα σ'τόχανε κάνει· σ'το λέω κι ορκίζομαι στην πατούσα της Λόρκης.»

Η εξώπορτα του μαγαζιού ανοίγει ξαφνικά και φωνές αντηχούν: *Χωροφυλακή! ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗ! Όλοι ακίνητοι! Τα χέρια σας ψηλά! Χωροφυλακή! Τα χέρια σου ψηλά εσύ εκεί! Ψηλά τα χέρια σας!*

Χωροφύλακες έχουν μπει στο παντοπωλείο με πιστόλια υψωμένα, σημαδεύοντας τα μέλη της συμμορίας. Ανάμεσά τους είναι η Μαρλιέσσα Κέρενκοφ, λοχίας της Χωροφυλακής, πράγμα ευδιάκριτο από τη στολή της. Το δέρμα της είναι κατάλευκο σαν του αρχηγού της συμμορίας, τα μαλλιά της μαύρα και κομμένα κοντά. Μετρίου αναστήματος αλλά φανερά γεροδεμένη. Βαστά το πιστόλι της με εμπειρία, και στη ζώνη της είναι θηκαρωμένο ένα κοντό ξίφος.

«Τι γίνεται δω πέρα;» φωνάζει. «Ληστεία; Μέρα-μεσημέρι; Είστε οι Ακανόνιστοι εσείς, δεν είστε;»

«Όχι!» παρεμβαίνει αμέσως ο καταστηματάρχης. «Δεν είναι έτσι, κυρία Χωροφύλακα. Δε συμβαίνει καμια ληστεία. Απλώς μιλούσαμε με τα παιδιά.» Χαμογελά πιεσμένα.

Η Μαρλιέσσα κατεβάζει το πιστόλι της αλλά δεν κάνει νόημα και στους άλλους χωροφύλακες να κατεβάσουν τα δικά τους. «Δεν υπάρχει φόβος, κύριε· δεν μπορούν να σας πειράξουν, ούτε τώρα ούτε ποτέ. Πείτε μου την αλήθεια.»

«Μα αλήθεια λέω: δεν γινόταν ληστεία. Συζητούσαμε.»

«Ακριβώς,» λέει ο αρχηγός της συμμορίας. «Τα λέγαμε.»

«Εσάς κανένας δεν σας κάλεσε, να πούμε!» προσθέτει η κοκκινομάλλα με την κοντή φούστα, κι ο αρχηγός την αγριοκοιτάζει, οπότε εκείνη κλείνει το στόμα της.

«Συζητούσατε;» λέει η Μαρλιέσσα ατενίζοντας εχθρικά τον αρχηγό. «Τι συζητούσατε;»

«Για να μας πουλήσει κάτι πράματα τ'αφεντικό από δω σε λίγο πιο χαμηλές τιμές, γιατί υπάρχει κόσμος που έχει ανάγκη.»

Η Μαρλιέσσα στρέφει ξανά τα μάτια της στον καταστηματάρχη.

«Είναι αλήθεια,» επιβεβαιώνει εκείνος.

Το βλέμμα της Μαρλιέσσας είναι καχύποπτο. «Δε χρειαζόταν να φέρεις όλη σου τη συμμορία γι'αυτό,» λέει στον αρχηγό.

«Δεν είναι όλη μου η συμμορία ετούτη, μαντάμ, κι άμα εμείς δεν ήμασταν εδώ δεν θάχε ησυχία η γειτονιά.»

Η Μαρλιέσσα τον πλησιάζει αρπάζοντας απότομα το γιακά της τουνίκας του μέσα στην αριστερή γαντοφορεμένη γροθιά της. «Δεν είμαι 'μαντάμ', και η... *γειτονιά* δεν χρειάζεται εσάς για να την προστατεύετε! Αυτή είναι *δική* μας δουλειά – δουλειά της Χωροφυλακής. Κατανοητό;»

«Δε μπορείτε όλα να τα κοιτάτε σεις–»

Η κοκκινομάλλα λέει ξαφνικά: «Κάνε πέρα, μωρή κρανομούτσουνη,» και πάει να σπρώξει τη Μαρλιέσσα–

Η γροθιά της Μαρλιέσσας τη βρίσκει στη μύτη, ρίχνοντάς την με τα πισινά στο πάτωμα ενώ αίμα έχει γεμίσει το πρόσωπό της. «Τα χέρια σας κοντά, γουρούνια!» φωνάζει η λοχίας, έχοντας πλέον αφήσει την τουνίκα του αρχηγού. «Βγείτε απ'το μαγαζί! *Τώρα!*»

Ο αρχηγός βοηθά την κοκκινομάλλα να σηκωθεί, η οποία δείχνει πολύ τσαντισμένη. «Θα σε γδάρω, κρανομούτσουνη σκρόφα!» γρυλίζει, αλλά ο κατάλευκος άντρας την τραβά έξω από το παντοπωλείο, και οι υπόλοιποι τον μιμούνται. Οι χωροφύλακες τούς κάνουν χώρο για να περάσουν.

Η Μαρλιέσσα ρωτά τον καταστηματάρχη: «Τώρα που δεν είναι αυτοί εδώ, κύριε, πείτε μου, τι έγινε;»

«Σας είπα τι έγινε. Αυτή είναι η αλήθεια, κύρια Χωροφύλακα.»

Τα μάτια της δεν τον πιστεύουν. «Να ξέρετε πως εμείς προστατεύουμε αυτή τη γειτονιά κι ολόκληρο το Λημέρι – όχι ο κάθε ληστής – και καλύτερα πάντα να μας λέτε *αλήθεια*.»

Ο καταστηματάρχης λέει: «Εντάξει,» χωρίς να προσθέσει τίποτε άλλο.

«Αν μας χρειαστείτε, φωνάξτε μας,» του λέει η Μαρλιέσσα, και βγαίνει από το παντοπωλείο ακολουθούμενη από τους χωροφύλακές της.

Από την αντικρινή μεριά του δρόμου βλέπουν τους Ακανόνιστους – που είναι περισσότεροι απ'ό,τι ήταν μέσα στο μαγαζί – να τους αγριοκοιτάζουν.

«Τους προκαλείς, Μαρλιέσσα,» της λέει ένας χωροφύλακας. «Δεν κάνεις καλά.»

«Άμα τους δώσεις την εντύπωση ότι τους φοβάσαι, αυτοί είναι ικανοί να γίνουν η επόμενη Λεγεώνα εδώ πέρα,» αποκρίνεται η λοχίας.

«Οι Ακανόνιστοι δεν είναι τόσο επικίνδυνοι…»

«Πήγαινε τότε να κάνεις παρέα μαζί τους, Ζακ!»

«Απλώς λέω…»

«Πολλά λες, και άσχετα.»

Πλησιάζουν το μεγάλο τετράκυκλο όχημα που τους περιμένει λίγο παρακάτω, και επιβιβάζονται.

Ο οδηγός, που ήταν από πριν εδώ, όπως και ένας ακόμα (δεν είχαν έρθει μαζί τους), ρωτά τη λοχία: «Πίσω στο Φρουραρχείο;»

«Όχι,» λέει η Μαρλιέσσα. «Παρίστανε πως φεύγεις αλλά μη φύγεις. Κάνε έναν γύρο και ξαναπέρνα. Θέλω να δω τι θ'αντικρίσουμε τότε.»

Τίποτα το ύποπτο δεν αντικρίζουν, όμως. Ησυχία παντού.

Τα μάτια της Μαρλιέσσας στενεύουν παρατηρώντας τον άδειο δρόμο πίσω από ένα από τα παράθυρα του οχήματος της Χωροφυλακής.

ΣΤΡΑΒΑ ΚΑΓΚΕΛΑ

Αυτή τη φορά με άφησε να οδηγήσω εγώ – ίσως επειδή δεν φοβάται ότι θα κάνω τίποτα ακραίο μέσα στην πόλη.

«Στον Γύρο πηγαίνουμε,» μου είπε δείχνοντάς μου τη συγκεκριμένη περιοχή επάνω σ’έναν χάρτη της Θακέρκοβ ενώ ήμασταν ακόμα στο δωμάτιό μας στον *Ήδιστο.*

«Ξέρω πού είναι ο Γύρος,» αποκρίθηκα.

Και τώρα οδηγώ προς τα εκεί, έχοντας πιάσει την Κεντρική Δημοσιά (όπως λέγεται η λεωφόρος που διασχίζει τη Θακέρκοβ από τη μια άκρη ώς την άλλη, από τον βορρά ώς τον νότο). Περνάω ανάμεσα από το Λημέρι και τον Παλαιοπώλη, βλέποντας πολλές από τις ζημιές που έχει αφήσει ο τελευταίος μεγάλος πόλεμος επάνω στα οικοδομήματα της πόλης. Τώρα, την ημέρα, δεν μπορούν να κρυφτούν εύκολα. Μερικά οικήματα είναι ακόμα τελείως γκρεμισμένα, παρατηρώ.

Ο Γύρος είναι εκεί όπου η Κεντρική Δημοσιά συναντά την Κυρτή Οδό. Σύντομα φτάνω και στρίβω μέσα σε μικρότερους δρόμους.

«Πού *ακριβώς* πηγαίνουμε ακόμα δεν μου είπες,» σχολιάζω.

«Στο αρχείο μιας εφημερίδας,» μου απαντά καθισμένη δίπλα μου. «*Τα Νέα της Θακέρκοβ*, λέγεται.» Σήμερα είναι ντυμένη διαφορετικά από χτες· μόνο τις ίδιες μπότες φορά. Το παντελόνι της είναι από γκρίζο δέρμα, η μπλούζα της μαύρη με ψηλό κλειστό γιακά, το πανωφόρι της πέτσινο με διάφορες αποχρώσεις του καφέ και διχτυωτά σχήματα κεντημένα στα μανίκια. Το πρωί, όταν ξυπνήσαμε, ήταν όμως τελείως γυμνή, και κάναμε έρωτα ξανά. Εκείνη το ξεκίνησε. Και δεν μπορώ παρά να αναρωτιέμαι: Θέλει να παριστάνουμε τόσο πειστικά τους νιόπαντρους; Με γουστάρει τόσο πολύ; Ή πιστεύει ότι, σεξουαλικά ικανοποιημένος, είμαι ευκολότερα ελεγχόμενος; Σύμφωνα με ό,τι ξέρω μέχρι στιγμής γι’αυτήν – σχεδόν τίποτα, δηλαδή, πέραν του ότι είναι κάποια παράξενη πράκτορας της Σιδηράς Δυναστεί-

ας – θα στοιχημάτιζα στο τελευταίο. Αν και, πραγματικά, δεν μοιάζει να προσποιείται όταν είμαστε στο κρεβάτι.

«Δεν ξέρω πού είναι,» λέω.

«Στρίψε εδώ.» Μου δείχνει.

Στρίβω. «Γιατί μια τέτοια μεγάλη εφημερίδα της Θακέρκοβ έχει τα γραφεία της τόσο μακριά από το κέντρο της πόλης; Θέλουν τ'αφεντικά της να μπορούν να φύγουν γρήγορα απ'την πόλη αν τελικά οι κάτοικοι τούς κυνηγήσουν;»

Η Σαμάνθα γελά. «Τα προηγούμενα γραφεία τους ανατινάχτηκαν.»

«Η Επανάσταση;»

«Όχι. Έχεις ακούσει για μια μεγάλη έκρηξη που έγινε στον Παλαιοπώλη πριν από χρόνια; Μια έκρηξη που ισοπέδωσε ένα μεγάλο μέρος αυτής της συνοικίας;»

«Δεν είμαι σίγουρος…»

«Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας το έκαναν γιατί κάποιος κίνδυνος είχε παρουσιαστεί τότε στην πόλη. Μια ιστορία με παράξενα μαύρα πουλιά που πρέπει να ήταν πνευματικές οντότητες, νομίζω.»

«Μαύρα πουλιά; Πνευματικές οντότητες;»

«Προκαλούσαν προβλήματα στη Θακέρκοβ. Επιτίθονταν στους κατοίκους της. Δεν είμαι σίγουρη τι ακριβώς γινόταν. Η έκρηξη στον Παλαιοπώλη έγινε, πάντως, προκειμένου να εξαφανιστούν αυτά τα πουλιά.»

Έχω σταματήσει το όχημά μας, μην ξέροντας πού να στρίψω τώρα. «Προς τα πού;»

Η Σαμάνθα μού δείχνει.

«Στον Παλαιοπώλη ήταν, λοιπόν, παλιά τα γραφεία των Νέων;» ρωτάω καθώς στρίβω και λίγο παρακάτω βλέπω την πινακίδα της εφημερίδας.

«Ναι. Μετά από εκείνη την έκρηξη, όμως, έπρεπε να μετακομίσουν. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας αποζημίωσαν όλους όσους τα οικήματά τους καταστράφηκαν με την έκρηξη, οπότε δεν υπήρχ–»

«Παράξενο, για τους πράκτορες της Παντοκράτειρας.»

«Ακόμα κι αυτοί δεν μπορούσαν να διαλύσουν έτσι απλά μια ολόκληρη συνοικία της Θακέρκοβ. Δεν γινόταν πόλεμος τότε.»

Σταματάω το όχημά μας σ’έναν πεζόδρομο κοντά στην πολυκατοικία όπου, εκτός των άλλων, στεγάζονται και τα *Νέα της Θακέρκοβ.* «Γιατί ερχόμαστε εδώ, αλήθεια; Νόμιζα ότι θα πηγαίναμε να βρούμε αυτόν τον Κύριλλο Νυχταστέρη.»

«Θα πάμε και σ’αυτόν. Αλλά από εδώ θα πάρουμε κάποιες βασικές πληροφορίες για την Πριγκίπισσα της Οργής.»

«Αναφορές της εφημερίδας;»

«Ναι.»

«Έχουμε άνθρωπό μας εδώ;»

«Φυσικά.»

Η Σαμάνθα βγαίνει από το όχημα και την ακολουθώ έξω. Περνάμε την είσοδο της εφημερίδας, χωρίς ο θυρωρός να μας σταματήσει για ερωτήσεις, και βαδίζουμε σ’έναν διάδρομο, στρίβουμε αριστερά, και φτάνουμε μπροστά σε μια μισάνοιχτη πόρτα. Η Σαμάνθα χτυπά μια φορά, με τις φάλαγγες των δαχτύλων, και μπαίνουμε.

Το μέρος είναι βαθύ και γεμάτο ράφια με παλιά φύλλα της εφημερίδας καθώς και βιβλία. Η μυρωδιά του χαρτιού είναι παντού. Μπροστά-μπροστά βρίσκονται δύο γραφεία. Επάνω στο ένα είναι ένα σύστημα αποθήκευσης και επεξεργασίας πληροφοριών. Επάνω στο άλλο, ένας τηλεπικοινωνιακός δίαυλος. Ένας άντρας σηκώνεται πίσω από το πρώτο γραφείο καθώς μας βλέπει να μπαίνουμε: λιγνός, μετρίου αναστήματος, με δέρμα λευκό-ροζ και αραιά καστανά μαλλιά. Φορά ένα ζευγάρι στρογγυλά γυαλιά.

«Καλημέρα,» του λέει η Σαμάνθα. «Είμαι η Σαμάνθα. Μιλήσαμε.»

Αυτός ήταν, λοιπόν, στον οποίο μιλούσε το πρωί στο ξενοδοχείο μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού της αφότου είχαμε κάνει έρωτα. Δεν τη ρώτησα τότε· μάλλον η τακτική της, ότι σεξουαλικά ικανοποιημένος ίσον ευκολότερα ελεγχόμενος, είχε πιάσει…

«Ναι, φυσικά,» αποκρίνεται ο άντρας του αρχείου. «Τα έχω σχεδόν έτοιμα.» Αγγίζει μια στοίβα από κάποια φύλλα των *Νέων* επάνω στο γραφείο με τον δίαυλο.

Η Σαμάνθα πλησιάζει. «Σχεδόν έτοιμα;»

Ο άντρας αρχίζει να εξηγεί, χαμηλόφωνα, σχετικά με τις αναφορές για την Πριγκίπισσα της Οργής.

Εγώ ρίχνω μια ματιά τριγύρω, στον λαβύρινθο του αρχείου των *Νέων της Θακέρκοβ*: ράφια και ράφια και ράφια που σχηματίζουν διαδρόμους και κρυψώνες. Αυτή η σκιά μετακινείται ή είναι η ιδέα μου; Δεν είμαστε μόνοι; Τόσο καιρό μέσα στο δίκτυο της Σιδηράς Δυναστείας, έχω γίνει καχύποπτος με τα πάντα. Πλησιάζω για να δω τι συμβαίνει μ'αυτή τη σκιά, μπαίνοντας ανάμεσα στα ράφια. Εκατοντάδες φύλλα παλιών εφημερίδων βρίσκονται γύρω μου, καθώς και κάποια βιβλία και κουτιά που δεν μπορώ να υποθέσω τι περιέχουν (κι άλλες εφημερίδες, ίσως;). Το χέρι μου είναι κοντά στο ξιφίδιο που κρύβεται μέσα στην καπαρντίνα μου, γιατί ποτέ δεν ξέρεις…

Η σκιά μετακινείται.

Στρίβω για να την αντικρίσω.

Τα γυαλιστερά μάτια της μαύρης γάτας με κοιτάζουν επιφυλακτικά. Το αιλουροειδές μένει ακίνητο.

Παίρνω το χέρι μου απ'τη λαβή του ξιφιδίου.

Η γάτα απομακρύνεται.

Πίσω μου ακούω έναν θόρυβο.

Γυρίζω, απότομα, και βλέπω μια γυναίκα να ψάχνει κάτι παλιά φύλλα των *Νέων*: γαλανόδερμη, με κοντά ξανθά μαλλιά, ψηλή, ντυμένη με γκρίζο ταγέρ. Μια τσάντα κρέμεται λοξά από τον ώμο της.

Στρέφει το βλέμμα της προς το μέρος μου. «Ποιος είστε εσείς;» με ρωτά, μάλλον καχύποπτα.

Τόσο περίεργος φαίνομαι; Χαμογελάω φιλικά. «Απλώς κοιτάζω.»

Η καχυποψία δεν φεύγει από τα μάτια της· με παρατηρεί από πάνω ώς κάτω. «Δεν είσαι δημοσιογράφος…» Δε μοιάζει μ'ερώτηση, αλλά δεν ξέρω πώς το κατάλαβε. Τι έχουν οι δημοσιογράφοι; κανένα κέρατο στο κεφάλι;

«Όχι,» αποκρίνομαι, «δεν είμαι δημοσιογράφος. Αλλά εσύ είσαι, υποθέτω…»

«Τι θέλεις, τότε, εδώ; Λείπει ο Τομ; Δεν είναι στα γραφεία, μπροστά;» Παίρνει ένα φύλλο της εφημερίδας και το βάζει στην τσάντα της – βιαστικά, ίσως, σα να φοβάται ότι μπορεί να το δω.

«Ναι, μπροστά είναι, δεν λείπει…»

Η γυναίκα περνά από δίπλα μου, κατευθυνόμενη προς την έξοδο του αρχείου. Την ακολουθώ. Η μορφή της δεν είναι καθόλου άσχημη. Αυτό το φαρδύ ταγέρ, όμως, δεν την κολακεύει όσο θα έπρεπε.

«Τομ;» λέει φτάνοντας στα δύο γραφεία στην αρχή του αρχείου.

Ο άντρας με τα γυαλιά, που ακόμα μιλά με τη Σαμάνθα, γυρίζει να την αντικρίσει. «Τι είναι, Καλλιστώ;»

«Κάποιος κύριος… Νόμιζα ότι έλειπες…»

Η Σαμάνθα συνοφρυώνεται, ατενίζοντάς με πίσω από την Καλλιστώ.

«Της είπα ότι απλώς κοίταζα,» λέω, και η Καλλιστώ στρέφεται σ’εμένα, μοιάζοντας ξαφνιασμένη που την έχω ακολουθήσει.

«Συμβαίνει κάτι;» ρωτά ο Τομ.

«Τον γνωρίζεις αυτό τον άνθρωπο;» του λέει η Καλλιστώ δείχνοντάς με με το βλέμμα.

«Είναι…» κομπιάζει, «μαζί με την κυρία. Θέλουν κάτι από το αρχείο, για μια προσωπική έρευνα.»

Η Σαμάνθα στέκεται μπροστά στη στοίβα με τις εφημερίδες επάνω στο γραφείο, ώστε η Καλλιστώ να μη μπορεί να κοιτάξει εκεί. Επίτηδες το κάνει η Σαμάνθα; αναρωτιέμαι. Πολύ πιθανόν.

Ο Τομ συνεχίζει: «Θα μπορούσα να σε βοηθήσω, κάπως;»

Η Καλλιστώ κουνά το κεφάλι. «Όχι· τελείωσα. Καλό υπόλοιπο.» Βαδίζει προς την πόρτα.

«Γεια.»

Η Καλλιστώ φεύγει.

Η Σαμάνθα ρίχνει μια ματιά έξω από τη μισάνοιχτη πόρτα. Ύστερα επιστρέφει κοντά στον Τομ. «Νόμιζα ότι ήμασταν μόνοι.»

«Μια δημοσιογράφος της εφημερίδας είναι· τίποτα περισσότερο. Καλλιστώ Μερκάθη τη λένε. Δεν έχει σχέση μ’εμάς.» Κι αλλάζει θέμα: «Λοιπόν. Περίμενε και θα ψάξω να βρω και τις άλλες τρεις πιθανές αναφορές που σου είπα. Εντάξει;»

Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά. «Δε βιάζομαι – πολύ.»

Ο Τομ χάνεται μέσα στο λαβυρινθώδες αρχείο.

«Εσύ τι έκανες εκεί μέσα;» με ρωτά η Σαμάνθα.

«Μια ματιά έριχνα. Επειδή νόμιζα πως είδα μια σκιά.»

«Την Καλλιστώ;»

«Όχι.»

Η Σαμάνθα υψώνει ένα φρύδι, ερωτηματικά.

Σαν η εμφάνιση νάναι σκηνοθετημένη, ακριβώς εκείνη τη στιγμή η μαύρη γάτα παρουσιάζεται, περνώντας αθόρυβα κάτω από μια καρέκλα.

«Αυτή η κυρία ήταν,» λέω στη Σαμάνθα. «Ή μήπως είναι κύριος;» Πλησιάζω τη γάτα για να την πιάσω και να δω, αλλά εκείνη τρέχει και φεύγει. Χάνεται ξανά μέσα στο αρχείο. Ανασηκώνω τους ώμους, μορφάζοντας. «Άλλη φορά, ίσως…»

Η Σαμάνθα αναστενάζει. «Όχι σαχλαμάρες!» μου λέει έντονα.

Την αγριοκοιτάζω. «Μπορεί να ήταν κάτι σημαντικό αντί για μια γάτα.»

Εκείνη δεν αποκρίνεται. Κάθεται στην καρέκλα κάτω από την οποία πριν από λίγο πέρασε η μαύρη γάτα και σταυρώνει τα πόδια της στο γόνατο. Εγώ μένω όρθιος.

Μετά από κανένα δεκάλεπτο, ενώ ο Τομ δεν έχει ακόμα επιστρέψει, ένας άντρας μπαίνει στο αρχείο και μας ρωτά πού είναι ο Τομ.

«Κάτι ψάχνει,» του λέει η Σαμάνθα, «μέσα.»

«Εντάξει,» αποκρίνεται ο άντρας, «μην τον ανησυχήσουμε. Πείτε του απλώς» – πηγαίνει στο γραφείο με το πληροφοριακό σύστημα κι ανοίγει ένα συρτάρι – «ότι ο Αλλάνδρης πήρε τον φάκελο.» Παίρνει έναν φάκελο και φεύγει.

Η Σαμάνθα μορφάζει και με λοξοκοιτάζει.

«Τι;» λέω.

«Καταλαβαίνεις τι προσεχτικός είναι αυτός ο Τομ…»

Χαμογελάω.

Κανένα πεντάλεπτο περνά ακόμα και ο φύλακας του αρχείου επιστρέφει. «Λοιπόν,» λέει. «Δύο είναι, τελικά.» Κι αφήνει δύο φύλλα των *Νέων* επάνω στη στοίβα με τα υπόλοιπα.

Η Σαμάνθα τού λέει για τον Αλλάνδρη και τον φάκελο.

«Εντάξει,» αποκρίνεται εκείνος. «Ένας δημοσιογράφος είναι κι αυτός.»

«Σ'ευχαριστούμε.» Η Σαμάνθα μαζεύει τις συγκεντρωμένες εφημερίδες και τις βάζει στην τσάντα της, η οποία αμέσως φουσκώνει.

Ο Τομ ρωτά: «Αλήθεια, σκοπεύετε να την αναζητήσετε;» Δεν εξηγεί σε ποια αναφέρεται αλλά όλοι ξέρουμε ότι μιλά για την Πριγκίπισσα της Οργής.

«Ναι,» απαντά η Σαμάνθα, και μετά φεύγουμε από το αρχείο των *Νέων της Θακέρκοβ.*

«Πάμε για μελέτη, τώρα;» ρωτάω καθώς πλησιάζουμε το όχημά μας.

«Όχι. Πάμε στη βίλα του κύριου Νυχταστέρη.»

«Υποθέτω, ξέρεις τον δρόμο.»

«Φυσικά.»

Μπαίνουμε στο όχημα, και εγώ κάθομαι πάλι στο τιμόνι. Η Σαμάνθα κάθεται δίπλα μου και ρίχνει την τσάντα με τις εφημερίδες στο πίσω κάθισμα.

«Στη Γραμμή,» μου λέει. «Ξέρεις πού είναι;»

«Ναι.»

Ενεργοποιώ το όχημα και σύντομα το βγάζω από τον Γύρο. Πιάνω την Ανατολική Λεωφόρο και την ακολουθώ προς τα βόρεια. Γύρω μου έχει αρκετή κίνηση από άλλα οχήματα. Αριστερά μου είναι ο Παλαιοπώλης, δεξιά μου η Γραμμή – μια από τις πλουσιότερες περιοχές της Θακέρκοβ, όλο μονοκατοικίες ευκατάστατων. Παλιότερα, έχω ακούσει ότι εδώ ήταν σύνορο πόλης, η «γραμμή» όπου τελείωνε η Θακέρκοβ, αλλά προφανώς οι κάτοικοι έχουν πλέον χτίσει πέρα από αυτή τη γραμμή.

«Μου λες πού να στρίψω…»

«Θα σου πω.»

Και μετά από λίγο, μου δείχνει. Στρίβω και μπαίνουμε στους δρόμους της Γραμμής, ανάμεσα σε βίλες και μονοκατοικίες με ψηλούς πέτρινους τοίχους ή κάγκελα. Βλέπω κήπους γεμάτους δέντρα και φυτά. Σε πολλές γωνίες τηλεοπτικοί πομποί μάς παίρνουν μάτι. Μισθοφόροι φρουροί βρίσκονται μέσα σε φυλάκια. Ένας γρυποκαβαλάρης φτερουγίζει από πάνω μας, για να προσγειωθεί τελικά στο εσωτερικό κάποιου κήπου. Η κίνηση είναι ελάχιστη: κυρίως πεζούς βλέπω, καθώς και κανέναν καβαλάρη. Υπάρχουν και μικρές πλατείες κάπου-κάπου.

«Εδώ,» μου λέει η Σαμάνθα δείχνοντας, και σταματάω κοντά στην καγκελόπορτα μιας βίλας.

«Μας περιμένει;»

«Ναι. Απ’ό,τι ξέρω, οποιαδήποτε στιγμή μπορούμε να τον επισκεφτούμε.» Βγάζει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό από το πανωφόρι της και πατά μερικά κουμπιά. Τον έχει ανοιχτό έτσι ώστε να μπορούμε ν’ακούσουμε κι οι δύο από το μεγάφωνο.

Κάποιος απαντά στην κλήση: «*Μάλιστα;*»

«Καλημέρα σας. Θα μπορούσα να μιλήσω στον κύριο Κύριλλο Νυχταστέρη; Ονομάζομαι Σαμάνθα, πείτε του. Με περιμένει.»

«*Μισό λεπτό, κυρία.*»

Σύντομα, μια άλλη φωνή ακούγεται από τον πομπό, φανερά μεγαλύτερης ηλικίας: «*Κύριλλος Νυχταστέρης. Λέγετε.*»

«Κύριε Νυχταστέρη, καλημέρα σας. Είμαι η Σαμάνθα.» Περιμένει την απάντησή του.

«*Μάλιστα. Αργήσατε, νομίζω.*»

«Ήρθαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε. Είμαστε έξω από τη βίλα σας, μέσα σ’ένα μαύρο, τετράκυκλο όχημα.»

«*Η πύλη θ’ανοίξει για να περάσετε, και θα μιλήσουμε από κοντά.*» Η επικοινωνία τερματίζεται.

Η Σαμάνθα κρύβει πάλι τον πομπό μέσα στο πανωφόρι της.

Κοιτάζω προς την καγκελωτή πύλη και δεν αργώ να τη δω ν’ανοίγει αυτόματα. Οδηγώ το όχημα προς τα εκεί και μπαίνω στον κήπο της βίλας, υπό τα βλέμματα δύο οπλισμένων φρουρών. Ο ένας απ’αυτούς, δείχνοντας, μου λέει: «Προς τα εκεί είναι ο χώρος στάθμευσης.»

Ακολουθώ ένα από τα μονοπάτια του κήπου και φτάνω σ’ένα σκεπαστό γκαράζ όπου βρίσκονται κι άλλα οχήματα σταματημένα. Τρία τετράκυκλα, πέντε δίκυκλα. Ο Νυχταστέρης δεν κάνει οικονομία. Παρκάρω το όχημα της Σαμάνθας πλάι τους και βγαίνουμε, πατώντας σε χαλίκι που τρίζει κάτω από τα πόδια μας.

«Καλωσορίσατε,» μας λέει η φωνή που μας μιλούσε, πιο πριν, από τον πομπό, και βλέπουμε έναν άντρα μεγάλης ηλικίας να έρχεται προς το μέρος μας. Το δέρμα του είναι λευκό-ροζ όπως της Σαμάνθας,

τα μαλλιά του άσπρα, το ίδιο και τα μούσια του. Φορά γκρίζο κοστούμι και μπλε μανδύα με αργυρό σιρίτι. «Η Σαμάνθα, υποθέτω.»

«Μάλιστα, κύριε Νυχταστέρη.»

«Κι εσύ;» Κοιτάζει εμένα.

«Ζορδάμης,» αποκρίνομαι.

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης με παρατηρεί συνοφρυωμένος για λίγο, και προς στιγμή νομίζω ότι ίσως να με αναγνώρισε, ότι ίσως να με ξέρει από τους αγώνες ταχύτητας, ίσως να παρακολουθεί ράλι και κάποτε να με έχει δει. Αλλά, αν είναι έτσι, δεν λέει τίποτα γι’αυτό. Το μόνο που λέει είναι: «Ελπίζω να ξέρετε τι κάνετε. Αυτή η δαιμόνισσα σκότωσε τον γιο μου. Χρειάζομαι ανθρώπους ικανούς να τη βρουν.»

«Αν μπορεί να βρεθεί θα τη βρούμε, κύριε Νυχταστέρη,» αποκρίνεται η Σαμάνθα.

Απορώ πώς είναι τόσο σίγουρη. Ακόμα δεν ξέρω τίποτα για τη… σύζυγό μου, πράγμα που δε μ’αρέσει καθόλου.

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης μάς κάνει νόημα να τον ακολουθήσουμε, και τον ακολουθούμε.

Καθόμαστε σ’ένα σαλονάκι της βίλας του, κοντά σ’ένα μεγάλο κρυστάλλινο παράθυρο, καθώς μας διηγείται τι συνέβη πριν από μερικές ημέρες, στη δεξίωση των εβδομηκοστών γενεθλίων του. Ο γιος του, ο Άρης Νυχταστέρης, δολοφονήθηκε από κάποια γυναίκα που όλοι υποθέτουν ότι είναι η Πριγκίπισσα της Οργής, η Απρόσωπη Πριγκίπισσα, που έχει σκοτώσει στη Θακέρκοβ πολλούς πριν από αυτόν.

Το τελευταίο άτομο που είδε ζωντανό τον Άρη είναι μια δημοσιογράφος της εφημερίδας «*Τα Νέα της Θακέρκοβ*» η οποία ονομάζεται Καλλιστώ Μερκάθη.

Καλλιστώ Μερκάθη; σκέφτομαι, αμέσως μόλις ακούω το όνομα. *Η ίδια που συναντήσαμε στο αρχείο;* Λοξοκοιτάζω τη Σαμάνθα, για να δω αν κι εκείνη έκανε τη σύνδεση. Το πρόσωπό της, όμως, δεν φανερώνει τίποτα· και είναι σιωπηλή καθώς ακούμε τον Κύριλλο να συνεχίζει.

Ο Άρης πήγε μαζί με την Καλλιστώ σ’ένα από τα δωμάτια της βίλας τα οποία χρησιμοποιούνται σπάνια, στην ανατολική πλευρά. Ήταν μόνοι οι δυο τους και, σύμφωνα με τα λεγόμενα της δημοσιογράφου,

είχαν μόλις αρχίσει να κάνουν έρωτα όταν μια μαυροντυμένη γυναίκα μπήκε στο δωμάτιο, άρπαξε τον Άρη από τα μαλλιά, και του έσκισε τον λαιμό μ'ένα στιλέτο. Μετά εξαφανίστηκε, γρήγορα όπως είχε εμφανιστεί, ενώ η Καλλιστώ ούρλιαζε τρομοκρατημένη.

«Εκτός απ'το ότι ήταν μαυροντυμένη αυτή η γυναίκα, τι άλλο πρόσεξε η Καλλιστώ;» ρωτά η Σαμάνθα.

Ότι φορούσε μανδύα, πλατύγυρο καπέλο, γάντια, και είχε μαντήλι στην κάτω μεριά του προσώπου, απαντά ο Κύριλλος Νυχταστέρης.

«Δερματικός χρωματισμός;»

Η Καλλιστώ δεν πρόσεξε· ήταν πολύ σκοτεινά.

Ρωτάω: «Μετά τι έγινε;»

«Ειδοποιηθήκαμε από τα ουρλιαχτά της, φυσικά. Ήρθαμε στο δωμάτιο και τη βρήκαμε ζαρωμένη στον καναπέ... πιτσιλισμένη από τα αίματα του γιο μου. Ο γιος μου... νεκρός στο πάτωμα.» Η φωνή του είναι σφιγμένη, το βλέμμα του άγριο.

«Τη γνώριζε από καιρό αυτή τη δημοσιογράφο;» ρωτάω.

«Δεν ξέρω. Ούτε η σύζυγός του ξέρει. Ο γιος μου... είχε την τάση να... γνωρίζει πολλές γυναίκες, κύριε Ζορδάμη.»

Η Σαμάνθα με λοξοκοιτάζει προς στιγμή, σαν να θέλει, νομίζω, να μου πει: *Άρα θα μπορείς να μπεις στο μυαλό του αρκετά εύκολα, υποθέτω.*

Μαλακία, τελικά, να είσαι παντρεμένος με κάποια άγνωστη. Ακόμα και εικονικά.

«Η ίδια η Καλλιστώ Μερκάθη τι είπε; Δεν έγινε ανάκριση;» ρωτάω τον Νυχταστέρη.

«Φυσικά και έγινε ανάκριση. Στο Νοτιοανατολικό Φρουραρχείο, στον Παλαιοπώλη. Και η δημοσιογράφος είπε ότι γνώρισε τον γιο μου όταν έκανε ένα ρεπορτάζ στη βιομηχανία οχημάτων *Πολύκυκλος*, στις Ακροκατοικίες, σχετικά με τις συνθήκες εργασίας εκεί ύστερα από τον διωγμό των Παντοκρατορικών.»

«Δούλευε ο γιος σας σ'αυτή τη βιομηχανία;»

«Μου κάνεις πλάκα, κύριε Ζορδάμη;» αποκρίνεται ο Νυχταστέρης. «Ο γιος μου δεν είχε ανάγκη να δουλεύει. Είχε πάει για να κοιτάξει κάτι καινούργια οχήματα της βιομηχανίας. Γνωρίστηκε με τη δημοσιογράφο τυχαία, και τη φλέρταρε απ'ό,τι κατάλαβα.»

Δεν τον αδικώ, σκέφτομαι. Είναι εμφανίσιμη, ομολογουμένως. Και χωρίς εκείνο το ταγέρ πρέπει νάναι ακόμα καλύτερη. «Και μετά; Ξανασυναντήθηκαν; Πώς την κάλεσε εδώ; Δε μπορεί ύστερα από μόνο μια τυχαία συνάντηση στη βιομηχανία... σωστά;»

«Συναντήθηκαν κι άλλες φορές, απ'ό,τι είπε η ίδια στους ανακριτές. Γνωρίζονταν εδώ και κανένα μήνα οι δυο τους. Πραγματικά, νομίζεις ότι είναι ύποπτη;»

«Δεν ξέρω αν είναι ύποπτη,» αποκρίνομαι, «αλλά είναι η τελευταία που τον είδε ζωντανό...»

«...και η μόνη που είδε τη δολοφόνο,» προσθέτει η Σαμάνθα. Και ρωτά: «Με τόσα λίγα στοιχεία που υπάρχουν, γιατί υποθέτετε ότι είναι η Πριγκίπισσα της Οργής; Δε θα μπορούσε να είναι οποιαδήποτε;»

Ο Κύριλλος συνοφρυώνεται. «Καλά, δεν ξέρετε *τίποτα* για την Απρόσωπη Πριγκίπισσα; Ήρθατε εδώ χωρίς να έχετε ιδέα ποια θα αναζητήσετε;»

«Γνωρίζουμε, φυσικά, ότι...» κομπιάζει η Σαμάνθα, και ο Κύριλλος τη διακόπτει:

«Η Απρόσωπη Πριγκίπισσα δεν δείχνει ποτέ την όψη της. Ντύνεται με μαύρα. Φορά πλατύγυρο καπέλο ή κουκούλα, και μαντήλι στην κάτω μεριά του προσώπου, ή μάσκα σ'όλο το πρόσωπο. Πολλές φορές, επίσης – αλλά όχι πάντα – γράφει 'Οργή' κάπου κοντά στο θύμα της, με το αίμα του. Στην περίπτωση του γιου μου αυτό δεν συνέβη, μάλλον επειδή δεν υπήρχε χρόνος· έπρεπε να φύγει γρήγορα για να μην την πιάσουν.

»Κανονικά, όμως, δεν θα έπρεπε εγώ να σας τα λέω αυτά, κυρία Σαμάνθα.»

«Τα γνωρίζουμε,» αποκρίνεται η Σαμάνθα (ψέματα, μάλλον), «απλώς ήθελα να ακούσω και τη γνώμη σας πάνω στο θέμα της ταυτότητας της δολοφόνου.» Δεν έχει χάσει την ψυχραιμία της, αν κι έχω την εντύπωση ότι φοβάται λιγάκι τον Νυχταστέρη· δεν είναι αυτός ο συνηθισμένος εαυτός της.

Ρωτάω τον Κύριλλο: «Κανένας άλλος από τους καλεσμένους σας δεν είδε αυτή τη γυναίκα; Αν ήταν ντυμένη όπως λέτε, σίγουρα θα έκανε εντύπωση...»

«Κι όμως, κανένας δεν την είδε. Κάποιοι είπαν μόνο ότι πρόσεξαν μια περίεργη σκιερή μορφή να πηγαίνει προς τη βόρεια μεριά του κήπου της βίλας. Ερευνήσαμε εκεί, αλλά τίποτα δεν βρήκαμε.»

«Ίχνη στο χώμα;» ρωτά η Σαμάνθα.

«Ανούσιο,» λέει ο Νυχταστέρης. «Οι καλεσμένοι μου περιφέρονταν σ’ολόκληρο τον κήπο.»

«Από πού θα μπορούσε να βγει η δολοφόνος, κύριε Νυχταστέρη; Εκτός από την κεντρική πύλη του κήπου. Τι άλλες πιθανές έξοδοι υπάρχουν;»

«Αν είναι αρκετά ευέλικτη – όπως και πρέπει να είναι – από οπουδήποτε μπορούσε να βγει σκαρφαλώνοντας το τείχος. Εκείνη τη βραδιά είχα αποφασίσει να απενεργοποιήσω τον ενεργειακό φράχτη, για λόγους ασφαλείας.»

«Ενεργειακό φράχτη;» ρωτάω. Έξω από τη βίλα δεν πρόσεξα κάτι που θα μπορούσα να αποκαλέσω *ενεργειακό φράχτη*.

«Τα κάγκελα είναι μυτερά στην κορυφή, αλλά επίσης εκεί, στην κορυφή, υπάρχουν καλώδια απ’όπου περνά ένα ρεύμα ενέργειας. Δεν είναι αρκετά δυνατό για να σκοτώσει άνθρωπο, όμως αρκεί για να τον μουδιάσει ή, πιθανώς, να τον αναισθητοποιήσει.»

«Μάλιστα. Και στη δεξίωση είχατε απενεργοποιήσει αυτό το ενεργειακό ρεύμα…»

«Ναι,» λέει ο Κύριλλος. «Για λόγους ασφαλείας. Δεν ήθελα κανένας να χτυπηθεί κατά λάθος. Πολλοί ήταν βέβαιο ότι θα μεθούσαν, και κάποιοι ίσως να προσπαθούσαν να πιαστούν επάνω στα κάγκελα. Επίσης, είχαν φέρει κι αρκετά παιδιά και εφήβους εδώ.»

«Επομένως,» λέω, «η δολοφόνος μπορούσε να σκαρφαλώσει και να βγει από οπουδήποτε. Αν κατάφερνε να αποφύγει τις αιχμηρές κορυφές των κάγκελων.»

«Γι’αυτή τη δαιμόνισσα δεν νομίζω κάτι τέτοιο νάναι δύσκολο, κύριε Ζορδάμη.»

Η Σαμάνθα ρωτά: «Εκτός απ’το να σκαρφάλωσε, πώς αλλιώς θα μπορούσε να βγει από τη βίλα;»

Ο Κύριλλος μένει σκεπτικός για λίγο. «Δεν ξέρω,» λέει τελικά. «Δε νομίζω ότι θα μπορούσε αλλιώς να βγει.»

«Δε θα μπορούσε να ήταν μία από τους καλεσμένους σας;»

«Το έχω σκεφτεί, αλλά αδυνατώ να κάνω κάποια υπόθεση, δυστυχώς. Κι επιπλέον, τα ρούχα της….»

«Πιθανώς να τα φόρεσε μόνο για τον φόνο και μετά να τα έβγαλε,» λέει η Σαμάνθα.

«Τους ψάξαμε τους καλεσμένους. Ακόμα και την Πολιτειάρχη ψάξαμε. Κανένας δεν είχε τέτοια ρούχα στην τσάντα του.»

«Δε θα τα έβαζε στην τσάντα της, φυσικά,» λέει η Σαμάνθα. «Θα τα κατέστρεφε κάπως, ή θα τα έκρυβε. Μέσα στον κήπο, μάλλον.»

Ο Νυχταστέρης συνοφρυώνεται.

«Δεν έχετε ψάξει τον κήπο, τον έχετε ψάξει;»

«Αν ήταν πεταμένα κάπου, οι κηπουροί κατά πρώτον….» Αφήνει τα λόγια του ανολοκλήρωτα.

«Αν είναι θαμμένα, όμως; Θαμμένα μέσα ή πίσω από πυκνή βλάστηση;»

«Μπορεί…» παραδέχεται ο Κύριλλος συλλογισμένα.

«Μας είπατε ότι κάποιοι είδαν μια ύποπτη σκιά να πηγαίνει προς τη βόρεια μεριά του κήπου. Νομίζω πως καλά θα κάναμε ν'αρχίσουμε να ερευνούμε από εκεί, κύριε Νυχταστέρη.»

Στη βόρεια μεριά του κήπου έχει ησυχία. Μόνο εμείς είμαστε κι ένας σκύλος του Νυχταστέρη που συναντήσαμε στον δρόμο. Γύρω μας υπάρχουν ψηλότερα και χαμηλότερα φυτά. Το γρασίδι τρίζει κάτω από τα πόδια μας όταν δεν περπατάμε στα λιθόστρωτα μονοπάτια.

«Μπορείτε να ψάξετε όσο θέλετε,» μας λέει ο Κύριλλος. «Τον Γρήγορο θα τον αφήσω μαζί σας.» Και χαϊδεύοντας τον σκύλο κάτω απ'το λαιμό: «Θα μείνεις μαζί τους, αγόρι μου;»

Γουφ, γουφ! κάνει το γκριζότριχο ζώο.

«Θα είμαι στο σαλονάκι όπου μιλήσαμε πριν,» μας λέει ο Κύριλλος, και φεύγει.

Ο Γρήγορος μένει, μοιάζοντας βαριεστημένος καθώς μας κοιτάζει.

«Τι κάνουμε, λοιπόν, τώρα, Πανούργα Βερενίκη;» ρωτάω τη Σαμάνθα, αναφερόμενος στη γνωστή μυθιστορηματική ηρωίδα της σειράς *Σκοτεινά Μυστήρια σε Φωτεινές Πόλεις*, του Ευκάρπιου Σιγηλού. Τριάντα-εφτά βιβλία μέχρι στιγμής, αν δεν λαθεύω.

«Κοιτάζουμε χαμηλά,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, και δεν κάνει πλάκα: αρχίζει να ψάχνει στο έδαφος, πίσω από θάμνους κυρίως.

Τη μιμούμαι.

Ο Γρήγορος μάς ακολουθεί, κουνώντας την ουρά του.

«Υποθέτω πως ψάχνουμε για αναταραγμένο έδαφος,» λέω στη Σαμάνθα. «Σωστά;»

«Σωστά,» μου απαντά κοιτάζοντας πίσω από μερικά φυτά, χωρίς να στραφεί να μ'αντικρίσει. «Μήπως κάτι είναι βιαστικά θαμμένο.»

Δε νομίζω να βρούμε τίποτα αλλά δεν της το λέω. Νιόπαντροι είμαστε, μην τσακωθούμε από τώρα. Ελπίζω μόνο ο Νυχταστέρης νάχει ειδοποιήσει τους φρουρούς του για εμάς και να μην έρθει κανένας να μας συλλάβει.

Καμια ώρα ψάχνουμε έτσι, κι όταν σκέφτομαι να πω πια στη Σαμάνθα να τα παρατήσουμε επειδή, προφανώς, το πράγμα δεν έχει νόημα, εκείνη μιλά πρώτη:

«Κοίταξες εδώ, δεν κοίταξες;» Δείχνει πίσω από έναν θάμνο.

«Ναι.»

«Και δεν το είδες;»

«Να δω τι;»

«Αυτό.»

Πλησιάζω και παρατηρώ κάτι μαύρο κάτω από το χώμα, εκεί όπου το χορτάρι είναι φανερά παραμερισμένο. Η αλήθεια είναι πως δεν το είχα προσέξει πριν.

Ανασηκώνω τους ώμους, μορφάζοντας.

Η Σαμάνθα κουνά το κεφάλι, μοιάζοντας θυμωμένη μαζί μου. Γονατίζει στο ένα γόνατο και σκάβει με τα χέρια. Αμέσως, ρούχα αποκαλύπτονται. Μαύρα ρούχα. Μανδύας· γάντια· ένα πλατύγυρο καπέλο, διπλωμένο, κατεστραμμένο· ένα μαντήλι.

«Ορίστε,» λέει η Σαμάνθα σηκώνοντάς τα από το χώμα.

«Φαίνεται πως είχες δίκιο. Έβγαλε, λοιπόν, τα ρούχα της εδώ και πήδησε από το τείχος;»

«Ίσως.» Δε φαίνεται και τόσο σίγουρη.

Πλησιάζουμε το καγκελωτό τείχος της βόρειας μεριάς του κήπου. Είναι ψηλό και οι κορυφές αιχμηρές, επικίνδυνες. Ακόμα και χωρίς ενεργειακό ρεύμα, ποιος θα επιχειρούσε ν'ανεβεί εκεί πάνω;

«Δύσκολο σκαρφάλωμα,» παρατηρώ.
«Μπορεί να μην έφυγε από εδώ,» λέει η Σαμάνθα.
«Κι από πού να έφυγε;»
«Ο κήπος ήταν γεμάτος καλεσμένους, σύμφωνα με τον Κύριλλο. Αν σκαρφάλωνε εκεί πάνω, δεν θα υπήρχαν πολλές πιθανότητες κάποιος να τη δει; Ακόμα και χωρίς τα παράξενα ρούχα της, θα τραβούσε αμέσως την προσοχή.»
Δεν μιλάω· δεν έχω τίποτα να προσθέσω.
«Ο φόνος έγινε ανατολικά,» συνεχίζει η Σαμάνθα. «Ο κόσμος, λοιπόν, συγκεντρώθηκε εκεί, λογικά. Αν ήθελες να φύγεις, από πού θα έφευγες;»
«Δυτικά;»
Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά, αρχίζοντας να βαδίζει, ενώ κρατά τα μαύρα ρούχα κάτω από τη μασκάλη της.
Την ακολουθώ, και ο σκύλος ακολουθεί εμένα. Πρέπει να είναι γέρικος, έχω πια συμπεράνει. Βαριέται που ζει.
«Από τη δυτική μεριά είναι η πύλη,» της λέω. «Αποκλείεται να βγήκε από την πύλη. Αν κάποιος έβγαινε από εκεί αμέσως μετά τον φόνο, οι υποψίες θα έπεφταν επάνω του.»
«Υποθέτοντας ότι θα τον άφηναν *καν* να βγει. Ο Νυχταστέρης είπε ότι κράτησε όλους τους καλεσμένους για να τους ερευνήσει, έτσι δεν είπε;»
«Επομένως;»
«Στη δυτική μεριά δεν είναι μόνο η πύλη, Ζορδάμη.»
Όταν φτάνουμε εκεί, ένας φύλακας μάς βλέπει αλλά δεν μας δίνει σημασία. Έχουν ειδοποιηθεί για εμάς, προφανώς.
Πλησιάζουμε το καγκελωτό τείχος και βαδίζουμε πλάι του, αργά, ενώ η Σαμάνθα το κοιτάζει από πάνω ώς κάτω.
Θυμάμαι κάτι άσχετο τότε – άσχετο με το τείχος, τουλάχιστον. «Η δημοσιογράφος που ήταν μαζί με τον γιο του Νυχταστέρη είναι η ίδια που συναντήσαμε στο αρχείο. Το πρόσεξες, έτσι;»
«Ναι. Παράξενη σύμπτωση. Αλλά δε νομίζω νάναι τίποτα περισσότερο από σύμπτωση.»
«Μου φάνηκε περίεργη ως άτομο, για νάμαι ειλικρινής…»
«Τι εννοείς;»

«Καχύποπτη. Σα να φοβόταν ότι την παρακολουθούσα.»
«Χμμ.» Συνεχίζει να κοιτάζει το τείχος, όχι εμένα, από πάνω ώς κάτω, ενώ προχωράμε πλάι του.
«Πρέπει νάχει τρομάξει από τον φόνο. Ίσως να νομίζει ότι η Πριγκίπισσα την παρακολουθεί.»
«Λες;»
«Για να είναι τόσο καχύποπτη;»
«Μπορεί,» λέει η Σαμάνθα.
«Η Πριγκίπισσα ίσως ακόμα και να την απειλεί…»
«Γιατί;»
«Για τον ίδιο μυστηριώδη λόγο που σκότωσε και τον Άρη Νυχταστέρη.»
«Χμμ.» Συνεχίζει να κοιτάζει τα κάγκελα. «Τι είν' αυτό;…» Σταματά να βαδίζει.
«Τι;» ρωτάω, συνοφρυωμένος. Και βλέπω το κάγκελο που κοιτάζει η Σαμάνθα. Είναι μαυρισμένο σ'ένα σημείο, όχι πολύ ψηλά: στο επίπεδο του ώμου μου περίπου.
Η Σαμάνθα αγγίζει το μαύρισμα. «Θερμότητα…» μουρμουρίζει.
«Τι εννοείς;»
Γυρίζει να μ'αντικρίσει. «Από εδώ βγήκε.»
«Αποκλείεται. Όσο λεπτή κι αν είναι….»
«Δεν κατάλαβες. Θέρμανε το κάγκελο, το λύγισε, βγήκε, και το ξαναλύγισε για να το κάνει ίσιο. Ή, μάλλον…» το ξανακοιτάζει, «σχεδόν ίσιο. Είναι ακόμα λιγάκι στραβό· βλέπεις;»
«Και πώς το θέρμανε; Είναι δυνατόν να είχε τον χρόνο;» *Η φαντασία σου καλπάζει!* προσθέτω νοερά.
Η Σαμάνθα μ'αντικρίζει ξανά. «Υπάρχουν θερμικά όπλα, ξέρεις.»
«Θερμικά όπλα;»
«Δεν τάχεις ξανακούσει;»
«Όχι.»
«Δεν είναι πολύ γνωστά, γιατί χρησιμεύουν μόνο σε συγκεκριμένες δουλειές, αλλά υπάρχουν. Μπορεί να είναι σαν ένα κανονικό πιστόλι. Λειτουργούν με μπαταρία, και ρίχνουν θερμότητα. Χρησιμοποιούνται, κυρίως, σε δολιοφθορές. Μπορούν, για παράδειγμα, πολύ εύκολα να καταστρέψουν ευαίσθητα κυκλώματα. Αλλά κι ένα κάγκελο…» Η Σα-

μάνθα στρέφεται για να το αγγίξει ξανά. «Αν κρατήσεις την κάννη ενός θερμικού πιστολιού για κάποια ώρα κοντά του, έχοντας συνεχώς πατημένη τη σκανδάλη, τελειώνοντας την μπαταρία… τότε το κάγκελο θα υπερθερμανθεί σ’εκείνο το σημείο. Θα γίνει ευλύγιστο.»

«Και νομίζεις ότι έτσι έφυγε;»

«Ναι. Λύγισε το κάγκελο και βγήκε. Μια λεπτή γυναίκα θα μπορούσε εύκολα να το κάνει.»

«Εξαρτάται, βέβαια, κι από την επάνω περιφέρειά της…»

Με αγριοκοιτάζει.

«Αλήθεια δεν είναι;» λέω, με αθώα έκφραση.

«Αυτό μπορεί να φρόντισε να το περιορίσει,» μου απαντά η Σαμάνθα στεγνά.

«Υποθέτω θα ξέρεις από σφιχτά δεσίματα.»

«Θες να πεις ότι νομίζεις πως μια λεπτή γυναίκα δεν θα μπορούσε να περάσει από εδώ, ό,τι στήθος κι αν είχε;» Έχω αρχίσει να την τσαντίζω.

Αλλάζω θέμα: «Αν, πάντως, αυτά τα θερμικά όπλα είναι τόσο σπάνια, απορώ πού το βρήκε.»

«Ξεχνάς ότι λένε πως κάποτε ήταν με την Επανάσταση; Πιστεύεις ότι θάχει πρόβλημα να βρει όπλα;»

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης δείχνει έκπληκτος που βρήκαμε τα ρούχα της Πριγκίπισσας θαμμένα στον κήπο, ενώ ακούει τη θεωρία σχετικά με το κάγκελο με σκεπτικισμό.

«Μα δεν νομίζω ότι έλειπε κανένας από τους καλεσμένους μου όταν τους ερευνήσαμε,» λέει στη Σαμάνθα.

«Ήταν όμως πολλοί, δεν ήταν;»

«Αμφιβάλλω ότι έγινε λάθος στη μέτρηση,» επιμένει ο Κύριλλος.

«Τότε,» συμπεραίνει η Σαμάνθα, «κάποια παρείσακτη είχε καταφέρει να παρεισφρήσει στη δεξίωση.»

«Από εκείνο το κάγκελο, πάλι;»

«Δεν ξέρω πώς μπήκε, αλλά πιστεύω ότι από εκεί *βγήκε*, κύριε Νυχταστέρη.»

«Θέλω να το δοκιμάσουμε, να δούμε αν όντως μπορεί να γίνει.»

Ο Κύριλλος δεν δυσκολεύεται καθόλου να βρει θερμικό πιστόλι στη βίλα. Απλώς το ζητά από τους μισθοφόρους του και εκείνοι τού το φέρνουν. Πηγαίνουμε όλοι μαζί στη δυτική μεριά – εγώ, η Σαμάνθα, ο Νυχταστέρης, και ο σκύλος – και η Σαμάνθα δείχνει το μαυρισμένο κάγκελο. Ύστερα, υψώνει το πιστόλι μπροστά σ'ένα κάγκελο που δεν είναι χτυπημένο, και πατά τη σκανδάλη ενώ η κάννη βρίσκεται σχεδόν σε επαφή με το μέταλλο. Το βλέπω να κοκκινίζει, να εκπέμπει φως και θερμότητα.

Η Σαμάνθα σταματά να το χτυπά. Βάζει το πιστόλι σε μια τσέπη του πανωφοριού της, πιάνει το κάγκελο χαμηλά, και το τραβά. Αυτό λυγίζει χωρίς δυσκολία, και η Σαμάνθα περνά από το άνοιγμα, ευέλικτη σαν γάτα. Ύστερα φέρνει γρήγορα το κάγκελο ξανά στην αρχική του θέση. Ή περίπου, τουλάχιστον. Όταν κρυώνει, είναι λιγάκι στραβό.

Όπως και το άλλο κάγκελο, παραδίπλα.

«Αυτό εξηγεί, ίσως, πώς βγήκε,» λέει ο Κύριλλος Νυχταστέρης, «αλλά όχι και πώς μπήκε.»

Ψάχνουμε, έτσι, σ'όλο το καγκελωτό τείχος, γύρω-γύρω, μήπως βρούμε και κανένα άλλο μαυρισμένο κάγκελο. Αλλά δεν βρίσκουμε.

«Μπορεί να μπήκε από το ίδιο κάγκελο;» ρωτά ο Νυχταστέρης.

«Το αποκλείω. Θα το είχε σπάσει.»

«Να το δοκιμάσουμε κι αυτό;»

Πηγαίνουμε και το δοκιμάζουμε. Η Σαμάνθα θερμαίνει, στο ίδιο σημείο, το κάγκελο που είχε θερμάνει και πριν. Μοιάζει ευλύγιστο ξανά. Η Σαμάνθα το πιάνει και το τραβά. Το κάγκελο, ως εκ θαύματος, δεν σπάει. Το μέταλλο είναι καλής ποιότητας, δίχως αμφιβολία. Η Σαμάνθα, επίμονη στη θεωρία της, βγαίνει από το στενό άνοιγμα πάλι, και πιάνει το κάγκελο για να το ισιώσει.

Τότε, το κάγκελο κόβεται.

«Ναι,» παραδέχεται ο Νυχταστέρης, «μάλλον έχεις δίκιο τελικά.

»Πώς μπήκε, λοιπόν, στη δεξίωση απρόσκλητη;»

«Αναμιγμένη με τον υπόλοιπο κόσμο, μάλλον,» απαντά η Σαμάνθα. «Δε μπορώ να σκεφτώ άλλο τρόπο, αυτή τη στιγμή.»

Ρωτάω τον Κύριλλο: «Δεν επιτρέπατε στους προσκεκλημένους να φέρουν φίλους και γνωστούς αν το επιθυμούσαν;»

«Το επέτρεπα, φυσικά. Αλλά οι φρουροί μου μετρούσαν όλους όσους έμπαιναν.»

«Πόσοι άνθρωποι ήταν, συνολικά;»

«Διακόσιοι-είκοσι-τρεις.»

«Μαζί με τους επιπλέον;»

«Μαζί με τους επιπλέον.»

«Και το αποκλείετε, κύριε Νυχταστέρη, να έγινε κάποιο λάθος στη μέτρηση, στην αρχή της δεξίωσης ή μετά τον φόνο, κατά την έρευνα;»

Ο Κύριλλος είναι σκεπτικός, με τα χείλη σφιγμένα, για λίγο. «Μπορεί,» παραδέχεται, «δεν ξέρω… Αλλά, αν υποθέσουμε ότι δεν είναι έτσι, τότε πώς μπήκε;»

Η Σαμάνθα δεν έχει να δώσει απάντηση.

Ούτε εγώ. *Έπεσε από τον ουρανό;* αναρωτιέμαι.

Ή, μήπως, ήρθε από κάτω; Από τους υπονόμους; Αλλά, τότε, γιατί να μη φύγει κι από τους υπονόμους; Και, κατά πρώτον, *υπάρχει* τέτοιο άνοιγμα στη βίλα, που να χωρά άνθρωπο;

Λέω την υπόθεσή μου στον Νυχταστέρη και στη Σαμάνθα, κι εκείνος αποκρίνεται: «Δεν υπάρχει τέτοιο άνοιγμα στη βίλα μου, κύριε Ζορδάμη. Αν είναι δυνατόν!»

Έπεσε από τον ουρανό, λοιπόν…

ΑΓΡΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Μεσημέρι στο Νοτιοδυτικό Φρουραρχείο της Θακέρκοβ, στο Λημέρι. Τα πράγματα είναι ήσυχα. Οι χωροφύλακες έχουν χαλαρώσει. Οι βάρδιες αλλάζουν. Η βάρδια της Μαρλιέσσας Κέρενκοφ έχει τελειώσει.

«Φεύγω,» λέει στον αντικαταστάτη της, έναν άλλο λοχία της Χωροφυλακής, καθώς κλειδώνει τον φωριαμό της.

«Στο καλό,» αποκρίνεται εκείνος πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ του – ένας εύσωμος τύπος με κόκκινο δέρμα και πράσινα κοντοκουρεμένα μαλλιά, ο οποίος ονομάζεται Μερίκιος.

Η Μαρλιέσσα απομακρύνεται. Πηγαίνει στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο του φρουραρχείου. Κανένας άλλος δεν είναι τώρα εδώ. Ανοίγει έναν δίαυλο και φέρνει το ακουστικό στο αφτί της. Πατά μερικά κουμπιά και περιμένει.

Ακούγοντας μια φωνή από το μικρόφωνο, χαμογελά. «Ποιος λες να είναι, γλύκα;»

(…)

«Εγώ είμαι, λοιπόν, όπως ακούς. Γύρισες πιο νωρίς απ'τη δουλειά;»

(…)

«Τόσο κουρασμένη που να μην έρθω από εκεί;»

(…)

Η Μαρλιέσσα γελά. «Τώρα κάνεις τη δύσκολη. Να έρθω ή όχι;»

(…)

«Εντάξει, θα έρθω. Ξεκινάω. Σε καμια ωρίτσα θα είμαι εκεί.»

Η Μαρλιέσσα κλείνει τον δίαυλο και πηγαίνει προς τον στάβλο του φρουραρχείου.

«Φεύγεις, Μαρλιέσσα;» τη ρωτά ένας χωροφύλακας, καθοδόν: ένας λοχαγός, ανώτερός της, ο οποίος ονομάζεται Ιάσωνας Χαιρέμαχος.

«Ναι.»

«Μου είπαν ότι έγιναν κάποια επεισόδια το πρωί, με τους Ακανόνιστους.»

Η Μαρλιέσσα δεν μιλά, αντικρίζοντάς τον.

«Να προσέχεις τώρα,» της λέει ο Ιάσωνας. «Να πηγαίνεις από μεγάλους δρόμους και όχι από τις περιοχές τους.»

«Δε φοβάμαι τους Ακανόνιστους, κύριε Λοχαγέ.»

«Μην είσαι ανόητα θαρραλέα, και μην τους προκαλείς.»

«Σας είπε κάποιος ότι τους προκάλεσα;»

«Όχι, αλλά συγκρούστηκες μαζί τους–»

«Δεν έγινε καμία σύγκρουση.»

«Μη διακόπτεις, Λοχία.»

«Μάλιστα, κύριε Λοχαγέ.»

«Αφότου έχεις συγκρουστεί με συμμορίες, δεν περνάς μόνη σου από τις περιοχές τους όταν δεν είσαι εν ώρα υπηρεσίας. Κατανοητό;»

«Μάλιστα, κύριε Λοχαγέ.» Τα μάτια της τον ατενίζουν σκληρά· το στόμα της είναι μια λεπτή, σφιγμένη γραμμή επάνω στο κατάλευκο πρόσωπό της.

Ο Ιάσωνας αγγίζει τον ώμο της. «Δεν σου κάνω επίπληξη.»

Η Μαρλιέσσα κάνει ένα βήμα όπισθεν για ν'απομακρυνθεί από το χέρι του. «Το καταλαβαίνω, κύριε Λοχαγέ.»

«Πού πηγαίνεις τώρα; Σπίτι;»

«Νόμιζα ότι δεν ήμουν πια εν ώρα υπηρεσίας, κύριε Λοχαγέ.»

«Καλό απόγευμα, τότε,» λέει ο Ιάσωνας, και φεύγει.

Η Μαρλιέσσα πηγαίνει στον στάβλο. Σελώνει και χαλινώνει το άλογό της, το καβαλά, και βγαίνει από το Νοτιοδυτικό Φρουραρχείο της Θακέρκοβ. Τροχάζει μέσα στο Λημέρι, προς τα βορειοανατολικά, αγνοώντας τη συμβουλή του Ιάσωνα Χαιρέμαχου. Περνά κοντά από τον σταθμό του Υπόγειου Σιδηρόδρομου και συνεχίζει. Μερικοί στρέφονται να την ατενίσουν με όχι και τόσο φιλικά βλέμματα. Άστεγοι είναι καθισμένοι σε γωνίες των δρόμων, καθώς και σε οικοδομήματα κατεστραμμένα από τον πόλεμο κατά της Παντοκράτειρας τα οποία δεν έχουν ακόμα ανοικοδομηθεί. Συμμορίες περιφέρονται, και τα περισσότερα μέλη τους κρατάνε όπλα – έστω και απλά, όπως ρόπαλα ή αλυσίδες. Πολλοί άνθρωποι πηγαίνουν στα σπίτια τους, φεύγοντας από τις δουλειές τους, ακολουθώντας πιστά και γρήγορα τον δρόμο τους, χωρίς να παρεκκλίνουν, χωρίς να κοιτάνε προς διάφορες κατευθύνσεις.

Η Μαρλιέσσα έχει την κουκούλα της κάπας της σηκωμένη στο κεφάλι, και δεν φορά τη στολή της, αλλά και πάλι είναι πιθανό αρκετοί να μπορούν να την αναγνωρίσουν εδώ πέρα.

Βγαίνει από το Λημέρι και ακολουθεί την Καιροσκόπου, προς τα βόρεια, ανάμεσα από τη Γωνιά και τον Παλαιοπώλη. Μπαίνει στους στενούς δρόμους της Μικρόπολης. Αφήνει το άλογό της σ'έναν στάβλο όπου το έχει ξαναφήσει αρκετές φορές. Βαδίζει μέχρι μια πολυκατοικία και χτυπά ένα κουδούνι.

«*Ποιος είναι;*» ακούγεται μια γυναικεία φωνή από το μεγάφωνο.

«Περιμένεις καμια άλλη;»

Η εξώπορτα κουδουνίζει, και η Μαρλιέσσα τη σπρώχνει ανοίγοντάς την. Βαδίζει μέσα στην πολυκατοικία. Από το κατάλυμα του θυρωρού ροχαλητό ακούγεται. Η Μαρλιέσσα ανεβαίνει τις σκάλες και, φτάνοντάς στον δεύτερο όροφο, βλέπει την πόρτα ανοιχτή. Κατεβάζοντας την κουκούλα της κάπα της, περνά το κατώφλι και κλείνει πίσω της.

Από την κουζίνα, αντηχεί η φωνή της Καλλιστώς Μερκάθης: «Εσύ είσαι;»

Καμια απάντηση δεν έρχεται.

«Μαρλιέσσα;»

Πάλι, καμια απάντηση.

Η Καλλιστώ αφήνει τη μαγειρική και πηγαίνει προς την εξώπορτα του διαμερίσματός της. Κανένας δεν είναι στο χολ. Μονάχα μια καινούργια κάπα κρεμασμένη στην κρεμάστρα.

Η Μαρλιέσσα αγκαλιάζει απρόσμενα τη δημοσιογράφο από πίσω, ξαφνιάζοντάς την, και φιλά το πλάι του γαλανόδερμου λαιμού της, δυνατά.

«Δεν ξέρεις ότι δεν πρέπει *ποτέ* ν'αφήνεις την πόρτα σου ανοιχτή, γλύκα;» λέει. «Ανώμαλοι τριγυρίζουν στην πόλη.»

Η Καλλιστώ γελά και στρέφεται να την αντικρίσει. «Μα, μου είπες ότι είσαι εσύ!»

«Και με πίστεψες;»

Η Καλλιστώ μπερδεύει τα δάχτυλά της μέσα στα μαύρα κοντά μαλλιά της Μαρλιέσσας και τη φιλά δυνατά, ηχηρά, στα χείλη. «Μμμμ... Γιατί είχες τόσο καιρό να έρθεις;»

«Προχτές ήμουν εδώ!» χαμογελά η Μαρλιέσσα έχοντας τα χέρια της τυλιγμένα γύρω από τη μέση της δημοσιογράφου.

«Είναι πολύς καιρός.»

«Πρόταση είναι αυτή για νάρθω να μείνω μόνιμα εδώ;»

«Το ξέρεις ότι αυτό δεν βολεύει ούτε εμένα ούτε εσένα.»

Η Μαρλιέσσα γνέφει καταφατικά, και ρωτά: «Μαγειρεύεις;»

«Ναι.»

«Δεν είπες ότι είσαι κουρασμένη;»

«Δε μπορώ ν'αφήσω μια νεαρή αγριόγατα σαν εσένα νηστική.» Η Καλλιστώ είναι πάνω από δέκα χρόνια μεγαλύτερη από τη χωροφύλακα του Λημεριού. «Πίστεψέ με, θα χρειαστείς δυνάμεις.»

Τα μάτια της Μαρλιέσσας γυαλίζουν, και κάνει πάλι να φιλήσει την Καλλιστώ, αλλά εκείνη την απομακρύνει. «Φαγητό πρώτο.»

Πηγαίνει στην κουζίνα, και η Μαρλιέσσα την ακολουθεί σαν η δημοσιογράφος να έχει ξαφνικά δέσει ένα αόρατο σχοινί γύρω απ'τον λαιμό της.

Η Καλλιστώ ετοιμάζει φαγητό – ζυμαρικά, σάλτσα με ντομάτες και πιπεριές, λουκάνικα. Η Μαρλιέσσα δεν έχει ιδέα από μαγειρική, και η Καλλιστώ την προειδοποιεί να μείνει μακριά από τα μαγειρικά σκεύη και τις ενεργειακές εστίες. Όταν το γεύμα είναι έτοιμο, το πηγαίνουν στο μικρό σαλόνι του διαμερίσματος και τρώνε, πίνοντας κρασί σε ποτήρια με ψηλό πόδι. Η Μαρλιέσσα προσπαθεί, γι'ακόμα μια φορά, να πείσει την Καλλιστώ να δοκιμάσει νίσβεν – το ναρκωτικό που καλλιεργείται νότια, στις οάσεις της ερήμου, μακριά από τη Θακέρκοβ – αλλά η δημοσιογράφος δεν θέλει ούτε να το ακούσει. Και τσαντίζεται.

«Μην ξαναφέρεις αυτές τις μαλακίες στο σπίτι μου!» λέει στη Μαρλιέσσα, πετώντας το κουτάκι παραδίπλα, κάτω από τον καναπέ.

«Εντάξει,» αποκρίνεται η Μαρλιέσσα αποφεύγοντας το βλέμμα της και μην προσπαθώντας να ξαναπιάσει το κουτάκι. «Δε θα σ'το ξαναπώ. Απλώς, αναρωτιόμουν μήπως… το ξανασκέφτηκες.»

«Δε μου υποσχέθηκες ότι θα τα κόψεις αυτά;»

«Είπα ότι θα το προσπαθήσω…»

«Προφανώς, δεν έκανες και καμια μεγάλη προσπάθεια.»

Η Μαρλιέσσα την κοιτάζει παρεξηγημένα. «Θα λέμε τέτοια τώρα;»

Η Καλλιστώ χαμογελά. «Όχι. Φυσικά και όχι.» Τεντώνεται προς τη Μαρλιέσσα και φιλιούνται πάνω από το φαγητό.

Όταν τελειώνουν το γεύμα, η Μαρλιέσσα ρωτά την Καλλιστώ για τις δουλειές της στην εφημερίδα. Τι έκανε σήμερα; Έγινε τίποτα σημαντικό;

«Χαζομάρες,» αποκρίνεται εκείνη, σκαλίζοντας τα δόντια της με μια οδοντογλυφίδα. «Απλώς ζαλίστηκα. Ετοιμάζω ένα ρεπορτάζ που έχει πολλά να διαβάσω.»

«Για την Πριγκίπισσα;»

Η Καλλιστώ γελά. «Όχι.»

«Σ'έπρηξαν κι άλλο οι συνάδελφοί μου του Νοτιοανατολικού Φρουραρχείου;»

Η Καλλιστώ κουνά το κεφάλι. «Όχι. Τι άλλο μπορεί να είχα να τους πω, εξάλλου, Μαρλιέσσα; Μια σκιά είδα μόνο, ουσιαστικά.» Πετά την οδοντογλυφίδα στο πιάτο της, πίνει την τελευταία γουλιά κρασιού από το ποτήρι της. «Και μετά η σκιά εξαφανίστηκε.»

«Η ίδια η Λόρκη…»

Η Καλλιστώ γνέφει. «Η ίδια η Λόρκη.» Και προστακτικά: «Σήκω πάνω, τώρα.»

Η Μαρλιέσσα χαμογελά ανυπόμονα. «Τώρα; Εδώ;»

«*Τώρα,*» λέει η Καλλιστώ. «*Εδώ.*»

Η Μαρλιέσσα σηκώνεται από την καρέκλα.

Η Καλλιστώ σηκώνεται επίσης και βαδίζει προς το υπνοδωμάτιο. «Όταν επιστρέψω, δεν θα υπάρχει ρούχο επάνω σου,» προστάζει.

Κι όταν επιστρέφει, η Μαρλιέσσα είναι ολόγυμνη. Κατάλευκο, γυμνασμένο σώμα· μια παλιά ουλή στην αριστερή κνήμη.

Η Καλλιστώ φορά τώρα μια γυαλιστερή μαύρη ρόμπα, και στο χέρι βαστά ένα κοντό, ευλύγιστο μαστίγιο. «Γιατί δεν έχεις ξαπλώσει στον καναπέ;» ρωτά αμέσως, πλησιάζοντας.

«Δε μου είπες να–»

Η Καλλιστώ τη χτυπά με το μαστίγιο στον αριστερό γλουτό. «Μη μου λες ψέματα! Ξάπλωσε! *Τώρα.*»

Η αναπνοή της Μαρλιέσσας έχει γίνει πιο γρήγορη από πριν. Ξεροκαταπίνει. Ξαπλώνει στον καναπέ, ανάσκελα, και η Καλλιστώ τη δένει εκεί, με μαλακά σχοινιά και φανερή επιδεξιότητα και εμπειρία. Η

Μαρλιέσσα είναι έκδηλα ξαναμμένη, τα στήθη της ορθωμένα. Η Καλλιστώ αρχίζει να της παίζει λεκτικά παιχνίδια με βρισιές και προσταγές, ενώ τη χτυπά κάπου-κάπου με το κοντό μαστίγιο και μετά τη χαϊδεύει με τα γυμνά της χέρια ή με τα πόδια της που είναι ντυμένα με μακριές, ασημόχρωμες κάλτσες. Η Μαρλιέσσα μουρμουρίζει, αναστενάζει, βαριανασαίνει, παρακαλεί, παραληρεί. Όταν δάκρυα κυλάνε από τα μάτια της, η Καλλιστώ σκύβει και φιλά τα μάγουλά της μέχρι που τα δάκρυα εξαφανίζονται. Το κατάλευκο δέρμα της Μαρλιέσσας έχει γεμίσει κόκκινα σημάδια από τα χτυπήματα του μαστιγίου – σημάδια που σύντομα θα εξαφανιστούν, όταν το παιχνίδι τους τελειώσει. Η Καλλιστώ, όμως, δεν σκοπεύει να του δώσει γρήγορο τέλος· το κάνει να διαρκέσει ώρα, μέχρι που η Μαρλιέσσα την ικετεύει, την εκλιπαρεί.

«Και τι θα μου δώσεις, τρελή σκύλα των Φέρνιλγκαν; *Τι;*» λέει η Καλλιστώ, και τη μαστιγώνει ξανά, επάνω στην παλιά ουλή της αριστερής κνήμης της. Η Μαρλιέσσα κατάγεται από τα Φέρνιλγκαν – πράγμα όχι και τόσο ευγενικό να λες σε κάποιον που μένει στη Θακέρκοβ εδώ και χρόνια.

«… Ό,τι θες,» κάνει ξέπνοα η Μαρλιέσσα. «Ό,τι… θες…»

«Τέτοια είναι η απάντησή σου;» Η Καλλιστώ τρίβει το μαστίγιό της επάνω στη δεξιά πατούσα της Μαρλιέσσας. «Τέτοια;» Χτυπά την πατούσα με το μαστίγιο. Η Μαρλιέσσα τραντάζεται, τραβά τα δεσμά της, και ο καναπές τρίζει από κάτω της.

«Ακίνητη!» προστάζει η Καλλιστώ και τη χτυπά ξανά στο δεξί πέλμα, δυνατότερα από πριν. Η Μαρλιέσσα τρίζει τα δόντια, αλλά δεν κινείται. «Ακίνητη,» λέει ξανά η Καλλιστώ. Η Μαρλιέσσα ξεροκαταπίνει· ιδρώτας κυλά από τους κροτάφους της. Η Καλλιστώ τη μαστιγώνει για τρίτη φορά στην ίδια πατούσα, κι εκείνη κραυγάζει. Αλλά μένει ακίνητη.

«Νομίζεις ότι είσαι πιο σημαντική από τον καναπέ μου; Ξέρεις πόσο έκανε ο καναπές; Ξέρεις;»

Η Μαρλιέσσα λέει αδύναμα: «Όχι.»

«Νομίζεις ότι είσαι πιο σημαντική από τον καναπέ μου;» Η Καλλιστώ στέκεται πάνω απ'το κεφάλι της τώρα. «Ε; Νομίζεις;»

Η Μαρλιέσσα λέει αδύναμα, σχεδόν κλαψουρίζοντας: «Όχι.»

Η Καλλιστώ γελά. Σκύβει και τη φιλά ηχηρά στα χείλη. Το πρώτο φιλί στα χείλη αφότου την έδεσε. Γονατίζει πλάι στον καναπέ και το χέρι της γλιστρά κάτω από το μαύρο, πυκνό εφήβαιο της αιχμάλωτής της, χαϊδεύοντας επίμονα. Η Μαρλιέσσα ουρλιάζει σαν να τη σφάζουν· τα μάτια της σχεδόν αναποδογυρίζουν καθώς το κεφάλι της γέρνει προς τα πίσω. Δεν ακούγεται να αναπνέει καθόλου για λίγο, και μετά η αναπνοή της είναι γρήγορη και έντονη.

«Την άλλη φορά,» λέει η Καλλιστώ πιάνοντας δυνατά τις τρίχες του εφηβαίου της Μαρλιέσσας ανάμεσα στα δάχτυλά του χεριού της, «θα είσαι ξυρισμένη.» Τραβά, επώδυνα.

«Αα!»

«Τελείως ξυρισμένη. Καταλαβαίνεις;»

«Ναι.»

«Δε θα το ξεχάσω.»

«Ναι.»

Η Καλλιστώ αφήνει τις τρίχες της και σκύβει για να φιληθούν ξανά, με πάθος. Μετά γελάνε, και η δημοσιογράφος τη λύνει από τον καναπέ με μερικές γρήγορες, επιδέξιες κινήσεις. Η Μαρλιέσσα παίρνει καθιστή θέση, τρίβοντας για λίγο τους καρπούς και τους αστραγάλους της, μοιάζοντας κορεσμένη, εξουθενωμένη.

Η Καλλιστώ κάθεται τώρα στο πάτωμα, με την πλάτη στον καναπέ. Ανάβει τσιγάρο, ρίχνοντας ένα προστακτικό βλέμμα στη χωροφύλακα. Η Μαρλιέσσα έρχεται και γονατίζει μπροστά της, στα τέσσερα· γλιστρά το κεφάλι της κάτω από τη μαύρη ρόμπα της Καλλιστώς και χρησιμοποιεί το στόμα και τη γλώσσα της. Η Καλλιστώ καπνίζει με κλειστά μάτια, αναστενάζοντας και μουγκρίζοντας. Σε κάποια στιγμή, το ένα της χέρι αρπάζει δυνατά τα κοντά μαύρα μαλλιά της Μαρλιέσσας και τα δόντια της τρίζουν, ολόκληρο το σώμα της τρέμει.

Η Μαρλιέσσα, ύστερα, ξαπλώνει στο πάτωμα, στα πόδια της Καλλιστώς, ήρεμα, κουρασμένα. Η Καλλιστώ σβήνει το τελειωμένο τσιγάρο της στο τασάκι επάνω στο τραπεζάκι. Ανάβει ένα άλλο τσιγάρο και το δίνει στη χωροφύλακα, η οποία καπνίζει για λίγο σιωπηλά, ανάσκελα, και μετά, σχεδόν σα νάναι μισοκοιμισμένη, διηγείται στη δημοσιογράφο το επεισόδιο με τους Ακανόνιστους στο Λημέρι.

«Θα μπλέξεις καμια ώρα πολύ άσχημα,» της λέει η Καλλιστώ.

«Πιο άσχημα απ'ό,τι εσύ;» Η Μαρλιέσσα φιλά τον αστράγαλο της δημοσιογράφου.

«Ίσως… Ξέρεις κάτι, όμως; Έχει ενδιαφέρον αυτό.»

«Τι ενδιαφέρον; Ποιο;»

«Δημοσιογραφικό ενδιαφέρον. Αυτό που συμβαίνει με τις συμμορίες στο Λημέρι. Με τους Ακανόνιστους, ειδικά.»

«Εννοείς ότι σ'ενδιαφέρουν εσένα, προσωπικά;»

«Ναι.»

Η Μαρλιέσσα παίρνει καθιστή θέση στο πάτωμα. «Είναι επικίνδυνοι.»

«Ίσως.»

«Όχι 'ίσως'! Είναι *επικίνδυνοι.* Μην ακούς τις μαλακίες που–»

«–λένε; Ότι δίνουν κατάλυμα σε αστέγους; Ότι βοηθάνε απόρους στο Λημέρι;»

Η Μαρλιέσσα γνέφει καταφατικά.

«Θα έχει ενδιαφέρον να μάθουμε, δεν θα έχει;» λέει η Καλλιστώ. «Θέλω να πάω να τους μιλήσω. Να πάρω συνέντευξη απ'τον αρχηγό τους. Το Στόμα του Χάους, δεν τον λένε;» Γελά. «Ε;»

«Ναι–»

«Έχει φαντασία ο τύπος, όποιος κι αν είναι.»

Η Μαρλιέσσα την ατενίζει έντονα. «Δεν είναι να κάνεις πλάκα με τέτοιους, Καλλιστώ!»

«Πράγματι,» λέει η δημοσιογράφος. «Γι'αυτό θέλω να έρθεις μαζί μου όταν πάω να τους επισκεφτώ.»

Η Μαρλιέσσα γελά. «Θα με γδάρουν ζωντανή! Δε με συμπαθούν, σε περίπτωση που δεν το έχεις καταλάβει.»

«Θα επιτεθούν έτσι ευθέως σε μια χωροφύλακα του Λημεριού; Ακόμα κι όταν συνοδεύει μια δημοσιογράφο η οποία έρχεται, φιλικά, για να πάρει συνέντευξη από τον αρχηγό τους; Μια συνέντευξη που πιθανώς να λύσει πολλές… παρεξηγήσεις σχετικά με τη συμμορία τους;»

Η Μαρλιέσσα μένει σιωπηλή, μην ξέροντας τι να απαντήσει.

«Ωραία,» λέει η Καλλιστώ. «Θα έρθεις λοιπόν;»

«Δε μπορώ να σ'αφήσω να πας μόνη σου, ανόητη!» κάνει η Μαρλιέσσα, απότομα, ενώ τα μάτια της γυαλίζουν οργισμένα.

Η Καλλιστώ γελά, και τη φιλά στα χείλη.

Η Μαρλιέσσα λέει: «Όχι αύριο, όμως. Όχι τόσο σύντομα.»

«Θα το σκεφτώ,» αποκρίνεται η Καλλιστώ. «Το ξέρεις ότι ποτέ δεν είμαι βιαστική. Σε τίποτα.» Χαμογελά στραβά, και χαϊδεύει το πλάι του προσώπου της Μαρλιέσσας.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΠΛΑ

«Έχω μια απορία, αγάπη μου,» λέω στη Σαμάνθα, καθώς έχουμε επιστρέψει μέσα στο όχημά της και ενεργοποιώ τα συστήματά του, καθισμένος μπροστά στο τιμόνι, ενώ εκείνη κάθεται δίπλα μου.

«Μην είσαι διστακτικός τώρα, αγάπη μου.»

«Γιατί η Πριγκίπισσα της Οργής να βγάλει τη μαύρη ενδυμασία της προκειμένου να πάει να λυγίσει το κάγκελο και να φύγει; Γιατί να μη φύγει ντυμένη στα μαύρα;»

«Είναι προφανές το γιατί, νομίζω.»

Καθώς βάζω τους τροχούς μας σε κίνηση, λέω: «Για εμένα, όχι. Θεώρησε ότι είμαι διανοητικά καθυστερημένος και εξήγησέ μου.»

«Όταν δολοφονούσε τον Άρη Νυχταστέρη, η μαύρη ενδυμασία έκρυβε την όψη της· μετά, όμως, το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να τραβήξει την προσοχή επάνω της μέσα στη δεξίωση. Επομένως, έπρεπε να την ξεφορτωθεί, γρήγορα. Την ξεφορτώθηκε, λοιπόν, και δεν μπορούσε πλέον κανένας να τη διακρίνει ως τίποτα περισσότερο από άλλη μια καλεσμένη. Ενώ γινόταν χαλασμός στην ανατολική μεριά, εξαιτίας του φόνου, εκείνη πέρασε ανενόχλητα μέσα από τον κόσμο, έφτασε στη δυτική μεριά, λύγισε το κάγκελο χρησιμοποιώντας το θερμικό της πιστόλι, και έφυγε. Κι ακόμα κι αν πέρασε από τηλεοπτικούς πομπούς στους δρόμους της Γραμμής, αυτοί οι πομποί δεν κατέγραψαν τίποτα το ιδιαίτερο· απλώς μια γυναίκα – μια *οποιαδήποτε* γυναίκα – να βαδίζει.»

«Χμ,» αποκρίνομαι. «Έτσι όπως το λες, ακούγεται λογικό.»

«Δε μπορώ να είμαι απόλυτα σίγουρη ότι αυτό έγινε. Αλλά είναι, νομίζω, το πιθανότερο.»

«Και πώς μπήκε στη δεξίωση, Σαμάνθα;» ρωτάω ενώ οδηγώ το όχημά μας προς την Ανατολική Λεωφόρο, έξω από τη Γραμμή.

«Αυτό δεν το ξέρω. Υποθέτω, αναμιγμένη με τον υπόλοιπο κόσμο. Πώς αλλιώς; Εκτός αν σκαρφάλωσε το τείχος· αλλά, δεδομένου ότι μετά λύγισε το κάγκελο για να βγει, δεν το θεωρώ πιθανό.»

«Χμ. Και τι κάνουμε τώρα; Επιστρέφουμε στο ξενοδοχείο, έτσι;»

«Ναι. Έχουμε υλικό να μελετήσουμε.»

«Πριν ή μετά το φαγητό;» Είναι μεσημέρι ήδη.

«Ενώ τρώμε.»

«Αυτό δεν είναι καλό για τη χώνεψη, αγάπη μου, και το ξέρεις.»

«Κρίμα,» λέει κυνικά η Σαμάνθα.

Το ήξερα ότι δεν έπρεπε να είχα παντρευτεί μια άγνωστη…

Καθώς οδηγώ το όχημά μας προς τα βόρεια, επί της Ανατολικής Λεωφόρου, ανάμεσα στη Γραμμή και στον Παλαιοπώλη, κατευθυνόμενος προς τη Λεωφόρο Ύδατος, ρωτάω τη Σαμάνθα: «Είσαι ιδιωτική ερευνήτρια;»

«Για τώρα, φαίνεται πως πρέπει να είμαι.»

«Μη μου λες τέτοια, αγάπη μου–»

«Μη με λες ‘αγάπη μου’ συνέχεια!» κάνει απότομα, τσαντισμένη.

Ανασηκώνω τους ώμους. «Αφού πρέπει να δείχνουμε παντρεμένοι…»

«Συγκρατήσου, τουλάχιστον, όταν είμαστε μόνοι.» Αναρωτιέμαι αν το έχει μετανιώσει που είμαι μαζί της σε τούτη τη δουλειά.

Αποφασίζω να μην το παρατραβήξω. «Τέλος πάντων. Είσαι ιδιωτική ερευνήτρια ή δεν είσαι; Και μιλάω *γενικά* – όχι ‘για τώρα’.»

«Να κοιτάζεις τη δουλειά σου,» μου λέει, όχι τόσο απότομα όσο πριν.

«Απλά αναρωτιέμαι. Σίγουρα έχεις αξιοσημείωτη εμπειρία από τέτοια πράγματα. Έτσι φαίνεται, τουλάχιστον.» (Θα πιάσει, άραγε, που την κολακεύω;) «Πρέπει να είσαι ή ιδιωτική ερευνήτρια, ή κατάσκοπος, ή κάτι παρόμοιο.»

Η Σαμάνθα γελά. «Θεοί… τι υποθέτει ο κόσμος για σένα, όταν κάνεις όπως πρέπει τη δουλειά σου.»

«Δεν είμαι ‘ο κόσμος’· είμαι ο άντρας σου. Να είσαι πιο ανοιχτή μαζί μου.»

Η Σαμάνθα μού κάνει μια αισχρή χειρονομία, χωρίς να στραφεί να με κοιτάξει.

«Όπως νομίζεις,» λέω υπομειδιώντας. «Όπως νομίζεις.»

Πιάνω τη Λεωφόρο Ύδατος και στρίβω αριστερά. Προς τα εκεί είναι η Γωνιά· δε νομίζω να κάνω λάθος. Περνάμε δίπλα από ένα οικοδόμημα που η πινακίδα του γράφει ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΟ ΦΡΟΥΡΑΡΧΕΙΟ ΘΑΡΚΕΡΚΟΒ.

«Εδώ έφεραν τη δημοσιογράφο, ε;»

«Ναι,» απαντά η Σαμάνθα.

«Νομίζεις ότι θα είχε νόημα να την αναζητήσουμε, για να της μιλήσουμε κι εμείς;»

«Νομίζεις εσύ ότι έκρυψε κάτι από τους χωροφύλακες;»

«Μπορεί… αν φοβόταν. Ή ίσως να συνέβη τίποτα μετά από τη συζήτησή της με τους χωροφύλακες.»

«Γιατί υποθέτεις κάτι τέτοιο;»

«Γιατί, όταν τη συναντήσαμε στο αρχείο της εφημερίδας, μου φάνηκε πολύ καχύποπτη, όπως σου είπα: σχεδόν λες και φοβόταν ότι κάποιος – ή κάποια – την παρακολουθεί.»

«Η Πριγκίπισσα της Οργής;»

«Γιατί όχι; Έτσι κι αλλιώς, δεν ξέρουμε τι λόγους έχει για τις επιθέσεις της.»

Η Σαμάνθα μένει σιωπηλή.

Φτάνω στην Καιροσκόπου και βλέπω τη Γωνιά αντίκρυ μου. Στρίβω και μπαίνω στους δρόμους της.

«Τι λες, λοιπόν;» ρωτάω.

«Θα δούμε. Πρώτα θα μελετήσουμε τα στοιχεία που έχουμε συγκεντρώσει.»

Αφού αυτά τα στοιχεία – απλές αναφορές της εφημερίδας «*Τα Νέα της Θακέρκοβ*» – δεν βοήθησαν κανέναν σε τούτη την πόλη να εντοπίσει την Απρόσωπη Πριγκίπισσα, γιατί να βοηθήσουν εμάς; αναρωτιέμαι. Αλλά δεν λέω τίποτα στη Σαμάνθα.

Οδηγώ το όχημά μας ώς τον *Ήδιστο*. Το αφήνουμε στο γκαράζ του ξενοδοχείου και βγαίνουμε, παριστάνοντας το νιόπαντρο ζευγάρι – αγκαλιασμένοι, όλο χαμόγελα και χαρωπό βάδισμα. Η Σαμάνθα ζητά να μας φέρουν φαγητό στο δωμάτιό μας και ανεβαίνουμε εκεί, στον έκτο όροφο.

Αδειάζει τις εφημερίδες από την τσάντα της επάνω στο κρεβάτι. Βγάζουμε τα πιο βαριά ρούχα μας κι αρχίζουμε να διαβάζουμε για τα κατορθώματα της Πριγκίπισσας της Οργής στη Θακέρκοβ. Σε κάποια στιγμή η πόρτα χτυπά· η Σαμάνθα σηκώνεται, ανοίγει, και παραλαμβάνει τον δίσκο με το φαγητό μας. Αναρωτιέμαι αν ο υπάλληλος του ξενοδοχείου είδε το κρεβάτι μας γεμάτο εφημερίδες· κι αν ναι, σε τι συμπέρασμα μπορεί να έφτασε; ότι έχουμε κάποιο μυστηριώδες φετίχ με τον Τύπο;

Καθώς τρώμε συνεχίζουμε την ανάγνωση, ανταλλάσσοντας εφημερίδες ή διαβάζοντάς τες καθισμένοι πλάι-πλάι. Για όνομα της Λόρκης... έχω αρχίσει να θυμάμαι το σχολείο. Επιδίωκα πάντα να διαβάζω πλάι-πλάι με τις συμμαθήτριες, αλλά ήταν κι αυτές πολύ προκλητικές...

Όταν έχουμε τελειώσει με την ανάγνωση είναι πια απόγευμα, και έχουμε συγκεντρώσει τις εξής πληροφορίες:

Η Πριγκίπισσα της Οργής έχει σκοτώσει, ώς τώρα, έναν ενεχυροδανειστή, δύο βιαστές, τέσσερις ληστές των δρόμων της Θακέρκοβ (δύο από τους οποίους ανήκαν σε συμμορίες του Λημεριού, ενώ ο ένας ήταν κάποιος τύπος στο Χωνευτήρι, βόρεια του ποταμού Κάλμωθ, και η τελευταία ήταν μια πονηρή κλέφτρα των Ακροκατοικιών), έναν καπετάνιο ποταμόπλοιου στις Λιμανοκατοικίες, έναν βιομήχανο που είχε εργοστάσιο παραγωγής μαστίχας στους Δεντρόκηπους (μια ακριανή συνοικία, νότια του Γύρου και του Ναού, στα όρια της πόλης), έναν δημοσιογράφο της εφημερίδας «*Το Μάτι*», και τον Άρη Νυχταστέρη.

Στην αρχή, η Πριγκίπισσα της Οργής δεν ονομαζόταν έτσι. Δεν ονομαζόταν καν Απρόσωπη Πριγκίπισσα. Κανένας δεν ήξερε πώς να ονομάσει τη μυστηριώδη εκδικήτρια που παρουσιαζόταν πάντα με κουκούλα ή με πλατύγυρο καπέλο στο κεφάλι και μαντήλι στην κάτω μεριά του προσώπου ή μάσκα σ'ολόκληρο το πρόσωπο. Συνήθως, όμως, η γυναίκα αυτή έγραφε ΟΡΓΗ κάπου κοντά στα θύματά της – με το αίμα τους. Έτσι πήρε το επίσημο όνομά της: *Πριγκίπισσα της Οργής*. Και το *Απρόσωπη Πριγκίπισσα* πρέπει να της το κόλλησαν για προφανείς λόγους.

Ορισμένοι υπέθεταν, και ακόμα υποθέτουν, ότι είναι δαιμόνισσα της Λόρκης· ή ιέρεια της Λόρκης· ή κάποια παλιά επαναστάτρια η οποία, τώρα που δεν υπάρχουν πια Παντοκρατορικοί στη Σεργήλη, έχει στραφεί σε άλλους στόχους· ή μια τρελή που νομίζει ότι μπορεί μόνη της να διορθώσει διάφορα κακά της Θακέρκοβ.

Καπνίζοντας, καθισμένος στη μια από τις δύο καρέκλες του δωματίου, λέω στη Σαμάνθα: «Οι περισσότεροι από αυτούς που έχει καθαρίσει ήταν καθάρματα.»

Εκείνη, καθισμένη οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι, έχοντας βγάλει τα ρούχα της ημέρας και φορώντας μόνο μια πράσινη τουνίκα πάνω από τα εσώρουχά της, υψώνει το βλέμμα της προς το μέρος μου. «Και λοιπόν; Θα μιλήσεις περί ηθικής τώρα;»

Χαμογελάω. «Απλά αισθάνομαι άσχημα που κυνηγάμε κάποια που μου φαίνεται καλό κορίτσι.»

«Καλό κορίτσι; Το πιστεύεις αυτό για όλες όσες μαχαιρώνουν κόσμο τυχαία, από δω κι από κει;»

«Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις τι εννοώ. Αμφιβάλλεις ότι ήταν καθάρματα οι μακαρίτες; Δύο βιαστές, τέσσερις ληστές–»

«–και ο βιομήχανος που πουλούσε μαστίχες.»

Χαμογελάω ξανά. «Γίνονται και λάθη. Αλλά πού ξέρεις τι ήταν κατά βάθος κι αυτός, Σαμάνθα;»

«*Κατά βάθος;* Πού ξέρεις τι είναι ο οποιοσδήποτε *κατά βάθος*, Ζορδάμη; Εσύ είσαι ιέρεια της Αρτάλης *κατά βάθος;*»

«Δε νομίζω να με παντρευόσουν αν πίστευες ότι είμαι ιέρεια κατά βάθος,» απαντώ, αν και ξέρω ασφαλώς πως δεν μιλά κυριολεκτικά· λέγοντας «ιέρεια της Αρτάλης», εννοεί «αγαθό και ενάρετο πρόσωπο».

Η Σαμάνθα γελά. «Αρκετά με τις μαλακίες,» λέει. «Η δουλειά μας είναι να τη βρούμε και να τη σταματήσουμε. Δε μας ενδιαφέρει ποια είναι, ούτε ποιοι ήταν οι μακαρίτες. Ή μάλλον, μας ενδιαφέρει ποιοι ήταν αυτοί, προκειμένου να καταλάβουμε κάτι για τις μεθόδους και τους στόχους της.»

«Το μόνο που βλέπω εγώ είναι πως όλοι τους ήταν καθίκια – και νομίζω πως αυτός είναι ο στόχος της.»

«Τα καθίκια;»

«Το πιθανότερο. Τι άλλο μπορείς να υποθέσεις;»
«Και ο Άρης Νυχταστέρης;»
«Δε μπορεί να ήταν και πολύ καλός άνθρωπος.»
«Μ'αυτή τη λογική,» λέει η Σαμάνθα, «ο *οποιοσδήποτε* μέσα στη Θακέρκοβ είναι πιθανός στόχος για την Πριγκίπισσα της Οργής.»
«Ναι. Η δουλειά μας δεν μοιάζει εύκολη.»
«Και ούτε μπορούμε να της ρίξουμε κάποιο δόλωμα…» λέει σκεπτικά η Σαμάνθα.
«Δόλωμα;»
«Κάτι που θα την προσελκύσει. Ακόμα κι αν σκηνοθετήσουμε, για παράδειγμα, μια ληστεία, δεν υπάρχει τίποτα που μας εγγυάται ότι η Πριγκίπισσα θα έρθει για να μας σκοτώσει. Κυκλοφορούν εκατοντάδες ληστές και κλέφτες εδώ.»
«Αν γίνουμε τα χειρότερα καθάρματα της Θακέρκοβ;»
«Δε θα το πρότεινα.»
«Κάποιος μάγος δεν μπορεί να την εντοπίσει;» ρωτάω, σοβαρά τώρα. «Ξέρω πως υπάρχουν ξόρκια εντοπισμού που το κάνουν αυτό.»
Η Σαμάνθα κουνά το κεφάλι. «Ξόρκι Ανιχνεύσεως, λες. Δε γίνεται ο μάγος να εντοπίσει μ'αυτό κάποιον που δεν ξέρει το πρόσωπό του. Και η εμβέλεια του ξορκιού δεν είναι μεγάλη. Μερικές εκατοντάδες μέτρα, συνήθως· το πολύ, ένα, ενάμιση χιλιόμετρο, αν ο μάγος είναι έμπειρος.»
«Ξέρεις αρκετά από μαγεία,» παρατηρώ.
«Φυσικό δεν είναι, αφού είμαι μάγισσα;»
«*Τι;*» Το τσιγάρο παραλίγο να μου πέσει στο πάτωμα. «Τι;»
Η Σαμάνθα γελά.
«Μου κάνεις πλάκα, έτσι;» της λέω.
«Δε σου κάνω πλάκα. Είμαι του τάγματος των Βιοσκόπων.»
«Γιατρός;»
«Δεν είμαι γιατρός· απλώς του τάγματος των Βιοσκόπων.»
Την ατενίζω συνοφρυωμένος. «Απόδειξέ το,» την προκαλώ.
«Τι θέλεις να κάνω, δηλαδή;»
«Ξέρω γω; Κάποιο ξόρκι.»
«Και να το κάνω, δεν θα καταλάβεις τίποτα εσύ.»

Την κοιτάζω δύσπιστα. Μήπως μου λέει ψέματα; Δε μου δίνει την εντύπωση μάγισσας. Ειδικά του τάγματος των Βιοσκόπων!

«Θα μπορούσα να σε κάνω να κοιμηθείς, αν βρισκόσουν στα όρια του ύπνου,» μου λέει, τελικά. «Αλλά όχι έτσι όπως είσαι τώρα, σε πλήρη εγρήγορση, τσιτωμένος.»

«Δηλαδή, λες αλήθεια. Είσαι όντως μάγισσα…»

«Μην επαναλαμβανόμαστε· έχουμε κι άλλες δουλειές να κάνουμε.»

«Όπως;»

«Να βρούμε την Πριγκίπισσα, ίσως;»

Μορφάζω. «Καλή μας τύχη… Έχεις καμια ιδέα από πού να ξεκινήσουμε;»

Και η Σαμάνθα μορφάζει, αλλά με τελείως διαφορετικό τρόπο, φανερώνοντας προβληματισμό. «Έτσι όπως είναι η κατάσταση… έτσι όπως η δολοφόνος δεν μοιάζει ν'αφήνει ίχνη πίσω της…»

«Εγώ έχω μια ιδέα.»

Με κοιτάζει ερωτηματικά.

«Καλλιστώ Μερκάθη λέγεται.»

«Η δημοσιογράφος. Προτείνεις να της μιλήσουμε;»

«Ναι.»

Η Σαμάνθα δεν αποκρίνεται· είναι σκεπτική καθώς εξακολουθεί να κάθεται οκλαδόν επάνω στο κρεβάτι. Ακουμπά το σαγόνι της στη γροθιά της.

«Αλλιώς,» λέω, «τι θα κάνουμε; Θα περιμένουμε για τον επόμενο φόνο;»

Η Σαμάνθα εξακολουθεί να είναι σιωπηλή. Για κάμποση ώρα.

Το μυαλό μου αρχίζει να ταξιδεύει αλλού: προς τον σάκο με τα όπλα. Σβήνω το τσιγάρο μου, τεντώνομαι, τον πιάνω, και τον τραβάω κοντά μου.

«Μπορώ τώρα να σε ρωτήσω κάποια πράγματα για τους εξοπλισμούς μας;»

Με κοιτάζει υψώνοντας ένα φρύδι.

Βγάζω το παράξενο πιστόλι από το κουτί του. Είναι γεμάτο χοντρά καλώδια στη μέση. Δεν έχει καμια θέση για σφαίρες, παρά μονάχα για μια μεγάλη μπαταρία. «Τι σκατά είναι αυτό, αγάπη μου;»

«Σου είπα, είναι τελευταίας τεχνολογίας. Σχεδόν πειραματικό.»

«Και τι κάνει;»

«Χωροχρονική αναδίπλωση επάνω στον στόχο.»

Συνοφρυώνομαι. «Εντάξει, τώρα το πιστεύω ότι είσαι μάγισσα. Λιγάκι πιο απλά μπορείς να μου απαντήσεις;»

«Παγιδεύει τον στόχο μέσα σε μια χωροχρονική αναδίπλωση.»

«Τι είναι η χωροχρονική αναδίπλωση;»

«Η πραγματικότητα της διάστασης τυλίγεται γύρω από τον στόχο σαν μια κόλλα χαρτί.»

«Τώρα με μπέρδεψες περισσότερο. Αν πατήσω τη σκανδάλη ενώ σε σημαδεύω, τι θα δω να γίνεται;»

«Θα με δεις να εξαφανίζομαι.»

«Αυτό δεν είναι και τόσο τρομερό. Δηλαδή, το μόνο που κάνει τούτο το όπλο είναι να μην αφήνει πίσω πτώματα;»

«Πρώτον, μη μιλάς στον πληθυντικό· ύστερα από *μία* ριπή η μπαταρία εξαντλείται–»

«Τότε, άχρηστο είναι. Τι–;»

«Δεύτερον, το πιστόλι αυτό δεν σκοτώνει. Θα με δεις να εξαφανίζομαι, αλλά δεν θα είμαι νεκρή· θα είμαι παγιδευμένη μέσα σε μια χωροχρονική αναδίπλωση.»

«Και θα νιώθεις άσχημα; Σαν να σε έχουν κλείσει μέσα σε μια ντουλάπα, ας πούμε;»

«Δε νομίζω να καταλαβαίνω τίποτα. Ίσως να καταλάβαινα αν επρόκειτο για *χωρική* αναδίπλωση, αλλά όχι όταν είναι χωροχρονική. Ο χρόνος, μάλλον, θα έχει σταματήσει για εμένα.»

«Και μετά; Θα μείνεις εκεί για πάντα;»

«Θα μπορούσε κάποιος να με ελευθερώσει, ανοίγοντας την αναδίπλωση με Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Μάγος του τάγματος των Ερευνητών, δηλαδή.»

Μορφάζω. «Τρέχα-γύρευε.» Βάζω πάλι το πιστόλι στο κουτί του. Παίρνω ένα άλλο κουτί από τον σάκο και το ανοίγω. Περιέχει κάτι αντικείμενα που θα μπορούσα να χαρακτηρίσω μόνο ως *χειροβομβίδες*, αλλά είμαι βέβαιος ότι κάτι δεν είναι συνηθισμένο εδώ. «Τι είναι αυτά; Πηγαίνουμε για πόλεμο;»

«Σκοτοβομβίδες. Γυρίζεις τον διακόπτη στην κορυφή τους και τις πετάς, κι εκεί όπου καταλήγουν καταπίνουν το φως για μερικά λε-

πτά, σε διάμετρο που έχεις καθορίσει σύμφωνα με τον δείκτη στην κάτω μεριά τους.»

Πιάνω μια σκοτοβομβίδα και την κοιτάζω από κάτω. Έχει όντως έναν δείκτη σαν ρολόι, και μπορείς να γυρίσεις τον μικροσκοπικό βραχίονα έτσι ώστε να δείχνει 2, 4, ή 8. «Μέτρα είναι αυτά;»

«Ναι. Διάμετρος. Όσο πιο μεγάλη, τόσο λιγότερο κρατά το σκοτάδι.»

«Αν το χτυπήσεις με φακό ή προβολέα, δεν διαλύεται;»

«Φυσικά και όχι. Παρεμπιπτόντως, αυτές οι σκοτοβομβίδες λειτουργούν μόνο εδώ, στη Σεργήλη. Για άλλες διαστάσεις πρέπει να τις έχεις φτιάξει αλλιώς – διαφορετικές παραμέτρους του φωτός και τα λοιπά.»

«Μάλιστα.» Κλείνω πάλι το κουτάκι με τις σκοτοβομβίδες.

«Έχεις καμια άλλη απορία, αγάπη μου;»

«Όχι.»

«Υποθέτω, ξέρεις τι κάνουν οι κοριοί στη βαλίτσα μου…»

«Φυσικά.»

«Τα γυαλιά αυτά, όμως, ξέρεις τι κάνουν;» Η Σαμάνθα πηγαίνει στη βαλίτσα και παίρνει ένα ζευγάρι γυαλιά.

«Γυαλιά νυχτερινής όρασης. Τα έχω ξαναδεί όσο είμαι στην όμορφη οργάνωσή σας.»

Η Σαμάνθα βγάζει ένα ζευγάρι μαύρα γάντια. «Αυτά ξέρεις τι είναι;»

«Γάντια;»

«Προφανώς. Αλλά όχι απλά.» Η Σαμάνθα φορά το ένα και, με το άλλο χέρι, τραβά από την παλάμη του μια μεμβράνη μαύρου δέρματος, αποκαλύπτοντας από κάτω ένα πλέγμα από μικροσκοπικά μέταλλα. «Αν αγγίξεις μ’αυτό μηχάνημα που δουλεύει με ενέργεια, του προκαλείς παρεμβολές που μπορεί να κρατήσουν ακόμα και για ώρες. Μικρούς μηχανισμούς, δε, αυτά τα γάντια μπορούν να τους καταστρέψουν. Αλλά είναι μόνο για μία χρήση.» Η Σαμάνθα βάζει πάλι τη δερμάτινη μεμβράνη προσεχτικά επάνω στην παλάμη του γαντιού, σαν εκεί να υπάρχει κάποια κολλητική ουσία.

«Γιατί μόνο για μία χρήση;»

«Μετά τα μέταλλα αποφορτίζονται. Πρέπει να τα ξαναφορτίσεις.»

«Πώς;»

«Δε σ’ενδιαφέρει αυτό.»

«Πρέπει να έχεις βγάλει τη μεμβράνη για να λειτουργήσουν;»

«Ναι. Τα μέταλλα πρέπει να έρθουν σε πλήρη επαφή με τον μηχανισμό που θέλεις να μπλοκάρεις. Έχω δύο ζευγάρια μαζί μου.» Μου πετά το ένα ζευγάρι.

«Με υποχρεώνεις.»

«Το θερμικό πιστόλι μας το είδες;»

«Έχουμε κι εμείς θερμικό πιστόλι;»

«Τι νομίζεις ότι είναι το όπλο στο γκρίζο κουτάκι;»

Πιάνω το εν λόγω κουτάκι από τον σάκο μου και το ανοίγω. «Ενεργειακό νόμιζα πως ήταν. Ή μάλλον, διπλής χρήσης: ενεργειακό και πυροβόλο.»

«Τριπλής χρήσης είναι: ενεργειακό, θερμικό, και πυροβόλο. Βλέπεις τον διακόπτη στο πλάι;»

Κοιτάζω το όπλο προσεχτικά. «Ναι. Έχει τρία σκαλοπάτια με ενδείξεις έψιλον, θήτα, πι. Καταλαβαίνω.»

«Ωραία.» Κάθεται πάλι επάνω στο κρεβάτι. «Απορώ, όμως, που δε με ρώτησες ακόμα για την παράξενη σφαίρα κάτω-κάτω στον σάκο σου.»

«Το είχα ξεχάσει, για νάμαι ειλικρινής.» Ψάχνω μέσα στον σάκο, παραμερίζοντας πράγματα. Πιάνω τη σφαίρα – χνουδωτή, μαλακή, αλλά παράδοξα συμπαγής – και τη σηκώνω ανάμεσα στα χέρια μου. «Τι είναι;»

«Μοριακά πεπιεσμένα ρούχα.»

«Κι άλλα ρούχα; Και τι θα πει ‘μοριακά πεπιεσμένα’;»

«Νομίζω πως ήρθε η ώρα να με δεις να κάνω κάτι ως μάγισσα.» Τεντώνει τα χέρια της. «Ρίξ’ τη μου.»

Της πετάω τη σφαίρα κι εκείνη την πιάνει κι αρχίζει να μουρμουρίζει λόγια σε μια γλώσσα που δεν καταλαβαίνω – τη γλώσσα της μαγείας. Το βλέμμα της είναι εστιασμένο στη σφαίρα αλλά έχω την εντύπωση ότι η Σαμάνθα δεν κοιτάζει τίποτα, ότι είναι, κάπως, υπνωτισμένη. Οι μάγοι πάντα με φρικάρουν· σε κάνουν ν’αναρωτιέσαι αν είναι καν άνθρωποι ή κάτι… άλλο.

Η σφαίρα μεγαλώνει και μεγαλώνει και μεγαλώνει. Η Σαμάνθα τώρα δεν την κρατά ανάμεσα στις παλάμες της· την αγκαλιάζει. Ρούχα

αρχίζουν να πέφτουν από τη σφαίρα, καθώς διακρίνω πως είναι μια μάζα από υφάσματα και δέρματα. Η σφαίρα συνεχίζει να μεγαλώνει και, στο τέλος, όταν πια δεν είναι σφαίρα αλλά ένας λόφος από ενδύματα, καταλήγει να έχει σκεπάσει τη Σαμάνθα σχεδόν εξολοκλήρου. Εκείνη παραμερίζει τα ρούχα για να ελευθερώσει τα χέρια και το κεφάλι της. Παρατηρώ πως μάλλον όλα είναι γυναικεία.

«Γυναίκες…» λέω. «Πουθενά δεν μπορείτε να πάτε χωρίς μια ολόκληρη γκαρνταρόμπα!»

Η Σαμάνθα γελάει. «Αφού υπάρχει η δυνατότητα, γιατί να μην τη χρησιμοποιήσω;»

«Μπορείς να τα ξανακάνεις πάλι ένα μικρό κουβάρι;»

«Φυσικά. Αλλά δεν έχω τώρα κανέναν λόγο.»

ΣΠΑΣΜΕΝΕΣ ΓΛΑΣΤΡΕΣ

Ένας άντρας είναι σκαρφαλωμένος στην οροφή ενός εγκαταλειμμένου χτιρίου στο Λημέρι. Λαχανιασμένος, μέσα στη νύχτα. Τρομοκρατημένος. Κοιτάζει τους δρόμους από κάτω και βλέπει τους διώκτες του να έρχονται. Προς στιγμή ελπίζει ότι δεν θα τον δουν, αλλά μετά ακούει φωνές: *Εκεί πάνω είναι ο μπάσταρδος! Εκεί!*

Ο άντρας τραβά το ξιφίδιό του, αν και ξέρει ότι είναι τελειωμένος.

Μετά, βλέπει έναν γρύπα να φτερουγίζει στον νυχτερινό ουρανό, περνώντας μπροστά από το φεγγάρι. Ακόμα μια ελπίδα! Ο άντρας αρχίζει να φωνάζει στον γρυποκαβαλάρη: *Βοήθεια! Βοήθεια! Σε παρακαλώ, βοήθησέ με βοήθησέ με σε παρακαλώ!*

Η Θεώνη Μικρόδενδρη αποφασίζει να μην τον αφήσει στο έλεος αυτών που τον κυνηγάνε. Τους βλέπει να συγκεντρώνονται κάτω από το μισογκρεμισμένο οικοδόμημα – ένα από τα απομεινάρια του τελευταίου πολέμου – και οι διαθέσεις τους είναι φανερές. *Θάνατος*, λέει το γυάλισμα των λεπίδων στα χέρια τους.

Η Θεώνη κατεβάζει τον Αδιάσειστο κοντά στην οροφή του χτιρίου. «Τι θέλεις;»

«Πάρε με!» ζητά ο άντρας κρύβοντας το ξιφίδιό του μέσα στην τριμμένη κάπα του. Τα μάτια του είναι διασταλμένα, αίμα κυλά από τη μύτη του. Το δέρμα του είναι λευκό με απόχρωση του ροζ, τα μαλλιά του καστανά, κι έχει ένα άσχημο έκζεμα στο σαγόνι. «Πάρε με, θα σε πληρώσω, σε παρακαλώ!»

«Ανέβα, γρήγορα!» Η Θεώνη δεν βάζει τον γρύπα της να πατήσει πάνω στην παλιά οροφή. Ο άντρας πηδά και πιάνεται στη σέλα, σκαρφαλώνει επάνω.

Η Θεώνη πετά ψηλά ξανά. Οι φτερούγες του Αδιάσειστου τραγουδούν έντονα, ανεβοκατεβαίνοντας, χαϊδεύοντας τον αέρα.

Από κάτω οργισμένες φωνές, βρισιές, και κατάρες αντηχούν.

«Σ’ευχαριστώ,» λέει ο άντρας ξεροκαταπίνοντας. «Σ’ευχαριστώ.»

«Να με πληρώσεις έχεις;»

«Θα σου χρωστάω. Λέω αλήθεια. Θα το κανονίσουμε.»

Η Θεώνη πετά προς τα νότια. «Άσ' το, ξέχνα το. Στο δρόμο μου είσαι, ούτως ή άλλως.»

«Σ'ευχαριστώ, κυρία. Δε… δε σταματάνε όλοι… Οι γρυποκαβαλάρηδες, εννοώ. Θα το ξέρεις…»

«Το ξέρω. Δεν ήσουν καν σε εξέδρα σηματοδότησης. Ποιοι σε κυνηγούσαν;»

«Οι Κουρδισμένοι.»

«Η συμμορία;»

«Ναι, αυτοί.»

«Τι τους έκανες;»

«Κάτι να φάω ήθελα, για όνομα της Μεγάλης Αρτάλης, κυρία. Το ζήτησα πρώτα…»

«Και μετά το έκλεψες;»

«Τι να κάνω, κυρία; Παιδί της πέτρας είμαι.» Μεγαλωμένος στους δρόμους, δηλαδή, χωρίς οικογένεια.

«Και μόνο επειδή έκλεψες λίγο φαγητό σε κυνηγούσαν για να σε σκοτώσουν;»

«Πήρα και κάτι μπότες κι ένα ρολόι. Τι να κάνω, κυρία; Με είχαν ληστέψει προχτές· δεν έχω τίποτα. Είχα βρει κάτι ήλιους καταχωνιασμένους σ'ένα παλιό οίκημα και τους είχα πάρει, και… δεν ξέρω ποιος με κατάλαβε πως είχα τόσους ήλιους άλλα ήρθανε και μου τους πήραν, κυρία. Έπρεπε νάμουνα πιο προσεχτικός, κυρία.»

«Ποιος σε λήστεψε;»

«Οι Ακανόνιστοι. Είπανε πως δεν πρέπει νάχω τόσα λεφτά πάνω μου· είναι κακό, είπαν, να τάχω εγώ ενώ άλλοι πεινάνε· έπρεπε να τα είχα μοιραστεί. Και με τιμώρησαν και μου τα πήραν όλα· μου πήραν και τα παπούτσια μου και ό,τι άλλο είχα – ευτυχώς, μ'αφήσαν τούτη την κάπα, κυρία, αλλιώς θάχα ξεπαγιάσει τέτοιο κρύο που κάνει.»

«Λοιπόν,» λέει η Θεώνη, «θα σ'αφήσω στον Ναό της Αρτάλης. Ζήτα εκεί και ίσως κάτι να σου δώσουν. Συμφωνείς;»

«Εντάξει, κυρία. Είμαι ευγνώμων. Και θα προσπαθήσω να σε πληρώσω με την πρώτη ευκ–»

«Ξέχνα το,» του ξαναλέει η Θεώνη. «Είπαμε, ήσουν στο δρόμο μου.»

«Είσαι πολύ καλή, κυρία.»

«Εγώ και η Πριγκίπισσα της Οργής…»

Ο άντρας γελά. «Όχι, κυρία· αυτή θα με καθάριζε, είμαι σίγουρος, θα με θεωρούσε ληστή και κλέφτη και κάτι που πρέπει να βγει απ'τη μέση· όλα τα παιδιά της πέτρας έτσι τα θεωρεί.»

«Ίσως,» λέει η Θεώνη. «Πώς σε λένε;»

«Ηρακλή.»

Όταν φτάνουν στον Ναό, έχοντας περάσει πάνω από το Λημέρι, η αερομεταφορέας αφήνει το παιδί της πέτρας να κατεβεί κοντά στον Ναό της Αρτάλης.

«Πήγαινε μέσα και πες στις ιέρειες ότι χρειάζεσαι κάποια οικονομική βοήθεια.»

«Ευχαριστώ, κυρία. Ευχαριστώ πολύ.»

Η Θεώνη τον χαιρετά μ'ένα νεύμα και υψώνεται πάλι στον ουρανό, πάνω από τα οικοδομήματα της Θακέρκοβ, που τα φωτισμένα παράθυρά τους γυαλίζουν μες στη νύχτα.

Πετά προς μια από τις πολυκατοικίες του Ναού, και πλησιάζει ένα μπαλκόνι στον τέταρτο όροφο, βάζοντας τον Αδιάσειστο να φτερουγίσει μπροστά του, ακίνητος στον αέρα. Η Θεώνη σφυρίζει έντονα, με δυο γαντοφορεμένα δάχτυλα στο στόμα της.

Η μπαλκονόπορτα ανοίγει και η Μαρλιέσσα Κέρενκοφ βγαίνει, ντυμένη με μάλλινη μπλούζα και γκρίζο παντελόνι.

«Σ'το έφερα,» της λέει η Θεώνη και της πετά ένα τυλιγμένο πακέτο.

Η Μαρλιέσσα το πιάνει άνετα. «Περίμενε. Θέλω να μιλήσουμε.»

«Τώρα;»

«Ναι.»

«Πρέπει να βάλω τον γρύπα στο μπαλκόνι σου.»

Η Μαρλιέσσα μπαίνει πάλι στο διαμέρισμά της. «Δεν έχω πρόβλημα. Αλλά πρόσεχε τις γλάστρες.»

«Είναι σημαντικό, δηλαδή;»

«Αρκετά σημαντικό.»

«Ό,τι πεις εσύ.» Η Θεώνη προσγειώνει τον Αδιάσειστο με το ζόρι στο μικρό μπαλκόνι. Μια γλάστρα σπάει. «Συγνώμη,» λέει στη Μαρλιέσσα. Κατεβαίνει από τον γρύπα και τον χαϊδεύει στο κεφάλι. «Περίμενε εδώ, Αδιάσειστε. Εδώ.» Δένει τα χαλινάρια του στα κάγκελα

του μπαλκονιού, και μπαίνει στο διαμέρισμα όπου την περιμένει η χωροφύλακας.

«Τι είναι;» ρωτά η Θεώνη βγάζοντας τα γυαλιά της, που δεν είναι σκούρα τώρα, τη νύχτα – διαφορετικό ζευγάρι από αυτά που χρησιμοποιεί το πρωί.

Η Μαρλιέσσα ρίχνει το πακέτο πάνω σε μια πολυθρόνα του καθιστικού. «Η Καλλιστώ. Θέλει να πάει να πάρει συνέντευξη απ'το Στόμα του Χάους. Και θέλει να πάω μαζί της.»

«Από τον αρχηγό των Ακανόνιστων;»

Η Μαρλιέσσα τής εξηγεί τι σκέφτεται να κάνει η Καλλιστώ. «Μπορείς να της μιλήσεις;» ρωτά, τέλος.

«Τι να της πω εγώ;» Η Θεώνη έχει βγάλει τα γάντια της και τα έχει περάσει στη ζώνη της. Έχει πιάσει ένα μπουκάλι κρασί από την κάβα της Μαρλιέσσας κι έχει γεμίσει ένα ποτήρι, πίνοντας δυο γουλιές για να ζεσταθεί. «Τόσα χρόνια δημοσιογράφος είναι–»

«Μπορείς να τη μεταπείσεις, Θεώνη! Εσύ μπορείς, εγώ δεν μπορώ.»

Η Θεώνη ρουθουνίζει. «Κάνεις λάθος. Ούτε εγώ μπορώ. Μην πας μαζί της, αν νομίζεις ότι είναι παρακινδυνευμένο.»

«Δε θα την αφήσω να πάει μόνη της!» λέει έντονα η Μαρλιέσσα. «Το ξέρεις ότι δεν υπάρχει περίπτωση να την αφήσω να πάει μόνη της.»

«Να προσέχετε, κι οι δυο σας.» Η Θεώνη αφήνει το κρασί επάνω στην κάβα.

«Μόνο αυτό έχεις να πεις; Να προσέχουμε;»

«Τι θες να κάνω, Μαρλιέσσα;»

«Να της μιλήσεις, βέβαια!»

«Μη λες ανοησίες. Αν η Καλλιστώ θέλει να πάει, θα πάει. Να έχετε το νου σας, πάντως, γιατί τώρα μόλις έσωσα έναν άνθρωπο που οι Ακανόνιστοι είχαν ληστέψει.»

«Τι; Τι έγινε;»

Η Καλλιστώ τής λέει.

«Και οι Ακανόνιστοι και οι Κουρδισμένοι άθλιοι είναι,» λέει η Μαρλιέσσα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της, άγρια συνοφρυωμένη, μοιάζοντας να θέλει να δείρει κάποιον.

«Τέλος πάντων. Φεύγω. Πότε σκέφτεστε να πάτε να πάρετε συνέντευξη από το Στόμα του Χάους;»

«Δεν έχουμε αποφασίσει ακόμα.»

Η Θεώνη ανοίγει τη μπαλκονόπορτα. «Να με ειδοποιήσεις εκείνη τη μέρα.»

Η Μαρλιέσσα την ακολουθεί. «Δε θα της μιλήσεις;»

«Μη λες μαλακίες, έτσι;» Η Θεώνη λύνει τον Αδιάσειστο από τα κάγκελα του μπαλκονιού και τον καβαλά. «Η Καλλιστώ δημοσιογραφούσε όταν εγώ ακόμα οδηγούσα επιβατηγό όχημα. Εκείνο που θέλει θα το κάνει.»

«Γαμιέσαι,» της λέει η Μαρλιέσσα, στραβομουτσουνιάζοντας.

«Δυστυχώς, όχι απόψε.»

Ο Αδιάσειστος φτερουγίζει, φεύγοντας από το μπαλκόνι – και σπάζοντας άλλη μια γλάστρα κατά την απογείωσή του.

«Γαμώ το άθλιο ζώο σου, γαμώ…» μουγκρίζει η Μαρλιέσσα κοιτάζοντας τις διαλυμένες γλάστρες, ενώ η γρυποκαβαλάρισσα είναι ήδη μακριά από την πολυκατοικία της.

ΣΤΗΜΕΝΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Το επόμενο πρωί, η Σαμάνθα έμαθε πού μένει η Καλλιστώ Μερκάθη από έναν σύνδεσμο της Σιδηράς Δυναστείας. Ίσως από τον Τομ, εκείνον στον οποίο είχαμε μιλήσει στο αρχείο· αλλά δεν είμαι σίγουρος, γιατί απλά την είδα να κάνει μια σύντομη συζήτηση μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού της, που είχε στο αφτί, όχι ανοιχτό έτσι ώστε ν'ακούμε κι οι δύο.

«Δε μένει μακριά από εδώ,» μου είπε η Σαμάνθα. «Στη Μικρόπολη είναι, δίπλα μας.»

Και αποφασίσαμε να πάω εγώ να τη συναντήσω, το μεσημέρι, που λογικά θα είχε επιστρέψει στο σπίτι της. Το ήξερα, βέβαια, πως θα με αναγνώριζε, θα με θυμόταν από την τυχαία μας συνάντηση στο αρχείο των *Νέων της Θακέρκοβ*. Αλλά καλύτερα να αναγνώριζε εμένα, που ούτως ή άλλως με είχε δει καλά, παρά να ξανάβλεπε τη Σαμάνθα που δεν την είχε δει και τόσο καλά. Έτσι, τουλάχιστον η Σαμάνθα ίσως να έσβηνε από τη μνήμη της δημοσιογράφου, πράγμα που μπορεί να αποτελούσε πλεονέκτημα μελλοντικά για εμάς.

Το πρωινό το περάσαμε μελετώντας πάλι τις αναφορές σχετικά με την Πριγκίπισσα της Οργής και συζητώντας γι'αυτές, χωρίς να φτάσουμε σε κανένα πολύ χρήσιμο συμπέρασμα. Είπα, πάντως, στη Σαμάνθα ότι πιθανώς πρέπει να ερευνήσουμε για να μάθουμε τι είχε κάνει τον τελευταίο καιρό ο Άρης Νυχταστέρης. Ποιους, ποιον, ή ποια είχε, ίσως, προσβάλει. Μπορεί αυτό να αποτελούσε στοιχείο για εμάς. Γιατί η Πριγκίπισσα της Οργής αποκλείεται να επέλεγε τελείως τυχαία τα θύματά της· κάποια λογική πρέπει να ακολουθούσε, κάτι πρέπει να συνέβαινε, από κάπου πρέπει να τα εντόπιζε αυτά τα άτομα και να τα έβαζε στο στόχαστρό της. Η Σαμάνθα συμφώνησε μαζί μου, και χαμογελώντας είπε: «Είσαι τελικά αρκετά καλός ερευνητής, Ζορδάμη.»

«Για ραλίστα με ξέρουν οι περισσότεροι,» της αποκρίθηκα.

«Σε έχουμε βοηθήσει, λοιπόν, να ανακαλύψεις κρυφές πτυχές του εαυτό σου.»

«Ευχαριστώ, αλλά θα τα έβγαζα πέρα και χωρίς τη βοήθειά σας.»

«Μη γίνεσαι γκρινιάρης. Δε θα παντρευόμουν ποτέ γκρινιάρη άντρα.»

«Καταστραφήκαμε…»

Μετά από λίγο, τη ρώτησα: «Αλήθεια, έχεις παντρευτεί ποτέ; Πραγματικά, εννοώ.»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου.»

Πώς είναι δυνατόν να περίμενα ποτέ καμια άλλη απάντηση από τη Σαμάνθα-Ζαρνάφι-Ισμήνη-και-διάφορα-ακόμα-ονόματα-αναμφίβολα;

Τώρα, μεσημέρι πια, πηγαίνω να συναντήσω την Καλλιστώ Μερκάθη στο διαμέρισμά της. Η Σαμάνθα έχει σταθμεύσει το όχημά μας σ'έναν δρόμο εκεί κοντά κι εγώ βαδίζω προς την πολυκατοικία της δημοσιογράφου έχοντας γαντζωμένο επάνω μου, κάτω από την καπαρντίνα, έναν κοριό, ώστε η Σαμάνθα να μπορεί να ακούει τι θα λέω με την Καλλιστώ. Αναρωτιέμαι αν αυτό το κάνει μήπως επειδή δεν με εμπιστεύεται. Αλλά, βέβαια, ποιος εμπιστεύεται ποιον μέσα σ'αυτή τη γαμημένη οργάνωση; Κανένας κανέναν. Πολλές φορές με εκπλήσσει το γεγονός ότι η Σιδηρά Δυναστεία μπορεί και υφίσταται. Το αμοιβαίο κέρδος, ίσως, την κρατά ενωμένη. Ή και η αμοιβαία εκμετάλλευση. Η ανθρώπινη φύση σ'όλο της το μεγαλείο. Έχω αρχίσει να φιλοσοφώ; Κακό σημάδι.

Στην είσοδο της πολυκατοικίας, χτυπάω το κουδούνι της Καλλιστώς και περιμένω.

«*Ναι;*» ακούγεται η φωνή της (υποθέτω, τουλάχιστον, ότι είναι η φωνή της) μετά από λίγο.

«Γεια σας,» λέω. «Η κυρία Μερκάθη; Η δημοσιογράφος;»

«*Ποιος είστε;*»

«Θα ήθελα να σας κάνω κάποιες ερωτήσεις. Με συγχωρείτε, βέβαια, για την ακατάλληλη ώρα, αλλά ήθελα να είμαι σίγουρος ότι θα σας βρω στο σπίτι.»

«*Ποιος είστε, κύριε;*»

«Θα ήθελα να μιλήσουμε για το θέμα της Πριγκίπισσας. Είμαι ιδιωτικός ερευνητής.»

«*Δεν έχω τίποτε άλλο να πω. Μίλησα στη Χωροφυλακή, και έγραψα και στα* Νέα της Θακέρκοβ. *Μπορείτε, αν θέλετε, να διαβ–*»

«Το έχω διαβάσει το άρθρο σας. Πολύ καλογραμμένο, όντως. Αλλά θα προτιμούσα να σας μιλήσω κι από κοντά.»

«*Δεν έχω τίποτα να σας πω.*»

«Καταλαβαίνω ότι πρέπει να είστε κου–»

Η Καλλιστώ ακούγεται να κλείνει τον δίαυλο από την άλλη μεριά.

Γαμήσου… σκέφτομαι. *Και να φανταστείς ότι ακόμα δεν είδε καν το πρόσωπό μου. Δεν έχει ιδέα ποιος μπορεί να είμαι.*

Χτυπάω ξανά, επίμονα. Στην αρχή δεν μου απαντά, αλλά μετά η φωνή της ακούγεται πάλι, λιγάκι θυμωμένη ίσως: «*Ναι.*»

«Κυρία Μερκάθη, εγώ είμαι ξανά. Σας παρακαλώ, ανοίξ–»

«*Σας είπα, δεν έχω κάτι άλλο να πω! Μιλήστε στη Χωροφυλακή, αν θέλετε· τους τα εξήγησα όλα. Μιλήστε στον Κύριλλο Νυχταστέρη. Διαβάστε το άρθρο μου στα* Νέα της Θακέρκοβ.»

«Τα έχω ήδη κάνει όλα αυτά, κυρία Μερκάθη–»

«*Τότε, δεν έχουμε τίποτα να πούμε.*»

Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! «Θα ήθελα να σας μιλήσω από κοντά.»

«*Λυπάμαι, έχω άλλες δουλειές. Μη μου ξαναχτυπήσετε γιατί θα καλέσω τη Χωροφυλακή.*»

Αναστενάζω καθώς την ακούω να κλείνει πάλι τον δίαυλο από τη μεριά της. *Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ!* Τι κάνουμε τώρα; Την παραφυλάμε μέχρι να βγει;

Επιστρέφω στη γυναίκα μου. Κάθομαι πλάι της μέσα στο όχημα, καθώς εκείνη είναι μπροστά στο τιμόνι.

«Την άκουσες, υποθέτω.»

«Την άκουσα,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, σκεπτική.

«Νομίζεις ότι κάτι φοβάται;»

«Πού να ξέρω; Δε μου ακούστηκε και πολύ φοβισμένη, πάντως.»

«Να την παραφυλάξουμε μέχρι που να βγει;»

«Νομίζεις πραγματικά ότι έχει κανένα νόημα η έρευνα σχετικά μ’αυτή τη δημοσιογράφο;» ρωτά η Σαμάνθα.

«Προτείνεις να την ξεχάσουμε;»

Είναι συλλογισμένη. «Δεν ξέρω... Αυτή και ο Άρης Νυχταστέρης είναι, βέβαια, τα δύο άτομα που λογικά θα ερευνούσε κανείς. Και η σύζυγός του, ίσως.»

«Πιστεύεις ότι η σύζυγός του μπορεί να έβαλε την Απρόσωπη Πριγκίπισσα να τον σκοτώσει;»

«Μοιάζει απίθανο,» παραδέχεται η Σαμάνθα. «Αλλά, αν η περίπτωση ήταν διαφορετική, αν δεν υπήρχε Απρόσωπη Πριγκίπισσα, δε θα την υποπτευόσουν;»

«Χμμ.» Έχει δίκιο. Σκέφτομαι, όμως, για λίγο τα φύλλα της εφημερίδας που έχουμε διαβάσει. «Η Καλλιστώ είχε πάρει συνέντευξη κι από τον βιομήχανο που δολοφονήθηκε από την Πριγκίπισσα. Αυτόν που πουλούσε τις μαστίχες.»

«Και λοιπόν; Στα *Νέα της Θακέρκοβ* δουλεύει.»

«Ναι...» Τρίβω το σαγόνι μου κοιτάζοντας έξω απ'το πλαϊνό παράθυρο του οχήματος, τον δρόμο.

«Θες να πεις ότι πιστεύεις πως ίσως να υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα στη δημοσιογράφο και στην Πριγκίπισσα της Οργής;»

«Δεν ξέρω. Τα πάντα είναι πιθανά.»

«Δεν έχουμε, όμως, κανένα στοιχείο που να μας οδηγεί προς αυτό το συμπέρασμα, Ζορδάμη.»

«Τέλος πάντων. Είναι η μία από τους δύο ανθρώπους – τρεις, ίσως – που μπορούμε να ερευνήσουμε. Θα την ερευνήσουμε ή όχι;»

«Δεν πρόκειται να σου μιλήσει,» μου λέει η Σαμάνθα, «ακόμα και στο δρόμο αν την πετύχεις.»

«Ας μάθουμε, τότε, όσα περισσότερα πράγματα γίνεται γι'αυτήν. Και για τον Άρη Νυχταστέρη. Και για τη σύζυγό του. Έχουμε συνδέσμους μες στην πόλη που μπορούν να το κάνουν, έτσι δεν είναι;»

Η Σαμάνθα δεν διαφωνεί.

Μέχρι το βράδυ, έχουμε μάθει ότι η Καλλιστώ Μερκάθη είναι 41 χρονών, γεννημένη στη Θακέρκοβ, στον Καλόπιστο, από μια οικογένεια ανθρώπων μεσαίας τάξης. Είχε δύο αδέλφια: έναν αδελφό και μια αδελφή. Τώρα έχει μόνο μια αδελφή· ο αδελφός της σκοτώθηκε στον μεγάλο πόλεμο με τους Παντοκρατορικούς, μαχόμενος για τους Πα-

ντοκρατορικούς, έχοντας μπει στις υπηρεσίες της Παντοκράτειρας από νωρίς σχετικά. Η αδελφή της Καλλιστώς ζει ακόμα, αλλά δεν μένει στη Θακέρκοβ. Η Καλλιστώ παντρεύτηκε πριν από καμια δεκαετία έναν κοσμηματοπώλη στον Γαιοδόμο, του οποίου το κατάστημα εξακολουθεί να λειτουργεί. Οι δυο τους είναι χωρισμένοι πλέον, αλλά έχουν ένα παιδί: ένα αγόρι οχτώ χρονών, που έχει αναλάβει ο πατέρας του. Το δικαστήριο τον έκρινε πιο κατάλληλο για να πάρει την κηδεμονία, θεωρώντας τη δουλειά της Καλλιστώς ασταθή. Επίσης, κυκλοφορεί μια φήμη ότι η Καλλιστώ κοιμάται και με γυναίκες. Τα τελευταία χρόνια δεν έχει ακουστεί να έχει κάποια σταθερή σχέση. Αναλαμβάνει ρεπορτάζ που άλλοι ίσως να θεωρούσαν επικίνδυνα. Κανένας δεν αμφιβάλλει ότι είναι καλή στη δουλειά της.

«Το δίκτυό σας λειτουργεί άψογα, βλέπω,» παρατηρώ, αφού οι πληροφορίες (μαζί με αρκετά λεπτομερή στοιχεία) μας έχουν σταλεί μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομποδέκτη που είναι μέσα στο φορητό υπολογιστικό σύστημα της Σαμάνθας – ένα μηχάνημα που μοιάζει με μικρή τσάντα κι ανοίγοντας αποκαλύπτει οθόνη και πληκτρολόγιο.

«Αυτή δεν είναι η δουλειά του;» αποκρίνεται η Σαμάνθα. Και αλλάζει θέμα: «Δεν υπάρχει τίποτα που να φανερώνει καμια σχέση της Καλλιστώς με την Πριγκίπισσα της Οργής. Καλύτερα να είχαμε ζητήσει πληροφορίες για τις τελευταίες δραστηριότητες του Άρη Νυχταστέρη… αν και εκεί ίσως να δυσκολευόμασταν περισσότερο.»

«Γιατί;»

«Γιατί ο Κύριλλος Νυχταστέρης είναι πατέρας του, φυσικά.»

«Κι αυτό σημαίνει πως ο γιος δεν βρίσκεται υπό παρακολούθηση από τη Δυναστεία;»

«Μόνο για συγκεκριμένο λόγο,» λέει η Σαμάνθα. «Αλλά προτού δολοφονηθεί δεν νομίζω ότι υπήρχε τέτοιος λόγος. Όπως και νάχει, εγώ θα ζητήσω βοήθεια.» Ανοίγει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και τον φέρνει πάλι στ’αφτί, καθώς είναι καθισμένη στο κρεβάτι με το πληροφοριακό σύστημα ανοιχτό παραδίπλα, δείχνοντας την όψη της Καλλιστώς.

Μετά από μερικές σύντομες κουβέντες, η Σαμάνθα κλείνει τον πομπό της. «Περιμένουμε, λοιπόν.»

«Θα έχουμε απάντηση απόψε;»

«Θα δείξει.»

«Μπορούμε εν τω μεταξύ να παρακολουθήσουμε την Καλλιστώ, δεν μπορούμε;» λέω.

«Γιατί τέτοια μανία με την Καλλιστώ;»

«Μου δίνει…» μορφάζω, μην ξέροντας πώς να το πω, «μια περίεργη αίσθηση. Κάτι… Δεν ξέρω, Σαμάνθα· έτσι όπως την είδα, στο αρχείο των *Νέων*… και το γεγονός ότι ήταν εκεί την ώρα του φόνου… Δεν ξέρω· θα μπορούσες να πεις ότι είναι απλώς ένα προαίσθημα.»

«Προερχόμενο από τη μέση και κάτω;»

Την αγριοκοιτάζω.

Η Σαμάνθα γελάει.

«Λες χαζομάρες,» της λέω. «Πραγματικά έχω μια περίεργη αίσθηση για την Καλλιστώ – η οποία δεν σχετίζεται καθόλου με το φύλο της.»

«Μη βιάζεσαι,» μου λέει η Σαμάνθα. «Τέτοιες έρευνες δεν τελειώνουν γρήγορα. Μπορεί να πρέπει να παρακολουθούμε και να ερευνούμε εδώ για αρκετό καιρό. Αν ήταν, άλλωστε, εύκολο να βρεθεί η Πριγκίπισσα της Οργής, θα την είχαν ήδη βρει.»

«Τι θα κάνουμε τώρα, λοιπόν;» ρωτάω.

Η Σαμάνθα βάζει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό και το πληροφοριακό-τηλεπικοινωνιακό σύστημα επάνω στο κομοδίνο, και ξαπλώνει στο κρεβάτι. «Ας κοιμηθούμε. Νύχτα είναι.»

«Κατάλαβα,» λέω. «Για την πρώτη μέρα του γάμου ήταν μόνο όλος ο ενθουσιασμός…»

Η Σαμάνθα με λοξοκοιτάζει υπομειδιώντας. «Δε σ’έχω κλειδώσει στο μπάνιο. Ακόμα.» Γυρίζει από την άλλη, στρέφοντάς μου την πλάτη. Τραβά τα σκεπάσματα επάνω της κι αρχίζει να γδύνεται από κάτω, πετώντας τα ρούχα έξω απ’το κρεβάτι, το ένα μετά το άλλο.

«Πρόσκληση είναι αυτή;»

«Πάρ’ το όπως θέλεις.»

Μετά από λίγο, γδύνομαι και ξαπλώνω πλάι της, αλλά σύντομα ανακαλύπτω ότι, όντως, θέλει μόνο να κοιμηθεί. Με χτυπά με τον αγκώνα της όταν γίνομαι επίμονος. Προσπαθεί να δοκιμάσει την πίστη μου στον γάμο μας, ή πραγματικά βαριέται; Ή ήταν όλα προσποιητά ούτως ή άλλως από την αρχή;

Χασμουριέμαι και σταυρώνω τα χέρια πίσω απ'το κεφάλι, κοιτάζοντας το ταβάνι. Αν αυτή η έρευνα συνεχίσει να είναι έτσι, θ'αρχίσω να νοσταλγώ τις πρώτες, τρομαχτικές ημέρες που κατέληξα να βρεθώ μπλεγμένος με τη Σιδηρά Δυναστεία... Ήμουν τελείως αποπροσανατολισμένος τότε. Ένα ψάρι που το έχεις πάρει από μια γυάλα και το έχεις πετάξει σε μια άλλη. Δεν ήμουν καν βέβαιος ότι δεν ήθελαν απλά να με σκοτώσουν, ως παράδειγμα προς αποφυγήν για άλλους οφειλέτες. Δεν βγάζεις κέρδος, όμως, από τους αλόγιστους σκοτωμούς. Κι αν έχω καταλάβει κάτι για τη Σιδηρά Δυναστεία, είναι ότι το κέρδος την ενδιαφέρει, το όφελος, σε οποιαδήποτε μορφή. Η οργάνωση υπάρχει για να γίνεται ολοένα και πιο δυνατή – αυτός είναι ο σκοπός της. Για να αποκτούν τα μέλη της ολοένα και μεγαλύτερη επιρροή επάνω στη Σεργήλη. Τα σοβαρά, ισχυρά μέλη της, τουλάχιστον, όχι κάτι λακέδες σαν εμένα και άλλους που έχω συναντήσει.

Κι έχει τύχει να συναντήσω διάφορους δυστυχισμένους τύπους και τύπισσες αυτά τα δύο χρόνια. Δούλους της Σιδηράς Δυναστείας. Υποχείρια, που δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς απ'το να υπηρετούν γιατί είναι μπλεγμένοι για τον έναν ή τον άλλο λόγο. Αναρωτιέμαι πώς αυτός ο Τομ, στο αρχείο των *Νέων της Θακέρκοβ*, κατέληξε μέσα στη Δυναστεία...

Και η Σαμάνθα, ή η Ζαρνάφι... Τι είναι, τελικά; Είναι από τους δούλους ή από τους αφέντες;

Ή μήπως δεν υπάρχουν καν δούλοι και αφέντες αλλά όλα είναι θέμα διαβάθμισης, κλίμακας, ιεραρχίας; Μήπως απλά ο αφέντης τού ενός είναι δούλος κάποιου άλλου; Αυτό δεν συμβαίνει και στην κοινωνία γενικά, άλλωστε – αν και όχι τόσο κραυγαλέα; Είναι η Σιδηρά Δυναστεία μια κρυφή κοινωνία μέσα στην ευρύτερη κοινωνία της Σεργήλης; Είναι μια παράλληλη – παρασιτική, ίσως – κοινωνία;

Νομίζω πως η Σαμάνθα έχει αποκοιμηθεί πια. Ακούω την αναπνοή της ρυθμική δίπλα μου. Και ένα δαιμόνιο της Λόρκης έρχεται και φωλιάζει στο μυαλό μου. Τι θα μπορούσα, άραγε, να μάθω για τη Σαμάνθα όσο η Σαμάνθα κοιμάται;

Σηκώνομαι από το κρεβάτι, αργά, παρατηρώντας την. Δεν κουνιέται. Συνεχίζει να ανασαίνει σταθερά.

Γονατίζω στο ένα γόνατο μπροστά στο κομοδίνο και πληκτρολογώ επάνω στο μικρό πληροφοριακό σύστημα, ψάχνοντας για τίποτα ενδιαφέροντα δεδομένα. Αλλά σύντομα διαπιστώνω ότι η μνήμη του είναι ουσιαστικά άδεια, εκτός από τις πληροφορίες που μας έχουν σταλεί σχετικά με την Καλλιστώ Μερκάθη. Φυσικό είναι, σκέφτομαι. Γιατί να βάλει εδώ η Σαμάνθα στοιχεία για τον εαυτό της;

Πηγαίνω στην κρεμάστρα όπου έχει κρεμάσει το πανωφόρι της. Ψάχνω τις τσέπες. Βρίσκω κάτι μαστίχες (δεν με ενδιαφέρουν), ένα μικρό πιστόλι (ούτε αυτό με ενδιαφέρει), έναν στιλογράφο κι ένα σημειωματάριο (χωρίς καμια σημείωση στις σελίδες του), τέσσερις ταυτότητες– *Τέσσερις!* Καμία δεν γράφει Σαμάνθα Ναλτάθρη, Ζαρνάφι Γαιόνομη, ή Ισμήνη Φυσιότεχνη. Όλες, όμως, είναι γυναικείες. Και όλες μοιάζουν αληθινές. Πόσα ονόματα χρησιμοποιεί, τελικά; Και γιατί δεν έχει ταυτότητα μάγισσας; Έχω ακούσει πως οι μάγοι έχουν μια ειδική ταυτότητα αναλόγως το τάγμα τους.

Συνεχίζοντας να ψάχνω το πανωφόρι βρίσκω ένα παράξενο κλειδί που δεν ξέρω τι μπορεί να ανοίγει.

Καμια πληροφορία για το ποια πραγματικά είναι η Σαμάνθα, ακόμα. (Αν και δεν έχω πολλές ελπίδες ότι θα βρω τίποτα.)

Την κοιτάζω για να βεβαιωθώ ότι εξακολουθεί να κοιμάται, και πλησιάζω την τσάντα και τη βαλίτσα που είναι από τη δική της μεριά του κρεβατιού, επάνω στο πάτωμα του δωματίου, δίπλα στη ντουλάπα. Γονατίζω πλάι τους και ψάχνω την τσάντα, διεξοδικά. Βρίσκω την ταυτότητα της Σαμάνθας και την ταυτότητα της Ισμήνης. Και ένα παράξενο παραλληλόγραμμο γεμάτο εσοχές, προεξοχές, και μυστηριώδη σύμβολα. Η μαγική ταυτότητα, μάλλον. Βρίσκω και διάφορα άλλα πράγματα που δεν μου φαίνονται ενδιαφέροντα: γυναικεία είδη, εξοπλισμούς, δύο χάρτες (έναν της Θακέρκοβ, έναν της ευρύτερης περιοχής γύρω από τη Θακέρκοβ), γάντια, σκούρα γυαλιά… ένα καφετί, δερμάτινο λουράκι με όμορφα αποτυπώματα επάνω τα οποία απεικονίζουν πλεγμένα άνθη, ζώα, γρύπες, και δράκους. Στην πίσω μεριά του είναι αποτυπωμένες οι λέξεις ΣΤΗΝ ΚΟΡΗ ΜΟΥ ΜΕ ΑΓΑΠΗ. Κανένα στοιχείο, όμως, για το ποιος μπορεί να είναι ο γονιός.

Αφήνω την τσάντα και ανοίγω τη βαλίτσα, ψάχνοντας μέσα–

Κάτι τυλίγεται γύρω απ'τον λαιμό μου, τραβώντας με απότομα πίσω, κάνοντάς την πλάτη μου να χτυπήσει στην άκρη του κρεβατιού.

Η Σαμάνθα γελά.

Συνειδητοποιώ πως το πόδι της είναι που με τράβηξε. Βλέπω το γόνατό της μπροστά μου. Η κλείδωσή του έχει παγιδέψει τον λαιμό μου.

«Περίμενα να δω πότε θα το έκανες αυτό,» μου λέει, καθώς και το άλλο της πόδι έρχεται μπροστά μου, αλλά όχι στον λαιμό· η φτέρνα της καταλήγει απειλητικά κοντά στα γεννητικά μου όργανα.

Γέρνω το κεφάλι πίσω για να την αντικρίσω να με κοιτάζει από πάνω. Η όψη της δεν μου φανερώνει ότι είναι θυμωμένη. Παράξενο;

«Τι…» καταφέρνω να αρθρώσω.

«Δεν κοιμόμουν,» με πληροφορεί η Σαμάνθα, και χαλαρώνει το γόνατό της γύρω από τον λαιμό μου.

«Τι περίμενες τόση ώρα, λοιπόν;»

«Να δω τι θα έκανες.»

«Και ικανοποιήθηκε η περιέργειά σου;»

«Ναι.» Παίρνει τα πόδια της από γύρω μου και τα ανεβάζει πάλι στο κρεβάτι.

Σηκώνομαι από το πάτωμα και κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού. Την κοιτάζω απορημένα.

«Έκανες αυτό που έπρεπε να κάνεις,» μου λέει.

Συνοφρυώνομαι. Δεν καταλαβαίνω. «Ήθελες να…;»

«Ήταν λογικό, δεν ήταν; Το γεγονός ότι έχεις περιέργεια σημαίνει ότι είσαι κατάλληλος για τη δουλειά μας.» Χαμογελά.

Αισθάνομαι τσαντισμένος. «Και τα είχες στήσει όλα; Όλα αυτά στις τσάντες και στις τσέπες σου!»

«Για ποιο λόγο;» λέει η Σαμάνθα.

Φυσικά. Έτσι κι αλλιώς, δεν υπάρχει τίποτα το αληθινό επάνω της…

Αλλά αυτό δεν συμβαίνει πρώτη φορά με εμένα και τους καριόληδες της Σιδηράς Δυναστείας.

Στημένες καταστάσεις… Εκεί που νομίζεις πως έχεις ανακαλύψει κάτι, διαπιστώνεις ότι όλα ήταν ένα παιχνίδι, ή ότι δεν ανακάλυψες ουσιαστικά τίποτα πέρα από το ότι το μυστήριο είναι πιο βαθύ, πιο σκοτεινό, και πιο λαβυρινθώδες απ' όσο μπορείς να υποθέσεις.

Τον πρώτο χρόνο που ήμουν μπλεγμένος με τη Σιδηρά Δυναστεία, όταν είχα συνέλθει λιγάκι από το αρχικό σοκ, ερεύνησα ένα ολόκληρο διαμέρισμα στην Άκρη – την πόλη στις ακτές του Πορφυρού Κενού – ελπίζοντας να μάθω κάτι περισσότερο για το τι συμβαίνει με ορισμένα μέλη της οργάνωσης και με την οργάνωση γενικά. Βρήκα αρκετά στοιχεία εκεί μέσα, αλλά, όταν προσπάθησα να φύγω, συνειδητοποίησα ότι με είχαν κλειδώσει. Κατάφερα, όμως, να δραπετεύσω από το κελί στο οποίο είχε μετατραπεί το διαμέρισμα και να σκαρφαλώσω στην οροφή της πολυκατοικίας. Εκεί με περίμεναν. Και μου είπαν ότι το παιχνίδι ήταν, φυσικά, στημένο. Μια δοκιμασία, αποκλειστικά για εμένα. Και δεν τους είχα απογοητεύσει. Ήμουν καλός.

Μια άλλη φορά, μέσα στον δεύτερο χρόνο, δούλεψα με μια γυναίκα που ονομαζόταν Τζίνα. Μπλεγμένη κι αυτή με τη Δυναστεία, σαν εμένα. Χειρότερα από εμένα. Την κυνηγούσαν οι αρχές της Αγκένροβ και της Χαρπόβης, καθώς και κάποιοι έμποροι παράνομων ουσιών. Σίγουρα χειρότερα μπλεγμένη από εμένα. Όχι και τόσο όμορφη, αλλά συμπαθητική, και σαν κόρη της Λόρκης στο κρεβάτι. Συνεργαστήκαμε, τελικά, για να πάρουμε κάποια κρυφά δεδομένα από ένα πληροφοριακό σύστημα μιας εταιρείας στην Άντχορκ. Η Τζίνα ήταν εξαιρετική σε τέτοιες δουλειές. Πάλι, όμως, το επεισόδιο αποδείχτηκε στημένο. Αν όχι αποκλειστικά για εμένα, τότε παγίδα για τον οποιονδήποτε, αναμφίβολα. Ελπίζαμε να πάρουμε στα χέρια μας κάποια στοιχεία με τα οποία ίσως μπορούσαμε να εκβιάσουμε ορισμένα σημαντικά μέλη της Δυναστείας, αλλά εκείνο το σύστημα πρέπει να είχε δικλείδες που ούτε η Τζίνα δεν μπορούσε να σπάσει. Αναισθητικό αέριο μάς τύλιξε, βγαίνοντας από σχισμάδες στους τοίχους. Όταν ξύπνησα, κάποια άτομα που δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου, αλλά δεν αμφέβαλλα ότι ήταν μέλη της Δυναστείας, μου είπαν ότι είχε έρθει η ώρα να με βάλουν σε πιο σοβαρά παιχνίδια αφού ήμουν τόσο καπάτσος. *Η Τζίνα;* τους ρώτησα. *Πού είναι η Τζίνα; – Δε θα την ξανασυναντήσεις,* μου απάντησαν. Και ώς τώρα δεν την έχω ξανασυναντήσει. Τη σκότωσαν, άραγε, τα καθάρματα; Ή της έκαναν τίποτα χειρότερο;

«Η μαγική ταυτότητα;» ρωτάω τη Σαμάνθα. «Είναι αληθινή;»

«Ασφαλώς και όχι.»

«Σοβαρολογείς; Πλαστή ταυτότητα μάγισσας; Είχα ακούσει ότι είναι πρακτικά αδύνατο να φτιάξεις τέτοιο πράγμα.»

«Γενικά, ναι, είναι εξαιρετικά δύσκολο,» παραδέχεται η Σαμάνθα.

«Αλλά εσύ μπορείς να το κάνεις;»

«Όχι εγώ, αγάπη μου. Υπάρχουν άλλοι άνθρωποι γι'αυτές τις δουλειές. Αλλά η ταυτότητα, πάντως, είναι για Βιοσκόπο. Θα μπορούσε να ήταν και δική μου.»

«Τη δική σου δεν την έχεις μαζί; Νόμιζα πως οι μάγοι πάντα τις κουβαλούσαν…»

«Δεν έχω εκπαιδευτεί σε ακαδημία ή μαγική σχολή, οπότε δεν έχω και μαγική ταυτότητα.»

Την κοιτάζω συνοφρυωμένος. Πρώτη φορά ακούω μάγο ή μάγισσα να λέει κάτι τέτοιο. «Τότε… πού εκπαιδεύτηκες; Πώς έμαθες…; Μόνη σου;»

«Δε γίνεται να τα μάθεις όλα μόνη σου, Ζορδάμη. Επισήμως, πάντως, δεν είμαι μάγισσα.»

«Ναι αλλά αφού είσαι… *είσαι*. Έτσι δεν είναι;»

«Για το τάγμα των Βιοσκόπων δεν υπάρχω. Δεν μπορώ να πάω και να δουλέψω ως Βιοσκόπος για κανέναν, ούτε να μπω σε μαγικές ακαδημίες, παρά μόνο με ψεύτικη ταυτότητα. Σαν αυτή που είδες. Μπορείς να πεις ότι θεωρούμε 'παράνομη' ως μάγισσα. Ανεκπαίδευτη.»

«Ποιος σε εκπαίδευσε;»

«Να κοιτάς τη δουλειά σου. Και να πέσουμε για ύπνο τώρα. Στ'αλήθεια.»

ΑΚΑΝΟΝΙΣΤΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

Δύο γυναίκες μπαίνουν στο Λημέρι κατευθυνόμενες προς τις περιοχές που ελέγχονται από τους Ακανόνιστους. Καβαλάνε κι οι δύο ένα δίκυκλο, η Καλλιστώ καθισμένη μπροστά (αφού το δίκυκλο είναι δικό της) και η Μαρλιέσσα καθισμένη πίσω, με το πιστόλι της και το κοντό σπαθί της να κρέμονται από τη ζώνη της παρότι τώρα δεν είναι ντυμένη με τη στολή της χωροφύλακα: δεν είναι εν ώρα υπηρεσίας.

Έξι μέρες έχουν περάσει από τότε που συζήτησαν στο διαμέρισμα της δημοσιογράφου για την επίσκεψη στο Στόμα του Χάους, και σήμερα πραγματοποιούν το σχέδιό τους. Έχουν ειδοποιήσει και τη Θεώνη, η οποία πετά πάνω από τα οικοδομήματα του Λημεριού, καβαλώντας τον Αδιάσειστο και παρακολουθώντας τις δύο φίλες της στο δίκυκλο.

Η Μαρλιέσσα φορά κάπα με την κουκούλα σηκωμένη, για να κρύβει το πρόσωπό της. Την ξέρουν σε τούτα τα μέρη, και πολλοί θα ήθελαν το κακό της· καλύτερα να μην τη δουν. Η Καλλιστώ δεν κρύβει το δικό της πρόσωπο· είναι ντυμένη με μια σκούρα μπλε καπαρντίνα, μαύρο ταγέρ – σακάκι και φαρδύ παντελόνι – και μπότες. Κάτω από την καπαρντίνα είναι κρυμμένα ένα μικρό πιστόλι κι ένα στιλέτο. Μέσα σε μια εξωτερική τσέπη της καπαρντίνας βρίσκεται μια φωτογραφική μηχανή· μέσα σε μια άλλη εξωτερική τσέπη είναι ένας ηχοσυλλέκτης, μια συσκευή ηχητικής καταγραφής· μέσα σε μια εσωτερική τσέπη βρίσκονται ένα σημειωματάριο κι ένας στιλογράφος. Η Καλλιστώ φορά ένα ζευγάρι σκούρα καφετιά γυαλιά που αντανακλούν το πρωινό ηλιακό φως.

Όταν βλέπει αρκετούς από τους Ακανόνιστους να είναι συγκεντρωμένοι στους δρόμους και στις γωνίες γύρω της, παρατηρώντας την, σταματά το δίκυκλό της και βάζει το ένα της πόδι στο οδόστρωμα.

«Ποιος από εσάς κάνει κουμάντο εδώ;» ρωτά.

(Η Θεώνη βάζει τον γρύπα της να γαντζωθεί στην άκρη της οροφής μιας πολυκατοικίας και ατενίζει από ψηλά.)

Οι Ακανόνιστοι δεν απαντούν αμέσως. Αλληλοκοιτάζονται, ψιθυρίζουν αναμεταξύ τους. Μετά, ένας απ'αυτούς ξεχωρίζει κάνοντας μερικά βήματα μπροστά. Ψιλόλιγνος, δέρμα κατάλευκο, ξυρισμένο κεφάλι, μακριά ουλή στο αριστερό μάγουλο. Ένας χαλκάς είναι περασμένος στη μύτη του, και το αριστερό του αφτί λείπει.

«Εγώ,» λέει.

Η Μαρλιέσσα ψιθυρίζει στην Καλλιστώ: «Με ξέρει αυτός. Ήταν στο κατάστημα που σου έλεγα.» Και συνεχίζει να κρατά την όψη της κρυμμένη στη σκιά της κουκούλας της.

Η Καλλιστώ λέει στον άντρα: «Θέλω να μιλήσω στο Στόμα του Χάους. Είμαι δημοσιογράφος.»

«Το Στόμα δεν μιλά με την καθεμιά που περνά από δω,» αποκρίνεται ο ψιλόλιγνος άντρας με το ένα αφτί, και διάφοροι άλλοι μουρμουρίζουν αναμεταξύ τους ή ετοιμάζουν όπλα.

«Θέλω να του πάρω συνέντευξη,» λέει η Καλλιστώ. «Πολλά έχουν συμβεί, και νομίζω πολλοί είναι εκείνοι που σας έχουν παρεξηγήσει παρότι προσπαθείτε να βοηθήσετε την κατάσταση. Έχετε δώσει στέγη σε αρκετούς άστεγους, δεν είναι αλήθεια; Και δεν είναι αλήθεια, επίσης, ότι ταΐζετε ανθρώπους που αλλιώς δεν θα είχαν να φάνε;»

«Ναι, αυτά είν' αλήθεια,» παραδέχεται ο αρχηγός.

«Οι Ακανόνιστοι είν' ο νόμος στο Λημέρι!» φωνάζει κάποιος άλλος· και μια άλλη: «Προστατεύουμε όσους μάς χρειάζονται – κανείς εκτός από μας δεν το κάνει.»

«Σιωπή!» τους λέει ο αρχηγός με το ένα αφτί. Και στρέφεται πάλι στην Καλλιστώ. «Και λοιπόν;»

«Θέλω να πάρω μια συνέντευξη από το Στόμα του Χάους, που είναι το αφεντικό σας απ'ό,τι ξέρω, ώστε να μου πει τι ακριβώς συμβαίνει. Και η συζήτησή μας θα εμφανιστεί στα *Νέα της Θακέρκοβ*· θα μάθουν όλοι ποιοι πραγματικά είστε. Ίσως να πάψετε, μάλιστα, να έχετε συγκρούσεις με τη Χωροφυλακή.» Η Καλλιστώ βγάζει τη δημοσιογραφική της ταυτότητα από το σακάκι του ταγέρ της. «Σε περίπτωση που δεν με πιστεύετε. Καλλιστώ Μερκάθη λέγομαι.»

«Για έλα μαζί μου, από δω,» της λέει ο άντρας με το ένα αφτί, κάνοντάς της νόημα και ξεκινώντας να βαδίζει.

Η Καλλιστώ οδηγεί το δίκυκλό της πίσω του, αργά. Και διάφοροι Ακανόνιστοι τη συνοδεύουν, παντού γύρω της, αρκετοί από τους οποίους με όπλα έτοιμα στα χέρια. Η Μαρλιέσσα είναι τσιτωμένη πίσω από τη δημοσιογράφο, παρότι κανένας δεν της δίνει πολύ σημασία. Τα δικά της όπλα είναι κρυμμένα κάτω από την κάπα της, αλλά το ένα της χέρι είναι στη λαβή του πιστολιού της.

Οι Ακανόνιστοι αρχίζουν να τραγουδούν γύρω από τις γυναίκες με το δίκυκλο, καθώς τις οδηγούν μέσα από σοκάκια γεμάτα τοιχογραφίες. Τα τραγούδια είναι δικά τους, προσωπικά, όχι γνωστά στη Σεργήλη ή ακόμα και στη Θακέρκοβ.

Οι ακανόνιστοι λεβέντες
γλεντάν και κλέβουν
γλεντάν και προστατεύουν

Ακανόνιστα γελάμε
ακανόνιστα πεινάμε
όλοι είμαστ' ακανόνιστοι
εδώ, εδώ – εδώω!
Ωωωωω! Ωωωωω!
ΩΩΩΩΩΩΩ!

Ακανόνιστοι εμείς
ακανόνιστοι κι εσείς.
Το Λημέρι το γλεντάμε
το Λημέρι τ'αγαπάμε
κι άμα πας να μας γελάσεις
το καλάμι μας θ'αρπάξεις
Ο-χο-χο-χο!
Οooo-Οooo-Οooo!

Οι τοιχογραφίες είναι λιγότερο και περισσότερο καλλιτεχνικές: ένα όμορφο λιβάδι πάνω από το οποίο πετάνε πεταλούδες· ένας γρύπας

που ξεπροβάλλει μέσα από ένα τρένο σαν να είναι προέκταση του τρένου· λέξεις, φράσεις, και ονόματα:

ΜΕλαΝΙΟΣ

ΠΗΔΑ / ΤΡΕΧΑ

ΚΕΡΟΣ ΓΙΑ επΑΝΑΣΤΑΣΗ

μεγας ΠΟΝΤΙΚΣ <ο τρανοΣ>

Κάποιοι κοιτάζουν από πόρτες, παράθυρα, μπαλκόνια. Ο αρχηγός με το ένα αφτί κάνει νόημα σε ορισμένους ότι δεν τρέχει τίποτα. «Όλα καλά, μάστορα!» φωνάζει σ'έναν χοντρό, μουστακαλή τύπο που κάθεται αραχτός σε χαμηλό μπαλκόνι πάνω από την πόρτα ενός πορνείου, πίνοντας πορτοκαλάδα με καλαμάκι.

«Ωραία η φίλη σου, Σκαθάριε!» λέει στον κουτσάφτη μια γυναίκα που πουλά λαχανικά σε μια γωνία. «Την πας βόλτα;» Προφανώς αναφερόμενη στην Καλλιστώ.

Ο αρχηγός με το ένα αφτί – που φαίνεται να λέγεται Σκαθάριος, για κάποιο λόγο – δεν απαντά.

Ένας άντρας, που κάθεται σ'ένα πεζούλι και καπνίζει, φωνάζει στη δημοσιογράφο: «Ε, δικιά μου! Πόσο τα τσίμπησες αυτά τα γυαλιά; Ε! πού πας δικιά μου; Πόσο τα τσίμπησες; λέω.»

Ο Σκαθάριος οδηγεί τελικά την Καλλιστώ και τη Μαρλιέσσα μπροστά σ'ένα μεγάλο φρεσκοσοβαντισμένο οικοδόμημα με διπλή, ξύλινη είσοδο.

Στρέφεται στη δημοσιογράφο. «Το λοιπόν. Εδώ είμαστε. Πάω μέσα να ρωτήσω το Στόμα, κι άμα γουστάρει θα τα πείτε. Άμα δε γουστάρει όμως, φεύγεις, κι όχι άλλη κουβέντα. Καλώς;»

«Εντάξει,» αποκρίνεται η Καλλιστώ, «αλλά να του πεις ό,τι σου είπα για τη συνέντευξη.»

«Θα του τα πω.»

«Είναι καλό να μάθει ο κόσμος τι ακριβώς κάνουν οι Ακανόνιστοι, αντί να νομίζει λάθος πράγματα.»

«Ναι, 'ντάξει.»

Ο Σκαθάριος ανοίγει το ένα φύλλο της εισόδου και μπαίνει στο οικοδόμημα κλείνοντας πίσω του.

Μετά από λίγο, κάποιος απ' αυτούς που εξακολουθούν να είναι γύρω από το δίκυκλο λέει στη Μαρλιέσσα: «Εσύ γιατί δε βγάζεις την κουκούλα σου; Φοβάσαι μη σε πιάσει ο ήλιος;»

Μερικοί γελάνε, άλλοι μουγκρίζουν.

Η Μαρλιέσσα τον αγνοεί.

«Φίλη μου είναι,» του αποκρίνεται η Καλλιστώ. «Με συνοδεύει.»

«Το βλέπουμ' αυτό.»

«Να βγάλει την κουκούλα της, τότε!» λέει μια Ακανόνιστη.

«Να δούμε τη φάτσα της!» προσθέτει ένας άλλος.

Η Καλλιστώ κοιτάζει τη Μαρλιέσσα πάνω από τον ώμο της. Το βλέμμα της μοιάζει να λέει: *Εσύ αποφασίζεις.*

Η Μαρλιέσσα κατεβάζει την κουκούλα, απότομα.

Για λίγο κανένας δεν μιλά, σαν κανένας να μην την αναγνωρίζει χωρίς τη στολή της.

Μετά, μια γυναίκα φωνάζει: «Η χωροφύλακας! Η γαμημένη χωροφύλακας, η κόρη της Λόρκης!» Έχει δέρμα λευκό και κοντά, κόκκινα μαλλιά. Κι έχει ξαναδεί τη Μαρλιέσσα. Η Μαρλιέσσα τη γρονθοκόπησε στη μύτη όταν βρίσκονταν σ' εκείνο το παντοπωλείο.

«Δεν είμαι εδώ για να συλλάβω κανέναν,» τους λέει τώρα, διατηρώντας την ψυχραιμία της· «μόνο για να δω ότι τίποτα άσχημο δεν θα συμβεί στη δημοσιογράφο.»

«Θα πεθάνεις, να πούμε, τώρα!» γρυλίζει η κοκκινομάλλα και τραβά ένα στιλέτο από το μπούστο της.

Το χέρι της Μαρλιέσσας πάει στο μανίκι του κοντού σπαθιού κάτω από την κάπα της, αλλά προτού η κοκκινομάλλα προλάβει να πλησιάσει τη χωροφύλακα ένας άλλος Ακανόνιστος την τραβά πίσω. «Περίμενε,» της λέει. «Ο Σκαθάριος έχει πα να ρωτήσει το Στόμα.»

Όμως η κοκκινομάλλα επιμένει. «Είναι νεκρή! Θα τη σκοτώσω!»

«Αρκετά, Χρυσένια!» της φωνάζει μια άλλη – μελαχρινή με μακριά μαλλιά και πορφυρό δέρμα – ζυγώνοντάς την. «Περιμένουμε τον Σκαθάριο να επιστρέψει, τώρα. Η χωροφύλακας δεν επιτέθηκε σε κανέναν, άρα όλα καλά.» Και ρίχνει μια ματιά στη Μαρλιέσσα σαν για να βεβαιωθεί ότι δεν έχει κατεβεί από το δίκυκλο ζητώντας καβγά.

Η Μαρλιέσσα γνέφει καταφατικά, εξακολουθώντας να κρατά τη λαβή του σπαθιού της κάτω από την κάπα της.

«Τι σε νοιάζει σένα;» φωνάζει η Χρυσένια στην πορφυρόδερμη, κορακομάλλα γυναίκα. «Είναι *δική* μου, να πούμε!»

Εκείνη τής αρπάζει, με το ένα χέρι, τον καρπό της γροθιάς που βαστά το στιλέτο, και με το άλλο χέρι πιάνει τη μπλούζα της Χρυσένιας ανάμεσα στα στήθη, σπρώχνοντάς την. «Κάνε πίσω, λέμε!»

Το ένα φύλλο της διπλής πόρτας ανοίγει τότε, ξαφνικά, και ο Σκαθάριος ξεπροβάλλει.

«Τι γίνεται;» ρωτά. «Τι γίνεται, γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης, εδώ;»

«Κοίτα, Σκαθάριε!» ουρλιάζει η Χρυσένια. «Η γαμιόλα η χωροφύλακας! Και είναι *δική μου*, να πούμε! Και δε μ'αφήνουν–!» Ένας Ακανόνιστος τής κλείνει το στόμα με το χέρι του, ενώ η πορφυρόδερμη γυναίκα τής παίρνει το στιλέτο. Η Χρυσένια σκούζει και κλοτσά, αλλά δεν μπορεί να τους ξεφύγει.

Τα μάτια του Σκαθάριου έχουν στραφεί τώρα στη Μαρλιέσσα. «Εσύ, λοιπόν…» Και, μετά, κοιτάζει τη δημοσιογράφο. «Μου είπες ψέματα.»

«Δε σου είπα ψέματα,» αποκρίνεται η Καλλιστώ, ψύχραιμα, βγάζοντας τα καφετιά γυαλιά της. «Η Μαρλιέσσα είναι εδώ απλά για την προστασία μου.» Αναστενάζει. «Επέμενε – αν και εγώ δεν πιστεύω πραγματικά ότι κινδυνεύω από εσάς. Δε φορά τη στολή της, όμως, όπως θα βλέπεις. Δεν έρχεται ως χωροφύλακας, μονάχα ως γνωστή μου. Δεν πρόκειται να προκαλέσει κανένα πρόβλημα, αν δεν το προκαλέσετε εσείς. Εκείνο που θέλω είναι μόνο να μιλήσω με το Στόμα του Χάους. Σου έδωσε απάντηση;»

Ο Σκαθάριος τις ατενίζει και τις δύο σιωπηλός για λίγο.

Ύστερα λέει: «Το Στόμα θα σου μιλήσει, δημοσιογράφε.»

Το εσωτερικό του οικοδομήματος είναι καθαρό και περιποιημένο. Το ξύλινο πάτωμα γυαλίζει και τρίζει κάτω από τα πόδια της Καλλιστώς και της Μαρλιέσσας καθώς ακολουθούν τον Σκαθάριο. Αγάλματα υπάρχουν σε ορισμένα σημεία, πίνακες σε κάποιους τοίχους. Και φρουροί στέκονται από δω κι από κει: οπλισμένοι άντρες και γυναίκες – όλοι και όλες ντυμένοι ακανόνιστα, φυσικά.

Η δημοσιογράφος και η χωροφύλακας μπαίνουν σε μια μεγάλη αίθουσα όπου ένας άντρας είναι καθισμένος σ'ένα ξύλινο σκαμνί, όχι

πολύ μακριά από ένα κοντό, λαξευτό τραπέζι. Από κάτω του απλώνεται ένα χαλί που δεν φτάνει ώς τα άκρα της αίθουσας. Οι τοίχοι είναι γεμάτοι τοιχογραφίες μεγάλης καλλιτεχνικής ικανότητας και τελείως σουρεαλιστικές, απεικονίζοντας πράγματα και καταστάσεις που μονάχα στη φαντασία μπορούν να υπάρξουν – σίγουρα, πάντως, όχι στην υλική πραγματικότητα της Σεργήλης.

Ο άντρας στο σκαμνί έχει δέρμα χρυσό και μακριά μαύρη γενειάδα. Το δεξί του μάτι, αν υπάρχει, είναι κρυμμένο πίσω από μια κεντητή καλύπτρα. Το κεφάλι του είναι ξυρισμένο, κι επάνω του υπάρχει μια περίπλοκη δερματοστιξία. Ο άντρας φορά μακριά γκρίζα καπαρντίνα γεμάτη κεντήματα που θυμίζουν τις παράξενες τοιχογραφίες. Έτσι όπως είναι καθισμένος, δεν μοιάζει και τόσο σπουδαίος, απλά περίεργος.

Στην περιφέρεια της αίθουσας, φρουροί στέκονται.

«Η δημοσιογράφος…» λέει ο άντρας, παρατηρώντας έντονα την Καλλιστώ με το μοναδικό του μάτι.

«Κι εσείς είστε το Στόμα του Χάους, υποθέτω…»

«Δεν μιλάς στον πληθυντικό στο Στόμα του Χάους,» λέει ο άντρας καθώς σηκώνεται από το σκαμνί. Δεν είναι κοντός, σίγουρα, αλλά ούτε και πολύ ψηλός είναι. Κάτω από τη γκρίζα καπαρντίνα του φορά ένα πράσινο παντελόνι και μια γκρίζα μπλούζα. Τα πόδια του είναι γυμνά. «Μου είπαν ότι θέλεις να συζητήσουμε.»

«Θέλω να σας– να σου πάρω μια συνέντευξη,» λέει η Καλλιστώ. «Δουλεύω για τα *Νέα της Θακέρκοβ*. Η συζήτησή μας θα παρουσιαστεί στην εφημερίδα, και ο κόσμος θα μπορέσει να μάθει για εσάς – για τους Ακανόνιστους – ώστε να πάψουν οι παρεξηγήσεις.»

Το Στόμα του Χάους στρέφει το βλέμμα του στη Μαρλιέσσα. «Κι εσύ είσαι η χωροφύλακας…» μουρμουρίζει σαν να μονολογεί.

Η Μαρλιέσσα κάνει ένα βήμα πίσω. «Δεν έχουμε ξανασυναντηθεί…»

Ο Σκαθάριος λέει απότομα: «Μιλάς με το Στόμα του Χάους, κρανομούτσουνη!»

Η Μαρλιέσσα αγριοκοιτάζει τον Σκαθάριο.

Το Στόμα του Χάους λέει: «Η γυναίκα δεν με γνωρίζει, Σκαθάριε…»

«Πώς με ξέρεις;» τον ρωτά η Μαρλιέσσα.

Το Στόμα του Χάους δείχνει την καλύπτρα του. «Σε έχω δει μέσα από τα όνειρα των δαιμόνων της Λόρκης.»

Η Μαρλιέσσα δεν αποκρίνεται, μοιάζοντας νευρική, αμήχανη, καθώς τον ατενίζει.

Το Στόμα κοιτάζει πάλι την Καλλιστώ. «Θέλεις, λοιπόν, να μιλήσουμε, δημοσιογράφε;»

«Ναι, αν έχεις τον χρόνο.»

«Χρόνος υπάρχει. Ας μιλήσουμε.» Το Στόμα του Χάους κάθεται πάλι στο σκαμνί του· κανένας, όμως, δεν προσφέρει θέσεις στη δημοσιογράφο και στη χωροφύλακα. Μένουν όρθιες αντίκρυ του.

«Θα σου κάνω κάποιες ερωτήσεις…» λέει η Καλλιστώ, μοιάζοντας κι εκείνη λιγάκι αμήχανη, σαν τη Μαρλιέσσα πιο πριν.

«Ξέρω τι είναι η συνέντευξη, δημοσιογράφε.»

Η Καλλιστώ χαμογελά επαγγελματικά. «Ωραία.» Βγάζει από την καπαρντίνα της τον ηχοσυλλέκτη. «Αυτή η συσκευή είναι–»

«Γνωρίζουμε τι είναι αυτή η συσκευή, δημοσιογράφε.»

«Ωραία, τότε.» Η Καλλιστώ ενεργοποιεί τον ηχοσυλλέκτη.

ΚΑΛΛΙΣΤΩ ΜΕΡΚΑΘΗ: Πες μου, λοιπόν, λίγα λόγια για τις προθέσεις των Ακανόνιστων. Τι σκοπούς έχετε;

ΣΤΟΜΑ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ: Να ζήσουμε ειρηνικά και χωρίς προβλήματα.

Κ.Μ.: Είναι αλήθεια ότι έχετε δώσει στέγη σε πολλούς άστεγους στο Λημέρι;

Σ.τ.Χ.: Αλήθεια είναι.

Κ.Μ.: Και πού ακριβώς τους στεγάζετε;

Σ.τ.Χ.: Σε χτίρια που είναι εγκαταλειμμένα ύστερα από τον πόλεμο, ή σε δικά μας χτίρια. Τα περιποιούμαστε όλα, με όσες δυνατότητες έχουμε.

Κ.Μ.: Πόσους έχετε στεγάσει έτσι, μέχρι στιγμής; Είναι τριψήφιος ο αριθμός;

Σ.τ.Χ.: Διακόσιους-πενήντα-δύο ανθρώπους – και αρκετά παιδιά ανάμεσα σ’αυτούς.

Κ.Μ.: Και μπορείτε να τους συντηρείτε;

Σ.τ.Χ.: Βοηθάνε κι εκείνοι, φυσικά. Όλοι συμβάλλουμε.

Κ.Μ.: Προσφέρετε και οικονομική ενίσχυση, όμως, σε ανθρώπους που δεν είναι άστεγοι αλλά τη χρειάζονται, σωστά;

Σ.τ.Χ.: Ναι. Έχουμε βοηθήσει πάρα πολλούς ανθρώπους στο Λημέρι.
Κ.Μ.: Πού βρίσκετε τα χρήματα;
Σ.τ.Χ.: Συνεργαζόμαστε, ψάχνουμε, κάνουμε διάφορες δουλειές, πολλοί άνθρωποι μάλιστα μας κάνουν δωρεές.
Κ.Μ.: Δωρεές; Άνθρωποι του Λημεριού;
Σ.τ.Χ.: Κυρίως. Ναι.
Κ.Μ.: Είναι αλήθεια ότι εκβιάζετε ανθρώπους για να σας δίνουν χρήματα;
Σ.τ.Χ.: Ελεεινά ψέματα που διαδίδουν οι εχθροί μας, όπως οι Κουρδισμένοι και κάτι άλλα ρεμάλια, και οι χωροφύλακες που θέλουν *εκείνοι* να κάνουν κουμάντο στο Λημέρι για την πάρτη τους.
Κ.Μ.: Δηλαδή, δεν προσφέρετε προστασία σε κάποιους καταστηματάρχες, ας πούμε;
Σ.τ.Χ.: Προστασία, ναι, προσφέρουμε…
Κ.Μ.: Και δεν πληρώνεστε γι'αυτή την προστασία;
Σ.τ.Χ.: Μας δίνουν ό,τι μπορούν οι άνθρωποι, από το υστέρημά τους. Πολύ λιγότερα χρήματα απ'ό,τι παίρνουν κάτι… υπηρεσίες ασφαλείας και μισθοφόροι.
Κ.Μ.: Η προστασία σας έχει φανεί χρήσιμη στο Λημέρι;
Σ.τ.Χ.: Φυσικά. Αν δεν ήμασταν εμείς, τα πάντα θα ήταν ρημαδιό εδώ πέρα!
Κ.Μ.: Η Χωροφυλακή δεν θα το είχε αποτρέψει;
Σ.τ.Χ.: Τι να κάνει η Χωροφυλακή; Δε μπορεί να κάνει τίποτα, δεν έχει τη δυνατότητα· δεν είναι κοντά στον κόσμο, δεν είναι πραγματικά μέσα στους δρόμους. Εμείς κρατάμε μακριά τους κακούργους και δίνουμε στους καλούς ανθρώπους προστασία, στέγη, χρήματα, τροφή. Κανένας δεν έχει παράπονο μαζί μας.
Κ.Μ.: Τι έχετε να πείτε γι'αυτούς που σας κατηγορούν ότι κάνετε ληστείες;
Σ.τ.Χ.: Είναι ψεύτες και εχθροί μας. Δεν θέλουν το καλό του Λημεριού.
Κ.Μ.: Δεν έχετε ποτέ ληστέψει; Ούτε καν για να βοηθήσετε ανθρώπους που έχουν ανάγκη;
Σ.τ.Χ.: Δεν κάνουμε ληστείες. Έχουμε μόνο υπερασπιστεί τον εαυτό μας από εχθρούς, όταν έχει χρειαστεί.

Κ.Μ.: Από άλλες συμμορίες;

Σ.τ.Χ.: Ναι.

Κ.Μ.: Γιατί εσύ συγκεκριμένα είσαι αρχηγός των Ακανόνιστων;

Σ.τ.Χ.: Δεν είμαι αρχηγός τους· είμαι το Στόμα του Χάους.

Κ.Μ.: Και τι σημαίνει αυτό;

Σ.τ.Χ.: Μου μιλάνε οι δαίμονες της Λόρκης κι εγώ μεταφέρω τα λόγια τους.

Κ.Μ.: Καθοδηγείς, όμως, τους Ακανόνιστους, δεν τους καθοδηγείς;

Σ.τ.Χ.: Μόνο επειδή θέλουν να καθοδηγηθούν από εμένα.

Κ.Μ.: Έχεις μαντικές δυνάμεις; Προβλέπεις το μέλλον; Είσαι ιερέας της Λόρκης;

Σ.τ.Χ.: Δεν είμαι ιερέας! Έδωσα το ένα μου μάτι για να βλέπω καλύτερα.

Κ.Μ.: Τι εννοείς;

Σ.τ.Χ.: Αυτό που λέω εννοώ.

Κ.Μ.: Έχεις μαντικές δυνάμεις, δηλαδή;

Σ.τ.Χ.: Συναντώ τους δαίμονες της Λόρκης κι εκείνοι μού φανερώνουν πράγματα κρυφά. Τους *βλέπω,* με το μάτι που τους πούλησα. Το κρατάνε στα χέρια τους και με κοιτάζουν μέσα από αυτό!

Κ.Μ.: Τι σκοπούς έχουν οι Ακανόνιστοι για το μέλλον του Λημεριού, Στόμα του Χάους;

Σ.τ.Χ.: Στέγη για όλους τους αστέγους. Κανένας να μην πεινάει. Να μη γίνονται αιματοχυσίες.

Κ.Μ.: Για τις άλλες συμμορίες του Λημεριού τι πιστεύετε;

Σ.τ.Χ.: Είναι κακούργοι και δεν θέλουν το καλό της περιοχής.

Κ.Μ.: Ποια συμμορία θεωρείτε πιο επικίνδυνη;

Σ.τ.Χ.: Τους Σαλταδόρους. Όλοι το ξέρουν ότι είναι φονιάδες και ληστές. Έχουν επανειλημμένως εισβάλει στα σπίτια μας και στα σπίτια αθώων ανθρώπων.

Κ.Μ.: Εσύ προσωπικά, ως μάντης, τι βλέπεις στο μέλλον του Λημεριού; Θα γίνουν πραγματικότητα όσα θέλετε;

Σ.τ.Χ.: Δεν είμαι μάντης! Είμαι το Στόμα του Χάους.

Κ.Μ.: Ναι… Τι βλέπεις, λοιπόν; Τι θα γίνει;

Σ.τ.Χ.: Το δίκαιο των καλών ανθρώπων του Λημεριού θα υπερισχύσει.

Κ.Μ.: Θα ήθελες να προσθέσεις κάτι προτού τελειώσουμε;

Σ.τ.Χ.: Κανένας να μην πιστεύει τα ψέματα που προσπαθούν να διαδώσουν για εμάς οι εχθροί μας. Και η Χωροφυλακή είναι ανίκανη να προφυλάξει το Λημέρι, και όχι άξια εμπιστοσύνης. Ο κόσμος τη φοβάται, όμως τους Ακανόνιστους τούς αγαπά γιατί εμείς δεν καταδιώκουμε κανέναν αλλά βοηθάμε όσους μπορούμε να βοηθήσουμε. Και θέλω να κάνω μια έκκληση προς όλους να μας στείλουν χρήματα, τρόφιμα, ή ρούχα, τα οποία θα χρησιμοποιήσουμε για ανθρώπους που έχουν ανάγκη.

Κ.Μ.: Σε ευχαριστώ πολύ, Στόμα του Χάους.

Η Καλλιστώ απενεργοποιεί τον ηχοσυλλέκτη.

«Αν μάθω ότι διαστρέβλωσες τα λόγια μου, δημοσιογράφε,» την προειδοποιεί το Στόμα του Χάους, με το μοναδικό του μάτι να γυαλίζει απόκοσμα, «θα γνωρίσεις το άγγιγμα όλων των δαιμόνων της Λόρκης ώς τον θάνατό σου.»

Η Καλλιστώ και η Μαρλιέσσα ανεβαίνουν στο δίκυκλο που άφησαν έξω από τη διπλή ξύλινη πόρτα, και η χωροφύλακας ψιθυρίζει στη δημοσιογράφο: «Ευτυχώς το βρήκαμε πάλι εδώ…»

Η Καλλιστώ προτιμά να μείνει σιωπηλή. Αρκετοί Ακανόνιστοι είναι γύρω τους, και ο Σκαθάριος στέκεται μπροστά στη διπλή πόρτα ατενίζοντάς τες.

«Αντίο,» του λέει η δημοσιογράφος φορώντας ξανά τα καφετιά γυαλιά της. Εκείνος τη χαιρετά μ’ένα κούνημα του κεφαλιού.

Η Καλλιστώ ενεργοποιεί το δίκυκλο και το οδηγεί μέσα στους δρόμους της περιοχής των Ακανόνιστων. Η Μαρλιέσσα σηκώνει πάλι την κουκούλα στο κεφάλι της, ενώ έχει το χέρι της κοντά στη λαβή του πιστολιού της.

«Είδες;» της λέει η Καλλιστώ. «Όλα καλά δεν πήγαν;»

«Δε φύγαμε ακόμα, γλύκα.»

Η δημοσιογράφος γελά. «Τι; Λες να μας επιτεθούν τώρα;»

Η Μαρλιέσσα δεν μιλά.

«Πάντα είσαι τσιτωμένη,» της λέει η Καλλιστώ επικριτικά. «Πάντα τσιτωμένη.»

Η Μαρλιέσσα ρωτά μετά από μερικές στιγμές σιωπής: «Και τι κατάλαβες απ’ αυτά που σου είπε; Ο άνθρωπος είναι, προφανώς, τρελός!»

«Ίσως. Αλλά τι με νοιάζει εμένα;»

«Το αμφιβάλλεις; Έλεγε πράγματα που δεν έβγαζαν *κανένα* νόημα!»

«Ήξερε, όμως, για εσένα χωρίς να σ’έχει δει–»

«Κάποιος θα του το είπε. Μη μου πεις ότι πιστεύεις αυτές τις μαλακίες, ότι του μιλάνε δαίμονες της Λόρκης!»

Βγαίνουν από τις περιοχές των Ακανόνιστων, αλλά είναι ακόμα μέσα στο Λημέρι.

Η Μαρλιέσσα αναστενάζει. «Ο τύπος με είχε φρικάρει, γλύκα. Με είχε φρικάρει *τελείως*. Είναι φρενοβλαβής.»

Η Καλλιστώ γελά.

«Μη γελάς, γλύκα.»

«Πού θέλεις να πάμε τώρα, Μαρλιέσσα; Σπίτι μου; Σπίτι σου; Κάπου αλλού; Για καφέ στον Παλαιοπώλη, ίσως; Τι ώρα έχεις υπηρεσία;»

«Το απόγευμα. Πάμε στον Παλαιοπώλη. Σ’εκείνη την καινούργια καφετέρια κάτω από τα δέντρα.»

Η Καλλιστώ στρίβει το δίκυκλο–

Μια γιγάντια μεταλλική σφαίρα πετάγεται από δίπλα κι έρχεται, κυλώντας θορυβωδώς, καταπάνω της. Η Καλλιστώ δεν προλαβαίνει να την αποφύγει, το όχημά της χτυπιέται, πέφτει στο πλάι.

Η Μαρλιέσσα κραυγάζει καθώς τινάζεται παραδίπλα, κουτρουβαλώντας στο οδόστρωμα, και σηκώνεται αμέσως στο ένα γόνατο. Τραβά το πιστόλι της.

Η Καλλιστώ έχει παγιδευτεί: το ένα της πόδι είναι κάτω από το πεσμένο δίκυκλο. «Γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης γαμώ! Μαρλιέσσα, βοήθησέ με!»

Άνθρωποι, όμως, έρχονται καταπάνω τους, φορώντας κουκούλες με ανοίγματα μόνο για τα μάτια, ή δερμάτινες μάσκες. Στα χέρια τους κρατάνε ρόπαλα, αλυσίδες, σπαθιά. Η Μαρλιέσσα πυροβολεί έναν στο στήθος, σωριάζοντάς τον. Πυροβολεί έναν στο πόδι, σωριάζοντάς τον κι αυτόν.

«*Μαρλιέσσα!*» ουρλιάζει η Καλλιστώ, καθώς βλέπει έναν άλλο κακοποιό να έρχεται πίσω από τη χωροφύλακα και να τη χτυπά στο κεφάλι με το ρόπαλό του. Αίματα τινάζονται πάνω στο μαυρομάλλικο

κεφάλι της Μαρλιέσσας, κι εκείνη καταρρέει, το πιστόλι πέφτει από το χέρι της.

Η Καλλιστώ, ακόμα παγιδευμένη κάτω από το δίκυκλο και παλεύοντας να ελευθερωθεί, βγάζει συγχρόνως το δικό της μικρό πιστόλι από την καπαρντίνα της. Ξαφνικά, όμως, βλέπει από πάνω της μια γυναίκα με δερμάτινη μάσκα και καραμπίνα στα χέρια. Και η κάννη είναι στραμμένη προς το πρόσωπο της Καλλιστώς.

«Άσε το όπλο,» λέει η μασκοφόρος.

Η Καλλιστώ πετά το πιστόλι παραδίπλα.

«Και δίνε του,» προσθέτει η μασκοφόρος.

Η Καλλιστώ την κοιτάζει αμήχανα για λίγο.

«Δίνε του! Τρέχα! *Τώρα.*»

Η Καλλιστώ παλεύει με το δίκυκλο και γρήγορα καταφέρνει να ελευθερώσει το πόδι της και να σηκωθεί όρθια. Η μασκοφόρος έχει ήδη κάνει πίσω, εξακολουθώντας να τη σημαδεύει με την καραμπίνα.

«Δίνε του! Τρέχα!»

Η Καλλιστώ γυρίζει να κοιτάξει πού είναι η Μαρλιέσσα, αλλά δεν τη βλέπει πουθενά. Βλέπει μόνο μασκοφόρους και κουκουλοφόρους.

«*ΔΙΝΕ ΤΟΥ!*» φωνάζει η γυναίκα με την καραμπίνα, και η Καλλιστώ αρχίζει ν'απομακρύνεται βιαστικά, τρέμοντας, τρομαγμένη. Κουτσαίνοντας ελαφρώς από το αριστερό πόδι, που πλακώθηκε από το δίκυκλο.

«ΤΡΕΧΑ!» Η καραμπίνα πυροβολεί και η σφαίρα χτυπά το οδόστρωμα πλάι στις μπότες της δημοσιογράφου. «ΤΡΕΧΑ!»

Η Καλλιστώ τρέχει καθώς κι άλλοι πυροβολισμοί την ακολουθούν.

Όταν έχει απομακρυνθεί από τους κακοποιούς, ένας γρύπας κατεβαίνει μπροστά της, ξανατρομάζοντάς την.

«Έλα πάνω,» της λέει η Θεώνη.

«Η… η Μαρλιέσσα…» κάνει ξέπνοα η Καλλιστώ. Ξεροκαταπίνει. «Τη χτύπησαν, και την– Πρέπει να την–»

«Την πήραν μέσα σε μια διπλανή πολυκατοικία. Τα είδα όλα από ψηλά.»

«Θα την αφήσουμε στα χέρια τους;»

«Νομίζεις ότι μπορούμε τώρα να τη σώσουμε; Έλα πάνω, Καλλιστώ!»

Η δημοσιογράφος μένει αναποφάσιστη για λίγο. Ιδρώτας γυαλίζει στο γαλανόδερμο πρόσωπό της. Μετά ανεβαίνει στη σέλα του γρύπα, πίσω από τη Θεώνη.

«Πρέπει να κάνουμε κάτι…» λέει.

Η αερομεταφορέας υψώνεται. Πετά πάνω από τα οικοδομήματα του Λημεριού.

«Οι Ακανόνιστοι ήταν αυτοί;» ρωτά.

«Δεν ξέρω.» Η Καλλιστώ έχει αρχίσει να ανακτά την ψυχραιμία της. «Ήταν… Έκρυβαν όλοι τα πρόσωπά τους. Και είχαμε βγει από την περιοχή των Ακανόνιστων. Μπορεί να ήταν άλλοι, Θεώνη.»

«Δηλαδή, δεν έχουμε ιδέα ποιοι μπορεί να πήραν τη Μαρλιέσσα;»

«Δυστυχώς.»

«Γνωρίζουν στη Χωροφυλακή ότι η Μαρλιέσσα είχε έρθει για να σε συνοδέψει; Να πάμε να τους ειδοποιήσουμε;»

«Δεν ξέρω. Δε νομίζω να γνωρίζουν. Και δε νομίζω ότι, γενικά, η Χωροφυλακή μπορεί να κάνει τίποτα, Θεώνη…»

Η Θεώνη αναστενάζει, καθώς ο γρύπας της πετά προς τα βορειοανατολικά άκρα του Λημεριού.

ΑΠΟΜΑΚΡΟΙ ΗΧΟΙ

Πληροφορίες για τις τελευταίες δραστηριότητες του Άρη Νυχταστέρη παίρνουμε, τελικά, το επόμενο πρωί, μέσα από το τηλεπικοινωνιακό-πληροφοριακό σύστημα της Σαμάνθας που δεν είναι μεγαλύτερο από ένα βαλιτσάκι.

Ο γιος του Κύριλλου, απ'ό,τι φαίνεται, γλεντούσε εκείνες τις ημέρες όπως συνήθως. Δεν υπάρχει καμια αναφορά στις πληροφορίες μας για διαπληκτισμούς του με κάποιον, κάποια, ή κάποιους. Αφού γνώρισε την Καλλιστώ Μερκάθη στη βιομηχανία *Πολύκυκλος*, βγήκε μερικές φορές μαζί της και με άλλους φίλους του. Για το αν ποτέ βγήκαν μόνοι οι δυο τους, οι πληροφορίες μας δεν είναι συγκεκριμένες αλλά φαίνεται να υπονοούν ότι πιθανώς να συνέβη. Προτού όμως γνωρίσει τη δημοσιογράφο, σε μια από τις εξόδους με τις παρέες του, ενώ βρισκόταν στον Γαιοδόμο, σ'ένα μεγάλο νυχτερινό κέντρο που ονομάζεται *Φωτιές και Ζημιές* (ένα μάλλον κιτς όνομα, νομίζω), ο Άρης τσακώθηκε με μια γυναίκα που είχε έρθει μόνη της στο κέντρο: και ο λόγος ήταν το επίμονο φλερτάρισμά του. Μετά, όμως, τα... βρήκαν οι δυο τους, όπως αναφέρουν οι πληροφορίες μας. Μπήκαν σ'ένα ιδιαίτερο δωμάτιο του κέντρου (παραχωρημένο από τους ιδιοκτήτες, μάλλον, οι οποίοι δεν μπορούσαν να πουν όχι στα λεφτά και στην επιρροή του Νυχταστέρη) και όταν ο Άρης βγήκε από εκεί δεν ήταν πια τόσο τσαντισμένος. Η γυναίκα όμως δεν βγήκε μαζί του· πιθανώς να έφυγε από κάποια πίσω πόρτα. Η όλη υπόθεση μού θυμίζει βιασμό και το λέω στη Σαμάνθα, η οποία συμφωνεί. Ποια ήταν αυτή η γυναίκα, οι πληροφορίες μας δεν αναφέρουν.

«Νομίζεις ότι προσπαθούν οι φίλοι σου να καλύψουν τον Νυχταστέρη;» ρωτάω.

«Τι να καλύψουν; Νεκρός είναι.»

«Εννοώ, τον πατέρα του, και την οικογένεια γενικά.»

«Δε νομίζω. Και δεν είναι 'φίλοι μου'. Αυτός που μας έστειλε τις πληροφορίες είναι μέλος της Δυναστείας – όπως κι εσύ.»

«Με κάνεις να αισθάνομαι μεγάλη οικογενειακή θαλπωρή μαζί σας. Θα μπορούσαμε να μάθουμε ποια ήταν η γυναίκα ρωτώντας στο Φωτιές *και* Ζημιές…»

«Θα δούμε…» λέει σκεπτική.

«Διστάζεις; Βαριέσαι; Φοβάσαι; Τι;»

«Τίποτα από τα τρία. Απλά δεν ξέρω αν θα είχε νόημα. Στο κέντρο μπορεί κανένας από τους υπαλλήλους να μη θυμάται τίποτα–»

«Ούτε καν αυτός που παραχώρησε το ιδιαίτερο δωμάτιο στον Νυχταστέρη;»

«Ναι. Είναι υποχρεωτικό να ξέρει το όνομα αυτής της γυναίκας;»

«Τι προτείνεις, δηλαδή, να κάνουμε;»

«Κι άλλη μελέτη.»

Πηγαίνουμε, λοιπόν, να βρούμε ακόμα περισσότερες εφημερίδες. Μέσα στις επόμενες ημέρες συγκεντρώνουμε ένα σωρό φύλλα από το αρχείο της *Πόλης*, του *Ματιού*, και των *Νέων της Θακέρκοβ* (ναι, κι άλλα φύλλα από τα *Νέα*, πέρα από αυτά που αναφέρουν άμεσα την Πριγκίπισσα της Οργής). Διαβάζουμε ένα σωρό σαχλαμάρες, σε μια αναζήτηση που σύντομα αρχίζει να μου μοιάζει μάταιη. Ευτυχώς, πάντως, η Σαμάνθα δεν είναι τόσο βαρετή στο κρεβάτι όσο εκείνη τη νύχτα που αποφάσισα να ψάξω τα πράγματά της. Και σε κάποια στιγμή προτείνει να πάμε στο νυχτερινό κέντρο στον Γαιοδόμο για να δούμε αν μπορούμε να μάθουμε τίποτα για την ταυτότητα εκείνης της γυναίκας. Νομίζω πως κι αυτή έχει πια αρχίσει να βαριέται.

Το Φωτιές *και* Ζημιές είναι ένα στέκι τόσο κιτς όσο υπονοεί το όνομά του, στα όρια Γαιοδόμου και Καλόπιστου. Το επισκεπτόμαστε ένα βράδυ και δωροδοκούμε κάποιους υπαλλήλους για να μάθουμε, τελικά, ποιος ήταν εκείνος που είχε συμφωνήσει να παραχωρήσει στον Άρη Νυχταστέρη το ιδιαίτερο δωμάτιο τη νύχτα που μας ενδιαφέρει. Μαθαίνουμε ότι ήταν ένας από τους υπεύθυνους του κέντρου, και δεν αργούμε να τον συναντήσουμε. Η Σαμάνθα τού δείχνει μια ψεύτικη ταυτότητα της Χωροφυλακής της Θακέρκοβ και του λέει πως ερευνούμε την υπόθεση. Συγχρόνως τον δωροδοκεί κιόλας για να είμαστε σίγουροι. Ποια ήταν εκείνη η γυναίκα που μοιράστηκε το δωμάτιο με

τον Άρη Νυχταστέρη; τον ρωτά. Και ο άντρας απαντά ότι δεν ξέρει το όνομά της – ειλικρινά, δεν το ξέρει – αλλά ήταν ξανθιά, ψηλή, με δέρμα-λευκό ροζ· καμια σαρανταριά χρονών, πιθανώς· ντυμένη με – αν θυμάται καλά – κόκκινη γούνα... ψηλά τακούνια... ένα αστραφτερό χρυσό περιδέραιο μέσα σε μεγάλο ντεκολτέ... Όμορφη γυναίκα, δίχως αμφιβολία.

Και τι έγινε; τον ρωτά η Σαμάνθα. Τη βίασε ο Νυχταστέρης; Ο υπεύθυνος κομπιάζει να απαντήσει· λέει πως δεν γνωρίζει τι έγινε, δεν κρυφοκοίταζε μέσα στο δωμάτιο· πάντως, μετά, η γυναίκα έκλαιγε και ήταν... κακομεταχειρισμένη – *ίσως*. Ήθελε να φύγει από το κέντρο και ο υπεύθυνος την οδήγησε έξω από μια πίσω πόρτα, ρωτώντας αν θα επιθυμούσε να κάνει κάτι γι'αυτήν, ζητώντας της συγνώμη για ό,τι έγινε – αν έγινε, όντως, κάτι άσχημο. Εκείνη δεν ήταν πολύ ομιλητική. Κρατώντας τα γοβάκια της στο χέρι απομακρύνθηκε, και ο υπεύθυνος την κοίταζε να βαδίζει μέσα στον έρημο, νυχτερινό δρόμο για να βεβαιωθεί ότι δεν θα πάθαινε τίποτα–

Τι να πάθει, ρε ηλίθιε; σκέφτομαι ακούγοντάς τον να μιλά. *Ό,τι ήταν να πάθει το έπαθε.* Δε μου αρέσει καθόλου αυτός ο τύπος, έτσι όπως είναι τετράγωνος και καλοζωισμένος, σαν αγριογούρουνο που έχει χάσει τους χαυλιόδοντές του – κάτι που ήρθε από τα Φέρνιλγκαν κι έχει μαλθακέψει από τη ζωή της Θακέρκοβ.

«Αλλά, εντάξει, τίποτα δεν έπαθε,» συνεχίζει την αφήγησή του. «Την κοίταζα και, στη γωνία στο βάθος του δρόμου, είδα έναν γρυποκαβαλάρη να κατεβαίνει μπροστά της – αερομεταφορέα, απ' αυτούς που δουλεύουν το βράδυ. Πρέπει να την πρόσεξε ότι πήγαινε λιγάκι παραπατώντας και να σκέφτηκε ότι ίσως να χρειαζόταν βοήθεια. Η τύπισσα ανέβηκε στη σέλα του γρύπα, κι ο αερομεταφορέας την πήρε μακριά. Όλα καλά στο τέλος,» χαμογελά.

Σκέφτομαι: *Θέλεις πολλές κλοτσιές, στο τέλος...*

Τα στοιχεία δεν φανερώνουν τίποτα, λοιπόν, πέρα από το γεγονός ότι ο Άρης Νυχταστέρης ήταν καθίκι (πράγμα που υποψιαζόμουν), ότι υπάρχουν πολλά καθίκια στη Θακέρκοβ, όπως ο υπεύθυνος του κέντρου διασκέδασης (πράγμα που ήξερα έτσι κι αλλιώς), και ότι υπάρχουν και κάποιοι λίγοι καλοί άνθρωποι, όπως ο αερομεταφορέας (αλλά αυτούς δύσκολα τούς εντοπίζεις). Η ξανθιά γυναίκα θα μπο-

ρούσε να είναι οποιαδήποτε. Αναμφίβολα κάποια που έχει λεφτά, πάντως.

Κάποια που, επίσης, γνωρίζει την Πριγκίπισσα της Οργής, άραγε;

Λέω στη Σαμάνθα την υποψία μου όταν επιστρέφουμε στο δωμάτιό μας στον *Ήδιστο.*

«Υποθέτεις πολλά,» μου αποκρίνεται εκείνη.

Κάνουμε έρωτα σαν κουνέλια επάνω στο κρεβάτι και μετά πέφτουμε, εξαντλημένοι, για ύπνο.

Τελικά, ύστερα από την ανάγνωση πολλών ανούσιων άρθρων στις εφημερίδες, συναντώ κάτι που μου κινεί την περιέργεια.

Λέω στη Σαμάνθα, ενώ είναι απόγευμα και καθόμαστε στο δωμάτιό μας πίνοντας καφέδες, καπνίζοντας τσιγάρα, και διαβάζοντας παλιές εφημερίδες: «Η φίλη μας η Καλλιστώ πάλι.» Είμαι καθισμένος στην καρέκλα, με τα πόδια μου τεντωμένα και τοποθετημένα στην άκρη του κρεβατιού.

Η Σαμάνθα κάθεται οκλαδόν στη μέση του κρεβατιού περιτριγυρισμένη από εφημερίδες κι έχοντας ένα τασάκι γεμάτο γόπες πλάι της. «Τι;»

«Η Καλλιστώ,» της λέω και της ρίχνω την εφημερίδα που κρατάω, «είχε πάρει συνέντευξη από τον ενεχυροδανειστή που, μετά, σκότωσε η Πριγκίπισσα της Οργής.»

Η Σαμάνθα κοιτάζει την εφημερίδα. «Ναι…» μουρμουρίζει.

«Η Καλλιστώ είχε πάρει, επίσης, συνέντευξη από τον βιομήχανο μαστίχας που σκότωσε η Πριγκίπισσας της Οργής. Και η Καλλιστώ ήταν μαζί με τον Άρη Νυχταστέρη όταν του έσκισε τον λαιμό πέρα για πέρα η Πριγκίπισσα της Οργής. Παρατηρείς–;»

«Και κάτι ακόμα, αγάπη μου,» με διακόπτει η Σαμάνθα. «Η Καλλιστώ είχε κάνει κάποτε ρεπορτάζ για τον έναν από τους δύο βιαστές που μετά ξεπάστρεψε η Πριγκίπισσα της Οργής.»

«Σοβαρολογείς;»

«Ναι.» Η Σαμάνθα πιάνει μια εφημερίδα από δίπλα και μου την πετά.

Την κοιτάζω. Πράγματι, έχει δίκιο. «Βλέπεις, λοιπόν, που σου έλεγα ότι κάτι δεν πάει καλά με τη δημοσιογράφο;»

Η Σαμάνθα γελά. «Βλέπεις που σου έλεγα ότι είσαι βιαστικός;»

«*Βιαστικός;* Μα–»

«Δεν κάνεις για ερευνητής, τελικά, αγάπη μου. Δεν έχεις αντικειμενικότητα.»

«Μα, όπου είναι η Απρόσωπη Πριγκίπισσα, εκεί είναι και η δημοσιογράφος! Αντικειμενικό δεν είναι;»

«Μπορεί, κάλλιστα, να είναι σύμπτωση. Και δεν συμβαίνει παντού· μονάχα σε τέσσερις περιπτώσεις.»

«Απ'ό,τι ξέρουμε.»

«Γι'αυτά που ξέρουμε λέμε πάντα. Τι θα λέμε, γι'αυτά που δεν ξέρουμε;»

«Επιμένεις ότι είναι συμπτώσεις;» Θα με τρελάνει!

«Μπορεί και να είναι.»

«Αμφιβάλλεις, όμως, ότι αξίζει να την παρακολουθήσουμε;» ρωτάω. «Η Καλλιστώ Μερκάθη είναι το μοναδικό ίχνος που έχουμε το οποίο ίσως να οδηγεί προς τη μεριά της Πριγκίπισσας. Επιπλέον, αν καθόμαστε μόνο και διαβάζουμε εφημερίδες, δεν καταφέρνουμε τίποτα.»

Η Σαμάνθα ανάβει καινούργιο τσιγάρο και με κοιτάζει σκεπτική. «Να την παρακολουθήσουμε, λες, ε;»

«Αυτό λέω. Εσύ τι λες;»

«Χμμ.» Η Σαμάνθα φυσά καπνό πάνω στις στοίβες από εφημερίδες. «Θα πρέπει ν'αλλάξουμε σπίτι, για να γίνει αυτό. Να πάμε να μείνουμε κάπου κοντά της. Για να μπορούμε να βάλουμε κοριό στο διαμέρισμά της και να την ακούμε.»

«Δεν έχω πρόβλημα. Έχεις εσύ;»

Η Σαμάνθα τινάζει στάχτη στο τασάκι και δεν απαντά αμέσως. «Εντάξει,» λέει μετά. «Ας το κάνουμε. Για να δεις ότι ποτέ δεν σου χαλάω χατίρι.»

«Με συγκινείς, αγάπη μου.»

Η Σαμάνθα υπομειδιά και, με έναν στιλογράφο, μου γαργαλά τη δεξιά πατούσα, που είναι αντίκρυ της.

«Μην κάνεις την έξυπνη.»

«Μου φέρνεις τον πομπό μου;»

Τεντώνομαι, πιάνω τον πομπό από το τραπεζάκι, και της τον πετάω. Τον αρπάζει στον αέρα και καλεί κάποιον σύνδεσμό μας στη Θα-

κέρκοβ για να της βρει ενοικιαζόμενο σπίτι στη γειτονιά της Καλλιστώς, στη Μικρόπολη.

Το επόμενο πρωί πηγαίνουμε στην καινούργια μας κατοικία: ένα διαμέρισμα στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας στο ίδιο τετράγωνο με την πολυκατοικία της Καλλιστώς. Ο *Ήδιστος* χάνει το νιόπαντρο ζευγάρι.

Το νέο μας σπίτι είναι μετρίου μεγέθους και άδειο από έπιπλα, αλλά ο σύνδεσμος της Σαμάνθας τής λέει, μέσω πομπού, ότι θα της φέρει και έπιπλα σύντομα. Όταν είσαι στη Σιδηρά Δυναστεία τέτοιες εξυπηρετήσεις είναι ο κανόνας· αλλά περιμένουν να κάνεις κι εσύ παρόμοιες για άλλους. Από τη μια, δηλαδή, σε γλείφουν, από την άλλη σε δέρνουν. Συμπέρασμα: δεν συμφέρει η παρέα τους.

«Ποιος θα διαρρήξει το διαμέρισμα της δημοσιογράφου;» ρωτάω τη Σαμάνθα, καθώς έχουμε στρώσει δύο κουβέρτες και καθίσει οκλαδόν στο πάτωμα. Τα υποδήματά μας είναι αφημένα κοντά στην εξώπορτα. «Εγώ ή εσύ;»

«Και οι δύο μαζί, αν δεν διαφωνείς. Αλλά το βασικό είναι να λείπει.»

«Δε σ’απασχολεί το πώς θ’ανοίξουμε την κλειδαριά;»

«Όχι ιδιαίτερα. Έχω ήδη συνεννοηθεί μ’έναν φίλο.»

«Τι; Πότε;»

«Το πρωί, προτού ξυπνήσεις.» Η Σαμάνθα βγάζει από το πανωφόρι της τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της.

«Και ποιον καλείς τώρα; Τον φίλο πάλι;»

«Την Καλλιστώ. Να δούμε αν είναι εκεί ή όχι.» Πατά μερικά κουμπιά επάνω στον πομπό. «Αποκλείεται να μπορέσει να εντοπίσει από πού έρχεται η κλήση, ακόμα κι αν προσπαθήσει.»

Ένας χτύπος ακούγεται από το μεγάφωνο του πομπού, επαναλαμβανόμενα. Κανείς δεν απαντά.

Η Σαμάνθα κλείνει τον πομπό. «Λείπει, υποθέτω. Αλλά θα το ελέγξω κι όταν είμαστε έξω από την πόρτα της.»

«Πώς;»

«Ξέχασες ότι είμαι μάγισσα;»

«Φυσικά…»

Η Σαμάνθα καλεί τον φίλο της – που αποκλείεται να είναι φίλος· αμφιβάλλω, μάλιστα, αν τον έχει ποτέ δει στην όψη – και συνεννοεί-

ται μαζί του. Έχει φέρει τον πομπό στο αφτί της και δεν ακούω τι λέει εκείνος. Αλλά η Σαμάνθα ακούγεται να προσπαθεί να τον πείσει να έρθει τώρα. Πρέπει να υπάρχει κάποια δυσκολία. «Όχι,» του λέει, «δεν μπορώ να βρω άλλο άνθρωπο.» Και: «Ναι, το ξέρω ότι δεν είσαι ο μόνος που μπορεί ν'ανοίξει κλειδαριές, αλλά είσαι ο μόνος που μπορεί ν'ανοίξει την κλειδαριά *σίγουρα* και *γρήγορα*.»

Στο τέλος, τον πείθει. Κλείνει τον πομπό και, φανερά τσαντισμένη, τον κρύβει μες στο πανωφόρι της.

«Δύσκολος ο φίλος σου;» ρωτάω.

«Είχε δουλειές που έπρεπε να ακυρώσει.»

«Διαρρήξεις άλλων σπιτιών;»

«Καμία σχέση.»

Υψώνω ένα φρύδι, ερωτηματικά.

«Μάγος είναι,» εξηγεί η Σαμάνθα, ξαφνιάζοντάς με, «του τάγματος των Τεχνομαθών.»

«Και χρειαζόμαστε μάγο του τάγματος των Τεχνομαθών για ν'ανοίξουμε μια συνηθισμένη κλειδαριά διαμερίσματος της Θακέρκοβ;»

«Δε θέλω να χρονοτριβώ και να τραβήξω την προσοχή κανενός, ούτε θέλω ν'αφήσω σημάδια. Ο φίλος μας ξέρει το Ξόρκι Ξεκλειδώματος.»

«Και μ'αυτό μπαίνεις οπουδήποτε;»

«Σχεδόν οπουδήποτε.»

«Κανένα εργαλείο δεν είναι τέλειο, ε;»

Ο μάγος έρχεται μετά από καμια ώρα. Μας ειδοποιεί μέσω του πομπού της Σαμάνθας. Η Σαμάνθα τού λέει *Περίμενε, κατεβαίνουμε*, και μετά καλεί πάλι το σπίτι της Καλλιστώς. Κανείς δεν απαντά. «Ωραία· εξακολουθεί να λείπει,» παρατηρεί.

Συναντάμε τον μάγο έξω από την πολυκατοικία. Ένας λιγνός τύπος με πεταχτά καστανά μαλλιά, αεικίνητα μάτια, και λευκό-ροζ δέρμα. Φορά καπαρντίνα κι έχει ένα πλατύγυρο καπέλο στα χέρια, το οποίο βάζει στο κεφάλι καθώς αρχίζουμε να κατευθυνόμαστε προς τον προορισμό μας. Οι κουβέντες που ανταλλάσσουμε είναι τυπικές. «Ο μάγος;» του λέω. «Ναι,» μου λέει. Αυτά. Η Σαμάνθα δεν μιλά καθόλου.

«Το κανείς συχνά αυτό;» τον ρωτάω καθοδόν.

«Πρώτη φορά είναι.»

Κοιτάζω τη Σαμάνθα.

«Εννοεί, διάρρηξη διαμερίσματος,» μου εξηγεί εκείνη.

«Γιατί, για διάρρηξη δεν πάμε;» λέει ο μάγος. Και βάζει ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά, καθώς πλησιάζουμε την πολυκατοικία της Καλλιστώς. Τι φοβάται, ότι μπορεί να τον αναγνωρίσουν;

Η εξώπορτα του ψηλού οικοδομήματος είναι κλειστή. Χτυπάμε στον θυρωρό για να μας ανοίξει.

«*Τι θέλετε;*» μας ρωτά από το μεγάφωνο των κουδουνιών. Τον βλέπουμε καθισμένο στο γραφείο του, πίσω από τα κρύσταλλα της πόρτας.

«Να κοιτάξουμε το χτίριο,» λέει η Σαμάνθα. «Είμαστε από την Πολεοδομία.»

Ο θυρωρός έρχεται προς το μέρος μας και μας κοιτάζει πίσω από τα κρύσταλλα της πόρτας. Η Σαμάνθα βγάζει μια ταυτότητα από το σακάκι του ταγέρ της (πλαστή, φυσικά) επάνω στην οποία υπάρχει ένα (ψεύτικο, εννοείται) γυναικείο όνομα μαζί με την ένδειξη *Υπάλληλος Πολεοδομίας*.

Ο θυρωρός μάς ανοίγει και μας αφήνει να περάσουμε. «Υπάρχει κάποιο πρόβλημα;» ρωτά.

«Τίποτα,» του λέει η Σαμάνθα. «Ένας τυπικός έλεγχος στο χτίριο. Θα το κοιτάξουμε μόνοι μας, από πάνω ώς κάτω. Μείνετε εδώ.»

Ο θυρωρός δεν φέρνει αντίρρηση, κι αρχίζουμε ν'ανεβαίνουμε τις σκάλες.

Στον δεύτερο όροφο πλησιάζουμε την πόρτα του διαμερίσματος της Καλλιστώς. Η Σαμάνθα μουρμουρίζει τα λόγια για κάποιο ξόρκι και κάνει κάτι περίεργα, βιαστικά σχήματα με τα δάχτυλά της. Για λίγο είναι σιωπηλή· μετά λέει: «Άδειο.» Και γνέφει στον μάγο.

Ο οποίος κάνει τα ίδια μ'εκείνη – παράξενα λόγια, μικρές περίεργες χειρονομίες κοντά στην κλειδαριά. Τουλάχιστον, σ'εμένα φαίνονται τα ίδια, που είμαι άσχετος από μαγεία. Η κλειδαριά ακούγεται να γυρίζει – *κλικ… κλικ, κλικ… κλακ* – και ο μάγος λέει: «Έτοιμη.»

Η Σαμάνθα ανοίγει πιάνοντας το πόμολο με το γαντοφορεμένο χέρι της και μπαίνουμε στο διαμέρισμα κλείνοντας πίσω μας. «Θα βάλω

τον κοριό,» μου λέει. «Εσύ ρίξε μια ματιά παντού, αλλά μην πειράξεις τίποτα από τη θέση του.»

Γνέφω καταφατικά και ξεκινώ την έρευνά μου. Ο μάγος μένει πίσω, ακίνητος, απρόθυμος να μπλεχτεί στις δουλειές μας – και η Σαμάνθα δεν τον ωθεί. Τα πράγματα που βλέπω στο σπίτι της δημοσιογράφου δεν είναι τίποτα που δεν θα περίμενα. Επάνω στο γραφείο της, που βρίσκεται στο υπνοδωμάτιό της, υπάρχουν ένα σωρό χαρτιά, βιβλία, σημειωματάρια, και στιλογράφοι, καθώς επίσης και ένα σύστημα επεξεργασίας πληροφοριών συνδεδεμένο με εκτυπωτικό μηχανισμό. Μέσα στα συρτάρια δεν υπάρχει κάτι το αξιοσημείωτο – όχι με μια γρήγορη ματιά, τουλάχιστον. Αλλά η Καλλιστώ, εκτός των άλλων, έχει εκεί και κάποια όπλα: ένα μικρό πιστόλι, γεμιστήρες για το πιστόλι, τέσσερα στιλέτα, ένα ξιφίδιο, μια σιδερογροθιά. Το να είσαι δημοσιογράφος στη Θακέρκοβ, σίγουρα, δεν είναι ακίνδυνο.

Ένα συρτάρι είναι κλειδωμένο, και λέω στον μάγο νάρθει να το ξεκλειδώσει. Εκείνος το κάνει. Το ανοίγω και βλέπω μέσα συσκευές αποθήκευσης δεδομένων καθώς και μικρούς δίσκους αποθήκευσης δεδομένων, μάλλον από φωτογραφικές μηχανές ή ηχοσυλλέκτες. Δεν υπάρχει χρόνος να ελέγξω τα δεδομένα, φυσικά. Κλείνω πάλι το συρτάρι και ο μάγος, μ’ένα γρήγορο ξόρκι, το κλειδώνει. Μάλλον είναι παιχνιδάκι γι’αυτόν ετούτη η κλειδαριά.

Η Σαμάνθα έρχεται στο υπνοδωμάτιο.

«Εντάξει;» της λέω.

«Ναι, αλλά θα βάλω κι εδώ κοριό.»

«Όπως νομίζεις.»

Η Σαμάνθα κοιτάζει κάτω από το γραφείο ενώ εγώ πάω να κοιτάξω τι υπάρχει μέσα στη ντουλάπα. Βρίσκω ρούχα, καθώς και κάποια… μάλλον εξειδικευμένα εργαλεία.

«Βιτσιόζα,» παρατηρώ.

«Τι;» Η Σαμάνθα ορθώνεται και πλησιάζει. Βλέπει κι εκείνη τα λουριά, τα φίμωτρα, τα μαστίγια, και τις αλυσίδες που κρέμονται στην πίσω μεριά της ντουλάπας.

«Με βάζει σε πειρασμό να τη γνωρίσω,» λέω, τραβώντας τα ρούχα για να κρύψω ξανά τα ερωτικά εργαλεία.

«Κι εμένα με βάζεις εσύ σε πειρασμό να σε αφήσω εδώ για να τη γνωρίσεις όντως.»

«Μη μου κάνεις ζήλιες τώρα.»

Φεύγουμε από το διαμέρισμα της δημοσιογράφου, και ο μάγος κλειδώνει πάλι την εξώπορτα.

Μετά, παριστάνουμε φυσικά ότι ανεβαίνουμε σ'όλους τους ορόφους της πολυκατοικίας για να τους ελέγξουμε…

Την υπόλοιπη ημέρα καθόμαστε στο νέο μας σπίτι και, χρησιμοποιώντας δύο δέκτες, ακούμε ό,τι έρχεται από τους κοριούς. Ο μάγος, ασφαλώς, δεν κάθεται μαζί μας.

«Πώς τον λένε, αλήθεια;» ρωτάω τη Σαμάνθα.

«Τι σημασία έχει; Μην είσαι περίεργος.»

Μάλιστα. Ακόμα ένα πιόνι της Σιδηράς Δυναστείας. Όπως κι εγώ. Τα ονόματά μας δεν έχουν σημασία, πράγματι.

Η Καλλιστώ έρχεται στο διαμέρισμά της το μεσημέρι. *Τακ τακ τακ τακ τακ*, κάνουν τα τακούνια της επάνω στο πάτωμα. Και μετά, τα βήματά της ακούγονται με περισσότερη δυσκολία· έχει βγάλει τα παπούτσια προφανώς. Δεν παραμιλά. Κρίμα.

Κατά το απόγευμα, ανοίγει τον επικοινωνιακό δίαυλο του σπιτιού της – μέσα στον οποίο η Σαμάνθα έχει φυτέψει τον κοριό, οπότε μπορούμε ν'ακούσουμε όχι μόνο τι λέει η Καλλιστώ αλλά κι αυτά που της λένε, και μπορούμε επίσης να δούμε ποιον καλεί.

Ένας άντρας απαντά στην κλήση της:

—*Ναι;*

—*Εγώ είμαι, Αίολε. Τι κάνεις;*

(Αίολος; Ο άντρας της δεν είναι αυτός; Ο πρώην άντρας της.)

—*Καλά, εσύ;* (Η φωνή του δεν φανερώνει να χαίρεται που την ακούει.)

—*Θα μου δώσεις να μιλήσω στον μικρό;* (Δεν μπορεί παρά να αναφέρεται στον οχτάχρονο γιο της.)

—*Δεν είναι εδώ, Καλλιστώ· έχει–*

—*Και προχτές πάλι το ίδιο μού είπες!*

—*Έχει πάει στο πάρκο με τη μητέρα του–*

—Δεν είναι μητέρα του αυτή η γυναίκα!

—Καλλιστώ…

—Τι «Καλλιστώ»! Του λες ότι αυτή η σκρόφα είναι μητέρα του τώρα;

—Μη μιλάς έτσι–

—Όπως θέλω θα μιλάω! Και δώσε μου τώρα να μιλήσω στον γιο μου – το ξέρω ότι είναι εκεί!

—Δεν είναι εδώ, Καλλιστώ· σ'το είπα. Αν καλέσεις αργότερα–

—Όπως την άλλη φορά; Που μου είπες ότι κοιμόταν και δεν ήθελες να τον ξυπνήσεις;

—Κοιμόταν. Ήταν αργά.

—Δώσε μου να του μιλήσω, Αίολε!

—Δεν είναι εδώ–

—Να σε φάνε τα μάτια της Λόρκης, Αίολε! Κάθαρμα!

Η Καλλιστώ κλείνει απότομα τον δίαυλο, και μετά κάτι ακούγεται να σπάει μέσα στο διαμέρισμα. Και λυγμοί. Και διάφορες βρισιές.

Αργότερα, ακούγονται ήχοι από τον τηλεοπτικό δέκτη της Καλλιστώς. Μετά, ο τηλεοπτικός δέκτης κλείνει και… ησυχία.

«Πρέπει να έπεσε για ύπνο,» λέω στη Σαμάνθα, ενώ είμαστε καθισμένοι στον καναπέ μας. Τα έπιπλα ήρθαν το απόγευμα.

«Εμείς όμως δεν πρέπει να κοιμηθούμε.»

«Γιατί;»

«Ή την παρακολουθούμε ή όχι. Θα κάνουμε βάρδιες. Έχουμε ακόμα κάποιες εφημερίδες να κοιτάξουμε, εξάλλου.»

«Κι εγώ που ήλπιζα ότι θα προσπαθήσουμε να μείνουμε ξύπνιοι *κι οι δύο*» – γαργαλάω την αριστερή της πατούσα καθώς είναι μισοξαπλωμένη πάνω στον καναπέ – «όλη νύχτα.»

«Όλη νύχτα; Αποκλείεται να τα καταφέρουμε.»

«Δεν ξέρεις άμα δεν προσπαθήσεις.»

Δεν είναι πρόθυμη να προσπαθήσει, όμως, οπότε φυλάμε βάρδιες. Τίποτα το ενδιαφέρον δεν γίνεται κατά τη διάρκεια της νύχτας στο διαμέρισμα της Καλλιστώς, αλλά το πρωί, που είμαστε κι οι δύο ξύπνιοι πίνοντας καφέ, η δημοσιογράφος καλεί κάποιον. Όχι όμως μέσω του επικοινωνιακού διαύλου του σπιτιού· μέσω κάποιου τηλεπικοινωνιακού πομπού: έτσι ακούμε τη συνομιλία μονομερώς.

Είσαι έτοιμη; ρωτά η Καλλιστώ. *Εντάξει. Να με περιμένεις στη γωνία Χρειώδους και Κυρτής Οδού. Και να ειδοποιήσεις και τη Θεώνη... Ναι, εντάξει... Φεύγω τώρα.*

Την ακούμε να ετοιμάζεται.

«Γιατί δεν κάλεσε μέσω του διαύλου;» λέω στη Σαμάνθα.

«Δεν ξέρω. Είδες κανέναν πομπό στο σπίτι της όσο το έψαχνες;»

«Όχι. Την ακολουθούμε;»

«Αφού το κάνουμε, ας το κάνουμε σωστά.»

Σηκωνόμαστε από το κρεβάτι και ντυνόμαστε βιαστικά.

Στην Καιροσκόπου έχει αρκετή κίνηση, αλλά όχι τόση ώστε να μη μπορώ ν'ακολουθήσω, με το τετράκυκλο της Σαμάνθας, το δίκυκλο της Καλλιστώς. Η δημοσιογράφος δεν φαίνεται να βιάζεται ιδιαίτερα. Διατηρώ, βέβαια, μια κάποια απόσταση για να μην καταλάβει ότι την ακολουθούμε.

Πιάνουμε την Κεντρική Δημοσιά ανάμεσα στο Λημέρι και στον Παλαιοπώλη και πηγαίνουμε προς τα νότια. Φτάνουμε στην Κυρτή Οδό και στρίβουμε δυτικά. Στη γωνία Κυρτής Οδούς και Χρειώδους, βλέπουμε την Καλλιστώ να σταματά το δίκυκλό της για ν'ανεβεί πίσω της μια γυναίκα που περιμένει εκεί. Δε μπορούμε να διακρίνουμε το πρόσωπό της, ούτε πολλά για την εμφάνισή της γενικά, γιατί φορά κάπα και κουκούλα. Ο καιρός δεν είναι άσχημος σήμερα, επομένως υποθέτω ότι πρέπει να έχει κάποιο λόγο για να θέλει να κρύβεται.

Η Καλλιστώ στρίβει το δίκυκλό της και μπαίνουν στους δρόμους του Λημεριού. Στρίβω κι εγώ, πίσω τους, σε απόσταση ασφαλείας. Οδηγώντας με προσοχή.

«Εδώ,» λέω στη Σαμάνθα, «μπορεί και να μας πάρουν είδηση.»

«Φρόντισε να μη μας πάρουν.»

«Από τις πρώτες ημέρες του γάμου κιόλας έχεις αρχίσει να με κακομεταχειρίζεσαι.»

Σε κάποια στιγμή, βλέπω την Καλλιστώ να σταματά το δίκυκλό της ενώ γύρω της είναι συγκεντρωμένοι διάφοροι τύποι που μοιάζουν ν'ανήκουν σε συμμορία. Σταματάω κι εγώ, μακριά της ξανά. Κοιτάζω από απόσταση τουλάχιστον πενήντα μέτρων.

«Οι Ακανόνιστοι…» μουρμουρίζει η Σαμάνθα.

«Τι;» ρωτάω, ενώ η Καλλιστώ φαίνεται να μιλά με κάποιον – έναν ψηλόλιγνο, κατάλευκο τύπο, ξυρισμένο στο κεφάλι.

«Αυτές οι περιοχές είναι των Ακανόνιστων.»

«Συμμορία;»

«Ναι.»

Μετά από μια σύντομη συνομιλία, η Καλλιστώ συνεχίζει να κινείται μες στο Λημέρι, αλλά πολύ πιο αργά και περιτριγυρισμένη από τους Ακανόνιστους.

Όμως ούτε εμείς έχουμε περάσει απαρατήρητοι. Τρεις Ακανόνιστοι – όχι απ' αυτούς που απέχουν πάνω από πενήντα μέτρα από εμάς – έρχονται προς το μέρος μας. Ο ένας, παρατηρώ, έχει καραμπίνα στον ώμο. Τι κυνηγά εδώ πέρα; Ποντίκια των υπονόμων ή των ερειπίων που άφησε πίσω του ο πόλεμος;

«Συγνώμη,» λέει ο καραμπινοφόρος προσπαθώντας να με κοιτάξει από το πλαϊνό, φιμέ παράθυρο. «Μπορούμε να βοηθήσουμε; Έχετε χαθεί; Πάτε κάπου;»

Κοιτάζω τη Σαμάνθα. «Τι τους λέμε, αφεντικό;»

Εκείνη ανοίγει την πόρτα της και βγαίνει. «Ναι,» αποκρίνεται στον Ακανόνιστο. «Μπορείς να μας βοηθήσεις;»

«Ναι, βέβαια και μπορώ. Φρουρούμε το μέρος ώστε όλοι να περνάνε μ'ασφάλεια, ξέρουμε τους δρόμους.»

Η Σαμάνθα τον ρωτά πού είναι ένας συγκεκριμένος δρόμος, ο άντρας τής απαντά, η Σαμάνθα χαμογελά και τον ευχαριστεί, και ξαναμπαίνει στο όχημα.

«Να κάνω πως ακολουθούμε τις οδηγίες του;» τη ρωτάω.

«Ναι.»

Στρίβω δεξιά. «Χάνουμε, βέβαια, τη δημοσιογράφο έτσι· το καταλαβαίνεις…»

«Φυσικά και το καταλαβαίνω. Αλλά δεν θέλουμε να μας θεωρήσουν ύποπτους. –Μη μιλάς τώρα.»

Πατά ένα κουμπί επάνω στη μικρή οθόνη της κονσόλας μας – αυτή που δείχνει τον χάρτη της Θακέρκοβ – και ο χάρτης εξαφανίζεται, η οθόνη σβήνει. Η Σαμάνθα παίρνει μια βαθιά ανάσα κι αρχίζει να υποτονθορύζει τα λόγια για κάποιο ξόρκι.

Μαγείες πάλι… σκέφτομαι. Οι μάγοι πάντα κάνουν τις τρίχες μου να ορθώνονται για κάποιο λόγο, αν και δεν μπορώ να πω ότι τους φοβάμαι. Αναρωτιέμαι πώς μπορώ να κοιμάμαι με μια μάγισσα. Αλλά τότε, όταν είμαστε αγκαλιασμένοι, δεν περνά απ'το μυαλό μου ότι είναι μάγισσα· είναι σαν κάθε άλλη γυναίκα. Μπορεί να υφάνει ξόρκι ενώ κάνει έρωτα, άραγε;

Μια κόκκινη κουκίδα εμφανίζεται ξαφνικά επάνω στη σβηστή οθόνη: μια κουκίδα που προχωρά.

«Τι είν' αυτό;» ρωτάω.

«Η Καλλιστώ,» αποκρίνεται η Σαμάνθα.

«Εσύ…;»

«Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Αλλά δεν το ξέρω και τόσο καλά. Ούτε την Καλλιστώ ξέρω τόσο καλά. Οπότε σώπα και πήγαινε προς τα εκεί.» Δείχνει.

Στρίβω.

«Και όχι γρήγορα,» μου λέει.

Κόβω ταχύτητα.

Η κόκκινη κουκίδα συνεχίζει να κινείται ενώ η Σαμάνθα έχει το βλέμμα της εστιασμένο στη σβηστή οθόνη. Μετά, μουρμουρίζει πάλι κάτι περίεργα λόγια και πατά το κουμπί που ενεργοποιεί την οθόνη και κάνει τον χάρτη της Θακέρκοβ να παρουσιαστεί. Τώρα η κουκίδα είναι πάνω στον χάρτη.

Οδηγώ αργά μέσα στους δρόμους του Λημεριού, βλέποντας γύρω μου θεάματα ανάμικτα: οικήματα εγκαταλειμμένα, καταστήματα που φαίνεται να λειτουργούν κανονικά, αστέγους και ζητιάνους στις γωνίες, ανθρώπους που πηγαίνουν στις δουλειές τους σαν να μην τρέχει τίποτα, οχήματα που μεταφέρουν πράγματα ή κόσμο, ένα κάρο που το τραβά μουλάρι και μεταφέρει διάφορες μεταλλικές σαβούρες…

Όταν η κόκκινη κουκίδα σταματά να κινείται, η Σαμάνθα μού λέει κι εμείς να σταματήσουμε, και σταθμεύω σε μια γωνία πλάι σ'ένα εστιατόριο, που έχει λίγο κόσμο τέτοια πρωινή ώρα.

«Πού είναι η δημοσιογράφος, ξέρεις;» ρωτάω.

«Όχι.» Εξακολουθεί να ατενίζει αποκλειστικά την οθόνη.

Περιμένουμε λίγο ακόμα, αλλά η κόκκινη κουκίδα δεν κινείται. Μετά εξαφανίζεται.

«Τι έγινε;»

«Δε μπορώ να διατηρώ άλλο το ξόρκι.» Η Σαμάνθα τρίβει τους κροτάφους της. «Μου φέρνει πονοκέφαλο.»

«Νόμιζα ότι ήσουν καλή στη μαγεία.»

«Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως δεν είναι της ειδικότητάς μου!» λέει απότομα.

«Τι κάνουμε, λοιπόν, τώρα;» ρωτάω. «Φεύγουμε; Ή πάμε προς τα εκεί όπου πήγε κι η δημοσιογράφος;»

Η Σαμάνθα σμίγει τα χείλη διστακτικά. «Όχι,» λέει τελικά. «Καλύτερα να μείνουμε εδώ. Δεν είδες πώς την είχαν περιτριγυρίσει οι Ακανόνιστοι; Δεν ξέρω τι συμβαίνει, αλλά δεν θέλω προβλήματα μαζί τους. Όχι χωρίς καλό λόγο, τουλάχιστον.»

«Να φύγουμε, τότε. Τι να κάνουμε εδώ;»

«Περίμενε, γαμώτο!»

Τι να της πεις; Ανάβω τσιγάρο και περιμένω.

Μετά από λίγο, αρχίζει πάλι να μουρμουρίζει κάποιο ξόρκι. Η κόκκινη κουκίδα παρουσιάζεται στον χάρτη της οθόνης. Στο ίδιο σημείο με πριν. Η Σαμάνθα μοιάζει τελείως αυτοσυγκεντρωμένη. Με φρικάρει έτσι όπως τα μάτια της φαίνεται να μην ανοιγοκλείνουν καθόλου (αν και στην πραγματικότητα ανοιγοκλείνουν – ελάχιστα). Μου θυμίζει εκείνες τις κούκλες που βάζουν στα καταστήματα ρούχων, γαμώ τα μαλλιά της Λόρκης.

Τελειώνω το τσιγάρο και το σβήνω στο τασάκι του οχήματος.

Μετά από κανένα τέταρτο, η κουκίδα αρχίζει πάλι να προχωρά. Φαίνεται να επιστρέφει προς τη μεριά απ'όπου ήρθε.

«Την ακολουθούμε;» ρωτάω.

«Ναι,» λέει η Σαμάνθα. Βλέπω ένα μικρό ρυάκι ιδρώτα να κυλά από τον αριστερό της κρόταφο.

Πατάω το πετάλι του οχήματος, στρίβω το τιμόνι, και φεύγουμε. Ακολουθώ την κόκκινη κουκίδα επάνω στον χάρτη. Απομακρυνόμαστε από αυτή την περιοχή του Λημεριού, πηγαίνουμε ανατολικά. Αν ο χάρτης στην οθόνη τα λέει σωστά, τώρα κινούμαι παράλληλα με την Καλλιστώ.

Η κόκκινη κουκίδα ξαφνικά παύει να μετακινείται ενώ ακούω έναν δυνατό κρότο – από τη μεριά της δημοσιογράφου. Και μετά φωνές. Και πυροβολισμούς. Τι σκατά συμβαίνει;

Σταματάω απότομα.

Η Σαμάνθα γρυλίζει και πιάνει το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια της. Βλεφαρίζει έντονα. Η κουκίδα έχει εξαφανιστεί από την οθόνη.

«Τι συμβαίνει;» ρωτάω.

«Πού σκατά να ξέρω – μάντισσα είμαι;» Είναι τσαντισμένη. Το κεφάλι της πρέπει πάλι να πονά, μάλλον χειρότερα από πριν.

«Μείνε εδώ,» λέω και κάνω ν'ανοίξω την πόρτα μου.

«Όχι!» Απλώνει το χέρι της για ν'αρπάξει το χέρι μου.

Την αγνοώ και βγαίνω από το όχημα.

«Ζορδάμη!»

«Θα προσέχω,» της λέω και κλείνω την πόρτα.

Πηγαίνω προς τη μεριά της φασαρίας, κρατώντας το πιστόλι μου κρυμμένο μέσα στην τσέπη της καπαρντίνας μου, οπλισμένο και έτοιμο. Βαδίζω γρήγορα, χωρίς να τρέχω. Φτάνοντας σε μια γωνία αντικρίζω χαλασμό. Το δίκυκλο της δημοσιογράφου είναι πεσμένο στο οδόστρωμα· κουκουλοφόροι και μασκοφόροι με όπλα – ρόπαλα, αλυσίδες, πυροβόλα, σπαθιά – βρίσκονται παντού· μια γυναίκα (μασκοφόρος) πυροβολεί με την καραμπίνα της την Καλλιστώ και της φωνάζει «ΤΡΕΧΑ!»· η Καλλιστώ, που απομακρύνεται κουτσαίνοντας ελαφρώς, αρχίζει να τρέχει ενώ η μασκοφόρος ρίχνει ακόμα μερικές ριπές στο οδόστρωμα. Η άλλη γυναίκα, που ήταν πριν μαζί με τη δημοσιογράφο, δεν φαίνεται πουθενά. Σίγουρα όμως δεν είναι νεκρή· δεν βλέπω το πτώμα της. Πρέπει να την άρπαξαν.

Γιατί;

Τι σκατά συμβαίνει εδώ;

Ακολουθώ την Καλλιστώ, όχι από πίσω (και περισσότερο, φυσικά, φοβάμαι τους παράξενους μασκοφόρους και κουκουλοφόρους, όχι εκείνη) αλλά από έναν δρόμο παράλληλο ως προς αυτόν όπου η δημοσιογράφος τρέχει. Μετά από λίγο, από ένα κάθετο στενορύμι γεμάτο σκουπίδια και πεινασμένες γάτες που ψάχνουν για ποντικούς, βλέπω έναν γρύπα να προσγειώνεται μπροστά στην Καλλιστώ. Και

πάνω του είναι καθισμένη μια αερομεταφορέας με κατάμαυρο δέρμα και μακριά γαλανά μαλλιά δεμένα αλογοουρά.

Ανταλλάσσει μερικές κουβέντες με την Καλλιστώ και μετά η δημοσιογράφος ανεβαίνει στον γρύπα και φεύγουν πετώντας.

Παράξενο; Ή όχι;

Την περίμενε η γρυποκαβαλάρισσα; Την παρακολουθούσε; Δε θυμάμαι να είδα κανέναν αερομεταφορέα πριν. Αλλά δεν κοίταζα ψηλά, βέβαια…

Επιστρέφω γρήγορα στο όχημά μου και στη Σαμάνθα.

Η οποία με αγριοκοιτάζει με μάτια κατακόκκινα.

«Τι έχεις, μα τα κέρατα του Κάρτωλακ;» τη ρωτάω. «Σαν άρρωστη είσαι.»

«Το γαμημένο ξόρκι,» μου λέει τρίβοντας το αριστερό της μάτι. «Με κούρασε… Δε βλέπω καλά.»

«Δε βλέπεις καλά; Τι εννοείς;»

«Θολά. Θα συνέλθω. Το έχω ξαναπάθει. Εσύ πού σκατά είχες πάει; Σου είπα να μείνεις εδώ, γαμώ τα μυαλά σου!»

«Ήθελα να δω τι γινόταν, κι αυτά που είδα… έχουν ενδιαφέρον, νομίζω.»

«Τι είδες;» Τρίβει τα μάτια της, βλεφαρίζει έντονα.

Της λέω τι είδα.

«Δηλαδή, τους επιτέθηκαν; Γιατί; Για να τις ληστέψουν;»

Συνοφρυώνομαι. *Για να τις ληστέψουν;* «Δε νομίζω, Σαμάνθα. Κατά πρώτον, την Καλλιστώ την έδιωξαν πυροβολώντας την, δεν την έψαξαν. Το αποκλείω να πρόλαβαν να την ψάξουν προτού φτάσω εκεί. Και η άλλη γυναίκα – αυτή με την κάπα και την κουκούλα – είχε ήδη εξαφανιστεί, την είχαν αρπάξει. Δεν ήταν πουθενά πεσμένη.»

«Μπορεί νάχε φύγει τρέχοντας.»

«Μάλλον όχι· τις είχαν περικυκλώσει. Νομίζω πως η όλη ιστορία στήθηκε για να απαγάγουν τη γυναίκα με την κάπα. Εκτός αν απλά ήθελαν το δίκυκλο… Αλλά, σ’αυτή την περίπτωση, γιατί να μη διώξουν και τη γυναίκα με την κάπα όπως έδιωξαν τη δημοσιογράφο;»

«Ναι…» μουρμουρίζει η Σαμάνθα, τρίβοντας τα κλειστά της βλέφαρα. Αναστενάζει. «Πάμε σπίτι,» λέει.

Πατάω το πετάλι και οδηγώ το όχημά μας έξω από το Λημέρι, στην Κεντρική Δημοσιά, και μετά στη Μικρόπολη. Το αφήνουμε στο γκαράζ και βαδίζουμε προς την πολυκατοικία μας. Τα μάτια της Σαμάνθας εξακολουθούν να είναι κόκκινα, και την κρατάω αγκαζέ καθώς περπατάμε· μου δίνει την εντύπωση ότι φοβάται μήπως σκοντάψει.

Όταν ανεβαίνουμε στο διαμέρισμά μας, βάζει μερικές σταγόνες από ένα κολλύριο στα μάτια της και, χωρίς να βγάλει τα ρούχα της, ξαπλώνει ανάσκελα στο κρεβάτι, κλείνοντας τα βλέφαρα. Μου ζητά να της φέρω δύο κομμάτια μπαμπάκι ποτισμένα με κρύο νερό. Πηγαίνω στο μπάνιο και της τα φέρνω. Τα βάζει επάνω στα κλειστά μάτια της.

«Είσαι καλύτερα τώρα;» τη ρωτάω.

«Όχι. Αλλά θα συνέλθω· σε κανένα μισάωρο πρέπει νάχω συνέλθει.»

Πηγαίνω και ενεργοποιώ τους δέκτες των κοριών που έχουμε φυτέψει στο σπίτι της Καλλιστώς, και περιμένω ν'ακούσω κάτι. Όμως δεν ακούω τίποτα. Ούτε καν βήματα. Η δημοσιογράφος μάλλον δεν είναι εκεί. Πού τη μετέφερε η γρυποκαβαλάρισσα;

Ποια είναι αυτή η αερομεταφορέας;

Κατάμαυρο δέρμα, μακριά γαλανά μαλλιά. Μπορούμε να ψάξουμε γι'αυτήν. Πόσοι αερομεταφορείς είναι στη Θακέρκοβ; Και πόσες *γυναίκες* αερομεταφορείς, με κατάμαυρο δέρμα και μακριά γαλανά μαλλιά;

Από την άλλη, βέβαια, γιατί να μας ενδιαφέρει; Όλα αυτά που είδαμε σήμερα δεν φαίνεται να έχουν *καμία* σχέση με την Πριγκίπισσα της Οργής.

ΥΠΟΓΕΙΑ ΦΥΛΑΚΗ

Η Μαρλιέσσα συνέρχεται μέσα σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο. Το μοναδικό φως έρχεται από ένα μικρό καγκελωτό παράθυρο στη σιδερένια πόρτα. Η μορφή της Μαρλιέσσας ίσα που διακρίνεται σαν σκιερή σιλουέτα. Βάζει το χέρι της στο κεφάλι και, μετά, επάνω στην παλάμη της κάτι φαίνεται να γυαλίζει. Αίμα. Αλλά η αιμορραγία έχει σχεδόν σταματήσει.

Η Μαρλιέσσα μορφάζει. Σηκώνεται όρθια. Ψάχνει για τα όπλα της και, φυσικά, δεν βρίσκει κανένα· οι θήκες στη ζώνη της είναι άδειες. Κοιτάζει τριγύρω, με τα μάτια της διασταλμένα. Μονάχα την πόρτα, όμως, μπορεί να διακρίνει. Την πλησιάζει και κοιτάζει έξω από το παραθυράκι. Ένας μικρός διάδρομος, άδειος, με μια λάμπα λαδιού να κρέμεται από το ταβάνι. Το μέρος μυρίζει μούχλα και υγρασία. Υπόγειο, δίχως αμφιβολία.

«Πού είμαι;» φωνάζει η Μαρλιέσσα. «Είναι κανείς εδώ; Γιατί μ'έχετε εδώ;» Καμια απάντηση, από πουθενά. «Είμαι χωροφύλακας!» φωνάζει η Μαρλιέσσα. «Λοχίας στο Νοτιοδυτικό Φρουραρχείο! Θα μπλέξετε πολύ άσχημα! Ελευθερώστε με αμέσως!» Καμια απάντηση, ξανά. Η Μαρλιέσσα κλοτσά την πόρτα με τη μπότα της, πολλές φορές. «Ελευθερώστε με! Γιατί με κρατάτε εδώ; Πού είμαι; Ελευθερώστε με! Δε σας λέω ψέματα – είμαι λοχίας της χωροφυλακής!»

«Το γνωρίζουμε,» της λέει μια ήπια αντρική φωνή από το σκοτάδι· και η Μαρλιέσσα διακρίνει τώρα κάποιον να κινείται μες στις σκιές του μικρού διαδρόμου. Ή μήπως ήταν ήδη εκεί, από ώρα; Ακίνητος; «Γνωρίζουμε ποια είσαι.» Φορά κάπα και κουκούλα στο κεφάλι· το πρόσωπό του είναι τελείως χαμένο στο σκοτάδι. Μονάχα η υποψία ενός γυαλιστερού ματιού φαίνεται.

«Γιατί μ'έχετε κλείσει εδώ;»

«Ήταν απαραίτητο. Ελπίζουμε να μη χρειαστεί να μείνεις για πολύ. Όταν... πάψει να υπάρχει λόγος να είσαι εδώ, θα σε ελευθερώσουμε.»

«Τι... τι εννοείς; Τι λόγος;»

«Αν δεν μας προκαλέσεις πρόβλημα δεν πρόκειται να σε βλάψουμε,» τη διαβεβαιώνει ο άγνωστος. «Θα σου προσφέρουμε φαγητό και νερό, σε λίγο. Δεν είμαστε βάρβαροι.»

«Τι λόγος;» επιμένει η Μαρλιέσσα. «Γιατί είμαι εδώ;» Η φωνή της αντηχεί πανικόβλητη.

Ο άγνωστος γλιστρά πάλι μέσα στο σκοτάδι· μοιάζει να εξαφανίζεται.

«Ελευθερώστε με!» φωνάζει η Μαρλιέσσα.

Κανένας δεν της απαντά.

«*Ελευθερώστε με!*»

Κλοτσά την πόρτα. Την κλοτσά και την κλοτσά και την κλοτσά. Αλλά η πόρτα δεν υποχωρεί. Όταν το πόδι της αρχίζει να πονά, η Μαρλιέσσα σταματά κι ακουμπά την πλάτη της σ’έναν από τους σκοτεινούς, υγρούς πέτρινους τοίχους του κελιού της, βαριανασαίνοντας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΙΚΑ

Περνά περισσότερο από μισή ώρα μέχρι η Σαμάνθα να βγάλει τα βρεγμένα μπαμπάκια από τα βλέφαρά της, και ακόμα και τότε τα μάτια της εξακολουθούν να είναι κοκκινισμένα – αν και όχι όπως πριν.

«Είσαι καλύτερα;» τη ρωτάω, βλέποντάς τη να έρχεται στο καθιστικό του διαμερίσματός μας όπου είμαι καθισμένος τρώγοντας πρόχειρο φαγητό που έχω παραγγείλει από ένα τοπικό εστιατόριο.

«Έτσι νομίζω,» αποκρίνεται μουντά, και κάθεται δίπλα μου στο τραπέζι, ακουμπώντας το σαγόνι στη γροθιά της κι αναστενάζοντας. Τα μαλλιά της είναι άνω-κάτω, αλλά νομίζω ότι μου αρέσει αυτή η εμφάνιση, από μια άποψη. Είναι ερωτική.

Τρώω μια τηγανητή πατάτα και προσφέρω και σ’εκείνη μία. Τη δαγκώνει από το χέρι μου, και παραλίγο να δαγκώσει και το δάχτυλό μου μαζί.

«Ξέρεις τι νομίζω;» της λέω.

«Τι;»

«Κατά πρώτον, η γυναίκα με την κάπα και την κουκούλα ήταν αυτή με την οποία μιλούσε η Καλλιστώ προτού φύγει απ’το σπίτι της…»

«Προφανώς.»

«Κατά δεύτερον, η γρυποκαβαλάρισσα πρέπει νάναι η Θεώνη, που η Καλλιστώ είπε στην άλλη γυναίκα να καλέσει. Κι αυτή η αερομεταφορέας πρέπει να ήταν από πάνω μας, ίσως, ενώ παρακολουθούσαμε το δίκυκλο της δημοσιογράφου. Από τότε που μπήκαμε στο Λημέρι και ύστερα, τουλάχιστον.»

«Χμμ… Νομίζεις ότι μας είδε;»

«Δεν ξέρω. Θα μπορούσαμε όμως να εντοπίσουμε αυτή την αερομεταφορέα, αν θέλουμε; Έχεις τις κατάλληλες διασυνδέσεις;»

«Γιατί;»

«Τι γιατί;»

«Γιατί να την εντοπίσουμε; Τι σχέση έχουν όλ’ αυτά με την Πριγκίπισσα της Οργής;»
«Καμία,» παραδέχομαι μορφάζοντας. «Αν και είναι περίεργα, δεν είναι;»
«Σίγουρα.» Η Σαμάνθα παίρνει το πιρούνι μου, καρφώνει μερικά ζυμαρικά, και τα βάζει στο στόμα της. Μασάει σκεπτικά.
«Έχω πάρει φαγητό και για σένα,» της λέω, δείχνοντας το χάρτινο κουτί παραδίπλα.
«Μ’αρέσει που με σκέφτεσαι. Τι έλεγε η Καλλιστώ όταν επέστρεψε στο σπίτι της;»
«Δεν επέστρεψε στο σπίτι της. Ακόμα δεν έχει επιστρέψει.» Δείχνω τους δέκτες των κοριών με το βλέμμα μου. «Ανοιχτοί είναι. Ακούς τίποτα;»
Η Σαμάνθα συνοφρυώνεται.
«Η αερομεταφορέας πρέπει να την πήγε αλλού,» λέω. «Μπορείς να τη βρεις πάλι με τη μαγεία σου;»
«Είσαι τρελός.»
«Απλώς είπα…»
Η Σαμάνθα ανοίγει το χάρτινο κουτί και κοιτάζει το φαγητό της κριτικά. «Ακόμα κι αν το κεφάλι μου είχε πάψει τελείως να πονά, πάλι δεν θα μπορούσα. Δε θυμάσαι τι σου είπα τις προάλλες για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως; Η εμβέλειά του είναι περιορισμένη. Και δεν έχουμε ιδέα πού μπορεί να βρίσκεται η Καλλιστώ. Πιθανώς νάναι στη βόρεια μεριά του ποταμού, στην άλλη άκρη της Θακέρκοβ.» Αρχίζει να τρώει, συγκρατημένα. Δε μοιάζει νάχει όρεξη.
«Τι θα κάνουμε, λοιπόν; Θα την περιμένουμε να επιστρέψει στο σπίτι της;»
«Τι άλλο μένει να κάνουμε;»
«Αναρωτιέμαι,» λέω, «αν η Πριγκίπισσα της Οργής θα εμφανιστεί πάλι εκεί όπου ήταν η Καλλιστώ…»
«Στην περιοχή των Ακανόνιστων, εννοείς;»
«Ή εκεί όπου δέχτηκε επίθεση η δημοσιογράφος.»
«Αν γίνει θα ακουστεί, υποθέτω,» αποκρίνεται η Σαμάνθα τρώγοντας.

«Πού νομίζεις ότι πήγε η Καλλιστώ; Εννοώ, μέσα στην περιοχή των Ακανόνιστων, όχι τώρα.»

«Αυτό είναι καλό ερώτημα,» λέει η Σαμάνθα. Σηκώνεται από την καρέκλα, φεύγει απ'το καθιστικό, κι όταν επιστρέφει έχει μαζί της τον χάρτη της Θακέρκοβ, τον οποίο και απλώνει στο τραπέζι. Σκύβει πάνω από το Λημέρι κοιτάζοντας τους δρόμους. «Εδώ πρέπει να ήταν.» Δείχνει με το νύχι της που είναι βαμμένο μαύρο. «Και το μόνο σημαντικό οίκημα εδώ βλέπεις ποιο είναι;»

Συνοφρυώνομαι κοιτάζοντας. «'Αρχηγείο Ακανόνιστων,' γράφει.»

Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά και κάθεται πάλι.

«Πήγε να μιλήσει στον αρχηγό των Ακανόνιστων;»

«Μπορεί. Δημοσιογράφος είναι, άλλωστε.»

«Ποιος είναι ο αρχηγός τους;»

«Κάποιος περίεργος προφήτης, λένε, ο οποίος ονομάζεται Στόμα του Χάους.»

«Στόμα του Χάους;» Έχω ακούσει διάφορα περίεργα ονόματα, αλλά αυτό παραείναι.

Η Σαμάνθα τρώει και δεν μιλάει.

«Νομίζεις ότι οι Ακανόνιστοι ήταν που επιτέθηκαν στην Καλλιστώ και απήγαγαν την άλλη γυναίκα;»

«Δεν ξέρω. Αλλά ήμασταν έξω από την περιοχή τους, νομίζω, όταν αυτό έγινε.»

«Γνωρίζεις πολλά για τη Θακέρκοβ, πάντως…» παρατηρώ.

Η Σαμάνθα τρώει, ξανά, και δεν μιλάει.

Έχει νυχτώσει πια όταν ακούμε ήχους από το διαμέρισμα της δημοσιογράφου. Δύο άτομα βαδίζουν εκεί, αλλά σιωπηλά. Ακούγεται σαν κάποια αντικείμενα να μετακινούνται. Και μετά, μια γυναικεία φωνή, όχι της Καλλιστώς: *Εντάξει;*

Ναι, πάμε. Η δεύτερη φωνή είναι της Καλλιστώς. Βήματα πάλι αντηχούν, καθώς και το κλείσιμο και κλείδωμα της εξώπορτας.

Ρωτάω τη Σαμάνθα: «Πάμε κι εμείς;»

Εκείνη γνέφει καταφατικά.

Φοράω την καπαρντίνα και τις μπότες μου, φοράει τις δικές της μπότες και το πανωφόρι της, και φεύγουμε αμέσως. Παίρνουμε τον ανελκυστήρα, κατεβαίνουμε, βγαίνουμε από την πολυκατοικία, και τρέχουμε προς την πολυκατοικία της Καλλιστώς. Ίσα που προλαβαίνουμε να δούμε τον γρύπα καθώς απογειώνεται από τον δρόμο, χτυπώντας τις φτερούγες του και πετώντας ψηλά, στον νυχτερινό ουρανό πάνω από τα οικοδομήματα της πόλης.

Στη ράχη του είναι δύο φιγούρες, και δεν έχω καμια αμφιβολία ότι η μία είναι η Καλλιστώ και η άλλη η αερομεταφορέας – η οποία, μάλλον, ονομάζεται Θεώνη.

«Μπορείς τώρα να την παρακολουθήσεις με τη μαγεία σου;» ρωτάω τη Σαμάνθα.

«Αδύνατον· δεν προλαβαίνω. Απομακρύνονται πολύ γρήγορα, και δεν είμαστε ούτε καν μέσα στο όχημά μας.»

Επιστρέφουμε στο διαμέρισμά μας ξανά, ξέροντας πως δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για την ώρα. Οι κινήσεις, πάντως, αυτής της δημοσιογράφου μού φαίνονται περίεργες…

ΣΚΟΤΕΙΝΗ ΠΛΑΝΗ

Πέντε άστεγοι κάθονται γύρω από ένα μαγκάλι, σ'ένα σοκάκι του Λημεριού, κρυώνοντας μέσα στο νυχτερινό ψύχος, τυλιγμένοι σε κουβέρτες, τριμμένες κάπες, και παλιά πανωφόρια. Εφημερίδες είναι στοιβαγμένες από κάτω τους για να τους προστατεύουν από τις υγρές πλάκες του δρόμου. Ο ένας κρατά ένα μισογεμάτο μπουκάλι κρασί στα χέρια (που μόνο το δεξί φορά μάλλινο γάντι) και πίνει κάπου-κάπου μικρές, προσεχτικές γουλιές. Ένας απ'τους άλλους τού ρίχνει ματιές που φανερώνουν ότι θα ήθελε ίσως να του κλέψει το μπουκάλι.

Μια σκιερή μορφή έρχεται και στέκεται στην αρχή του σοκακιού. Οι άστεγοι γυρίζουν και την κοιτάζουν. Μοιάζει με γυναίκα, ντυμένη στα μαύρα. Φορά μανδύα και πλατύγυρο καπέλο, και το μισό της πρόσωπο το κρύβει ένα μαντήλι.

Τους πλησιάζει.

Τα μάτια τους γουρλώνουν. «Η Απρόσωπη…» ψιθύριζε ένας τους.

«Μια ερώτηση θέλω να κάνω,» λέει η γυναίκα.

Κανένας δεν μιλάει. Ο άστεγος με το κρασί σφίγγει το μπουκάλι στα χέρια του σαν να πρόκειται για κάτι το ιερό που μπορεί να τον προφυλάξει από τη δαιμόνισσα της Λόρκης.

«Το πρωί, κάποιοι έριξαν κάτω ένα δίκυκλο κι άρπαξαν τη μία από τις δύο γυναίκες που το καβαλούσαν. Ποιοι ήταν; Ξέρετε;» ρωτά η Πριγκίπισσα της Οργής.

Οι τρεις από τους πέντε αστέγους κουνάνε τα κεφάλια. «Όχι,» καταφέρνει να αρθρώσει ένας.

«Μη μου λέτε ψέματα.» Στο χέρι της Πριγκίπισσας ένα πιστόλι γυαλίζει τώρα στο φως του μαγκαλιού. «Εδώ έγινε το επεισόδιο. Δεν το είδατε;»

«Δεν ξέρουμε ποιοι ήταν, κυρία! Αλήθεια!»

«Θα θυμάμαι την απάντησή σας,» λέει η Πριγκίπισσα της Οργής, και περιμένει λίγο ακόμα μήπως αλλάξουν γνώμη. Κανείς δεν μιλά.

Η Πριγκίπισσα φεύγει.

Σ'ένα παλιό υπόγειο χωρίς πόρτα, μια κλέφτρα κάθεται σ'ένα σκαμνί και, στο φως της λάμπας λαδιού, μετρά τα χαρτονομίσματα που είναι μέσα στο πορτοφόλι που άρπαξε πριν από λίγη ώρα. Τα μάτια της γυαλίζουν. Το δέρμα της είναι γαλανό, τα μαλλιά της μαύρα και μακριά, μπλεγμένα, αλλά οι δυο μπροστινές τούφες δεμένες πίσω απ'το κεφάλι της για να μην την εμποδίζουν.

Τα σκαλοπάτια που οδηγούν στο υπόγειο είναι λίγα και πέτρινα. Οι μαλακές μπότες της Πριγκίπισσας της Οργής δεν κάνουν θόρυβο καθώς τα κατεβαίνει. Η κλέφτρα είναι απορροφημένη μετρώντας τα χαρτονομίσματα· δεν ακούει την εισβολέα, δεν τη βλέπει. Η Πριγκίπισσα την αρπάζει, μ'ένα γαντοφορεμένο χέρι, από τα μαλλιά τραβώντας το κεφάλι της πίσω, εκθέτοντας τον λαιμό της στο φως της λάμπας και βάζοντας τη λεπίδα ενός στιλέτου επάνω στο γαλανό δέρμα.

«Ξέρεις ποια είμαι;» ρωτά.

«Ό-όχι…» λέει η κλέφτρα. «Σε παρακαλώ, μπορούμε να τα μοιραστούμε, μπορούμε–»

«Τους αρέσει να με λένε 'η Πριγκίπισσα της Οργής', ή 'η Απρόσωπη Πριγκίπισσα'.»

Η κλέφτρα ξεροκαταπίνει με δυσκολία, δάκρυα κυλάνε από τα μάτια της, προς τα πλάγια. «Σε παρακαλώ, δεν έχω κάνει κακό…»

«Θα σε ρωτήσω κάτι, κι αν μου δώσεις απάντηση θα ζήσεις.»

«Ναι, ό,τι θέλεις, και το πορτοφόλι είναι κι αυτό δικό σου–»

«Δε θέλω το πορτοφόλι. Το πρωί, εδώ, σ'αυτή την περιοχή, κάποιοι επιτέθηκαν σ'ένα δίκυκλο. Το έριξαν κάτω, κι απήγαγαν τη μια απ'τις δυο γυναίκες που το καβαλούσαν. Ποιοι ήταν;»

«Αυτοί… ε, αυτοί ήταν οι Ακανόνιστοι.»

«Οι Ακανόνιστοι;»

«Ναι. Η γυναίκα ήταν μια χωροφύλακας–»

«Είναι ζωντανή;»

«Δεν ξέρω, αλήθεια σού λέω!»

«Πού την έχουν πάει;»

«Δεν ξέρω, σου λέω αλήθεια, σε παρακαλώ, η Λόρκη να σε καλοκοιτάζει πάντα, και πάρε το πορτοφόλι μου!»

«Στα μέρη τους την έχουν πάει;»

«Δεν ξέρω.»

Η Πριγκίπισσα της Οργής την κλοτσά, ελευθερώνοντάς την συγχρόνως, σωριάζοντάς την στο πάτωμα.

Όταν η κλέφτρα τολμά να κοιτάξει πίσω της, το υπόγειο είναι άδειο. Η δαιμόνισσα της Λόρκης έχει εξαφανιστεί. Η κλέφτρα μαζεύει τα πεσμένα χαρτονομίσματα, τα βάζει στο πορτοφόλι μαζί με τα υπόλοιπα, και το κρύβει μέσα στο παντελόνι της.

Σ'ένα σύνορο της περιοχής των Ακανόνιστων, τρεις απ'αυτούς φυλάνε σκοπιά: μία γυναίκα, δύο άντρες. Η γυναίκα καπνίζει, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο ενός μονώροφου σπιτιού, τυλιγμένη σφιχτά μέσα στη μακριά καπαρντίνα της. Ο ένας από τους δύο άντρες στηρίζεται σ'ένα σιδερένιο δόρυ που έχει αιχμές κι από τη μια μεριά κι από την άλλη. Από τη ζώνη του κρέμεται ένα πιστόλι. Ο άλλος άντρας βαδίζει βαριεστημένα, μ'ένα ρόπαλο στη ζώνη κι ένα σπαθί στην πλάτη· έχει πυκνά μαύρα μούσια και φορά καπέλο.

Μια φιγούρα αχνοφαίνεται στο βάθος του δρόμου, από την άλλη μεριά, όχι από τις περιοχές των Ακανόνιστων. Μετά, η φιγούρα στρίβει κι εξαφανίζεται.

Μερικά δευτερόλεπτα περνάνε, κι ένας φιμωμένος κρότος πιστολιού αντηχεί. Πυροβολισμός από σιγαστήρα.

Ο άντρας με το δόρυ σωριάζεται, με αίματα πάνω στο κεφάλι του.

Η γυναίκα τινάζεται αμέσως από τον τοίχο και, καθώς το τσιγάρο πέφτει από το στόμα της, τραβά πιστόλι μέσα από την καπαρντίνα–

Ακόμα ένας φιμωμένος κρότος. Η γυναίκα πέφτει στο πλακόστρωτο διπλωμένη, αιμόφυρτη.

Ο τελευταίος φρουρός κρατά έτοιμο το σπαθί του, καθώς η Πριγκίπισσα της Οργής ξεπροβάλλει από τις σκιές με το πιστόλι της υψωμένο, σημαδεύοντάς τον. «Εσύ...» ψελλίζει ο Ακανόνιστος. «Στάσου, μη ρίξεις! Περίμενε!» Βηματίζει όπισθεν. «Θα σου πω–»

«Θα μου πεις πού έχετε τη χωροφύλακα Μαρλιέσσα Κέρενκοφ,» λέει η σκοτεινή γυναίκα πίσω από το μαντήλι που κρύβει το μισό της πρόσωπο. «*Πού;*»

Τότε, απρόσμενα, μια ολόκληρη κομπανία Ακανόνιστων πετάγεται από την αυλή μιας πολυκατοικίας, τρέχοντας καταπάνω στην Πριγκίπισσα της Οργής.

Εκείνη στρέφεται ξαφνιασμένη, πυροβολώντας έναν, δύο εχθρούς– Το σπαθί του άντρα με τα μούσια και το καπέλο τη χτυπά στο χέρι, κάνοντας αίμα να τιναχτεί και το πιστόλι να φύγει από τα δάχτυλά της. Οι Ακανόνιστοι κυκλώνουν την Πριγκίπισσα της Οργής, ξυλοκοπώντας την, ρίχνοντάς την κάτω. Αλλά δεν τη σκοτώνουν. Δεν έχουν τέτοιες διαταγές.

Της δένουν τα χέρια βίαια πίσω από την πλάτη, με σχοινιά, και τη σηκώνουν όρθια. Το καπέλο έχει φύγει απ'το κεφάλι της αποκαλύπτοντας κοντά ξανθά μαλλιά. Το μαντήλι είναι ακόμα στο πρόσωπό της. Τη σπρώχνουν, οδηγώντας την στα ενδότερα της περιοχής τους.

Ολοένα και πιο μέσα, ενώ αίμα κυλά από το τραυματισμένο χέρι της και τα πόδια της παραπατάνε, ζαλισμένη από τα χτυπήματα καθώς είναι. Ο μανδύας της έχει μισοκουρελιαστεί· κρέμεται παράταιρα. Δάκρυα τρέχουν από τα μάτια της.

Την πηγαίνουν προς το αρχηγείο τους, φωνάζοντας και σφυρίζοντας. Και ξεπροβάλλουν κι άλλοι Ακανόνιστοι από πόρτες και σοκάκια. Ο Σκαθάριος – ο άντρας που του έχουν κολλήσει αυτό το παρωνύμιο επειδή κανονικά ονομάζεται Καθάριος – είναι ανάμεσά τους. Κοιτάζει την αιχμάλωτη γυναίκα συνοφρυωμένος, και ρωτά: «Αυτή είναι;»

«Ναι! Η Πριγκίπισσα της Οργής, Σκαθάριε! Πιάσαμε την Πριγκίπισσα της Οργής!»

Και διάφοροι άλλοι ζητωκραυγάζουν.

Ο Σκαθάριος τραβά απότομα το μαντήλι από το πρόσωπο της γυναίκας. Τα μάτια του γουρλώνουν. «Αποκλείεται!» φωνάζει. «Δεν είναι αυτή!»

«Όχι, ρε Σκαθάριε, είναι η Πριγκίπισσα της Οργής, σου λέμε!» Κι ένας άλλος προσθέτει: «Πώς το ξέρεις, Σκαθάριε; Κανείς δεν ξέρει το πρόσωπό της Απρόσωπης!» Μια γυναίκα λέει: «Δεν είναι δαιμόνισσα της Λόρκης, τελικά· άνθρωπος είναι, σαν όλους!»

Τα χείλη του Σκαθάριου κινούνται χωρίς να βγει ήχος καθώς παρατηρεί την όψη της γυναίκας, η οποία τον ατενίζει αμίλητα με βλέμμα

εχθρικό. Τελικά, ο Σκαθάριος λέει: «Ηλίθιοι, βλάκες!... Δε μπορεί, αποκλείεται!» Και μετά: «Πάμε! Πάμε στο Στόμα. Τώρα! Κουνηθείτε, γαμώ τις φάρες σας! Πάμε στο Στόμα του Χάους!»

Και τραβάνε τη γυναίκα στο αρχηγείο τους. Την οδηγούν μέσα στη διακοσμημένη με παράξενες τοιχογραφίες αίθουσα, όπου τους περιμένει ο άντρας που αποκαλούν Στόμα του Χάους.

Το μοναδικό του μάτι γυαλίζει. «Τι είν' αυτό;» φωνάζει. «Άκουσα ότι πιάσατε την Πριγκίπισσα της Οργής!»

«Αυτή είναι, Στόμα! Η Πριγκίπ–»

«Αυτή είναι η δημοσιογράφος!» γρυλίζει το Στόμα του Χάους.

«Η Πριγκίπισσα είναι! Μας επιτέθηκε. Φορούσε αυτό το μαντήλι, κι αυτό το καπέλο. Είναι η Πριγκίπισσα. Σκότωσε τρεις, Στόμα του Χάους· είναι νεκροί! Τους πυροβόλησε μ'αυτό το πιστόλι. Κι ένας ακόμα είναι τραυματισμένος.»

Το Στόμα του Χάους ατενίζει την Καλλιστώ Μερκάθη με το μοναδικό του μάτι. Το πρόσωπό της είναι μελανιασμένο και ματωμένο από τα χτυπήματα των Ακανόνιστων. Δάκρυα κυλάνε στα μάγουλά της.

«Έχεις δίκιο,» του λέει η Καλλιστώ με σπασμένη φωνή. «Δεν είμαι η Πριγκίπισσα της Οργής.» Το κάτω χείλος της είναι κομμένο, ματωμένο.

«Κι όμως... Πώς...;» Το Στόμα του Χάους βρίσκεται σε σύγχυση. «*Πώς είναι αυτό δυνατόν!*» κραυγάζει, και η αίθουσα, ολόκληρο το οικοδόμημα, αντηχεί από τη φωνή του. Το μοναδικό του μάτι σπινθηροβολεί. «Γιατί είσαι εσύ εδώ και όχι η Πριγκίπισσα της Οργής;»

«Ήρθα να βρω τη Μαρλιέσσα, όπως θα καταλαβαίνεις. Γιατί μας επιτεθήκατε; Γιατί την απαγάγατε; Μου είπες ψέματα – είστε *εγκληματίες!*»

Το Στόμα του Χάους τη γρονθοκοπεί καταπρόσωπο. Αίμα τινάζεται από τη μύτη της καθώς το κεφάλι της γυρίζει στο πλάι.

«Είσαι *πραγματικά* η Πριγκίπισσα της Οργής, ε; Είσαι πραγματικά η Πριγκίπισσα, δεν είσαι;» φωνάζει.

Η Καλλιστώ φτύνει αίμα. Γελά νευρικά, κλαίγοντας συγχρόνως. «Είσαι τρελός... Δεν είμαι η Απρόσωπη. Δε διαβάζεις τις εφημερίδες;» Και στρέφει πάλι το βλέμμα της επάνω του. «Τι σκατά περίμενες; Περίμε-

νες την Απρόσωπη; *Γιατί;* Πού είναι η Μαρλιέσσα; Τη σκοτώσατε; Ήταν φίλη μου!»

«Το είχα *δει!*» φωνάζει το Στόμα του Χάους. «Τα δαιμονικά της Λόρκης… μου το είχαν μαρτυρήσει…» Μοιάζει να μονολογεί· αποφεύγει τα μάτια της Καλλιστώς. «Μου το είχαν *πει!* Η Πριγκίπισσα… θα έρθει η Πριγκίπισσα για να βρει τη χωροφύλακα.»

«… Γι'αυτό;» ψελλίζει η Καλλιστώ. «Γι'αυτό άρπαξες τη Μαρλιέσσα;»

Το Στόμα του Χάους την ατενίζει οργισμένα. «Λες ψέματα! Πρέπει να είσαι η Πριγκίπισσα της Οργής!»

«Δεν είμαι η Πριγκίπισσα της Οργής! Ήρθα για τη Μαρλιέσσα. *Επίτηδες* ντυμένη σαν την Πριγκίπισσα.»

«Δεν σε πιστεύω. Θες να κρύψεις ποια είσαι – και θες να σωθείς!»

«Δε διαβάζεις τις εφημερίδες, ανόητε;» φωνάζει η Καλλιστώ, κι αμέσως την ξυλοκοπούν πάλι, ρίχνοντάς την στο πάτωμα, βρίζοντάς την που τόλμα να μιλά έτσι στο Στόμα του Χάους.

Το Στόμα τούς σταματά. «Αρκετά!»

Οι Ακανόνιστοι παραμερίζουν, αφήνοντάς την κουλουριασμένη στο πάτωμα, με τα γόνατά της υψωμένα στο στήθος.

«Τι είπες για τις εφημερίδες;» ρωτά το Στόμα του Χάους· κι όταν δεν παίρνει αμέσως απάντηση, φωνάζει: «Τι είπες για τις εφημερίδες, δημοσιογράφε;»

Η Καλλιστώ, τρέμοντας, χαλαρώνοντας λίγο, καταφέρνει να αρθρώσει: «Ήμουν εκεί όταν τον σκότωσε η Πριγκίπισσα… Τον Άρη Νυχταστέρη. Ήμουν μαζί του. Την είδα να τον σκοτώνει μπροστά μου. Δεν είμαι η Πριγκίπισσα!» ουρλιάζει.

«Στόμα…» λέει διστακτικά ο Σκαθάριος. «Αυτό είναι….»

«Ναι,» γνέφει το Στόμα του Χάους, «πράγματι αληθεύει. Ήταν μια δημοσιογράφος μαζί με τον Άρη Νυχταστέρη, αλλά δε θυμάμαι το όνομά της. Βρες μου την εφημερίδα, Σκαθάριε.»

Ο Σκαθάριος φεύγει αμέσως.

«Σου λέω αλήθεια,» λέει η Καλλιστώ έχοντας ανασηκωθεί πάνω στο πάτωμα. «Αλλά δεν καταλαβαίνω γιατί περίμενες την Πριγκίπισσα…»

«Το *ήξερα* ότι θα ερχόταν όταν είχα τη χωροφύλακα αιχμάλωτη. Θα ερχόταν γι'αυτήν! Κανονικά έπρεπε να ήταν *εκείνη*, όχι εσύ! Κάτι έκανες!» Το μάτια του την ατενίζουν με μίσος. «Κάτι χάλασες!»

«Τι… τι να χαλάσω; Ήθελα μόνο να τη βρω… Είναι φίλη μου. Καλή μου φίλη.»

«Και ντύθηκες σαν την Πριγκίπισσα!»

«Για εκφοβισμό.»

«Θα έρθει,» μουρμουρίζει το Στόμα του Χάους. «*Πρέπει* να έρθει!»

«Όχι,» λέει η Καλλιστώ διστακτικά, «δεν θα έρθει. Σε παρακαλώ, άφησέ μας να φύγουμε. Έκανες λάθος. Άφησέ μας να φύγουμε, και θα τελειώσει, σ'το υπόσχομαι.»

«Όχι,» αποκρίνεται το Στόμα του Χάους. «Δεν θα φύγεις, δημοσιογράφε.»

ΣΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

Η Μαρλιέσσα τινάζεται όρθια μόλις ακούει βήματα έξω από το κελί της. Βλέπει, από το μικρό καγκελωτό παραθυράκι της πόρτας, τέσσερις άντρες να έρχονται μέσα από τον σκοτεινό διάδρομο που φωτίζεται μονάχα από μια ασθενική λάμπα λαδιού.

Τέσσερις άντρες, ντυμένοι ακανόνιστα. Οπλισμένοι. Δύο κρατάνε πιστόλια. Ο άλλος κρατά ρόπαλο. Ο πρώτος όμως δεν βαστά όπλο, αλλά ένα μεγάλο κλειδί κι έχει σπαθί περασμένο στη ζώνη του.

«Κάνε πίσω,» της λέει, κοιτάζοντάς την με άγρια μάτια από το παράθυρο.

Η Μαρλιέσσα υπακούει.

Ο άντρας ξεκλειδώνει το κελί της, την κοιτάζει καλά-καλά, και λέει: «Έλα μαζί μας. Προχώρα!»

Η Μαρλιέσσα περνά το κατώφλι της πόρτας και βαδίζει ανάμεσά τους μέσα στον σκοτεινό διάδρομο. Στρίβουν σε κάποιο σημείο και, τελικά, πλησιάζουν μια σκάλα. Τότε, της αρπάζουν τα χέρια και τα δένουν πίσω απ'την πλάτη της με χειροπέδες.

«Τι κάνετε;» γρυλίζει η Μαρλιέσσα. «Γιατί είμαι εδώ; Είστε Ακανόνιστοι; Είστε της συμμορίας των Ακανόνιστων;»

«Προχώρα!»

Τη σπρώχνουν, και η Μαρλιέσσα αναγκάζεται ν'ανεβεί την ξύλινη σκάλα που τρίζει από κάτω της. Φτάνει στο ισόγειο του οικήματος, σ'έναν διάδρομο με πόρτες και ένα παράθυρο. Έξω από το παράθυρο, νύχτα φαίνεται.

«Προχώρα,» της λέει ξανά ο ένας από τους δεσμοφύλακές της. «Προς τα κει.» Τη σπρώχνει.

«Μη με σπρώχνεις, κοπρόσκυλο!» γρυλίζει η Μαρλιέσσα – και δέχεται ξαφνικά μια γερή γροθιά στα πλευρά. Διπλώνεται, με την αναπνοή της κομμένη, και κάποιος τη σπρώχνει ξανά· αναγκάζεται να βαδίσει, παραπατώντας.

Φτάνουν σε μια αίθουσα με παράξενες, σουρεαλιστικές τοιχογραφίες – μια αίθουσα όπου η Μαρλιέσσα δεν έρχεται για πρώτη φορά. Το δωμάτιο είναι γεμάτο Ακανόνιστους, κι ανάμεσά τους στέκεται το Στόμα του Χάους. Παραδίπλα είναι ο Σκαθάριος. Κι αντίκρυ τους – αιχμάλωτη –

«Καλλιστώ!» αναφωνεί η Μαρλιέσσα, ακόμα λιγάκι ξέπνοη από τη γροθιά που δέχτηκε. «Τι…;»

«Ήρθα να σε βρω,» της λέει η δημοσιογράφος.

«Σου επιτέθηκαν!» Οι δεσμοφύλακες της Μαρλιέσσας την κρατάνε πίσω καθώς εκείνη προσπαθεί να τους ξεφύγει για να πλησιάσει την Καλλιστώ – ή, ίσως, για να χιμήσει στο Στόμα του Χάους, στον Σκαθάριο, ή σε όποιον άλλο Ακανόνιστο τύχει να βρει μπροστά της. Τα μάτια της στραφταλίζουν από δυνατή οργή, τα δόντια της είναι γυμνωμένα σαν δόντια λυσσασμένης αγριόγατας.

«Μαρλιέσσα!» της λέει η Καλλιστώ. «Περίμενε! Έχει γίνει λάθος.»

«Τι λάθος;» γρυλίζει η χωροφύλακας, ενώ ακόμα την κρατάνε – ενώ με το ζόρι την κρατάνε, παρότι τα χέρια της είναι δεμένα πίσω απ’την πλάτη της. «*Τι λάθος!;*»

«Ήρθα να σε σώσω, Μαρλιέσσα–»

«Είσαι *ανόητη!*»

«–ντυμένη σαν την Πριγκίπισσα της Οργής. Νόμιζα ότι αυτό θα τους τρόμαζε. Έκανα λάθος… Αλλά,» ξεροκαταπίνει προς στιγμή, «αλλά το Στόμα του Χάους νόμιζε ότι εγώ ήμουν όντως η Πριγκίπισσα της Οργής, γιατί πίστευε πως, αν σε φυλάκιζε, η Πριγκίπισσα θα ερχόταν να σε σώσει.»

«Τι;…»

«Μαρλιέσσα. Καταλαβαίνεις τι σου λέω; Νόμιζαν ότι είμαι η Πριγκίπισσα επειδή πίστευαν ότι η Πριγκίπισσα θα ερχόταν για εσένα – έγινε λάθος. Καταλαβαίνεις;»

Η Μαρλιέσσα γνέφει καταφατικά. «Ναι…» κάνει λαχανιασμένα. «Ναι…»

«Γνωρίζεις την Πριγκίπισσα της Οργής;» τη ρωτά ξαφνικά το Στόμα του Χάους.

Η Μαρλιέσσα κουνά το κεφάλι. «Όχι. Πώς να…; Γιατί να την ξέρω; Γιατί να έρθει η Πριγκίπισσα για εμένα;»

«Γιατί το *είδα!*» φωνάζει το Στόμα του Χάους.

«Τι… τι είδες;»

«Κανονικά, η *Πριγκίπισσα της Οργής* έπρεπε να έρθει για να σε σώσει – όχι αυτή η δημοσιογράφος!» Το Στόμα του Χάους δείχνει την Καλλιστώ. Μοιάζει εξοργισμένος. Το μοναδικό του μάτι γυαλίζει σχεδόν σαν τα μάτια της Μαρλιέσσας, αλλά ο θυμός του είναι διαφορετικός: είναι ένας ψυχρός θυμός, μια καταιγίδα πάγου, ενώ της Μαρλιέσσας ένας θυμός φλογερός, μια πυρκαγιά.

«Δεν ξέρω γιατί το νομίζεις αυτό…» λέει η Μαρλιέσσα ήρεμα. «Ούτε ξέρω τίποτα για την Απρόσωπη… Αν ήξερα… θα την είχαμε πιάσει.»

«Οι δαίμονες της Λόρκης δεν μου λένε ψέματα!»

Η Μαρλιέσσα γελά ξερά. «Οι δαίμονες της Λόρκης; Ποιος λέει ψέματα, αν όχι οι δαίμονες της Λόρκης;»

«Μη μιλάς για πράγματα που δεν ξέρεις, γυναίκα!»

«Δεν πρόκειται η Πριγκίπισσα της Οργής να έρθει για μένα,» του λέει η Μαρλιέσσα. «Και το καλύτερο που μπορείς να κάνεις είναι να μ’αφήσεις να φύγω· είμαι λοχίας της Χωροφυλακής της Θα–»

«Μη μου λες τα ίδια πράγματα ξανά.»

«Εσύ ήσουν πριν, στο υπόγειο…»

Το Στόμα του Χάους δεν αποκρίνεται σ’αυτό.

«Γιατί κυνηγάς την Πριγκίπισσα της Οργής;» τον ρωτά η Μαρλιέσσα.

«Είναι φόνισσα!»

Η Μαρλιέσσα φτύνει στο πλάι. «Ενώ όλοι εσείς εδώ πέρα είστε αγαθοί σαν ιέρειες της Αρτάλης…»

«Έχει σκοτώσει ήδη τρεις από εμάς!» φωνάζει το Στόμα του Χάους.

«Τρεις; Αν θυμάμαι καλά από τις αναφορές, έχει σκοτώσει στο Λημέρι δύο ληστές κι έναν βιαστή.»

«Μην κρίνεις εσύ τους ανθρώπους του Λημεριού!»

«Λέτε πως υπερασπίζεστε το Λημέρι, αλλά προστατεύετε φονιάδες και βιαστές!»

Ο Σκαθάριος φωνάζει: «*Σκασμός!* Σε ποιον νομίζεις ότι μιλάς, ε; Στο Στόμα του Χάους μιλάς!»

Κι αυτοί που είναι γύρω από τη Μαρλιέσσα κάνουν να υψώσουν τα χέρια τους για να τη χτυπήσουν, αλλά το Στόμα τούς σταματά με το ύψωμα του δικού του χεριού. «Όχι,» τους προστάζει. Και την παρατη-

ρεί με το μοναδικό του μάτι. «Δε νομίζω ότι μου λες αλήθεια, χωροφύλακα. Κάτι κρύβεις.»

Η Μαρλιέσσα δεν μιλά.

«Κάτι ξέρεις για την Πριγκίπισσα της Οργής… Ξέρεις ποια είναι;»

«Σου είπα – *όχι*.»

«Γιατί τότε θα έρθει να σε βοηθήσει;»

«Δεν πρόκειται να έρθει να με βοηθήσει, αλλά μάλλον οι χωροφύλακες του Λημεριού θα έρθουν–»

«Κανένας δεν ξέρει ότι είσαι εδώ!»

«Σοβαρά; Και τότε πώς η Πριγκίπισσα της Οργής θα έρθει για μένα;»

«Θα έρθει,» λέει αργά το Στόμα του Χάους, με φωνή τρομαχτική, «επειδή το ξέρω πως θα έρθει.»

«Είσαι τρελός,» αποκρίνεται η Μαρλιέσσα – και οι φύλακές της την ξυλοκοπούν, αναγκάζοντάς τη να πέσει στα γόνατα φτύνοντας αίμα.

«Πες μου για την Πριγκίπισσα της Οργής!» προστάζει το Στόμα του Χάους.

«Δεν ξέρω τίποτα,» κρώζει η Μαρλιέσσα.

«Θα έρθει να σε σώσει,» λέει το Στόμα του Χάους. «Το ξέρω πως θα έρθει. Το *είδα*. Και όταν έρθει θα την τυλίξουμε στα δίκτυα μας. Την περιμένουμε, όπως ο γρύπας των βουνών περιμένει το θήραμά του να ζυγώσει!»

Η Μαρλιέσσα δεν μιλά, αποφεύγοντας την όψη του, ατενίζοντας το πάτωμα, ακόμα γονατιστή.

Αντίκρυ της, η Καλλιστώ, που στέκεται όρθια αλλά φανερά καταπονημένη, είναι εξίσου σιωπηλή.

«Κλειδώστε τες και τις δύο,» προστάζει το Στόμα του Χάους. «Στο υπόγειο.»

«Στο ίδιο κελί;» ρωτά ένας.

«Ναι.»

Σηκώνουν τη Μαρλιέσσα όρθια και μαζί με την Καλλιστώ τις οδηγούν στην ξύλινη σκάλα και στους σκοτεινούς διαδρόμους κάτω από το οίκημα του Στόματος του Χάους. Τις πηγαίνουν στο κελί όπου μέχρι στιγμής ήταν μόνη η Μαρλιέσσα και τις σπρώχνουν μέσα – όχι, όμως, προτού λύσουν τα χέρια της χωροφύλακα.

Κλείνουν την πόρτα πίσω τους και την κλειδώνουν. Επίσης, μια αμπάρα ακούγεται να τραβιέται.

Οι Ακανόνιστοι τις αφήνουν και φεύγουν.

Η Μαρλιέσσα και η Καλλιστώ αγκαλιάζονται, και η Καλλιστώ κλαίει μέσα στην αγκαλιά της Μαρλιέσσας ενώ εκείνη χαϊδεύει τα μαλλιά της και της ψιθυρίζει: «Δεν έπρεπε να το κάνεις αυτό, ανόητη… Δεν έπρεπε…» Και μετά, ρωτά: «Η Θεώνη;»

«Θα με είδε να με παίρνουν,» αποκρίνεται η Καλλιστώ, ύστερα από λίγο, καθώς σκουπίζει τα μάτια της με τα γαντοφορεμένα δάχτυλά της. «Θα με είδε, λογικά…»

«Αν κάνει κι αυτή καμια παρόμοια βλακεία…. Τι έχετε συμφωνήσει;»

«Δεν ξέρω,» λέει η Καλλιστώ με σπασμένη φωνή. «Δεν ξέρω τι θα κάνει.»

ΕΙΔΙΚΟΙ ΕΡΕΥΝΗΤΕΣ ΤΗΣ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΗΣ

Παρακολουθούμε τους κοριούς όλη τη νύχτα, αλλά δεν ακούμε την Καλλιστώ να επιστρέφει στο σπίτι της.

Και ούτε το πρωί επιστρέφει. Ησυχία επικρατεί.

«Λες να βρήκε τους κοριούς;» ρωτάω τη Σαμάνθα, καθώς είμαστε στο καθιστικό μας παίρνοντας πρωινό στο τραπέζι.

«Δε νομίζω.»

«Γιατί;»

«Απλώς δεν το νομίζω. Η όλη της… δραστηριότητα δεν υποδηλώνει κάτι τέτοιο, Ζορδάμη.»

«Υποθέτεις ότι θα τους είχε καταστρέψει, ε;»

Η Σαμάνθα κουνά το κεφάλι πίνοντας μια γουλιά καφέ. «Όχι. Μάλιστα, σε μια τέτοια περίπτωση, αν είναι έξυπνη, θα τους άφηνε στη θέση τους ώστε να νομίζουμε ότι συνεχίζουμε να την παρακολουθούμε ενώ στην πραγματικότητα μας κοροϊδεύει.»

«Ναι, σωστά,» συμφωνώ σκεπτικά. «Και γιατί να μη συμβαίνει αυτό;»

«Σου είπα: η όλη της δραστηριότητα δεν νομίζω ότι το υποδηλώνει.»

«Περιμένουμε, λοιπόν, μέχρι να επιστρέψει στο σπίτι της;»

«Τι άλλο να κάνουμε; Θα διαβάζουμε εφημερίδες, εν τω μεταξύ.»

Αναστενάζω. «Έχω σιχαθεί τις γαμημένες τις εφημερίδες της Θακέρκοβ!»

Η Σαμάνθα γελάει.

«Σοβαρολογώ. Όταν τελειώσει αυτή η ιστορία, δεν πρόκειται να ξαναπιάσω στα χέρια μου εφημερίδα της Θακέρκοβ!»

«Ό,τι νομίζεις,» μου λέει η Σαμάνθα.

Μετά από λίγο, τη ρωτάω: «Να μάθουμε ποια είναι αυτή η αερομεταφορέας;»

«Το θεωρείς απαραίτητο;»

«Αφού τη γνωρίζει η Καλλιστώ….»

«Και τι έγινε; Μας ενδιαφέρουν όλοι οι άνθρωποι που πιθανώς να γνωρίζει η Καλλιστώ;»

«Μάλλον έχεις δίκιο.» Έχω, όμως, μια περίεργη αίσθηση γι'αυτή τη γρυποκαβαλάρισσα…

Το μεσημέρι, η δημοσιογράφος πάλι δεν είναι στο διαμέρισμά της. Τίποτα δεν ακούγεται από τους κοριούς.

«Είναι δυνατόν να μην έχει επιστρέψει ακόμα στο σπίτι της;» λέω στη Σαμάνθα. «Από χτες βράδυ λείπει.»

«Περίμενε.»

Η Σαμάνθα ανοίγει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και, φέρνοντάς τον στο αφτί (ώστε πάλι να μη μπορώ εγώ να ακούσω τι λέγεται από την άλλη μεριά – πράγμα που με τσαντίζει), μιλά σε κάποιον που υποθέτω πως έχει σχέση με τα *Νέα της Θακέρκοβ.* Τον ρωτά αν ήρθε στα γραφεία της εφημερίδας η Καλλιστώ Μερκάθη σήμερα. Μετά, τον ευχαριστεί και κλείνει τον πομπό.

«Δεν πήγε στη δουλειά της,» μου λέει. «Δεν την έχουν δει καθόλου. Ούτε σήμερα ούτε χτες. Κάποιοι, μάλιστα, το έχουν θεωρήσει ανησυχητικό ίσως, γιατί ούτε στο διαμέρισμά της τη βρίσκουν.»

Έχουμε ακούσει τον επικοινωνιακό δίαυλο του σπιτιού της Καλλιστώς να κουδουνίζει μερικές φορές, όσο περιμένουμε. Και ο κοριός μας έχει πιάσει τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα αυτού που καλούσε. Ήταν από τα γραφεία των *Νέων της Θακέρκοβ.*

«Έτσι εξηγούνται, λοιπόν, οι κλήσεις,» λέω.

Και η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά. Δεν χρειάζεται να της εξηγήσω περισσότερα· αμέσως καταλαβαίνει σε ποιες κλήσεις αναφέρομαι, φυσικά.

«Μήπως νομίζεις ότι τώρα θα ήταν καλή στιγμή να μάθουμε γι'αυτή την αερομεταφορέα;» της λέω.

Η Σαμάνθα βηματίζει συλλογισμένα μέσα στο καθιστικό. «Ακόμα κι αν η Καλλιστώ εξαφανίστηκε… για τον οποιονδήποτε λόγο… θα μπορούσε αυτό να έχει κάποια σχέση με τη δική μας έρευνα;»

«Η δημοσιογράφος είναι το μοναδικό ίχνος που έχουμε το οποίο ίσως να οδηγεί προς την Πριγκίπισσα της Οργής,» της θυμίζω.
«Τίποτα περισσότερο από μια υπόθεση–»
«Όπου είναι η Καλλιστώ–»
«–εκεί παρουσιάζεται και η Πριγκίπισσα· ναι, μου το έχεις ξαναπεί. Αλλά αυτό δεν συμβαίνει *πάντα*. Και ίσως να μην είναι παρά συμπτώσεις.»
«Τι θα κάνουμε, λοιπόν; Θα καθόμαστε και θα παρακολουθούμε ένα άδειο διαμέρισμα; Δεν έχουμε κανένα άλλο στοιχείο για ν'ακολουθήσουμε, Σαμάνθα!»
Αυτό φαίνεται να άγγιξε κάποιο νεύρο μέσα της. Σουφρώνοντας τα χείλη δείχνει να το σκέφτεται σοβαρά. Πίσω από τα μάτια της, το μυαλό της μοιάζει να δουλεύει πυρετωδώς.
«Εντάξει,» λέει τελικά, «ας μάθουμε για τη γρυποκαβαλάρισσα.» Και πατά πλήκτρα ξανά επάνω στον πομπό της. Τον φέρνει στ'αφτί της και μιλά σ'ακόμα έναν σύνδεσμό μας στη Θακέρκοβ.
Ή μάλλον, σύνδεσμό τους. Εγώ δεν ξέρω κανέναν απ' αυτούς τους συνδέσμους της Σιδηράς Δυναστείας εδώ, ενώ η Σαμάνθα, αντιθέτως, μοιάζει να ξέρει τους πάντες.
Πάω στοίχημα, όμως, πως ακόμα κι εκείνη δεν είναι παρά ένα πιόνι μέσα στη Δυναστεία, πως δεν ξέρει ούτε τα μισά από τα μυστικά της – ούτε το ένα τέταρτο, το ένα όγδοο, το ένα δέκατο-πέμπτο από τα μυστικά της.
Τέτοια είναι η φύση της Σιδηράς Δυναστείας.

Μέσα σε μισή ώρα έχουμε μάθει ποια είναι η αερομεταφορέας. Όπως είχα υποθέσει δεν υπάρχουν και τόσοι πολλοί αερομεταφορείς στη Θακέρκοβ, και τα στοιχεία που είχαμε γι'αυτήν – κατάμαυρο δέρμα, μακριά γαλανά μαλλιά, όνομα (κατά πάσα πιθανότητα) Θεώνη – ήταν ήδη αρκετά.
Τα δεδομένα που έρχονται, μέσω τηλεπικοινωνιακού σήματος, στο μικρό πληροφοριακό σύστημα της Σαμάνθας περιλαμβάνουν τη φωτογραφία της γρυποκαβαλάρισσας καθώς και άλλες λεπτομέρειες για εκείνη. Το όνομά της είναι, πράγματι, Θεώνη και το επώνυμό της Μι-

κρόδενδρη. Παλιότερα οδηγούσε επιβατηγό όχημα στη Θακέρκοβ, αλλά αργότερα, όταν έμαθε να καβαλά γρύπα, αγόρασε έναν και έγινε αερομεταφορέας. Δεν είναι παντρεμένη – ποτέ δεν ήταν – και μένει στον Γαιοδόμο, στον έβδομο όροφο μιας επταώροφης πολυκατοικίας. Δουλεύοντας ως οδηγός επιβατηγού οχήματος συγκέντρωσε αρκετές οικονομίες, και τώρα, δουλεύοντας ως αερομεταφορέας, οι οικονομίες της δεν έχουν παρά αυξηθεί. Έχει λογαριασμούς σε τρεις τράπεζες.

«Μπορούμε, με κάποια πρόφαση, να την επισκεφτούμε, αγάπη μου;» ρωτάω τη Σαμάνθα.

«Μπορούμε,» αποκρίνεται εκείνη, και ψάχνει τις ψεύτικες ταυτότητές της. «Αλλά, αν η Καλλιστώ είναι στο διαμέρισμά της, θα σε αναγνωρίσει.»

«Υποθέτεις ότι δεν είναι στο δικό της σπίτι επειδή είναι στο σπίτι της γρυποκαβαλάρισσας;»

«Δεν υπάρχει αυτή η πιθανότητα;»

«Υπάρχει,» παραδέχομαι. «Σίγουρα, υπάρχει. Αλλά ο μόνος λόγος για να έχει αλλάξει σπίτι είναι αν έχει βρει τους κοριούς, έτσι;»

«Μπορεί,» λέει σκεπτικά η Σαμάνθα.

«Τι άλλος λόγος να υφίσταται;»

«Δεν ξέρω. Όμως, αν η Καλλιστώ είναι στο διαμέρισμα της Θεώνης, θα το ανακαλύψω πολύ εύκολα όταν είμαστε εκεί κοντά.»

«Με μαγεία;»

«Προφανώς,» μου λέει, κι ακουμπά μια ταυτότητα επάνω στο τραπέζι, ανάμεσά μας.

Την κοιτάζω συνοφρυωμένος. «Το θυμόμουν ότι είχα δει κάτι τέτοιο όταν ψαχούλευα τα πράγματά σου.»

«Είσαι τόσο άτακτος… Ξέρεις, όμως, ποιο πρόβλημα υπάρχει;»

«Διαφώτισέ με.»

«Δεν έχω παρόμοια ταυτότητα για σένα.»

«Θα χρειαστεί;»

«Μάλλον όχι. Αλλά καλό θα ήταν να ήσουν καλυμμένος.»

«Δε με πειράζει,» μορφάζω· «έχω συνηθίσει νάμαι ακάλυπτος.»

Υποθέτουμε ότι η Θεώνη θα είναι, τέτοια ώρα, στο σπίτι της, έτσι πηγαίνουμε να τη βρούμε. Οδηγώ το όχημά μας, από τη Μικρόπολη, στη βόρεια όχθη του ποταμού Κάλμωθ και στον Γαιοδόμο. Η κίνηση είναι αρκετή εδώ. Σταματάω τελικά στον δρόμο μπροστά από την επταώροφη πολυκατοικία της Θεώνης, και λέω στη Σαμάνθα:

«Κάνε τα μαγικά σου.»

Εκείνη, αφού ρίχνει μια ματιά έξω από τα παράθυρα (δεν ξέρω τι περιμένει να δει· αν μας παρακολουθούν; – τα τζάμια μας είναι φιμέ, ούτως ή άλλως), απενεργοποιεί τη μικρή οθόνη στην κονσόλα του οχήματός μας και μουρμουρίζει τα λόγια για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως. Περιμένω αλλά δεν βλέπω καμια κουκίδα να παρουσιάζεται επάνω στο κρύσταλλο της οθόνης.

Η Σαμάνθα λέει: «Δεν είναι εδώ.»

«Η Καλλιστώ, έτσι;»

«Ναι. Αλλά περίμενε λίγο.» Υφαίνει πάλι κάποιο ξόρκι. Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, ή κάτι άλλο;

Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάζεται επάνω στη σβηστή οθόνη. Η Καλλιστώ; Η Σαμάνθα είχε κάνει λάθος πριν; Είναι τελικά εδώ, στο σπίτι της γρυποκαβ–;

«Μάλιστα,» λέει η Σαμάνθα, και η κόκκινη κουκίδα εξαφανίζεται.

«Τι;»

«Η Θεώνη είναι στο σπίτι της.»

«Η Θεώνη ήταν αυτή;»

«Ναι. Πάμε.» Η Σαμάνθα ανοίγει την πόρτα της και βγαίνει.

Την ακολουθώ έξω από το όχημα και πηγαίνουμε στην πολυκατοικία. Περνάμε την αυλή, και η Σαμάνθα χτυπά, δίπλα από την είσοδο, το κουδούνι που γράφει ΘΕΩΝΗ ΜΙΚΡΟΔΕΝΔΡΗ.

«*Παρακαλώ;*» ακούγεται σύντομα μια γυναικεία φωνή από το μεγάφωνο.

«Συγνώμη που σας ανησυχώ τέτοια ώρα, κυρία Μικρόδενδρη, αλλά πρέπει να σας μιλήσουμε. Έρχομαι από τη Χωροφυλακή της Θακέρκοβ,» λέει η Σαμάνθα.

«*Τη Χωροφυλακή;*»

«Μάλιστα. Μπορείτε να μου ανοίξετε;»

«*Τι θέλετε;*»

«Πρόκειται για κάτι που αφορά ένα γνωστό σας πρόσωπο.»

Η είσοδος ανοίγει αυτόματα. Μπαίνουμε, παίρνουμε τον ανελκυστήρα, και ανεβαίνουμε στον έβδομο όροφο της πολυκατοικίας. Εκεί, μία από τις πόρτες είναι ήδη ανοιχτή, και η μελανόδερμη, γαλανομάλλα αερομεταφορέας στέκεται στο κατώφλι κοιτάζοντάς μας συνοφρυωμένη. Είναι ντυμένη με μια καφετιά ρόμπα με γούνα γύρω απ'τα μανίκια, και μαύρες παντόφλες. Τα μαλλιά της πέφτουν λυτά στους ώμους της.

«Τι συμβαίνει;» μας ρωτά.

Η Σαμάνθα βγάζει την ταυτότητά της και της τη δείχνει, καθώς πλησιάζουμε. «Είμαστε ειδικοί ερευνητές της Χωροφυλακής της Θακέρκοβ, κυρία Μικρόδενδρη.» Η ταυτότητα γράφει επάνω *Ευγενία Ναρθάνη*, αλλά έχει τη φωτογραφία της Σαμάνθας. «Να περάσουμε; Ίσως να μπορείτε να μας βοηθήσετε.»

«Περάστε,» λέει η Θεώνη, και μας αφήνει να μπούμε στο διαμέρισμά της το οποίο παρατηρώ πως είναι ευρύχωρο, λιτά στολισμένο, αλλά φανερά ακριβό. Το ξύλινο πάτωμα γυαλίζει κάτω από τα πόδια μας. Στο σαλόνι, εκτός των άλλων, υπάρχει ένα μικρό μπαρ.

«Θέλετε κάτι να πιείτε;» μας ρωτά η Θεώνη.

«Ευχαριστούμε,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, «αλλά είμαστε εν ώρα υπηρεσίας. Θέλουμε να σας ρωτήσουμε για την Καλλιστώ Μερκάθη, κυρία Μικρόδενδρη…»

Η όψη της Θεώνης φανερώνει ανησυχία. «Τι…;» κομπιάζει.

«Έχει εξαφανιστεί,» λέει η Σαμάνθα, «και κανείς δεν ξέρει πού βρίσκεται. Δεν είναι στο σπίτι της, δεν έχει πάει στη δουλειά της… και γνωρίζουμε ότι έχετε κάποιες επαφές μαζί της. Τελευταία φορά σάς είδαν να φεύγετε μαζί έξω από την πολυκατοικία της, καβαλώντας τον γρύπα σας.»

Η Θεώνη συνοφρυώνεται. «Μας είδαν;» Απορία καθρεπτίζεται στα μάτια της· το βλέπω καθαρά. Αναρωτιέται, σίγουρα: *Παρακολουθείτε την Καλλιστώ; Γιατί;* Αλλά οι απορίες σβήνουν λόγω της ανησυχίας της, η οποία πρέπει, αναμφίβολα, να είναι μεγαλύτερη. Πολύ μεγαλύτερη. «Η Καλλιστώ…» Αναστενάζει, μη μπορώντας να τελειώσει.

«Γνωρίζετε πού είναι;» ρωτά η Σαμάνθα.

«Γιατί… Τι τη θέλετε;»

«Πρόκειται για μια έρευνά μας. Δεν μπορούμε, δυστυχώς, να αποκαλύψουμε περισσότερα αυτή τη στιγμή.»

Η Θεώνη μάς κοιτάζει με μεγάλη περιέργεια έκδηλη στο πρόσωπό της. Αλλά, και πάλι, η περιέργεια επισκιάζεται αμέσως από την ανησυχία της. Αναστενάζει, πηγαίνει στο μπαρ, γεμίζει ένα ποτήρι με Σεργήλιο οίνο, πίνει μια μεγάλη γουλιά. Στρέφεται να μας κοιτάξει ευθέως – κυρίως τη Σαμάνθα· εγώ έχω περάσει στο υπόβαθρο, σαν βοηθός. Νομίζω πως αυτό μού δίνει μεγαλύτερη ελευθερία κινήσεων, και αντικειμενικότητα στην παρατήρηση.

«Είστε οι μόνοι που ίσως να μπορείτε να τη βοηθήσετε,» λέει η Θεώνη. Δείχνει απεγνωσμένη. Το διακρίνω εύκολα γιατί έχω δει πολλές απεγνωσμένες φάτσες τα τελευταία δύο χρόνια, μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία.

Τι σκατά εννοεί; σκέφτομαι.

Δεν αργεί, όμως, να μου λύσει την απορία συνεχίζοντας: «Η Καλλιστώ είναι αιχμάλωτη μιας συμμορίας του Λημεριού που ονομάζονται Ακανόνιστοι.»

«Τους ξέρουμε,» λέει η Σαμάνθα. «Αλλά πώς συνέβη αυτό;»

«Ακούστε με. Η Καλλιστώ ήθελε να πάρει συνέντευξη από το Στόμα του Χάους, τον αρχηγό των Ακανόνιστων, να δει τι έχει να πει ο ίδιος για τη συμμορία του που εξελίσσεται να είναι η ισχυρότερη στο Λημέρι. Δεν σκόπευε, όμως, να πάει μόνη της. Συνεννοήθηκε να πάει μαζί με τη Μαρλιέσσα Κέρενκοφ, μια χωροφύλακα του Νοτιοδυτικού Φρουραρχείου, λοχία. Είναι φίλη της Καλλιστώς, και δική μου φίλη επίσης. Μαζί οι δυο τους επισκέφτηκαν το Λημέρι επάνω στο δίκυκλο της Καλλιστώς. Η Μαρλιέσσα δεν φορούσε τη στολή της· δεν ήταν εν ώρα υπηρεσίες. Εγώ τις παρακολουθούσα πετώντας, για να τις βοηθήσω αν χρειαστεί – γιατί είναι γνωστό πως τέτοιες συμμορίες είναι επικίνδυνες.»

Μέχρι στιγμής φαίνεται να τα λέει όπως έγιναν, παρατηρώ. *Ώστε, λοιπόν, η άλλη γυναίκα επάνω στο δίκυκλο ήταν αυτή η Μαρλιέσσα Κέρενκοφ, μια λοχίας της Χωροφυλακής. Ενδιαφέρον…*

«Η Καλλιστώ,» συνεχίζει η Θεώνη, «πήγε μέσα στην περιοχή των Ακανόνιστων και, τελικά, μίλησε με το Στόμα του Χάους χωρίς μεγάλη δυσκολία. Παρότι οι Ακανόνιστοι είδαν το πρόσωπο της Μαρλιέσσας,

την οποία δεν συμπαθούν καθόλου, δεν της επιτέθηκαν, δεν επιχείρησαν να τη βλάψουν με κανέναν τρόπο.

»Η Καλλιστώ και η Μαρλιέσσα έφυγαν από την περιοχή των Ακανόνιστων, αλλά εξακολουθούσαν να βρίσκονται μέσα στο Λημέρι όταν κάποιοι τούς πέταξαν μια μεγάλη μεταλλική σφαίρα από ένα σοκάκι, ανατρέποντας το δίκυκλό τους και ρίχνοντάς τες κάτω. Μετά οι κακοποιοί ξεπρόβαλαν από διάφορα σημεία, φορώντας κουκούλες και μάσκες, και τους χίμησαν. Πετούσα από πάνω και το είδα να συμβαίνει.» Τελειώνει το κρασί στο ποτήρι της.

Εξακολουθεί να τα λέει σωστά, σκέφτομαι.

«Οι κακοποιοί άρπαξαν τη Μαρλιέσσα και την τράβηξαν μέσα σ'ένα χτίριο. Την Καλλιστώ απλά την κυνήγησαν πυροβολώντας την, αναγκάζοντάς την να φύγει. Όταν είχε απομακρυνθεί, κατέβηκα με τον γρύπα μου, την πήρα, και πετάξαμε μακριά.» Η Θεώνη βάζει κι άλλο κρασί στο ποτήρι της.

«Επομένως,» λέει η Σαμάνθα, «η *Μαρλιέσσα* απήχθη, όχι η Καλλιστώ…»

«Δεν τελείωσα,» αποκρίνεται η αερομεταφορέας. «Συζητήσαμε το θέμα, εγώ και η Καλλιστώ, και αποφασίσαμε να βοηθήσουμε τη Μαρλιέσσα–»

«Μόνες σας;»

«Ναι.»

«Δεν ειδοποιήθηκε η Χωροφυλακή για την απαγωγή της λοχία;»

«Όχι. Δεν ξέραμε ποιοι την είχαν απαγάγει, και φοβόμασταν ότι ίσως να τη σκότωναν αν έβλεπαν τη Χωροφυλακή να μπαίνει στο Λημέρι. Υποπτευόμασταν ότι ήταν οι Ακανόνιστοι, αλλά… θέλαμε να μάθουμε. Να βεβαιωθούμε. Και μετά… ίσως μετά να ειδοποιούσαμε τη Χωροφυλακή, αν δεν υπήρχε άλλος τρόπος…»

«Πολύ παράτολμο αυτό που κάνατε, κυρία Μικρόδενδρη,» λέει η Σαμάνθα.

«Το ξέρω. Ίσως να μη σκεφτόμασταν καθαρά.» Η Θεώνη πίνει ακόμα μια γουλιά κρασί, στεκόμενη πλάι στο μπαρ.

«Συνεχίστε,» την προτρέπει η Σαμάνθα.

«Σκεφτήκαμε ότι, πηγαίνοντας στο Λημέρι τη νύχτα, στην ίδια περιοχή όπου απήχθη η Μαρλιέσσα, ίσως καταφέρναμε να μάθουμε από

τους ντόπιους τι ακριβώς συνέβη. Θέλαμε όμως να είμαστε σίγουρες ότι θα τους τρομάξουμε. Και η Καλλιστώ είχε μια ιδέα. Ντύθηκε σαν την Πριγκίπισσα της Οργής.»

Για φαντάσου... σκέφτομαι παραξενεμένος. Όλο συμπτώσεις μ'αυτή την Καλλιστώ και την Πριγκίπισσα της Οργής.

«Μέσα στη νύχτα, κατέβασα την Καλλιστώ σ'έναν από τους δρόμους του Λημεριού, κι αυτή βάδισε μετά, μόνη της, ώς την περιοχή όπου οι κακοποιοί είχαν επιτεθεί σ'εκείνη και τη Μαρλιέσσα. Εγώ παρακολουθούσα από ψηλά. Και άκουσα, ύστερα από λίγο, πυροβολισμούς και φασαρία κοντά στα σύνορα της περιοχής των Ακανόνιστων. Πλησίασα, με τον γρύπα μου, και είδα τους Ακανόνιστους να έχουν συγκεντρωθεί γύρω από ένα άτομο και να το τραβάνε μαζί τους. Αυτό το άτομο ήταν η Καλλιστώ· είμαι σίγουρη, παρά το σκοτάδι. Και θα κατέβαινα να τη βοηθήσω, θα τους ορμούσα, αλλά... είχαν πυροβόλα όπλα, και ήταν πολλοί. Φοβήθηκα ότι θα με χτυπούσαν, ή ότι ίσως θα σκότωναν την Καλλιστώ προτού προλάβω να την πάρω από τα χέρια τους.» Ακόμα μια γουλιά κρασί. «Έτσι τους ακολούθησα, και τους είδα να την πηγαίνουν στο αρχηγείο τους. Περίμενα αρκετή ώρα, με τον γρύπα μου γαντζωμένο στην οροφή μιας πολυκατοικίας, και κοίταζα, μα δεν είδα την Καλλιστώ να ξαναβγαίνει από εκεί.» Η φωνή της είναι σπασμένη πια, και η ανησυχία έκδηλη στην όψη της. Αναστενάζει. «Μπορείτε να τη βοηθήσετε; –Όμως,» προσθέτει αμέσως, «πρέπει να προσέξετε. Ίσως να τις σκοτώσουν και τις δύο! Αν δουν χωροφύλακες να πλησιάζουν στις περιοχές τους, ίσως να τις σκοτώσουν και να εξαφανίσουν τα πτώματά τους για να μη μπορούν να κατηγορηθούν.»

Η Σαμάνθα με κοιτάζει. Τι περιμένει, τη γνώμη μου; Αποφασίζω να το παίξω σκεπτικός.

Η Σαμάνθα στρέφεται πάλι στην Καλλιστώ. «Αυτό που κάνατε ήταν φοβερά παράτολμο,» της λέει ξανά. «Έως και ανόητο, τολμώ να πω, κυρία Μικρόδενδρη.»

«Το ξέρω... Δεν έπρεπε να...»

«Εκείνο που έπρεπε να είχατε κάνει ήταν να ειδοποιήσετε τη Χωροφυλακή. Αμέσως. Κι εμείς θα φροντίζαμε να πάρουμε από εκεί τη Μαρλιέσσα Κέρενκοφ. Μας έχει ήδη παραξενέψει η εξαφάνισή της.»

«Το γνωρίζατε ότι…;»
«Φυσικά και το γνωρίζαμε. Όμως δεν ξέραμε τι ακριβώς είχε γίνει. Δεν είχαμε ιδέα πού βρισκόταν η λοχίας.»
«Και τι… τι θα κάνετε τώρα;»
«Θα σκεφτούμε,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, «και θα δράσουμε – πολύ, πολύ προσεχτικά.»
«Αν χρειάζεστε οποιαδήποτε βοήθεια…»
«Η Χωροφυλακή μπορεί να αναλάβει ένα τέτοιο ζήτημα, κυρία Μικρόδενδρη· μην το αμφιβάλλετε.»
«Ναι, βέβαια…»
«Σας ευχαριστούμε για τη συνεργασία σας. Οι πληροφορίες που μας δώσατε ήταν πολύτιμες.»
Η Σαμάνθα στρέφεται και βαδίζει προς την εξώπορτα του διαμερίσματος. Την ακολουθώ.
«Περιμένετε!» λέει η Θεώνη κυνηγώντας μας. «Πώς μπορώ να έρθω σε επαφή μαζί σας αν χρειαστεί;»
«Δεν θα χρειαστεί,» της αποκρίνεται η Σαμάνθα. «Αν θέλουμε θα έρθουμε εμείς σε επαφή μ’εσάς.» Πιάνει το πόμολο της πόρτας του διαμερίσματος με το γαντοφορεμένο χέρι της και το γυρίζει.

Ο ΚΑΠΝΙΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΕΡΑΣΤΗΣ

Προτού καν επιστρέψουμε στο καινούργιο μας σπίτι, ενώ ακόμα οδηγούσα μέσα στους δρόμους της Θακέρκοβ κι επάνω στη γέφυρα που συνδέει τις όχθες του ποταμού Κάλμωθ (την Τρίτη Γέφυρα, όπως ονομάζεται), διαπληκτιζόμασταν ήπια με τη Σαμάνθα σχετικά με το αν πρέπει να πάμε στο Λημέρι, στο αρχηγείο αυτών των Ακανόνιστων, για να βοηθήσουμε την Καλλιστώ και (αν όντως βρίσκεται εκεί) τη Μαρλιέσσα Κέρενκοφ. Εγώ έλεγα ότι πρέπει να πάμε, επειδή δεν έχουμε κανένα άλλο στοιχείο που να οδηγεί προς την κατεύθυνση της Πριγκίπισσας· κι αν χάσουμε και την Καλλιστώ, τελείωσε. Τι θα κάνουμε; Τι θα περιμένουμε; Να γίνει ο επόμενος φόνος; Κι όταν γίνει, ποιος μας εγγυάται ότι θα υπάρχουν περισσότερα ίχνη εκεί από ό,τι υπήρχαν στον φόνο του Άρη Νυχταστέρη; Μέχρι στιγμής κανένας δεν έχει εντοπίσει την Απρόσωπη.

Η Σαμάνθα, όμως, ήταν σκεπτική. Το θεωρούσε παράτολμο και παράλογο να πάμε στο Λημέρι.

Και ακόμα το ίδιο ισχυρίζεται, καθώς έχουμε επιστρέψει στο διαμέρισμά μας στη Μικρόπολη. «Συνεχίζεις να λες σαχλαμάρες!» μου λέει. «Ξέρεις τι προτείνεις; Να κάνουμε ολόκληρη επιχείρηση διάσωσης για μια γυναίκα που δεν ξέρουμε αν έχει καν καμία χρησιμότητα για εμάς!»

«Για δύο γυναίκες,» της θυμίζω.

«Το αν η Μαρλιέσσα Κέρενκοφ εξακολουθεί να είναι ζωντανή, ή ακόμα και αιχμάλωτη των Ακανόνιστων, είναι αμφιλεγόμενο.»

«Η Θεώνη, πάντως, φαίνεται να το πιστεύει. Φαίνεται να πιστεύει πως η Καλλιστώ γι’αυτό πήγε στις περιοχές των Ακανόνιστων: επειδή ανακάλυψε ότι–»

«Δεν έχει σημασία! Αυτή η λοχίας είναι τελείως άσχετη με την αναζήτησή μας, Ζορδάμη!» Η Σαμάνθα μοιάζει τσαντισμένη μαζί μου καθώς βηματίζει μέσα στο καθιστικό.

«Η Καλλιστώ, όμως, δεν είναι.»
«Αυτό το θέμα,» μου λέει η Σαμάνθα σταματώντας να βαδίζει και αντικρίζοντάς με, «πρέπει να το αναλάβει η Χωροφυλακή. *Εξαρχής* έπρεπε να το είχε αναλάβει η Χωροφυλακή. Το γεγονός ότι αυτές οι δύο – η Θεώνη και η Καλλιστώ – σκέφτηκαν μόνες τους να–»
«Και δε σε παραξενεύει;» τη διακόπτω. «Δε σε παραξενεύει, κατά πρώτον, το όλο σκεπτικό τους και, κατά δεύτερον, το γεγονός ότι η Καλλιστώ αποφάσισε να ντυθεί σαν την Πριγκίπισσα της Οργής;»
Η Σαμάνθα αναστενάζει και δεν μιλά – μάλλον επειδή δεν μπορεί να διαφωνήσει μαζί μου.
«*Ακόμα* μια σύμπτωση με την Καλλιστώ και την Πριγκίπισσα,» τονίζω.
«Δεν είναι σύμπτωση με την Πριγκίπισσα· απλώς ντύθηκε σαν–»
«Ποια *συνηθισμένη* γυναίκα θα το έκανε αυτό, Σαμάνθα; Ποια συνηθισμένη δημοσιογράφος; Θα περνούσε καν απ'το μυαλό της, νομίζεις; – να ντυθεί σαν την Πριγκίπισσα της Οργής; Υπάρχουν άνθρωποι σε τούτη την πόλη που τη θεωρούν δαιμόνισσα της Λόρκης, μα τους θεούς!»
Η Σαμάνθα με κοιτάζει με τα χείλη σουφρωμένα.
«Επιπλέον, ποια συνηθισμένη γυναίκα θα πήγαινε να κάνει από μόνη της τέτοια διάσωση *ούτως ή άλλως;*» συνεχίζω. «Σου μοιάζει λογικό; Πες μου.»
«Όχι,» παραδέχεται η Σαμάνθα, «δεν είναι λογικό.»
«Κάτι περίεργο συμβαίνει με την Καλλιστώ Μερκάθη,» λέω. «Μπορεί, τελικά, *αυτή* να είναι η Πριγκίπισσα της Οργής.»
«Αποκλείεται! Ήταν μαζί με τον Άρη Νυχταστέρη όταν η Πριγκίπισσα τον–»
«Μαζί του – επειδή, ίσως, ήταν η *ίδια* η Πριγκίπισσα!»
«Αποκλείεται, Ζορδάμη!» επιμένει η Σαμάνθα. «Η Πριγκίπισσα έφυγε από το δωμάτιο, έθαψε τα ρούχα της στον κήπο, και λύγισε το κάγκελο για να βγει.»
«Ή, τουλάχιστον, έτσι υποθέτεις.»
Η Σαμάνθα κουνά το κεφάλι. «Δεν μπορεί να είναι η Καλλιστώ. Δεν το θεωρώ καθόλου, μα *καθόλου*, πιθανό.»

«Όπως και νάχει, κάτι παράξενο συμβαίνει με τη δημοσιογράφο, το οποίο μοιάζει να σχετίζεται με την Απρόσωπη. Επομένως: πρέπει να την πάρουμε από τα χέρια των Ακανόνιστων. Αν τη σκοτώσουν… τη χάνουμε. Δε μπορείς να παρακολουθήσεις κάποια που είναι νεκρή.»

«Η Χωροφυλακή θα μπορούσε να τη σώσει από τους Ακανόνιστους…» λέει η Σαμάνθα, και κάθεται στον καναπέ.

«Ξέρεις κάτι;» Κάθομαι σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού, αντίκρυ της. «Η Θεώνη είχε δίκιο σε ένα πράγμα: Αν η Χωροφυλακή πλησιάσει το αρχηγείο των Ακανόνιστων, πιθανώς αυτοί να σκοτώσουν και τη δημοσιογράφο και τη λοχία ώστε να εξαφανίσουν τα πτώματα και να μη μπορεί να αποδειχτεί τίποτα.

»Εκτός, βέβαια, αν οι χωροφύλακες έχουν τρόπο να κάνουν κρυφή εισβολή στο αρχηγείο των Ακανόνιστων… Εγώ δεν ξέρω τη Χωροφυλακή της Θακέρκοβ· εσύ σίγουρα την ξέρεις καλύτερα. Αλλά τα λόγια της Θεώνης δεν μου γενούν εμπιστοσύνη σχετικά με τις ικανότητές τους.» Την κοιτάζω ερωτηματικά.

Η Σαμάνθα βγάζει τις μπότες της. Ύστερα λέει: «Η αλήθεια είναι πως η Χωροφυλακή της Θακέρκοβ έχει μάθει να δρα με πολλούς ανθρώπους συγκεντρωμένους. Κατά πάσα πιθανότητα θα πάνε να περικυκλώσουν το οίκημα, όταν μάθουν τι συμβαίνει. Και δεν αποκλείεται να γίνει σύγκρουση με τους Ακανόνιστους.»

«Εμείς, όμως,» λέω, «μπορούμε να εισβάλουμε *κρυφά* στο αρχηγείο των Ακανόνιστων, δεν μπορούμε;»

«Οι δυο μας; Είσαι τρελός;» Με αγριοκοιτάζει. «Νομίζεις ότι θάναι περίπατος; Κι εμείς πιθανώς να χρειαστεί να συγκρουστούμε με κάποιους από τους Ακανόνιστους για να κάνουμε τέτοια διάσωση.»

«Γιατί έχουμε φέρει τόσα όπλα μαζί μας;»

«Τα όπλα είναι για περίπτωση *ανάγκης*, Ζορδάμη, όχι για πλάκα! Για να γίνει αυτό που προτείνεις…» Μορφάζει, συλλογισμένη. «Κατ’αρχήν, εμείς δεν είμαστε οι κατάλληλοι για να το κάνουμε. Εσύ είσαι ραλίστας και τώρα έχεις και κάποιες γνώσεις κατασκόπου. Εγώ… δεν είναι μέσα στις ειδικότητές μου να κάνω τέτοιες ένοπλες εισβολές. Θα χρειαστούμε, επομένως, ενισχύσεις. Και θα πρέπει να το οργανώσουμε σωστά.»

«Τι ενισχύσεις;»

«Δύο ανθρώπους ακόμα. Μισθοφόρους, συνηθισμένους σε ένοπλες εισβολές και ένοπλες συγκρούσεις.»

«Και δεν μπορείς να τους βρεις;»

Διστάζει προτού πει: «Μπορώ να προσπαθήσω.»

Είμαι βέβαιος ότι δεν μπορεί απλώς να προσπαθήσει: μπορεί να τους έχει εδώ, μαζί μας, μέσα σε μερικές ώρες.

«Προσπάθησε λοιπόν. Τι περιμένεις;»

«Επιμένεις να κάνουμε, δηλαδή, εισβολή…» Με αγριοκοιτάζει ξανά.

«Μπορούμε, δεν μπορούμε; Ποια εναλλακτική λύση έχουμε; Ν'αφήσουμε την Καλλιστώ στο έλεος των Ακανόνιστων; Να εγκαταλείψουμε το μοναδικό άτομο που υποθέτουμε ότι συνδέεται με την Πριγκίπισσα της Οργής; Ή να ειδοποιήσουμε τη Χωροφυλακή, που είναι πολύ πιθανό ότι θα τα σκατώσει; Επιπλέον, είμαι σίγουρος πως οι Ακανόνιστοι δεν έχουν όπλα σαν τα δικά μας· μπορούμε άνετα να κατατροπώσουμε όσους ίσως συναντήσουμε.»

Η Σαμάνθα είναι σιωπηλή για μερικές στιγμές. Μετά λέει: «Εντάξει. Αλλά θα γίνει με προσοχή. Τέτοιου είδους επιχειρήσεις διάσωσης είναι πάντα επικίνδυνες.» Σηκώνεται όρθια και ενεργοποιεί τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. «Πρέπει να επικοινωνήσω με κάποιους ανθρώπους. Εν τω μεταξύ, παράγγειλε τίποτα να φάμε. Ψοφάω της πείνας.»

Δεν έχουμε πάρει ακόμα μεσημεριανό.

Η Σαμάνθα μιλάει με διάφορους μέσω του πομπού της, τον οποίο έχει συνεχώς στο αφτί της και δεν μπορώ καθόλου να τους ακούσω. Βηματίζει μέσα στο καθιστικό και συζητά, και περιμένει, και συζητά, και περιμένει. Υποθέτω ψάχνει για τους καλύτερους επαγγελματίες της Σιδηράς Δυναστείας που μπορεί να βρεθούν στην πόλη. Σε κάποια στιγμή, νομίζω ότι μιλά και με τον Κύριλλο Νυχταστέρη. Ποιον άλλο μπορεί να αποκαλεί *κύριε Νυχταστέρη*, εξάλλου;

Έχω παραγγείλει φαγητό προ πολλού, μέσω του επικοινωνιακού διαύλου του διαμερίσματος, και τώρα το φαγητό έρχεται. Πηγαίνω στην πόρτα, ανοίγω, και το παραλαμβάνω από τον διανομέα. Τον πληρώνω κι εκείνος φεύγει. Η Σαμάνθα ακόμα μιλά στον πομπό ενώ

αποθέτω τα χάρτινα κουτιά στο τραπέζι, τα ανοίγω, κι αρχίζω να τρώω.

Τελικά, όταν έχει περάσει ένα τέταρτο, κλείνει τον πομπό της και έρχεται να καθίσει δίπλα μου. Δεν έχω τελειώσει το φαγητό· αργοπορούσα επίτηδες, την περίμενα.

«Τα κανόνισες απ'ό,τι κατάλαβα,» της λέω.

«Ναι,» μου λέει. «Σύντομα θα τους έχουμε εδώ. Δύο ανθρώπους. Εξακολουθώ, όμως, να πιστεύω ότι η όλη ιστορία ίσως να είναι βλακεία.»

«Πραγματικά, νομίζεις ότι πρέπει ν'αφήσουμε την Καλλιστώ στο έλεος των Ακανόνιστων; Δεν είναι ούτε καν λογικό από ηθικής άποψης.»

«Ηθικής άποψης;» Με κοιτάζει σαν να είμαι τρελός. «Ακόμα δεν έχεις ξεπεράσει τις ηθικές απόψεις;» Αρχίζει να τρώει, με όρεξη.

«Όπως φαίνεται, όχι. Αλλά μαζί σας κινδυνεύω να το πετύχω.»

«Ήσουν, βλέπεις, τόσο ηθικός άνθρωπος παλιά…»

«Τι θες να πεις;»

«Σ'εκείνο το ράλι πήρες λεφτά από τη Δυναστεία επειδή είχες κάνει παράβαση, έτσι δεν είναι; Σοβαρή παράβαση.»

«Τι σχέση έχει αυτό; Το ράλι είναι άλλη ιστορία.»

«Και μετά, για να μας ξεπληρώσεις, πλήρωσες έναν μάγο για να βάλει έναν εξωδιαστασιακό δαίμονα μέσα στο όχημά σου, ώστε να νικήσεις στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης. Πολύ ηθικό κι αυτό…»

«Δυστυχώς, όμως, δεν έπιασε,» της λέω ξερά, «και κατέληξα να είμαι… στους κύκλους σας.»

«Έπρεπε να ήσουν πιο προσεχτικός, ίσως. Αν οι τότε ενέργειές σου ήταν σαν αυτά που προτείνεις σήμερα, καταλαβαίνω τι πήγε στραβά.»

«*Τι πήγε στραβά;*» λέω, νιώθοντας να θυμώνω. «Ξέρεις πολύ καλά τι πήγε στραβά! Σ'το εξήγησα στην Κάρντλας. Η Ελοντί έκανε τον δαίμονα να βγει από το όχημά μου! Δεν ξέρω πώς, αλλά κάπως το κατάφερε!» Και ξαφνικά η περιέργειά μου διώχνει τον θυμό. «Αλήθεια, τι έγινε μαζί της; Τι κάνατε; Μου είχες πει τότε ότι θα… το ελέγχατε.»

«Δε βρέθηκε τίποτα το αξιοσημείωτο, απ'ό,τι ξέρω.»

«Απ’ό,τι ξέρεις;»
«Δεν ασχολήθηκα εγώ προσωπικά με την υπόθεση, αφότου η Ελοντί έφυγε από το σημείο ελέγχου της Κάρντλας.»
«Είχε τον δαίμονα μαζί της!»
«Όχι όταν ήταν στην Κάρντλας. Και τέλος πάντων, η Ελοντί δεν έχει καμια σχέση με τα τωρινά μας προβλήματα. Η εισβολή στο αρχηγείο των Ακανόνιστων θα είναι επικίνδυνη. Θα πρέπει να πάρουμε όπλα και θα πρέπει να φοράμε και τα αλεξίσφαιρα γιλέκα που έχουμε μαζί μας. Επίσης, έχω ζητήσει να μου στείλουν μια κάτοψη του συγκεκριμένου οικήματος στο Λημέρι, αλλά δεν έχω και πολλές ελπίδες.»
«Δε θα μπορέσουν να τη βρουν, λες;»
«Δύσκολο το βλέπω.»

Μετά από καμια ώρα, το κουδούνι της εισόδου της πολυκατοικίας χτυπά και η Σαμάνθα πηγαίνει και ρωτά ποιος είναι. Μια αντρική φωνή τής απαντά από το μεγάφωνο: *Ο άνθρωπος που περιμένει η κυρία Σαμάνθα Ναλτάθρη.* Εκείνη τού ανοίγει και, μετά από λίγο, ο άγνωστος χτυπά το κουδούνι της εξώπορτας του διαμερίσματος. Πηγαίνω πριν από τη Σαμάνθα και, γυρίζοντας το πόμολο, τραβάω την πόρτα. Αντικρίζω έναν άντρα λευκόδερμο και στρογγυλοπρόσωπο, με ξανθά μαλλιά και αξύριστα γένια. Στην άκρη του στόματός του έχει ένα σβηστό τσιγάρο. Φορά καφετί δερμάτινο σακάκι, μαύρη εφαρμοστή μπλούζα, και γκρίζο παντελόνι. Στον ώμο κουβαλά έναν σάκο.
«Δεν είναι εδώ η κυρία Σαμάνθα Ναλτάθρη;» ρωτά επιφυλακτικά.
«Εδώ είμαι,» του λέει εκείνη, πίσω μου. «Πέρασε.»
Παραμερίζω από το κατώφλι, για να τον αφήσω να μπει, και κλείνω.
«Δεν αναγνώρισες τη φωνή μου από το κουδούνι;» τον ρωτά η Σαμάνθα.
«Την αναγνώρισα, αλλά δεν ήμουν και σίγουρος. Και καλύτερα νάσαι προσεχτικός, έτσι;» Βγάζει έναν ενεργειακό αναπτήρα απ’το σακάκι του κι ανάβει το τσιγάρο. «Σαμάνθα σε λένε τώρα λοιπόν, έτσι;»
«Την ξέρεις με άλλο όνομα, υποθέτω,» λέω.
Εκείνος γνέφει καταφατικά. «Κι εσύ ποιος είσαι;»

«Ζορδάμης.»
«Ψεύτικο όνομα, έτσι;»
«Αληθινό.»
«Δύσκολο.» Ο άντρας με κοιτάζει παρατηρητικά, φυσώντας καπνό απ'τα ρουθούνια ενώ το τσιγάρο συνεχίζει νάναι στην άκρη του στόματός του.
«Κι όμως, αληθινό είναι. Το δικό σου;»
«Καπνιστής.»
«Το βλέπω. Το όνομά σου;»
«Καπνιστής· έτσι με ξέρουν.»
Κοιτάζω τη Σαμάνθα ερωτηματικά.
Εκείνη χαμογελά. «Έτσι τον ξέρουν.» Και προσθέτει: «Είναι ειδικός στις ένοπλες εισβολές.»
Ο Καπνιστής αφήνει τον σάκο του πάνω στον καναπέ μας. Ο σάκος είναι παλιός, πολυχρησιμοποιημένος· ο καναπές είναι καινούργιος: δε φαίνεται δίκαιο που έρχονται σε επαφή οι δυο τους.
«Όχι μόνο,» λέει ο Καπνιστής. «Κάνω κι άλλες δουλειές, έτσι; Πού θες τώρα να μπούμε;»
«Θα σου πω μόλις έρθει κι ο άλλος.»
«Άλλον έναν περιμένουμε, έτσι;»
«Ναι.»
«Ποιον;»
«Δεν ξέρω ακόμα. Όποιον μπορέσουν να μου στείλουν. Είπα, όμως, ότι χρειάζομαι κάποιον *καλό*.»
«Ακούγεται σοβαρή υπόθεση.»
«Είναι,» λέει η Σαμάνθα. «Αρκετά σοβαρή.»
Ο Καπνιστής με κοιτάζει από πάνω ώς κάτω, σαν να με κρίνει. «Τι μέρος του λόγου είν' ετούτος;»
«Ρήμα,» του απαντάω, αλλά δεν φαίνεται να πιάνει το αστείο. Κι επιπλέον η ερώτησή του, καταφανώς, δεν απευθυνόταν σ'εμένα.
Η Σαμάνθα λέει: «Ραλίστας ήταν κάποτε.»
«Ακόμα είμαι!» διαμαρτύρομαι. «Απλώς, για την ώρα… κάνω διακοπές.»

«*Ραλίστας;*» Ο Καπνιστής μοιάζει φανερά ξαφνιασμένος. «Εγώ περίμενα ότι θάλεγες δολιοφθορέας, διαρρήκτης, ή κάτι τέτοιο, κρίνοντας απ'τη φάτσα του.»

«Φίλε,» του λέω, «αν σ'έκρινα εγώ από τη φάτσα σου, θα συμπέραινα ότι είσαι μαστροπός.»

Ο Καπνιστής γελά, και βγάζει το τσιγάρο από το στόμα του. «Ωραία τα λες, αλλά…» Στρέφει πάλι το βλέμμα του στη Σαμάνθα. «Δεν είσαι σοβαρή, έτσι; *Ραλίστας;* Μα τα κωλομέρια της Λόρκης, τι να τον κάνουμε;»

«Δεν είναι μόνο ραλίστας πια,» του απαντά εκείνη. «Δυο χρόνια βρίσκεται μέσα στην οικογένεια.» Μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία, εννοεί, όπως ξέρω. Το έχω ξανακούσει ανάμεσα σε υποψιασμένα μέλη.

Ο Καπνιστής ρουθουνίζει. «Δυο χρόνια δεν είναι τίποτα.» Με κοιτάζει. «Ξέρεις εγώ πόσα χρόνια είμαι μέσα;»

«Διακόσια;»

«Ραλίστας είπες ότι είσαι, όχι κωμωδός, έτσι; Δώδεκα χρόνια είμαι μέσα, ραλίστα.» Βάζει το τσιγάρο ξανά στο στόμα του και χαμογελά. «Έχω δει κάτι τελείως τρελές καταστάσεις, σ'το λέω.»

«Δεν αμφιβάλλω. Κι εγώ έχω δει τρελές καταστάσεις.»

«Και πού είσαι ακόμα. Ξέρεις πώς να σκοτώνεις κόσμο, τουλάχιστον;»

Πιάνω ένα από τα όπλα που έχουμε απλώσει πάνω στο τραπέζι πριν από κανένα μισάωρο: ένα πιστόλι. «Το σηκώνεις, σημαδεύεις» – τον σημαδεύω – «και τραβάς τη σκανδάλη;» Δεν τραβάω τη σκανδάλη.

«Μπαίνεις στο πνεύμα, σιγά-σιγά.»

«Η δουλειά μου δεν είναι να σκοτώνω, όμως.» Αφήνω το πιστόλι πάνω στο τραπέζι.

«Ποια είναι η δουλειά σου;»

«Οτιδήποτε χρειαστεί.»

«Πολυπράγμων ανεμοφύσας, έτσι; Συγνώμη κιόλας, τασάκι υπάρχει;»

Του δείχνω αυτό πλάι στον καναπέ. «Σαν στο σπίτι σου.»

Ο άλλος μας σύντροφος έρχεται ύστερα από μιάμιση ώρα, ενώ έχει πια σκοτεινιάσει έξω από τα παράθυρα και τη μπαλκονόπορτα. Του ανοίγει την εξώπορτα η Σαμάνθα, κι εκείνος μπαίνει, την αγκαλιάζει, και τη φιλά κοντά στο στόμα, με οικειότητα. Είναι ένας τύπος με κατάμαυρο δέρμα, καστανά μαλλιά, και διαπεραστικά μαβιά μάτια που μοιάζουν σχεδόν δαιμονικά· λίγο πιο κοντός από εμένα, και πολύ, πολύ λιγότερο όμορφος, φυσικά. Φορά γκρίζα, κοντή καπαρντίνα πάνω από μπεζ πουκάμισο και καφετί δερμάτινο παντελόνι. Οι μπότες του είναι επίσης καφετιές και ψηλές. Στην πλάτη του είναι πιασμένος ένας σάκος που θα έμοιαζε μ'αυτόν του Καπνιστή αν δεν ήταν φανερά πιο καινούργιος.

«Γνωρίζεστε, υποθέτω…» λέω στη Σαμάνθα.

«Ναι,» αποκρίνεται εκείνη. «Από εδώ ο Ύαν Έπαρχος. Και από εδώ,» λέει στον Ύαν, «ο Ζορδάμης Λιγνόρρυχος. Σύζυγός μου, για την ώρα, ως Πολύδημος Βανκάρδεφ.»

«Σύζυγός σου; Όχι στ'αλήθεια, έτσι, Αγαρίστη;»

«Αγαρίστη;» λέω.

«Τι; Ούτε τ'όνομά της δεν ξέρεις;»

«Δεν είναι αυτό το όνομά της.» Κοιτάζω τη Σαμάνθα. «Είναι; Αυτό είναι το αληθινό σου όνομα;»

Εκείνη γελά. «Φυσικά και όχι!»

Ο Ύαν μοιάζει απορημένος. «Δεν είναι το αληθινό σου όνομα;»

«Μάλλον,» τον πληροφορώ, «δεν την ξέρεις τόσο καλά όσο νομίζεις. Τώρα τη λένε Σαμάνθα.»

«Σαμάνθα;»

Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά. «Σαμάνθα με λένε. Σαμάνθα Ναλτάθρη. Αλλά, ως σύζυγος του Πολύδημου από εδώ, ονομάζομαι Ισμήνη Φυσιότεχνη.»

«Ψεύτικος γάμος, όμως, σωστά;»

«Όχι τελείως,» του λέω.

Μου ρίχνει ένα διαπεραστικό βλέμμα μ'αυτά τα παράξενα, δαιμονικά μαβιά μάτια που μοιάζουν να λαμπυρίζουν επάνω στο κατάμαυρο πρόσωπό του.

Η Σαμάνθα λέει: «Έχουμε μια δουλειά να κάνουμε.»

Ο Ύαν στρέφεται πάλι να την ατενίσει. «Για κάποια εισβολή, μου είπαν. Εισβολή και διάσωση. Μίλησα με τον κύριο Νυχταστέρη.»

«Ναι,» αποκρίνεται η Σαμάνθα.

«Τι επαγγέλλεσαι,» τον ρωτάω, «αν επιτρέπεται;»

«Σκοτώνω ανθρώπους, κυρίως,» μου λέει, και γι'ακόμα μια φορά το βλέμμα του δεν μου αρέσει καθόλου.

Πώς τα καταφέρνω και μπλέκω με κάτι τέτοιους λεχρίτες;

Οι γυναίκες φταίνε για όλα…

ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ ΤΟΥ ΚΕΛΙΟΥ

Νύχτα στο Λημέρι.

Τρεις Ακανόνιστοι πηγαίνουν στα υπόγεια κάτω από το οίκημα του Στόματος του Χάους. Διασχίζουν τους σκοτεινούς διαδρόμους και πλησιάζουν το κελί όπου είναι κλειδωμένες η χωροφύλακας και η δημοσιογράφος. Ο ένας είναι εύσωμος και μυώδης, πορφυρόδερμος και πρασινομάλλης· στο δεξί χέρι βαστά έναν δίσκο με λίγο φαγητό και νερό, στο αριστερό έχει το κλειδί του κελιού. Ο δεύτερος Ακανόνιστος είναι πιο κοντός και πιο λεπτός, με δέρμα λευκό-ροζ, ένα αδιάλειπτο μειδίαμα στα χείλη, και μαλλιά ξανθά και πεταχτά σαν καρφιά. Βαστά ένα πιστόλι, κι από τη ζώνη του κρέμεται ένα ξιφίδιο. Η τρίτη είναι γυναίκα, περίπου στο ύψος του δεύτερου άντρα, με δέρμα λευκό όπως το δικό του και μαλλιά μαύρα και μακριά. Φορά ένα προκλητικό φόρεμα με μεγάλο ντεκολτέ, κι από τη ζώνη της κρέμεται ένα παλιό πιστόλι με ξύλινη λαβή.

Ο πορφυρόδερμος, μυώδης άντρας ζυγώνει την πόρτα του κελιού και κοιτάζει από το καγκελωτό παραθυράκι.

«Τα κωλομέρια της Λόρκης!…» κάνει, έκπληκτος.

«Τι είναι, ρε πούστη;» ρωτά ο λιγνός, ξανθομάλλης Ακανόνιστος, και πάει κι εκείνος να κοιτάξει.

Μέσα στο κελί, δύο γυμνά σώματα, ένα γαλανόδερμο κι ένα κατάλευκο, είναι μπλεγμένο σαν φίδια, κάνοντας έρωτα. Η Μαρλιέσσα είναι γονατισμένη πάνω από την Καλλιστώ, ενώ εκείνη έχει τα πόδια της τυλιγμένα γύρω από την πλάτη της χωροφύλακα. Το ένα χέρι της Μαρλιέσσας βρίσκεται ανάμεσα στους μηρούς της Καλλιστώς· το ένα χέρι της Καλλιστώς σφίγγει το αριστερό στήθος της Μαρλιέσσας. Η Καλλιστώ μουγκρίζει ηδονικά.

Ο πορφυρόδερμος άντρας κλοτσά τη μεταλλική πόρτα. «Τι κάνετε κει μέσα;» φωνάζει.

Η Μαρλιέσσα και η Καλλιστώ γυρίζουν να τον κοιτάξουν, και γελάνε. «Τι νομίζεις ότι κάνουμε, ρε μαλάκα;» του λέει η πρώτη, ξεδιάντροπα. «Να καθόμαστε και να βαριόμαστε θέλεις;»

Η Καλλιστώ γελά δυνατότερα. «Μάλλον δεν ξέρει τι είναι αυτό που κάνουμε…»

Ο πορφυρόδερμος άντρας κλοτσά την πόρτα ξανά, εξαγριωμένα. «Σταματήστε – τώρα! Σας φέρνουμε φαγητό. Σηκωθείτε πάνω! Ντυθείτε!»

Εκείνες γελάνε.

«Φοβάσαι να μπεις, μη σε δαγκώσουμε;» του λέει η Μαρλιέσσα.

«Τι να του δαγκώσουμε; Μάλλον δεν έχει τίποτα για να του δαγκώσει κανείς,» λέει η Καλλιστώ.

«Σηκωθείτε και ντυθείτε!» φωνάζει ο άντρας, κλοτσώντας πάλι την πόρτα.

«Μην κάνεις φασαρία,» του λέει η Μαρλιέσσα και σκύβει για να γλείψει τα ξαναμμένα στήθη της Καλλιστώς.

«Μμμμ…» κάνει η δημοσιογράφος. Και στρέφοντας τα μάτια της προς τον άντρα που τις ατενίζει χάσκοντας από το καγκελωτό παραθυράκι: «Είμαστε απασχολημένες. Μην κάθεσαι να κοιτάζεις έτσι.»

«Φαίνεται,» λέει η Μαρλιέσσα παίρνοντας το στόμα της από τα γαλανά στήθη της Καλλιστώς, «πως εκτός απ'το να κοιτάζει δεν μπορεί να κάνει και τίποτ' άλλο.»

Η Καλλιστώ γελά.

Ο πορφυρόδερμος άντρας, εξοργισμένος, βάζει το κλειδί στην κλειδαριά της πόρτας και το γυρίζει. Τραβά την αμπάρα απότομα.

«Ε!» του λέει ο ξανθομάλλης. «Ήρεμα. Θέλουν να μας τσαντίσουν. Ήρεμα!»

Ο πορφυρόδερμος ανοίγει την πόρτα και πετά τον δίσκο στο πάτωμα, τινάζοντας ολόγυρα φαγητά και νερό. «Φάτε τα από κάτω, γαμιόλες!» γρυλίζει. «Μαλακισμένες! *Σηκωθείτε!*» Αρπάζει τη Μαρλιέσσα από τα κοντά μαύρα μαλλιά της και την τραβά όρθια, στέλνοντάς την πάνω στον τοίχο, βίαια.

Ο ξανθομάλλης Ακανόνιστος στέκεται στο κατώφλι του κελιού, υψώνοντας το πιστόλι του και σημαδεύοντας την Καλλιστώ η οποία έχει αμέσως πάρει γονατιστή θέση και τα μάτια της γυαλίζουν άγρια.

«Γαμώ τη φάρα σου, μαλακισμένη!» φωνάζει ο πορφυρόδερμος άντρας και χαστουκίζει τη Μαρλιέσσα, κάνοντάς το κεφάλι της να γυρίσει στο πλάι ενώ η πλάτη της εξακολουθεί νάναι πάνω στον τοίχο.

«Φύτρωσες πουλί, ξαφνικά;» λέει εκείνη.

«Θα πάρεις ό,τι ζητάς, γαμιόλα κόρη της Λόρκης!» Ο πορφυρόδερμος την κολλά στον τοίχο και πιέζεται πάνω της, ρουφώντας άγρια το κατάλευκο δέρμα στον λαιμό της.

Η Καλλιστώ έχει σηκωθεί όρθια. «Ε! Τι κάνετε;»

Αλλά ο ξανθομάλλης εξακολουθεί να τη σημαδεύει, με το πιστόλι τεντωμένο μπροστά του. «Μείνε ήσυχη,» της λέει κάνοντας ένα βήμα πέρα από το κατώφλι. Και συγχρόνως η Ακανόνιστη που στέκεται πιο πίσω, έξω από το κελί, φωνάζει στον πορφυρόδερμο άντρα: «Μάθε της να ουρλιάζει, Μαρκ, σαν σκύλα που είναι! Και μετά μάθε το και στην άλλη! Το ζητάνε κι οι δυο τους από πριν!»

«Σταματήστε!» λέει η Καλλιστώ.

Ο ξανθομάλλης άντρας γελά. «Πήγατε γυρεύοντας,» αποκρίνεται, ενώ τα μάτια του είναι στραμμένα άλλοτε στο γυμνό γαλανόδερμο σώμα της, άλλοτε προς τα εκεί όπου ο σύντροφός του κατεβάζει το παντελόνι του και ορμά στη Μαρλιέσσα, έχοντάς την κολλημένη στον υγρό, πέτρινο τοίχο του κελιού. «Θα περάσει καλά η φίλη σου, νομίζω. Ήδη περνά καλά!» λέει ο ξανθομάλλης στην Καλλιστώ, ενώ η χωροφύλακας γρυλίζει και βρίζει. «Μετά μπορεί νάρθει κι η σειρά σου…» Τα μάτια του Ακανόνιστου είναι ξανά στο σώμα της Καλλιστώς· μετά στρέφονται στη Μαρλιέσσα και στον πορφυρόδερμο άντρα–

Η δημοσιογράφος κλοτσά, απότομα, απρόσμενα, δυνατά· χτυπά το χέρι του ξανθομάλλη Ακανόνιστου και το πιστόλι του τινάζεται πέρα. Εκείνος γυρίζει ξαφνιασμένος, και το άλλο πόδι της Καλλιστώς τον χτυπά σαν ρόπαλο ανάμεσα στους μηρούς ενώ εκείνη φωνάζει: «*Τώρα, Μαρλιέσσα!*» Ο άντρας διπλώνεται, με την ανάσα του ξαφνικά κομμένη, και η δημοσιογράφος τον γρονθοκοπεί στο πλάι του κεφαλιού, στο αφτί· ο Ακανόνιστος παραπατώντας πέφτει πάνω στον τοίχο, ζαλισμένος, ανήμπορος να κινηθεί. Συγχρόνως, η Μαρλιέσσα έχει τραβήξει το ξιφίδιο από τη ζώνη του πορφυρόδερμου άντρα και το έχει καρφώσει στην αριστερή μεριά του λαιμού του, καταστρέφοντας

αρτηρίες και φωνητικές χορδές. Ο Ακανόνιστος τρεκλίζει προς τα πίσω και σωριάζεται ανάσκελα, ενώ αίματα τινάζονται παντού.

Η γυναίκα έξω από το κελί τα κοιτάζει όλα τούτα σαστισμένη προς στιγμή. Μετά τραβά το παλιό πιστόλι από τη ζώνη της. Αλλά βλέπει την Καλλιστώ να την αντικρίζει, βλέπει την αγριότητα στην όψη της, τη γυαλάδα στα μάτια της· πανικοβάλλεται και στρέφει την πλάτη, τρέχει.

Τον χρόνο που έχασε η Ακανόνιστη, η Καλλιστώ τον εκμεταλλεύεται. Την καταδιώκει, χιμά καταπάνω της, πηδά κι αρπάζεται στην πλάτη της, σωριάζοντάς την μπρούμυτα στο άγριο πάτωμα και καβαλώντας την. Η Ακανόνιστη ουρλιάζει, προσπαθεί να ξεφύγει. Μάταια. Η Καλλιστώ, κρατώντας την κολλημένη κάτω, τη χτυπά ξανά και ξανά στο κεφάλι, με τη γροθιά της, μέχρι που εκείνη μένει ακίνητη.

Παίρνοντας το πιστόλι από το πάτωμα, όπου έχει πέσει, σηκώνεται όρθια και στρέφεται προς την πόρτα του κελιού. Βλέπει εκεί τη Μαρλιέσσα, με το κατάλευκο δέρμα της πιτσιλισμένο από αίμα που δεν είναι δικό της. Στο ένα χέρι βαστά το ξιφίδιο του πορφυρόδερμου άντρα, αιματοβαμμένο ώς τη λαβή· στο άλλο χέρι έχει το πιστόλι του ξανθομάλλη.

«Τον σκότωσες;» ρωτά η Καλλιστώ, αναφερόμενη στον δεύτερο φυσικά· για τη μοίρα του πρώτου δεν υπάρχει αμφιβολία.

«Ναι.» Η Μαρλιέσσα τής δείχνει τον λευκόδερμο άντρα που είναι πεσμένος κάτω με το στήθος του γεμάτο αίματα.

Η Καλλιστώ πλησιάζει. «Είσαι πράγματι από τα Φέρνιλγκαν,» λέει, και τη φιλά δυνατά στα χείλη.

«Θα τους δείξουμε την οργή μας, γλύκα;» ρωτά η Μαρλιέσσα.

«Ω ναι,» αποκρίνεται η Καλλιστώ. «Αυτό θα το θυμούνται για πάντα στη Θακέρκοβ.»

ΟΡΓΗ ΚΑΙ ΕΝΕΔΡΕΣ

Όταν έχει νυχτώσει για τα καλά, μπαίνουμε στο όχημα της Σαμάνθας και πηγαίνουμε στο Λημέρι. Εγώ, φυσικά, οδηγώ. Ο Ύαν κάθεται δίπλα μου, και πίσω είναι η Σαμάνθα κι ο Καπνιστής. Νομίζω πως επίτηδες η Σαμάνθα θέλησε εγώ και ο Ύαν να καθίσουμε κοντά, για ν'αρχίσουμε να συμπαθιόμαστε. Δεν προβλέπω, όμως, αυτό να συμβεί μέσα στα επόμενα εκατό-πενήντα χρόνια.

Ο Καπνιστής καπνίζει μέχρι που φτάνουμε στον προορισμό μας: τον δρόμο όπου θα αφήσουμε το τετράκυκλο όχημα – έναν δρόμο μέσα στο Λημέρι αλλά έξω από την περιοχή των Ακανόνιστων. Σταματάω κοντά σ'ένα σκιερό σοκάκι κάθετο στον συγκεκριμένο δρόμο. Κανένας δεν είναι τριγύρω – ούτε καν άστεγοι δεν φαίνονται – νυχτερινή ησυχία βασιλεύει.

«Σας το είπα, δε σας το είπα;» λέει ο Ύαν. «Εδώ είναι ήσυχα. Τσιμουδιά δεν ακούς τις νύχτες.»

Ανοίγουμε τις πόρτες και βγαίνουμε από το όχημα. Είμαστε όλοι ντυμένοι στα μαύρα: μαύρα παντελόνια, μαύρες μπλούζες, μαύρα γάντια, μαύρες μπότες, κι από πάνω μαύρες καπαρντίνες. Αν κάποιος μάς δει θα καταλάβει αμέσως ότι κάτι κακό πάμε να κάνουμε· το όλο νόημα, όμως, είναι *κανένας* να μη μας δει, να είμαστε αόρατοι μες στο νυχτερινό σκοτάδι. Τα όπλα μας τα έχουμε επάνω μας, σε ετοιμότητα. Και κάτω από όλα τα άλλα ρούχα, φοράμε αλεξίσφαιρα γιλέκα.

Κλείνουμε τις πόρτες του οχήματος, και η Σαμάνθα υψώνει ένα μικρό τηλεχειριστήριο και πατά ένα κουμπί. Ένα σύντομο *μπιπ* ακούγεται από το εσωτερικό του τετράκυκλου. Δεν ρωτάω τι ήταν αυτό γιατί ξέρω. Μου είπε η Σαμάνθα προτού φύγουμε. Το όχημα έχει μικροσκοπικούς αισθητήρες επάνω του, κι αν κάποιος πάει να το αγγίξει, θα χτυπηθεί από ενέργεια. Η Σαμάνθα μάς προειδοποίησε να μην το αγγίξουμε αν πρώτα εκείνη δεν απενεργοποιήσει την προστασία, κατά την επιστροφή μας. «Και σε περίπτωση που δεν καταφέρω να έρ-

θω μαζί σας,» είπε, «υπάρχει ακόμα ένα τηλεχειριστήριο.» Και μου το έδωσε. Το έχω τώρα σε μια εσωτερική τσέπη της καπαρντίνας μου, κι ελπίζω να μη μου χρειαστεί.

Βαδίζουμε προς την περιοχή των Ακανόνιστων. Γλιστράμε μέσα στα σκοτάδια, γινόμαστε ένα με τα σκοτάδια με τις μαύρες ενδυμασίες μας. Ο φωτισμός στους δρόμους του Λημεριού δεν είναι και ο καλύτερος· πολλές λάμπες είναι σπασμένες, πολλές είναι ασθενικές ή τρεμοπαίζουν.

«Κουκούλες,» λέει ο Καπνιστής, και βάζουμε όλοι τις μαύρες κουκούλες μας, οι οποίες έχουν ανοίγματα μόνο για τα μάτια, τη μύτη, και το στόμα. Φοράμε επίσης τα γυαλιά νυχτερινής όρασης και τα ενεργοποιούμε. Βλέπω τα πάντα σε αποχρώσεις του πράσινου τώρα, αλλά είναι πολύ ευδιάκριτα. Παρατηρώ ακόμα και μια γάτα που πριν από λίγο ήταν τελείως αόρατη για εμένα.

«Η περιοχή των Ακανόνιστων αναμφίβολα φρουρείται,» είπε η Σαμάνθα στον Ύαν και στον Καπνιστή, όσο ακόμα ήμασταν στο διαμέρισμά μας στη Μικρόπολη. «Πώς σκοπεύετε να περάσουμε από τους φρουρούς;»

«Σκοτώνοντάς τους,» αποκρίθηκε ο Ύαν, και κοίταξε τον Καπνιστή ο οποίος, καπνίζοντας, μόρφασε καταφατικά, αδιάφορα.

Αυτό, βέβαια, δεν είναι παρά η βάση του σχεδίου. Υπάρχουν και λεπτομέρειες. Πιάνω τη χυμική βομβίδα μέσα από την καπαρντίνα μου, καθώς ζυγώνουμε τα άκρα της περιοχής των Ακανόνιστων. Το μέρος είναι όπως στον χάρτη, όταν μας το έδειξε ο Ύαν (αν και, ασφαλώς, υπάρχουν οι διαφορές που πάντοτε υφίστανται ανάμεσα στον χάρτη και στην πραγματικότητα).

Απομακρύνομαι από τους υπόλοιπους, και ο Ύαν έρχεται μαζί μου. Η Σαμάνθα κι ο Καπνιστής πάνε από την άλλη μεριά.

Γλιστρώντας μέσα στα σκοτάδια, αποφεύγοντας τελείως τα φώτα, ζυγώνουμε τους δύο φρουρούς χωρίς να μας δουν.

«Περίμενε,» μου λέει ο Ύαν προτού εκτοξεύσω τη χυμική βόμβα. «Κάτι δεν πάει καλά.» Κι ενεργοποιώντας τον πομπό του λέει στους άλλους: «Περιμένετε. Κάτι δεν πάει καλά.»

«*Ναι,*» ακούγεται η φωνή του Καπνιστή. «*Μόνο δύο. Δε χρειαζόμαστε καν χυμικά, έτσι;*»

«Σα νάχουν στημένη παγίδα για κάποιον,» λέει ο Ύαν.

«Ναι.»

«Κατοπτεύουμε το μέρος;»

«Σύμφωνοι.»

Ούτε καν να μας ρωτήσουν αυτοί οι δυο εμένα και τη Σαμάνθα…

Ακολουθώ τον Ύαν σιωπηλά. Ανεβαίνουμε σε μια σιδερένια σκάλα που είναι γαντζωμένη στο πλάι μιας πολυκατοικίας, σκυμμένοι, σα νάμαστε γάτοι.

«Μην κάνεις τόσο θόρυβο,» μου ψιθυρίζει χωρίς να στραφεί να με κοιτάξει.

Έκανα θόρυβο;

Ο Ύαν σταματά όταν έχει φτάσει στο πιο ψηλό σκαλοπάτι, βγάζει τα γυαλιά νυχτερινής όρασης, και φέρνει ένα ζευγάρι μικρά κιάλια στα μάτια του – κι αυτά με νυχτερινή όραση, πάω στοίχημα.

Μιλά πάλι στον πομπό του: «Καπνιστή;»

«Ναι.»

«Είσαι σε ψηλό μέρος;»

«Πάνω σ'οροφή· η Σαμάνθα κάτω, περιμένει.»

«Τους βλέπεις; Προς τα νότια, μέσα σ'εκείνο το παρκάκι.»

«Ναι. Ενέδρα, έτσι;»

«Δίχως αμφιβολία. Κάποιον περιμένουν.»

«Αποκλείεται εμάς, έτσι;»

«Αδύνατον. Ακόμα κι αν το σπίτι της Σαμάνθας έχει κοριούς, μάλλον δεν θα είχαν χρόνο να προετοιμαστούν. Αλλά γενικά – αδύνατον. Δώδεκα άτομα, βλέπω, εσύ;»

«Ναι, δώδεκα είναι.»

«Στα όρια του εκτοξευτήρα, νομίζω.»

«Ναι, έτσι φαίνεται.»

«Θα τους ρίξουμε χυμικά, και αμέσως πυροβολούμε με τα μακρινής εμβέλειας.»

«Έγινε. Ξεκινάμε με το σήμα σου, έτσι;»

«Ναι.»

Καλά, ε, αισθάνομαι σαν φάντασμα. Και η Σαμάνθα είμαι βέβαιος πως το ίδιο νιώθει τώρα. Αν και, μάλλον, εκείνη θα περίμενε κάτι τέτοιο απ' αυτούς τους δύο.

Ο Ύαν συναρμολογεί σχεδόν στιγμιαία ένα τουφέκι μακρινής εμβέλειας που βγάζει από τον σάκο του. Προσαρμόζει επάνω έναν εκτοξευτήρα και βάζει μέσα του μια χυμική βομβίδα. Υψώνει το εργαλείο και σημαδεύει από το στόχαστρο.

«Τώρα!» λέει στον πομπό που είναι πιασμένος στον ώμο του.

«*Τώρα!*» ακούγεται η φωνή του Καπνιστή.

Η χυμική βομβίδα εκτοξεύεται από το όπλο του Ύαν, και το μικρό πάρκο γεμίζει παραλυτικά αέρια. Νομίζω πως μπορώ να διακρίνω ανθρώπινες μορφές να κάνουν σπασμούς. Ο Ύαν πυροβολεί με το τουφέκι. Οι κρότοι είναι φιμωμένοι από τον σιγαστήρα, αλλά, και πάλι, μου μοιάζουν δυνατοί – ίσως επειδή είμαι τόσο κοντά στο όπλο.

Από την άλλη μεριά, παρόμοιοι κρότοι ακούγονται, όμως δεν είμαι βέβαιος από πού ακριβώς, σαν να βγαίνουν μέσα από την ίδια τη νύχτα. Αυτό είναι και το νόημα του σιγαστήρα, όπως έχω μάθει.

Μετά από λίγο, ο Ύαν παύει να πυροβολεί κατεβάζοντας το τουφέκι. «Νεκροί όλοι,» λέει. «Πάμε.»

«Και οι δύο φρουροί;»

«Εννοείται, κι αυτοί.» Αρχίζει να κατεβαίνει τη σκάλα.

Τον ακολουθώ. Έχω φρικάρει με τούτους τους τύπους. Είναι παλαβοί. Καθάρισαν δεκατέσσερις ανθρώπους με την ελάχιστη δυνατή φασαρία που μπορείς να φανταστείς!

Συναντιόμαστε με τη Σαμάνθα και τον Καπνιστή κάτω, στον δρόμο. Περνάμε πάνω από τα πτώματα των δύο φρουρών (κι οι δύο σκοτωμένοι από μία σφαίρα στο κεφάλι) και συνεχίζουμε ακάθεκτοι μέσα στην περιοχή των Ακανόνιστων.

Ψιθυρίζω στη Σαμάνθα: «Τι είναι αυτοί οι τρελοί, αγάπη μου; Προσπαθείς να μ’εντυπωσιάσεις με τις γνωριμίες σου;»

Εκείνη γελά σιγανά μέσα από την κουκούλα της. «Σσσς,» μου κάνει.

Χωρίς κανένα πρόβλημα, προχωρώντας μέσα στα σκοτάδια που αγκαλιάζουν φιλικά τις κατάμαυρες ενδυμασίες μας, φτάνουμε κοντά στο αρχηγείο των Ακανόνιστων, γύρω από το οποίο περιφέρονται φρουροί που δεν έχω καμία αμφιβολία ότι ο Καπνιστής και ο Ύαν μπορούν να ξεπαστρέψουν μέχρι η Λόρκη να προλάβει να κατεβάσει το βρακί της. Και χωρίς θόρυβο, μάλιστα.

Προτού κάνουμε την παραμικρή κίνηση, όμως, πυροβολισμοί αντηχούν ξαφνικά από το εσωτερικό του αρχηγείου. Οι φρουροί αναστατώνονται· ανοίγουν τη μεγάλη διπλή είσοδο και μπαίνουν. Ουρλιαχτά ακούγονται, κραυγές, θόρυβος, πράγματα που σπάνε.

«Τι σκατά γίνεται;» λέω.

Η Σαμάνθα βγάζει γρήγορα έναν μικρό καθρέφτη από την τσάντα της κι αρχίζει να κάνει ένα ξόρκι. Το Ξόρκι Ανιχνεύσεως, σίγουρα. Εν τω μεταξύ, το χάος μέσα στο αρχηγείο συνεχίζεται.

«Σφάζονται,» λέω. «Κάποιοι σκοτώνονται εκεί μέσα. Μας πρόλαβε η Χωροφυλακή; Ήρθε πριν από εμάς;»

«Θα σκάσεις επιτέλους;» μουγκρίζει ο Ύαν. «Ή θα σε σωπάσω για πάντα;»

Αν του ρίξω μια γερή μπουνιά στα παΐδια θα με σκοτώσει μετά, άραγε; Ο κόπανος.

Μια κόκκινη κουκίδα παρουσιάζεται πάνω στον καθρέφτη της Σαμάνθας. Μια κουκίδα που μετακινείται σπασμωδικά· δεν μένει καθόλου στην ίδια θέση.

«Η Καλλιστώ;» ρωτάω.

«Ναι,» απαντά η Σαμάνθα. «Μέσα είναι. Πάμε.»

Ο Καπνιστής δείχνει. «Απ' αυτό το παράθυρο.»

«Ναι,» συμφωνεί ο Ύαν.

Φυσικά, εμάς δεν μας ρωτάνε.

Πλησιάζουμε το παράθυρο, που είναι στο ισόγειο και προστατευμένο με κάγκελα, καθώς βγάζουμε τα γυαλιά νυχτερινής όρασης που πλέον δεν μας χρειάζονται. Ο Καπνιστής τραβά ένα σπαθί μέσα από την καπαρντίνα του και πατά το κουμπί που βάζει σε λειτουργία το ενεργειακό ρεύμα· ενέργεια διατρέχει τη λεπίδα, τρίζοντας και στραφταλίζοντας. Ο Καπνιστής χτυπά δυο φορές τα κάγκελα, διαλύοντάς τα. Μετά σπάει το παντζούρι και το τζάμι χωρίς καθόλου δυσκολία.

Ο Ύαν πηδά πρώτος μέσα, βαστώντας ένα πιστόλι σε κάθε χέρι.

Τον ακολουθώ, βαστώντας πιστόλι στο ένα χέρι.

Ο Καπνιστής, έχοντας απενεργοποιήσει και θηκαρώσει το σπαθί του, έρχεται πίσω μας, καθώς και η Σαμάνθα. Κρατάνε πιστόλια κι αυτοί. Εκείνη έχει, φυσικά, κρύψει τον καθρέφτη της.

Το δωμάτιο όπου έχουμε βρεθεί είναι σκοτεινό, αλλά ο Ύαν έχει ανάψει έναν φακό που είναι προσαρτημένος πάνω σ'ένα από τα πιστόλια του και το φωτίζει. Με απλό καθιστικό μοιάζει. Το διασχίζουμε και συνεχίζουμε στο εσωτερικό του αρχηγείου, όπου βλέπουμε άντρες και γυναίκες ντυμένους ακανόνιστα να τρέχουν από δω κι από κει με όπλα στα χέρια.

«Κι άλλοι εισβολείς!» φωνάζει κάποιος, κι αντικρίζουμε τέσσερις Ακανόνιστους να στέκονται πάνω σε μια σκάλα και να στρέφουν κάννες προς το μέρος μας. Ο Ύαν και ο Καπνιστής τούς σκοτώνουν προτού προλάβουν να πατήσουν τις σκανδάλες των όπλων τους.

Τρεις ακόμα έρχονται, όμως, καταπάνω μας, κι εγώ τους αντικρίζω πρώτος. Τραβάω μια σκοτοβομβίδα και τους τη στέλνω. Για πρώτη φορά βλέπω πώς λειτουργεί. Κυριολεκτικά, μοιάζει να απορροφά το φως δημιουργώντας ένα πεδίο αδιαπέραστου σκότους. Οι Ακανόνιστοι κραυγάζουν, σαστισμένοι. Τους πυροβολώ μαζί με τη Σαμάνθα. Ένας καταφέρνει να φύγει από το σκοτάδι τρέχοντας· τους άλλους δύο πρέπει να τους έχουμε σκοτώσει.

«Τι σκατά έχει γίνει εδώ;» απορώ.

Η Σαμάνθα λέει, καθώς τώρα κανένας εχθρός δεν φαίνεται κοντά μας: «Πρέπει να χωριστούμε. Πρέπει να τις βρούμε γρήγορα – κυρίως, τη δημοσιογράφο – αυτή μάς ενδιαφέρει.»

«Μείνε μαζί με τον άντρα σου,» της λέει ο Ύαν, «και να προσέχετε.» Απομακρύνεται, ανεβαίνοντας τη σκάλα.

Ο Καπνιστής πηγαίνει προς μια άλλη μεριά.

Εγώ και η Σαμάνθα ακολουθούμε διαφορετικό δρόμο, με τα πιστόλια μας υψωμένα.

Οι αρχικές κραυγές και οι πυροβολισμοί έχουν καταλαγιάσει, παρατηρώ. Η φασαρία έχει ελαττωθεί. Κινούμαστε επιφυλακτικά, περνώντας από μικρούς διαδρόμους και δωμάτια, ενώ ακούμε πού και πού καμια φωνή να αντηχεί, κανέναν κρότο, ή κανέναν ήχο θραύσης. Συναντάμε τρεις νεκρούς στο δρόμο μας μέχρι στιγμής: μια γυναίκα καρφωμένη στο στήθος από λεπίδα, δύο άντρες χτυπημένους από σφαίρες. Ποιος τους σκότωσε; Ποιοι φονιάδες είναι εδώ μέσα εκτός από εμάς;

Μετά, βλέπω πάνω στον τοίχο μια λέξη, γραμμένη με αίμα: ΟΡΓΗ.

Είναι δυνατόν; Η Πριγκίπισσα της Οργής; Εδώ;

«Μήπως να έκανες το ξόρκι σου πάλι;» προτείνω στη Σαμάνθα.

Εκείνη συμφωνεί αμίλητα. Θηκαρώνει το πιστόλι της και βγάζει τον καθρέφτη. Μουρμουρίζει, εστιάζοντας το βλέμμα της πάνω στο κρύσταλλο.

Βλέπω ξαφνικά έναν γαλανόδερμο τύπο να πετάγεται πανικόβλητος μπροστά μου, κρατώντας ρόπαλο με σιδερένια κεφαλή. Τα μάτια του είναι διασταλμένα, η όλη του όψη περίτρομη. Με κοιτάζει και διστάζει να επιτεθεί. «Δε… δεν είσαι αυτή…» τραυλίζει.

«Ποια να είμαι;» του λέω σημαδεύοντας τον από τη στιγμή που παρουσιάστηκε.

«Η Απρόσωπη. Είν' εδώ η Απρόσωπη, η Πριγκίπισσα της Οργής. Ήρθε όπως είχε πει το Στόμα! Καλά, εσύ ποιος είσαι; Γιατί φοράς κουκούλα; Δεν είσαι η Απρόσωπη… Είσαι δικός μας;»

Γυρίζοντας το πιστόλι στην αναισθητοποίηση, τον πυροβολώ. Το σώμα του τραντάζεται από ενέργεια, καθώς μια δυνατή κραυγή βγαίνει απ'τα χείλη του. Πέφτει κάτω, λιπόθυμος. Γυρίζω ξανά το πιστόλι μου στη λειτουργία πυροβόλου.

Κοιτάζω τη Σαμάνθα. «Τον άκουσες τι είπε;»

Εκείνη έχει διακόψει τη μαγεία της. «Ναι…»

«Η Καλλιστώ είναι εδώ, και η Πριγκίπισσα της Οργής είναι *επίσης* εδώ. Σύμπτωση; Ξανά;»

«Δεν ξέρω.» Κάνει ν'αρχίσει πάλι το ξόρκι, αλλά σταματά καθώς μια κραυγή αντηχεί από το βάθος, μπροστά μας.

Πηγαίνουμε προς τα εκεί, και μπαίνουμε σε μια αίθουσα γεμάτη τοιχογραφίες. Τελείως τρελές τοιχογραφίες. Δεν μπορείς να καταλάβεις τι απεικονίζουν. *Σουρεαλιστικές* υποθέτω θα τις αποκαλούσε κανείς. Επάνω τους τώρα, σε τρία σημεία, είναι γραμμένη η λέξη ΟΡΓΗ, με αίμα. Το χαλί της αίθουσας είναι επίσης ποτισμένο με αίμα. Δύο γυναίκες κι ένας άντρας είναι ξαπλωμένοι κάτω, όλοι τους νεκροί.

Από πού ήρθε η κραυγή;

Από τα δεξιά;

Βαδίζω προς τα εκεί, όπου υπάρχει μια ανοιχτή πόρτα. Έχοντας το πιστόλι μου υψωμένο. Η Σαμάνθα έρχεται πλάι μου.

Με την άκρια του αριστερού ματιού μου, ή ίσως απλά και μόνο από διαίσθηση, παρατηρώ ότι κάποιος παρουσιάζεται πίσω μας, από την άλλη μεριά της αίθουσας. Γυρίζω.

Βλέπω μια γυναίκα, μαυροντυμένη, με μανδύα και κουκούλα, και μαντήλι στο πρόσωπο. Έχει ένα πιστόλι υψωμένο–

Σπρώχνω τη Σαμάνθα, φωνάζοντας: «*Κάτω!*»

Η Σαμάνθα πέφτει, καταλαβαίνοντας αμέσως τι συμβαίνει· δεν φέρνει την παραμικρή αντίσταση. Ο κρότος του πιστολιού της μαυροντυμένης γυναίκας αντηχεί, η σφαίρα της περνά μπροστά από το πρόσωπό μου.

Την πυροβολώ αλλά έχει ήδη πεταχτεί πίσω από το λαξευτό τραπέζι της αίθουσας· οι σφαίρες μου χτυπάνε τα ξύλα του.

Πηδάω πίσω από μια αναποδογυρισμένη καρέκλα, ενώ συγχρόνως αναρωτιέμαι: *Αυτή είναι; Η Πριγκίπισσα της Οργής;* Οι σφαίρες της με αστοχούν.

Αλλά δεν αστοχούν και τη Σαμάνθα. Καθώς πάει να σηκωθεί, τραυματίζεται και πέφτει πάλι. Την ακούω να κραυγάζει – το τραύμα, όμως, φαίνεται νάναι στο πόδι, ευτυχώς.

Και η Πριγκίπισσα δεν ρίχνει ξανά· πρέπει να τις έχουν τελειώσει οι σφαίρες. Τραβά ένα άλλο πιστόλι–

Αλλά έχω ήδη πετάξει μια σκοτοβομβίδα καταπάνω της. Πυκνό, αδιαπέραστο σκοτάδι την τυλίγει.

Αυτό τη σταματά· δεν την ακούω να πυροβολεί. Ούτε να κινείται.

Και συνειδητοποιώ ότι πυροβολισμοί αντηχούν από κάπου αλλού. Αρκετοί πυροβολισμοί.

«Σαμάνθα!» συρίζω. «Είσαι καλά;»

«Με πέτυχε στο πόδι,» αποκρίνεται, αρκετά ψύχραιμα, και σέρνεται προς το μέρος μου. Ακούω την αναπνοή της δυνατή.

Τι κάνει η Πριγκίπισσα; Αυτή δεν την ακούω καθόλου; Έφυγε;

Όταν η Σαμάνθα φτάνει κοντά μου, περιμένουμε το σκοτάδι να διαλυθεί έχοντας τα όπλα μας έτοιμα. Η Πριγκίπισσα της Οργής έχει πράγματι φύγει.

«Αυτή ήταν,» λέω στη Σαμάνθα. «Εκτός αν ήταν η δημοσιογράφος.»

«Δε μπορεί να ήταν η δημοσιογράφος,» αποκρίνεται τρίζοντας τα δόντια από τον πόνο. Η σφαίρα πρέπει νάναι στον μηρό της, λίγο πιο πάνω από το γόνατο.

Τη βοηθάω να σηκωθεί.

Οι πυροβολισμοί που ακούγαμε έχουν τώρα πάψει. Μετά, ξαφνικά, κάποιος καλεί τον πομπό που είναι καρφιτσωμένος στον ώμο της Σαμάνθας, κι όταν εκείνη πατά το κουμπί της αποδοχής, ο Ύαν λέει: «*Μ'ακούς, Αγαρίστη;*»

«Σ'ακούω.»

«*Κάποιοι έχουν ταμπουρωθεί στον δεύτερο όροφο. Νομίζω ότι ο αρχηγός τους είναι εδώ πάνω – εκείνος που λένε 'το Στόμα του Χάους' – και τον προστατεύουν. Αλλά δεν είναι μόνο αυτοί. Είδα και μια γυναίκα, κουκουλωμένη και με μαντήλι στο πρόσωπο. Με πυροβόλησε καλυμμένη πίσω από μια πόρτα· μ'έχει τραυματίσει.*»

«Άσχημα;»

«*Όχι και τόσο· στο αριστερό χέρι. Αλλά αυτή η γυναίκα δεν πρέπει νάναι από τους Ακανόνιστους. Στους τοίχους υπάρχει γραμμένη η λέξη οργή, Αγαρίστη. Γραμμένη με αίμα.*»

«Έλα κάτω,» του λέει η Σαμάνθα. «Έλα στο… Είμαστε σε μια αίθουσα. Μεγάλη. Με τοιχογραφίας. Πρέπει νάναι κεντρική εδώ πέρα. Θα τη βρεις. Αλλά πρόσεχε. Κι εδώ στους τοίχους υπάρχει γραμμένη η λέξη *οργή*, και μόλις δεχτήκαμε κι εμείς επίθεση από μια γυναίκα με κουκούλα και μαντήλι, και ντυμένη κατάμαυρα.»

«*Τι! Μα πώς…; Ντυμένη στα μαύρα, είπες;*»

«Τα πάντα μαύρα. Σαν εμάς.»

«*Αυτή που είδα εγώ δεν φορούσε μαύρα. Μια σκούρα μπλε κάπα, νομίζω· και το μαντήλι… δεν ξέρω αν ήταν μαύρο. Καφέ, ίσως.*»

«Τέλος πάντων. Έλα κάτω. Με προσοχή. Μίλησες στον Καπνιστή;»

«*Όχι ακόμα.*»

«Θα του μιλήσω εγώ.» Η Σαμάνθα καλεί τον Καπνιστή με τον πομπό που είναι καρφιτσωμένος στον ώμο της. Ο Καπνιστής δεν απαντά. Η Σαμάνθα επιμένει. Ο Καπνιστής εξακολουθεί να μην απαντά. «Γαμήσου…» κάνει η Σαμάνθα, και με κοιτάζει μ'ένα βλέμμα που μαρτυρά ότι φοβάται πως κάτι πολύ κακό τού έχει συμβεί.

«Μπορείς να δεις πού είναι η Καλλιστώ;» τη ρωτάω.

«Γαμώ την Καλλιστώ!» γρυλίζει. «Και μετά ήθελες νάρθουμε μόνοι μας εδώ πέρα…»

«Μπορείς να τη βρεις ή όχι;»

«Αδύνατον, μ’αυτή τη σφαίρα μέσα μου. Πονάω. Βοήθησέ με να βγούμε από δω. Θα συναντήσουμε τον Ύαν έξω, καθώς έρχεται.»

Τη βοηθάω, και βαδίζουμε με προσοχή. Η Σαμάνθα κουτσαίνει άσχημα· δεν μπορεί να σταθεί χωρίς να στηρίζεται κάπου, ούτε να περπατήσει.

«Πάρε το όπλο χωροχρονικής παγίδευσης,» μου λέει. «Πάρ’ το μέσα απ’την καπαρντίνα μου.»

«Τι να το κάνω;»

«Αν τη δεις, ρίξ’ της – αμέσως! Πρέπει να την παγιδέψουμε.»

Διστάζω προς στιγμή αλλά, μετά, βάζω το χέρι μου μέσα στην καπαρντίνα της, πιάνω το περίεργο πιστόλι, και το τραβάω. Δε μ’αρέσει η αίσθησή του μέσα στη γροθιά μου.

«Μία ριπή έχει, μην ξεχνάς,» μου λέει η Σαμάνθα· «μία ριπή και η μπαταρία τελειώνει.»

«Το θυμάμαι.»

Καθώς βγαίνουμε από την αίθουσα με τις παράξενες τοιχογραφίες, πυροβολισμοί πάλι ακούγονται από κάπου. Από επάνω.

Δε μπορώ να καταλάβω τι στα κέρατα του Κάρτωλακ γίνεται εδώ πέρα! Είναι όντως η Πριγκίπισσα της Οργής αυτή που μας επιτέθηκε; Κι αν ναι, τότε ποια επιτέθηκε στον Ύαν;

«Πρέπει να κάνεις μια προσπάθεια να εντοπίσεις ξανά τη δημοσιογράφο,» λέω στη Σαμάνθα, «αλλιώς δεν πρόκειται να τη βρούμε με τίποτα εδώ πέρα. Και είναι επικίνδυνα.»

«Τώρα θυμήθηκες ότι είναι επικίνδυνα, ε; Άσε με να στηριχτώ στον τοίχο. Άσε με.»

Την αφήνω, κι εκείνη βγάζει ξανά τον καθρέφτη από την τσάντα της και μουρμουρίζει το ξόρκι. Βλέπω ότι φανερά πιέζεται για να διώξει τον πόνο απ’το μυαλό της και να συγκεντρωθεί στη μαγεία της. Ιδρώτας έχει νοτίσει τη μαύρη κουκούλα που καλύπτει το πρόσωπο και το κεφάλι της. Το ένα της μάτι έχει στενέψει πολύ σε σύγκριση με το άλλο.

Δεν ακούω βήματα να έρχονται προς το μέρος μας, αλλά βλέπω τη σκιά αυτού που ζυγώνει.

Υψώνω το πιστόλι μου: το κανονικό, όχι το περίεργο. (Το περίεργο το έχω στο άλλο χέρι.) Υποπτεύομαι, όμως, ότι είναι ο μαλάκας. «Ύαν;»

«Ναι, εγώ,» αποκρίνεται εκείνος ακολουθώντας τη σκιά του. «Με άκουσες; Δε σε είχα για τόσο–»

«Κοίτα κάτω.» Του δείχνω τη σκιά του με το πιστόλι μου.

«Αα, ναι,» λέει ο Ύαν. «Έγινα απρόσεχτος.» Το αριστερό του μπράτσο είναι γεμάτο αίματα.

«Τι συμβαίνει επάνω;»

«Της Λόρκης το γλέντι. Νομίζω πως έχουν ταμπουρωθεί επειδή η Πριγκίπισσα της Οργής θέλει να τους σκοτώσει. Αλλά η Σαμάνθα είπε ότι συναντ–»

«Δίπλα μας είναι!» λέει ξαφνικά η Σαμάνθα. Μια κόκκινη κουκίδα έχει παρουσιαστεί πάνω στον καθρέφτη. «Από κει»· η φωνή της ακούγεται πιεσμένη. Δείχνει με το βλέμμα της προς έναν διάδρομο. Η κόκκινη κουκίδα εξαφανίζεται.

Ο Ύαν μού κάνει νόημα να μείνω πίσω και πηγαίνει μόνος, προσεχτικά, κρατώντας ένα πιστόλι τώρα, όχι δύο.

Η Σαμάνθα τού λέει να περιμένει, του εξηγεί ότι τη θέλει ζωντανή, και του προτείνει να χρησιμοποιήσει το πιστόλι χωροχρονικής παγίδευσης.

«Και μετά πώς θα την πάρουμε από εδώ;» Ο Ύαν έχει σταματήσει.

«Θα φροντίσω εγώ γι’αυτό.»

«Υπάρχουν κι άλλοι τρόποι, Αγαρίστη–»

«Σαμάνθα με λένε!» Πονάει, φανερά, και είναι τσαντισμένη.

«Θα την αναισθητοποιήσω, αφού τη θέλεις ζωντανή, και θα την κουβαλήσουμε,» επιμένει ο Ύαν, και απομακρύνεται μόνος του.

Μπαίνει στον διάδρομο. Εγώ περιμένω πίσω, μη θέλοντας να αφήσω εδώ τη Σαμάνθα αλλά ούτε και να την πάρω μαζί μου. Αν κάτι γίνει ενώ την υποβαστάζω, μπορεί κι οι δυο να σκοτωθούμε· η ευκινησία μας θα τείνει στο μηδέν.

Δεν βλέπω τον Ύαν καθαρά καθώς βαδίζει στον διάδρομο – η γωνία μού τον κρύβει – και σκέφτομαι ότι δεν είναι σωστό να τον αφήσω

τελείως ακάλυπτο· είναι κι αυτός τραυματισμένος. Χωρίς ν'απομακρυνθώ πολύ από τη Σαμάνθα, τον ακολουθώ ώς την αρχή του διαδρόμου, καλύπτομαι στη γωνία. Ο διάδρομος μοιάζει άδειος, αλλά υπάρχουν πόρτες από δω κι από κει, κάποιες ανοιχτές, κάποιες κλειστές. Ο Ύαν προχωρεί προσεχτικά, με τα γόνατα λυγισμένα, κοιτάζοντας μέσα σε όλες τις ανοιχτές πόρτες, με το πιστόλι του σε ετοιμότητα.

Κάτι πετάγεται από μια πόρτα, κάτι κυλά στο πάτωμα, γυαλίζοντας–

Ο Ύαν τινάζεται, πανέτοιμος.

Το αντικείμενο είναι ένα αργυρό κρανίο, μα τους θεούς!

Μια ριπή έρχεται από την πόρτα. Μια ενεργειακή ριπή. Χτυπώντας τον Ύαν στο στήθος. Το σώμα του τραντάζεται άγρια. Φαίνεται, προς στιγμή, σαν να προσπαθεί να μη χάσει τις αισθήσεις του, αλλά δεν τα καταφέρνει: σωριάζεται στο πάτωμα.

Το αργυρό κρανίο ήταν, φυσικά, αντιπερισπασμός, για να τον μπερδέψει, για να τον ξαφνιάσει, καθώς εκείνος θα περίμενε μάλλον κάτι θανατηφόρο, όπως χειροβομβίδα.

Γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! Ποιος είναι εκεί μέσα; Πού είναι η δημοσιογράφος; Είναι δυνατόν να είχα δίκιο όταν είπα, επιπόλαια, στη Σαμάνθα ότι η Καλλιστώ μπορεί νάναι η Πριγκίπισσα της Οργής;

Αν είναι αυτή…

Βλέπω μια σκιά να πάει να βγει από την πόρτα, προσεχτικά. Έχω έτοιμα και τα δύο πιστόλια μου.

«Ζορδάμη!» Η φωνή της Σαμάνθας.

Γυρίζω, ξαφνιασμένος.

Βλέπω μια γυναίκα να έρχεται από το βάθος του άλλου διαδρόμου. Φορά σκούρα μπλε κάπα με την κουκούλα σηκωμένη κι έχει ένα μαντήλι στο πρόσωπο – ένα καφέ μαντήλι. Τα χέρια της είναι ντυμένα με μαύρα γάντια. Βαστά δύο πιστόλια: το ένα σημαδεύει τη Σαμάνθα, το άλλο είναι στραμμένο προς εμένα.

«Πέτα τα όπλα σου!» με προστάζει. «Πέτα τα όπλα σου! *Τώρα!* Στο πάτωμα! Ήσυχα! Αλλιώς θα τη σκοτώσω αυτήν πρώτη!»

«Εντάξει,» της λέω, «εντάξει.» Και: «Δεν είμαστε εμείς Ακανόνιστοι,» προσθέτω γιατί είμαι *βέβαιος* πως ούτε αυτή είναι Ακανόνιστη. Αυτή

πρέπει νάναι η γυναίκα που είδε ο Ύαν και την πέρασε για την Απρόσωπη.

Είχε δίκιο; Είναι όντως η Πριγκίπισσα;

Πίσω της, σ'έναν τοίχο φαίνεται γραμμένη η λέξη ΟΡΓΗ, με αίμα.

«Τι είστε;» ρωτά η γυναίκα καθώς αποθέτω και τα δύο πιστόλια μου στο πάτωμα, αργά. «Από πού ήρθατε;»

«Είμαστε…» κομπιάζω – κι ελπίζω η Σαμάνθα να μιλήσει· εκείνη τα καταφέρνει καλύτερα να ξεμπλέκει τέτοια μπλεξίματα, νομίζω. Όμως τώρα δεν μιλά, οπότε συνεχίζω: «Ήρθαμε για να κάνουμε μια διάσωση– Ε! Τι κάνεις;»

Η γυναίκα πλησιάζει γρήγορα τη Σαμάνθα. Η Σαμάνθα φαίνεται να καταλαβαίνει τι θα γίνει και προσπαθεί να τραβήξει όπλο, αλλά είναι ζαλισμένη και αργοκίνητη· η άγνωστη την κοπανά κατακέφαλα με το ένα από τα πιστόλια της και η Σαμάνθα καταλήγει στο πάτωμα, αναίσθητη. Ο μικρός καθρέφτης πέφτει δίπλα της, σπάζοντας.

Αρπάζω το πιστόλι μου από κάτω.

Κάτι με χτυπά στο δεξί πόδι, κι ολόκληρο το σώμα μου τραντάζεται ενώ μια ακούσια κραυγή βγαίνει από τα χείλη μου.

Καταλήγω κι εγώ στο πάτωμα, μ'όλη τη δεξιά μου μεριά τελείως μουδιασμένη, παράλυτη. *Ενεργειακή ριπή…* συνειδητοποιώ. Το πιστόλι έχει φύγει από το χέρι μου.

Βλέπω από πάνω μου να στέκεται μια γυναίκα ντυμένη στα μαύρα – αυτή που αντιμετωπίσαμε στην αίθουσα με τις παράξενες τοιχογραφίες, αναμφίβολα.

«Τι…;» κρώζω αδύναμα.

«Μην τους σκοτώσεις,» λέει η γυναίκα με τη σκούρα μπλε κάπα σ'αυτήν με τα μαύρα. «Δεν είναι Ακανόνιστοι–»

«Το κατάλαβα αυτό.»

«–και ίσως μάλιστα να είναι…» Αλλά δεν ολοκληρώνει. Με ρωτά: «Είπες ότι ήρθατε να κάνετε διάσωση. Τι διάσωση; Πες μου!» Με σημαδεύει με το ένα πιστόλι. Και παρατηρώ τότε ότι είναι τραυματισμένη: υπάρχει αίμα πάνω στην κάπα της. Στον δεξή ώμο. Μπορεί όμως και κινεί το χέρι με αρκετή άνεση.

«Μια δημοσιογράφο,» αποκρίνομαι ζαλισμένα. «Καλλιστώ Μερκάθη τη λένε.» Προσπαθώ να κερδίσω χρόνο για να συνέλθω.

«Ποιος σας έστειλε;» ρωτά αμέσως η μαυροντυμένη γυναίκα.

Τότε, όμως, μια δυνατή φωνή αντηχεί από την είσοδο του οικήματος:

«*ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ! ΜΑΣ ΑΚΟΥΣ, ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΤΗΣ ΟΡΓΗΣ; ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΑΚΑΝΟΝΙΣΤΟΙ! ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΜΕΝΟΙ ΕΔΩ, ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΧΑΟΥΣ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΞΟΔΟ, ΣΚΡΟΦΑ ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΛΟΡΚΗΣ! ΔΕ ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΠΑΣ ΠΟΥΘΕΝΑ! ΕΙΣΑΙ ΝΕΚΡΗ! ΕΙΣΑΙ ΝΕΚΡΗ! ΠΑΡΑΔΩΣΟΥ ΑΠΟ ΤΩΡΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΕ ΚΟΨΟΥΜΕ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΟΤΑΝ ΣΕ ΠΙΑΣΟΥΜΕ ΚΑΙ ΣΕ ΨΗΣΟΥΜΕ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΛΑΚΚΟΥΣ ΦΩΤΙΑΣ!*»

Όποιος κι αν είναι αυτός, δεν χρησιμοποιεί τηλεβόα· είμαι σίγουρος. Πρέπει νάχει ξελαρυγγιαστεί.

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΑΠΡΟΣΩΠΗΣ

Οι δύο μυστηριώδεις γυναίκες μένουν σιωπηλές για λίγο, ύστερα από τις απειλές εκείνου του τύπου που ξελαρυγγιάστηκε έξω από την είσοδο του αρχηγείου των Ακανόνιστων. Εγώ προσπαθώ να συνέλθω από την ενεργειακή ριπή που με έχει χτυπήσει. Το δεξί μου πόδι είναι τελείως μουδιασμένο ακόμα· δεν το αισθάνομαι καν. Αλλά η υπόλοιπη δεξιά μου πλευρά σαν νάχει αρχίσει λιγάκι να συνέρχεται· το δεξί χέρι, ειδικώς, κουνιέται σχεδόν κανονικά: τα δάχτυλα ανοιγοκλείνουν, ο αγκώνας λυγίζει – οι βασικοί μηχανισμοί, δηλαδή, λειτουργούν.

Καθώς προσπαθώ να ανασηκωθώ στο πάτωμα, οι δύο γυναίκες στρέφονται αμέσως σ'εμένα, με τα όπλα τους έτοιμα. «Ήρεμα,» τους λέω. «Ήρεμα. Δεν πάω να κάνω τίποτα.» Και βλέποντας ότι χαλαρώνουν λιγάκι: «Λοιπόν, ποια από σας τις δυο είναι η Πριγκίπισσα της Οργής;»

«Γιατί ρωτάς;» λέει η γυναίκα με τη σκούρα μπλε κάπα. «Για την Καλλιστώ Μερκάθη δεν είπες ότι ήρθες;»

«Είμαι περίεργος. Μοιάζετε κι οι δύο με Πριγκίπισσες της Οργής. Είναι κάποια από εσάς η Απρόσωπη ή, μήπως, *καμία* δεν είναι;»

Δεν μου απαντούν αμέσως, και τότε από τους επάνω ορόφους πυροβολισμοί ακούγονται. Οι μυστηριώδεις γυναίκες πάραυτα τσιτώνονται, παίρνουν πολεμική στάση. Καμια από τις δύο δεν είναι άσχετη από μάχη· αυτό είναι προφανές. Προσπαθώ, όμως, να παρατηρήσω και όσες άλλες λεπτομέρειες μπορώ γι'αυτές, ό,τι διακρίνεται μέσα από τα ρούχα τους. Ακόμα και γάντια φοράνε, οι δαιμόνισσες της Λόρκης! Το μοναδικό φανερό σημείο του σώματός τους μοιάζει νάναι αυτό ανάμεσα στην κουκούλα και στο μαντήλι, γύρω από τα μάτια. Κι εκεί πηγαίνει το βλέμμα μου, φυσικά: Η γυναίκα με τη σκούρα μπλε κάπα έχει δέρμα κατάλευκο, νομίζω· η άλλη πρέπει νάχει δέρμα γα-

λανό. Αυτό μόνο μπορώ να διακρίνω στο ασθενικό φως του διαδρόμου όπου βρισκόμαστε, κι ελπίζω να μην κάνω λάθος.

Οι πυροβολισμοί συνεχίζουν ν’ακούγονται από πάνω.

Η γυναίκα που είναι ντυμένη αποκλειστικά με μαύρα ρούχα – η γαλανόδερμη – με ρωτά: «Είναι κι άλλοι μαζί σου; Εκτός απ’ αυτή τη γυναίκα κι αυτό τον άντρα.» Εννοεί τη Σαμάνθα και τον Ύαν.

«Ναι,» αποκρίνομαι, «άλλος ένας… Δεν τον συναντήσατε;»

Αλληλοκοιτάζονται, και η μία μετά την άλλη λένε: «Όχι.»

Τι σκατά έγινε ο Καπνιστής; Τον καθάρισαν οι Ακανόνιστοι; Πολύ άσχημη μοίρα, νομίζω, για κάποιον σαν αυτόν. Αλλά, από την άλλη, πώς μπορεί να πεθάνει κάποιος σαν αυτόν, αν όχι σε μια τέτοια περίσταση; Δεν είναι από τα θηράματα, είναι από τους κυνηγούς, και οι κυνηγοί πεθαίνουν συνήθως πάνω στο κυνήγι.

Φωνές αντηχούν έξω από το αρχηγείο: οι Ακανόνιστοι προκαλούν την Πριγκίπισσα της Οργής να βγει αν τολμά. Φοβούνται να εισβάλουν; Για όνομα των θεών! φοβούνται να εισβάλουν τόσοι λεχρίτες για να σκοτώσουν *μία γυναίκα;* (Δεν είναι μόνο μία εδώ, βέβαια, αλλά αυτοί έτσι νομίζουν, προφανώς!) Την έχουν τελείως μυθοποιήσει σε τούτη τη γαμημένη πόλη.

Από επάνω, οι πυροβολισμοί σταματούν. Οι μυστηριώδεις γυναίκες είναι ακόμα τσιτωμένες, ακόμα έχουν τα όπλα τους έτοιμα. Με την άκρια του ματιού μου παρατηρώ, κατά σύμπτωση, ότι το πιστόλι χωροχρονικής παγίδευσης είναι αρκετά κοντά μου· μπορώ να το φτάσω αν θέλω, πολύ γρήγορα. Το κανονικό μου πιστόλι είναι πιο μακριά· τινάχτηκε όταν η μαυροντυμένη με χτύπησε με ενέργεια και έπεσα.

Μια φωνή ακούγεται, λιγάκι απόμακρα – ή ίσως εσκεμμένα να μην είναι και τόσο δυνατή: «Πριγκίπισσα; Είμαι αυτή που πετάει πάνω από την πόλη. Πριγκίπισσα;» Γυναικεία φωνή.

Γαμώ τα κωλομέρια της Λόρκης – *τι συμβαίνει σε τούτο το μέρος;*

«Εδώ!» φωνάζει η γυναίκα με τη σκούρα μπλε κάπα. «Από δω έλα!»

Και μετά από λίγο, βλέπω ακόμα μια γυναίκα να ζυγώνει, ντυμένη κι αυτή στα μαύρα όπως η γαλανόδερμη. Φορά κάπα κι έχει την κουκούλα της σηκωμένη στο κεφάλι. Την κάτω μεριά του προσώπου της κρύβει ένα μαντήλι.

Δεν το πιστεύω… σκέφτομαι. *Δεν το πιστεύω! Τρεις; Τρεις;;*

«Σας βρήκα...» λέει η καινούργια γυναίκα πλησιάζοντας.

«Από πού ήρθες;» ρωτά η άλλη μαυροντυμένη – η γαλανόδερμη.

«Από πάνω, φυσικά. Και υπάρχουν φρουροί στους–» Τα μάτια της στρέφονται προς εμένα.

Αλλά έχω ήδη αρχίσει να κινούμαι...

Επειδή είναι φανερό ότι την έχουμε άσχημα – και εγώ και η Σαμάνθα και ο Ύαν και, δίχως αμφιβολία, ο Καπνιστής – το μυαλό μου λειτούργησε γρήγορα μέσα στα τελευταία δευτερόλεπτα. Αποφάσισα ότι χρειάζομαι ένα πλεονέκτημα εναντίον αυτών των γυναικών, όποιες κι αν είναι. Χρειάζομαι μια αλυσίδα που θα τις δένει, αλλιώς πολύ πιθανόν να μας σκοτώσουν, αν μη τι άλλο για να κρύψουν την ταυτότητά τους – όχι πως είναι δυνατόν να καταλάβεις και πολλά γι'αυτές, έτσι κουκουλωμένες όπως είναι...

Αρπάζω το πιστόλι χωροχρονικής παγίδευσης και, καθώς η προσοχή τους δεν είναι τώρα αποκλειστικά στραμμένη σ'εμένα, σημαδεύω τη γυναίκα με τη σκούρα μπλε κάπα, που στέκεται ακριβώς μπροστά μου, και πατάω τη σκανδάλη. Βλέπω μια ακτίνα ακατονόμαστου χρώματος να βάλλεται από την κάννη και να την πετυχαίνει στα πλευρά. Και συμβαίνει κάτι που θα ήταν κανείς αδύνατο να περιγράψει σωστά. Νομίζω πως βλέπω την πραγματικότητα που περιβάλλει τη γυναίκα να στρέφεται στο πλάι όπως μια κόλλα χαρτί. Γυρίζει έτσι που, στο τέλος, είναι σαν να φαίνεται μονάχα μια κάθετη, πολύ λεπτή γραμμή – το πλάι του χαρτιού. Και μετά γυρίζει ακόμα περισσότερο, μ'έναν τελείως εξωφρενικό τρόπο, σαν να βλέπεις παραισθήσεις, και η γυναίκα δεν υπάρχει πια. Έχει εξαφανιστεί σαν ποτέ να μην ήταν εδώ.

Συγχρόνως νιώθω ένα ισχυρό τράνταγμα να ξεκινά από το πιστόλι και να διατρέχει το χέρι μου κι όλο μου το σώμα. Προς στιγμή, το δεξί μου πόδι ξεμουδιάζει.

Αλλά μετά δέχομαι μια κλοτσιά στην πλάτη και σωριάζομαι ξανά στο πάτωμα. Από πάνω μου βλέπω τη γαλανόδερμη γυναίκα να με σημαδεύει μ'ένα πιστόλι.

«Δεν είναι νεκρή!» φωνάζω αμέσως. «Ζει! Ζει!»

«Τι της έκανες;»

«Είναι παγιδευμένη μέσα σε μια…» Πώς το είπε η Σαμάνθα; «Σε μια, ε, αλλαγή της διάστασης. Η πραγματικότητα της Σεργήλης την έχει τυλίξει. Και ο χώρος και ο χρόνος έχει αλλάξει. Η φίλη σου είναι παγιδευμένη, δεν είναι νεκρή–»

«Είσαι *μάγος;*» γρυλίζει η γυναίκα, εξακολουθώντας να με σημαδεύει.

«Δεν είμαι μάγος,» αποκρίνομαι, «αλλά αυτή,» κοιτάζω προς τη λιπόθυμη Σαμάνθα, «είναι μάγισσα. Και μπορεί να την κάνει να ξαναεμφανιστεί.» Ξέρω ότι είναι ψέμα· η ίδια μού έχει πει ότι δεν μπορεί να το κάνει αυτό, αλλά σίγουρα γνωρίζει μάγους που μπορούν να το κάνουν. «Όμως πρώτα πρέπει να συνεργαστούμε. Αλλιώς η φίλη σου θα χαθεί. Αν με σκοτώσεις, ή αν σκοτώσεις τη φίλη μου, η φίλη σου τελείωσε.»

Η γυναίκα με κλοτσά στα πλευρά, δυνατά· διπλώνομαι επάνω στο πάτωμα, βογκώντας.

«Αν λες ψέματα…!» γρυλίζει: και ξαφνικά η φωνή της κάτι μού θυμίζει. Δεν είναι άγνωστη. Πώς δεν το πρόσεξα ήδη;

«Πρέπει να φύγουμε,» λέει η άλλη γυναίκα. Και η δική της φωνή μού θυμίζει κάτι, σαν να την έχω ακούσει πολύ πρόσφατα, από κοντά.

«Και ν'αφήσουμε τη Μαρλ– Τη… την– Να την αφήσουμε εδώ;»

Σταμάτησε τα λόγια της προτού πει το όνομα, αλλά καταλαβαίνω ποιο όνομα ήταν. *Μαρλιέσσα.* Αποκλείεται να ήταν άλλο. Και νομίζω πως, επίσης, αρχίζω να καταλαβαίνω τι συμβαίνει. Περίπου.

«Δεν είναι εδώ η Μαρλιέσσα,» τους λέω, μουγκρίζοντας, προσπαθώντας πάλι να ανασηκωθώ. Κοιτάζω προς τα εκεί όπου η γυναίκα με τη σκούρα μπλε κάπα εξαφανίστηκε. Βλέπω πως το μόνο που έχει μείνει σ'εκείνο το σημείο είναι κάτι… που δεν μπορώ εύκολα να πω τι είναι, αλλά είναι *κάτι.* Μοιάζει με μια ελαφριά θολούρα, ίσως. Ή μια… *στρέβλωση της πραγματικότητας,* μπορεί να έλεγε κάποιος μάγος που ασχολείται με τέτοια θέματα. Αλλά είναι έτσι που, μάλλον, αν δεν ξέρεις ότι είναι εκεί δεν θα την προσέξεις· δεν θα δώσεις καμια σημασία. «Κανένας δεν πρόκειται να πειράξει τη Μαρλιέσσα. Δεν μπορούν να την πειράξουν, ακόμα κι αν καταλάβουν ότι είναι παγιδευμένη εδώ.»

«Γνωρίζεις ποια είναι;» κάνει έκπληκτη η γαλανόδερμη γυναίκα. «Πώς γνωρίζεις ποια είναι;»

Πιάνω τον τοίχο πλάι μου και καταφέρνω να ορθωθώ, αν και ακόμα το δεξί μου πόδι είναι μουδιασμένο και τα πλευρά μου πονάνε. «Εσύ μου το είπες… Καλλιστώ.»

Υψώνει ξανά το πιστόλι της προς το μέρος μου.

Την αγνοώ. Στρέφω το βλέμμα μου στη γυναίκα που μόλις ήρθε. «Εμείς μιλήσαμε νωρίτερα σήμερα, έτσι δεν είναι, Θεώνη;»

«Πώς σκατά μάς ξέρεις;» γρυλίζει η Καλλιστώ.

«Δεν ήταν και πολύ δύσκολο να φτάσω σ'αυτό το συμπέρασμα, ύστερα από όλα τούτα,» αποκρίνομαι.

«Πρέπει να φύγουμε,» λέει έντονα η Θεώνη. «Ο Αδιάσειστος είναι πάνω, στην ταράτσα, αλλά δεν ξέρω τι μπορεί να γίνει. Μπορεί να πάνε να κοιτάξουν, μπορεί ακόμα και να τον πυροβολήσουν! Επιπλέον, αυτοί που είναι έξω μέχρι πότε θα–;»

«Ο γρύπας σου λέγεται Αδιάσειστος;» τη ρωτάω.

«Ναι.»

«Μ'αυτόν τι θα κάνουμε;» ρωτά η Καλλιστώ, που εξακολουθεί να με σημαδεύει, μοιάζοντας έτοιμη να με πυροβολήσει· και τούτη τη φορά δεν νομίζω πως το πιστόλι της θα εκτοξεύσει ενέργεια. Δεν νομίζω πως είναι καν το ίδιο πιστόλι: αυτό πρέπει νάναι ένα κανονικότατο πυροβόλο.

«Αν με σκοτώσετε,» της λέω, «κανένας δεν πρόκειται να σώσει τη Μαρλιέσσα.»

«Θα τον πάρουμε μαζί μας,» αποφασίζει η Θεώνη. «Ο Αδιάσειστος μπορεί να σηκώσει τρεις.»

«Θα πάρετε και τη Σαμάνθα.» Την κοιτάζω εκεί που είναι πεσμένη.

«Τέσσερις ο γρύπας μου δεν μπορεί να σηκώσει.»

«Τότε πάρε μας μακριά δύο-δύο.» Πλησιάζω τη Σαμάνθα και τη σηκώνω στα χέρια με δυσκολία, χρησιμοποιώντας το δεξί μου πόδι σχεδόν σαν νάναι ξύλινο. Τώρα ξέρω πώς αισθάνονται αυτοί που έχουν ψεύτικα μέλη. «Πάμε. Ας μη χάνουμε άλλο χρόνο.»

«Αν σκότωσες τη Μαρλιέσσα,» μου λέει η Καλλιστώ, «θα το πληρώσεις πολύ ακριβά!»

«Δεν είναι νεκρή. Και πάμε, τώρα. –Ή μάλλον, όχι,» λέω ξαφνικά. Είναι μαλάκας, αλλά δεν μπορώ να τον εγκαταλείψω χωρίς μια προ-

σπάθεια τουλάχιστον. «Θέλω να πάρουμε κι αυτόν.» Δείχνω τον Ύαν με το βλέμμα μου.

«Αποκλείεται!» λέει η Καλλιστώ, και τα μάτια της θα νόμιζες ότι πετάνε φλόγες.

«Μπορείτε να τον κουβαλήσετε οι δυο σας, δεν μπορείτε; Μη μου λέτε μαλακίες. Εξάλλου, ήρθαμε να σε σώσουμε, Καλλιστώ. Για εσένα είμαστε εδώ, κυρίως. Δε σκέφτεσαι ότι ίσως θα ήταν δίκαιο να μη μας αφήσεις στους λύκους που σύντομα θα ορμήσουν;»

Η Καλλιστώ κοιτάζει πίσω μου, τη Θεώνη μάλλον· και μάλλον η Θεώνη γνέφει καταφατικά, γιατί μετά πηγαίνουν αμέσως οι δυο τους και σηκώνουν από κάτω τον Ύαν. Τραβάνε όλα του τα όπλα από τα θηκάρια και τα βάζουν στις ζώνες και στις τσέπες τους, κι ύστερα τον φέρνουν κοντά μου υποβαστάζοντάς τον με τα χέρια του στους ώμους τους, ενώ εκείνος εξακολουθεί να είναι λιπόθυμος.

«Βγάλε την κουκούλα σου,» με προστάζει η Θεώνη.

Διστάζω.

«*Βγάλε την κουκούλα σου,*» επιμένει.

Μη θέλοντας να καθυστερήσουμε κι άλλο, τη βγάζω. «Με είδατε τώρα.»

«*Εσύ…* » κάνει η Καλλιστώ. «Σ’έχω ξαναδεί!»

«Κι εμείς, όντως, έχουμε μιλήσει,» προσθέτει η Θεώνη. «Ήσουν μαζί με την άλλη γυναίκα που είπε ότι είστε ειδικοί ερευνητές της Χωροφυλακής. Πραγματικά, είστε; Δε σας είδα να πηγαίνετε σε κανένα φρουραρχείο.»

«Δε μας είδες;… Τι εννοείς;» Μας παρακολουθούσε; «Άσ’ το!» λέω αλλάζοντας γνώμη· δεν έχουμε ώρα για κουβέντες. «Ξέχνα το. Πάμε να φύγουμε.»

Η Θεώνη γνέφει, συμφωνώντας.

Πηγαίνουμε προς τις σκάλες του οικήματος, ενώ από έξω ακούγονται πάλι προκλήσεις για να βγει η Πριγκίπισσα της Οργής και απειλές ότι, αν δεν βγει με το καλό, θα μπουν και θα την κομματιάσουν.

«Δεν υπάρχει ανελκυστήρας εδώ;» λέω.

«Υπάρχει,» αποκρίνεται η Θεώνη, «αλλά δεν λειτουργεί. Το έλεγξα.»

«Ποια από σας είναι, λοιπόν, η Πριγκίπισσα της Οργής;» ρωτάω. «Ή…» Κομπιάζω καθώς μια καινούργια ιδέα έρχεται στο μυαλό μου σαν αστραπή. «Ή είστε κι τρεις;»

Δεν απαντούν. Έχω δίκιο;

«Είστε κι οι τρεις; Κι οι τρεις;»

«Σκασμός!» γρυλίζει η Καλλιστώ. Και ρωτά τη Θεώνη: «Πού συνάντησες αντίσταση;»

«Στον δεύτερο όροφο. Ο πρώτος είναι άδειος. Μόνο νεκροί υπάρχουν. Εσύ ή η Μαρλιέσσα;»

«Εκείνη.»

«Σας είχαν αιχμάλωτες; Ξεφύγατε;»

«Ναι. Αλλά μη ρωτάς πώς.»

Όταν φτάνουμε στον δεύτερο όροφο, πράγματι συναντούμε αντίσταση. Ακανόνιστοι μάς πυροβολούν από γωνίες διαδρόμων. Κι ακούω κάποιον να φωνάζει: «Εισβολείς! Δε σας τόπα ότι δεν είναι μόνη της; Δεν είναι μόνη της η σκρόφα της Λόρκης!»

Αναγκαζόμαστε να καλυφτούμε για να μη μας σκοτώσουν. Οι σφαίρες πέφτουν βροχή. Και μαζί με τις σφαίρες εκτοξεύονται και βέλη. Πού σκατά έχω βρεθεί ξαφνικά; Στα Φέρνιλγκαν; Το μόνο καλό είναι πως το δεξί μου πόδι έχει αρχίσει να ξεμουδιάζει επιτέλους· νομίζω πως το αισθάνομαι.

Αφήνω κάτω τη Σαμάνθα–

«Τι κάνεις εκεί;» Η Καλλιστώ με σημαδεύει ξανά, ενώ συνεχίζει να σηκώνει μαζί με τη Θεώνη τον αναίσθητο Ύαν.

«Μια σκοτοβομβίδα θα τους ρίξω, αλλιώς δε βλέπω να περνάμε με τίποτα από δω.»

«*Τι* θα τους ρίξεις;» Μάλλον δεν έχει ακούσει για τις τελευταίες εξελίξεις στην πολεμική τεχνολογία.

«Θα δεις.» Τραβάω μια σκοτοβομβίδα (ακόμα μία απομένει κάτω από την καπαρντίνα μου), την ενεργοποιώ, και την εκτοξεύω.

Ολόκληρη η μεριά απ’όπου μας ρίχνουν τυλίγεται σε πυκνό σκοτάδι.

«Πάμε!» λέω στις Πριγκίπισσες καθώς σηκώνω τη Σαμάνθα από κάτω.

Με ακολουθούν ενώ συγχρόνως πυροβολούν μέσα στο σκοτάδι.

Κάποιες ριπές έρχονται προς το μέρος μας, αλλά τελείως άστοχα· πετυχαίνουν τοίχους, ταβάνι, πάτωμα, μα όχι εμάς.

Φτάνουμε στη μικρή σκάλα που οδηγεί στην ταράτσα κι ανεβαίνουμε. Ευτυχώς, το μέρος είναι αφύλαχτο· δεν έχει φρουρούς εδώ. Μάλλον δεν έχουν απομείνει και τόσοι Ακανόνιστοι μέσα σε τούτο το οίκημα, και το έχουν θεωρήσει ασφαλέστερο να καθίσουν ταμπουρωμένοι γύρω από τον αρχηγό τους. Καλύτερα για εμάς. Ο Αλλάνδρης φοβάται το στοιχειό της Λόρκης, και το στοιχειό της Λόρκης φοβάται τον Αλλάνδρη, όπως λένε.

Στην οροφή του αρχηγείου των Ακανόνιστων, ένας σελωμένος γρύπας μάς περιμένει. Ο Αδιάσειστος.

Η Θεώνη αμέσως τον καβαλά και μου λέει να ανεβάσω πίσω της και τη Σαμάνθα. Δεν φέρνω αντίρρηση· την ανεβάζω στη σέλα, και η γρυποκαβαλάρισσα τη δένει εκεί: όχι, όμως, μόνο για να μην πέσει. Της δένει τα χέρια πίσω από την πλάτη και της κλείνει το στόμα και τα μάτια. Τη φοβάται – ίσως γενικά, ίσως επειδή είπα ότι είναι μάγισσα. Συγχρόνως, μας προτρέπει να δέσουμε και τον Ύαν και να τον ανεβάσουμε κι αυτόν, για να μη χάνουμε χρόνο.

Η Καλλιστώ με σημαδεύει ξανά με το πιστόλι της. «Δέσε του τα χέρια,» προστάζει. «Τώρα!» Ρίχνει έναν σπάγκο πλάι του, εκεί όπου είναι ξαπλωμένος στο δάπεδο της ταράτσας.

«Εντάξει,» λέω. Γονατίζω, τον γυρίζω μπρούμυτα, και του δένω τα χέρια πίσω από την πλάτη. Ύστερα, η Καλλιστώ με προστάζει να τον φιμώσω κιόλας και να του κλείσω και τα μάτια. Τα κάνω κι αυτά, δίχως να φέρω αντίρρηση, χρησιμοποιώντας σπάγκο ξανά (για το στόμα) και το μαντήλι της Καλλιστώς (για τα μάτια). Ναι, μου δίνει το μαντήλι της φανερώνοντας επιτέλους το πρόσωπό της.

Μετά, ανεβάζουμε τον δεμένο Ύαν στον γρύπα, ανάμεσα στη Θεώνη και στην επίσης δεμένη Σαμάνθα. Ο Αδιάσειστος φτερουγίζει δυνατά και υψώνεται από την οροφή του οικήματος. Απομακρύνεται πετώντας προς τα ανατολικά.

«Σε είδα στο αρχείο των Νέων,» μου λέει η Καλλιστώ, «πριν από μερικές μέρες. Εσύ δεν ήσουν; Με παρακολουθούσες από τότε;»

«Όχι,» της απαντώ.

«Μη μου λες ψέματα! Τι ξέρεις για εμάς;»

«Τίποτα δεν ξέρω για εσάς.»

«Προσπαθείς να βρεις την Πριγκίπισσα της Οργής, έτσι δεν είναι; Και εσύ και οι άλλοι μαζί σου!»

«Είχαμε έρθει για να σε σώσουμε–»

«Νομίζεις ότι πιστεύω πως είστε ειδικοί ερευνητές της Χωροφυλακής;»

«Αυτό είμαστε–»

«Μαλακίες!»

Δεν της μιλάω.

«Δείξε μου την ταυτότητά σου,» με προκαλεί.

«Δεν την έχω μαζί μου.»

Η Καλλιστώ ρουθουνίζει. «Ναι, ’ντάξει…»

«Πώς αποφασίσατε ν’αρχίσετε να σκοτώνετε τυχαίους ανθρώπους εσείς οι τρεις;» τη ρωτάω.

«*Τυχαίους;*» Σταματά όμως τον εαυτό της προτού συνεχίσει. «Δεν ξέρω τι σκατά νομίζεις ότι είμαστε–»

«Η Πριγκίπισσα της Οργής είστε· κόψε την κοροϊδία, Καλλιστώ. Το έχω καταλάβει. Ντύνεστε εναλλάξ με μαύρα, κρύβοντας το πρόσωπό σας, και σκοτώνετε κόσμο. Τον Άρη Νυχταστέρη επίτηδες τον παρέσυρες, για να τον δολοφονήσει ή η Μαρλιέσσα ή η Θεώνη.»

«Και μου λες ότι δεν ψάχνετε την Πριγκίπισσα της Οργής;» γρυλίζει η Καλλιστώ. Δεν έχει πάψει καθόλου να με σημαδεύει, και τώρα νομίζω ότι βρίσκεται στα πρόθυρα να τραβήξει τη σκανδάλη.

«Ηρέμησε,» της λέω. «Είναι αλήθεια ότι ήρθαμε για να σε σώσουμε. Η Θεώνη μάς είπε ότι σε είχαν πιάσει οι–»

«*Και γιατί με παρακολουθούσατε;*»

«Αν με σκοτώσεις, Καλλιστώ, η Μαρλιέσσα θα–»

Ακούμε κάποιους να έρχονται από τη σκάλα. Η Καλλιστώ στρέφει τώρα το πιστόλι της προς τα εκεί, ρίχνει. Μια κραυγή αντηχεί, και μετά φωνές: *Εκεί είναι! Επάνω πήγαν!*

Βγάζω την τελευταία σκοτοβομβίδα και την πετάω στη σκάλα, η οποία αμέσως τυλίγεται σε πυκνό σκοτάδι.

Τι κάνει τόση ώρα η Θεώνη;

Προλαβαίνω δεν προλαβαίνω να ολοκληρώσω τούτη τη σκέψη κι ακούω, πίσω από τις αγριοφωνές των Ακανόνιστων, φτεροκοπήματα. Ο Αδιάσειστος είναι από πάνω μας!

«Ελάτε!» Η Θεώνη κατεβάζει τον γρύπα. «Γρήγορα!»

Πιάνω αμέσως στη σέλα κι ανεβαίνω, καθίζοντας πίσω από τη γρυποκαβαλάρισσα. Η Καλλιστώ έρχεται και κάθεται ανάμεσά μας ενώ, συγχρόνως, πυροβολεί προς το σκοτάδι στη σκάλα.

Ο γρύπας φτερουγίζει και υψώνεται από την οροφή. Πετά προς τα ανατολικά ξανά – κι ευτυχώς αυτή τη φορά είμαι επάνω του.

Και ο Καπνιστής; αναρωτιέμαι για μια στιγμή. *Τι έγινε ο Καπνιστής;* Δεν τον ήξερα παρά μόνο για μερικές ώρες, και έχω δει διάφορους ανθρώπους να χάνονται με πολύ άδικους τρόπους (ειδικά από τότε που έμπλεξα με τη Σιδηρά Δυναστεία, αλλά και πριν), μα εξακολουθώ να αισθάνομαι σκατά που δεν προσπάθησα να τον βρω προτού φύγω. Είμαι βέβαιος όμως πως οι Πριγκίπισσες δεν θα συμφωνούσαν· και ίσως να είχαν δίκιο. Μπορεί αυτό να αποδεικνυόταν αυτοκτονικό.

«Πού άφησες τους άλλους;» ρωτάω τη Θεώνη.

«Όχι μακριά.»

«Τους έλυσες;»

«Φυσικά και όχι. Αλλά η φίλη σου είχε αρχίσει να ξυπνά.»

Μεγάλη Αρτάλη! Δε θέλω καν να φανταστώ τι θα περάσει απ'το μυαλό της μόλις συνειδητοποιήσει την κατάστασή της. Πανικός πρώτα, αναμφίβολα… Σύντομα, όμως, θα είμαι εκεί.

Η Θεώνη δεν μας πηγαίνει μακριά. Είμαστε ακόμα στο Λημέρι όταν ο γρύπας της κατεβαίνει κοντά σ'ένα στενορύμι, στην αρχή του οποίου βρίσκονται ξαπλωμένοι δύο δεμένοι άνθρωποι κι από πάνω τους στέκεται κάποιος που φαίνεται να τους ψάχνει τα ρούχα. Κλέφτης. Μόλις αντιλαμβάνεται τον Αδιάσειστο, το βάζει αμέσως στα πόδια· εξαφανίζεται μες στα σκοτάδια.

Η Σαμάνθα σκούζει και παλεύει με τα δεσμά της.

Κατεβαίνω από τη σέλα και πάω προς το μέρος της.

«Σταμάτα!» φωνάζει η Καλλιστώ, και γυρίζω για να τη δω να με σημαδεύει έχοντας κι εκείνη κατεβεί από τον γρύπα. «Μην τη λύσεις!»

«Τι να κάνω; Να την αφήσω δεμένη; Είσαι τρελή;»

«Θεώνη,» λέει η Καλλιστώ. «Έχεις ενεργειακές ριπές, έτσι δεν είναι;»

«Ναι.» Η αερομεταφορέας είναι ακόμα επάνω στον γρύπα της, και τώρα με σημαδεύει μ’ένα πιστόλι.

«Σταθείτε!» λέω. «Δεν υπάρχει λόγος να με–»

Η Θεώνη πυροβολεί, και η ενεργειακή ριπή με χτυπά στο στήθος. Οι μύες και τα νεύρα μου τραντάζονται, άγρια· χάνω αμέσως κάθε έλεγχο του σώματός μου· παράξενα φώτα χορεύουν μπροστά στα μάτια μου, παράξενα κουδουνίσματα αντηχούν μέσα στο κρανίο μου· και–

(σκοτάδι)

ΕΝΑ ΚΡΥΦΟ, ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΜΕΡΟΣ

Θερμότητα…

Γλιστρά μέσα στη μύτη μου, πάει στα πνευμόνια μου… Εισπνέω, εκπνέω… εισπνέω, εκπνέω… εισπνέω, εκπνέω – καυτό αέρα.

Ονειρεύομαι;

Προσπαθώ να ξεφύγω από το παράξενο όνειρο. Βλεφαρίζω. Αναγκάζω τον εαυτό μου να βλεφαρίσει. Τα μάτια μου να ανοίξουν. Βλέπω μπροστά μου ένα δωμάτιο, έναν χώρο από πέτρα, σαν σπηλιά· φωτιζόμενο από μια γαλανή ακτινοβολία που έρχεται από… το νερό στο πάτωμα. Ναι, σίγουρα έρχεται από το νερό στο πάτωμα. Η στάθμη του νερού δεν είναι ψηλή: μέχρι λίγο πιο πάνω από τους αστραγάλους μου φτάνει. Και τα πόδια μου είναι γυμνά, συνειδητοποιώ.

Στέκομαι! συνειδητοποιώ επίσης. Είμαι όρθιος. Πώς είναι δυνατόν να κοιμόμουν όρθιος; Πώς…; Ακόμα ονειρεύομαι; Όχι, αποκλείεται. Πίσω μου αισθάνομαι πέτρα. Την αισθάνομαι σαν να μη φοράω ρούχα– Κοιτάζω το σώμα μου: είμαι πράγματι γυμνός· μονάχα το παντελόνι μου φοράω.

Προσπαθώ ν'απομακρυνθώ από τον τοίχο αλλά δεν μπορώ. Τα χέρια μου– Κοιτάζω προς τα πάνω και βλέπω ότι τα χέρια μου είναι δεμένα στον τοίχο με σιδερένιους κρίκους.

Πού σκατά βρίσκομαι; Τι κωλομέρος είναι αυτό;

Το επόμενο πράγμα που αντιλαμβάνομαι είναι ότι μια ασυνήθιστη *παρουσία* βρίσκεται παντού γύρω μου. Μια καταπιεστική, ίσως, παρουσία. Ή μήπως είναι ο αέρας; Συμβαίνει κάτι με τον αέρα εδώ πέρα; Είναι… είναι σχεδόν σαν κάτι *στέρεο* να με περιβάλλει· ή περίπου στέρεο. *Όχι, δεν είναι ο αέρας,* σκέφτομαι. *Δε μπορεί να είναι ο αέρας. Ο αέρας…*

Ο αέρας είναι καυτός. Καθώς τον εισπνέω και τον εκπνέω, τον νιώθω να καίει τη μύτη και τα πνευμόνια μου. Δεν το ονειρευόμουν. Ούτε νομίζω πως είναι μια αίσθηση που οφείλεται στη σωματική μου εξά-

ντληση ή σε κάποια ναρκωτική ουσία. Αυτό το μέρος έχει μια... μια παράξενη *ποιότητα*. Είναι, κάπως, *διαφορετικό*...

Πώς κατέληξα εδώ;

Προσπαθώ να θυμηθώ.

Η εισβολή στο αρχείο των Ακανόνιστων αναδύεται από τη μνήμη μου. Και η Πριγκίπισσα της Οργής· ή μάλλον, οι *Πριγκίπισσες* της Οργής–

Η Σαμάνθα;

«Σαμάνθα!» φωνάζω, κι ακούω τη φωνή μου να αντηχεί περίεργα, να αντηχεί λες και βρίσκομαι κάτω από το νερό. Ή όχι, όχι ακριβώς. Ο ήχος δεν αντηχεί έτσι στο νερό. Αλλά ούτε και στον αέρα της Σεργήλης αντηχεί έτσι. Πού είμαι;

«Σαμάνθα!» φωνάζω ξανά, δυνατότερα τώρα· και η φωνή μου ακούγεται με τον ίδιο παράξενο τρόπο. Εκείνο που φτάνει σ'αφτιά μου είναι ένα τραβηχτό *Σααамάааνθααα*. Καμια απάντηση δεν έρχεται.

«Καλλιστώ!» φωνάζω. «*Καλλιστώ!*»

Ένα γέλιο αντηχεί από μια γωνία του δωματίου, και τότε μόνο βλέπω τη δημοσιογράφο, απορώντας πώς δεν την είχα προσέξει πιο πριν. Είναι ντυμένη όπως τη θυμάμαι: με μαύρα, αλλά δεν φορά ούτε κουκούλα ούτε μαντήλι. Το πρόσωπό της είναι μελανιασμένο, όπως ήταν κι επάνω στην οροφή του αρχηγείου των Ακανόνιστων, όταν τελικά το φανέρωσε μπροστά μου.

Η Καλλιστώ κάνει μερικά βήματα προς το μέρος μου. Τα μποτοφορεμένα πόδια της πλατσουρίζουν μες στο χαμηλό νερό.

«Τι έχεις κάνει, Καλλιστώ; Πού είμαι; Γιατί μ'έχεις δεμένο; Πού είναι η Σαμάνθα; Τι μέρος είναι αυτό;»

«Πολλές ερωτήσεις,» παρατηρεί η Καλλιστώ, και η φωνή της ακούγεται παράξενα σαν τη δική μου. «Τόσες πολλές ερωτήσεις...» Επίσης, καθώς κινείται έχω μια αίσθηση πρωτόγνωρη. Αυτή η παρουσία που βρίσκεται παντού γύρω μου, που είναι λες και με πλακώνει χωρίς όμως να αποτελεί πραγματικό βάρος, νομίζω πως έχει αλλάξει θέση: πως αλλάζει θέση με κάθε μετακίνηση της Καλλιστώς. Αν η παρουσία ήταν υλική θα έλεγα ότι η Καλλιστώ, καθώς βαδίζει, δημιουργεί τρύπες.

Μου έχουν ρίξει κάποια ναρκωτική ουσία; Κάποιο παραισθησιογόνο; «Κι εσύ ακούγεσαι περίεργα…» παρατηρώ. «Και… κάτι νιώθω. Γιατί; Τι είναι εδώ;»

Η Καλλιστώ στέκεται μπροστά μου. «Μην ανησυχείς, δεν φταις εσύ.»

«Τι εννοείς;»

«Κι εγώ σ'ακούω περίεργα, κι εγώ νιώθω την ανάσα της κυράς ετούτου του μέρους.»

Συνοφρυώνομαι. «Τι… τι μέρος…; Τι είναι εδώ; Γιατί μ'έφερες εδώ;»

«Για ασφάλεια,» μου λέει. «Εδώ κανένας δεν θα σε βρει–»

«Αν εγώ χαθώ, Καλλιστώ, θα χαθεί και η Μαρλιέσσα–»

Με γρονθοκοπεί στο στόμα. «Εξαιτίας σου,» λέει ήρεμα. «*Εξαιτίας σου*.»

«Τι θα έκανες στη θέση μου;» τη ρωτάω νιώθοντας αίμα στα χείλη μου. «Πού έχεις τη Σαμάνθα;»

«Ζωντανή είναι.»

«Εδώ;»

«Αρκετά κοντά μας.»

«Τι είναι εδ–;»

Από δίπλα κάτι κινήθηκε· είμαι σίγουρος. Κοιτάζω πιο προσεχτικά, και το βλέπω να ξανακινείται. Ή μάλλον, δεν το βλέπω μόνο. Ούτε και πριν, ουσιαστικά, το είδα. Το *αισθάνθηκα*. Αισθάνθηκα εκείνη τη βαριά παρουσία να αλλάζει θέση. Και τώρα διακρίνω μια στραφταλίζουσα μορφή: μια μορφή που μοιάζει ν'αποτελείται από μυριάδες μικρά άστρα: μια μορφή γυναικεία, η οποία νομίζω πως έχει ξεφυτρώσει μέσα από τον πέτρινο τοίχο, ή από μια σχισμάδα εκεί που δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι υπήρχε πριν από ένα λεπτό.

«Θεοί…» λέω, ξαφνιασμένος. «Δαιμόνισσα της Λόρκης…»

Η Καλλιστώ γελά, και το γέλιο της αντηχεί παράξενα εδώ μέσα. «Όχι,» αποκρίνεται, «όχι της Λόρκης, σίγουρα. Είναι πολύ μεγάλη – πολύ γριά, ίσως – για να έχει σχέση με τη Λόρκη.»

Αν είναι γριά, πάντως, η σιλουέτα της δεν το φανερώνει καθόλου. Αντικρίζω μια λυγερή γυναικεία μορφή, αποτελούμενη από αμέτρητα άστρα. Κανένα άλλο χαρακτηριστικό δεν έχει.

Και τότε μιλά. Αλλά η ομιλία της δεν *ακούγεται*. Έρχεται κατευθείαν μέσα στο μυαλό μου, και το μυαλό μου έχω την αίσθηση πως την αποκωδικοποιεί, κάπως, και τη μετατρέπει σε λέξεις κατανοητές για εμένα.

Με ρωτά: *Πώς ονομάζεσαι;*

«Ζορδάμης,» λέω, νευρικά. «Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος. Δεν ξέρω τι σου έχει πει για εμένα η Καλλιστώ από εδώ, αλλά–»

Τι έκανες στη Μαρλιέσσα;

«Τι σχέση έχεις εσύ μ'αυτές; Ποια είσαι;»

Τα άστρα που αποτελούν τη μορφή της λαμπυρίζουν περίεργα, κι αισθάνομαι την παρουσία που με περιβάλλει να με συνθλίβει. Ο αέρας που εισπνέω είναι, επιπλέον, τώρα πιο καυτός και πιο... αποπνιχτικός. Βήχω, σπασμωδικά.

Η Καλλιστώ – που δεν φαίνεται να επηρεάζεται από ό,τι επηρεάζει εμένα – μου λέει: «Η Λα'αρτάλερ'μπεθ είναι πολύ θυμωμένη μ'αυτό που συνέβη στη Μαρλιέσσα. Τη συμπαθούσε ιδιαίτερα, ξέρεις.»

«Σοβαρά;...» βήχω. «Δεν το ήξερα... Αλλά... η Μαρλιέσσα... είναι καλά... Δεν είναι νεκρή! Δε... Σ'το είπα... θα... θα την... ελευθερώ–ελευθερώσουμε.»

Η βαριά παρουσία παύει να με συνθλίβει, ο αέρας γίνεται κανονικός – δηλαδή, ζεστός αλλά όχι και τόσο ζεστός όσο πριν από λίγο. Ξεροκαταπίνω.

Η δαιμόνισσα (Λα'αρτα-κάτι, δεν την αποκάλεσε η Καλλιστώ;) με ρωτά: *Τι έκανες στη Μαρλιέσσα;*

«Υπάρχει ένα πιστόλι,» εξηγώ, «που είναι όπλο χωροχρονικής παγίδευσης. Τελευταίας τεχνολογίας, απ'ό,τι γνωρίζω, αν και δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει αυτό για εσένα, τι μπορεί να καταλαβαίνεις... Τέλος πάντων. Τη χτύπησα μ'αυτό το όπλο και την έκλεισα μέσα σε...» Πώς το είπε, τελικά, η Σαμάνθα; Πώς το είπε; «Σε μια χωροχρονική αλλοίωση της διάστασης.» Έτσι πρέπει να το είπε, νομίζω. «Την έκλεισα εκεί, και είναι ασφαλής· δεν καταλαβαίνει τίποτα, δεν παθαίνει κακό, και δεν μπορούν να την πειράξουν. Χρειάζεται, όμως, κάποιος μάγος για να την ελευθερώσει.

»Η Σαμάνθα τα γνωρίζει καλύτερα αυτά. Πού έχετε τη Σαμάνθα;» Κοιτάζω τώρα την Καλλιστώ.

«Εδώ είναι, σου είπα. Κοντά μας.»
«Δεν την έχετε ρωτήσει ακόμα; Δεν της έχετε μιλήσει;»
«Η Θεώνη είναι μαζί της τώρα, και ήμουν κι εγώ εκεί πριν. Τη ρωτήσαμε, και μας είπε αυτά που λες κι εσύ. Φαίνεται να γνωρίζει τι είναι αυτό το πιστόλι χωροχρονικής παγίδευσης, και καλύτερα από εσένα. Οι ιστορίες σας ταιριάζουν.»
«Ευτυχώς που είσαι καλή δημοσιογράφος…»
«Η φίλη σου, όμως, δεν παραδέχεται ότι προσπαθούσατε να μάθετε για την Πριγκίπισσα της Οργής. Επιμένει ότι είστε ειδικοί ερευνητές της Χωροφυλακής που έψαχναν για εμένα. Νομίζει ότι είμαστε χαζές. Η Χωροφυλακή δεν έχει τέτοια όπλα όπως αυτά που έχετε εσείς – είμαι σίγουρη. Ούτε πιστόλια χωροχρονικής παγίδευσης, ούτε… *σκοτοβομβίδες*, όπως νομίζω πως τις είπες.»
«Πού είναι ο Ύαν;» τη ρωτάω.
«Αν αναφέρεσαι στον μαυρόδερμο άντρα, εδώ είναι κι αυτός, αλλά δεν του έχουμε μιλήσει ακόμα. Πες μου, όμως: ποιος *πραγματικά* είσαι;»
«Σας είπα: λέγομαι Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος.» Θα της θυμίσει, άραγε, τίποτα το όνομά μου;
«Αυτό δεν μου λέει κάτι. Τι είσαι; Για ποιον δουλεύεις;»
Δε νομίζω πως έχει νόημα να επιμείνω ότι είμαι ειδικός ερευνητής της Χωροφυλακής της Θακέρκοβ. Και η Σαμάνθα δεν έκανε καλά που επέμεινε. Δεν πρόκειται να ξεμπλέξουμε έτσι, δεν μας πιστεύουν. Και στη Χωροφυλακή της Θακέρκοβ δεν μας ξέρει κανένας – εκτός ίσως από κάποια μέλη της Σιδηράς Δυναστείας για τα οποία εγώ δεν έχω ιδέα.
«Ραλίστας είμαι,» απαντώ. «Δε μ’έχεις ξανακούσει;»
Η Καλλιστώ γελά, και με γρονθοκοπεί πάλι. «Μη μου λες σαχλαμάρες! Με έχουν δείρει, με έχουν κλειδώσει σε κελί, με έχουν κυνηγήσει – δεν έχω διάθεση για σαχλαμάρες!»
Αγνοώντας τον πόνο στο σαγόνι μου, παίρνω μια οργισμένη και συγχρόνως ειλικρινή έκφραση (ο *Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα*, με αποκαλούν στη Σιδηρά Δυναστεία). «Αλήθεια σού λέω, γαμώ τ’αφτιά της Λόρκης! Ραλίστας είμαι! Κι εσύ, ως δημοσιογράφος, θάπρεπε να

με ξέρεις – δεν είμαι και *τόσο* άγνωστος. Ζορδάμης Λιγνόρρυγχος· είσαι *σίγουρη* πως δεν μ’έχεις ξανακούσει;»

Η Καλλιστώ συνοφρυώνεται. «Λες αλήθεια;»

«Σου είπα – *λέω αλήθεια*. Τι άλλο να πω;» Η έκφρασή μου είναι αθώα, απεγνωσμένη.

«Δεν ασχολούμαι με ράλι,» με πληροφορεί ανασηκώνοντας τους ώμους της αδιάφορα. «Δεν έχω ποτέ κάνει ρεπορτάζ για ράλι. Ούτε καν έχω πάει να παρακολουθήσω ράλι. Δεν ενδιαφέρομαι για άσκοπα και ηλίθια πράγματα.»

«Το *ράλι*; Άσκοπο και ηλίθιο πράγμα; Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από ένα καλό ράλι, Καλλιστώ! Κάποια στιγμή, έλα να σε πάρω μέσα στο όχημά μου – μέσα σε *οποιοδήποτε* όχημα! – και θα καταλάβεις τι σημαίνει *ταχύτητα*.»

Για λίγο, ένα μειδίαμα παιχνιδίζει στα χείλη της, και τα μάτια της με κοιτάζουν από πάνω ώς κάτω.

Η έκφρασή μου γίνεται σαγηνευτική. «Τι είναι, Καλλιστώ; Θα φοβόσουν να μπεις σ’ένα όχημα που τρέχει πολύ, πολύ γρήγορα;»

«Δε φοβάμαι οχήματα που τρέχουν γρήγορα,» μου λέει. Αγγίζει το στήθος μου ελαφρά με τις άκρες των δαχτύλων του δεξιού, γαντοφορεμένου χεριού της. «Αλλά γιατί ένας ραλίστας ψάχνει την Πριγκίπισσα της Οργής; Δε μπορεί να είσαι μόνο ραλίστας.»

«Πράγματι,» συμφωνώ. «Είμαι ένας *μπλεγμένος* ραλίστας. Και η Πριγκίπισσα της Οργής τώρα είναι επίσης μπλεγμένη.»

Υψώνει ένα φρύδι ειρωνικά. «Δεν καταλαβαίνω πώς...»

«Απήγαγε εμένα, και τη Σαμάνθα, και τον Ύαν. Και κανένας από εμάς δεν είναι ακριβώς εκείνο που φαίνεται.»

«Αυτό το έχω ήδη καταλάβει. Πες μου περισσότερα!» Απομακρύνει το χέρι της από πάνω μου.

Αναστενάζω παίρνοντας μια κουρασμένη έκφραση, σχεδόν παρακλητική. «Θα με λύσεις, τουλάχιστον;»

Με ατενίζει παρατηρητικά.

«Τι μπορεί να κάνω;» λέω. «Να τρέξω να φύγω; Να σου επιτεθώ; Μ’αυτή τη δαιμόνισσα εδώ;» Ρίχνω μια ματιά στην παράξενη γυναικεία μορφή που αποτελείται από άστρα. Η έκφρασή μου εξακολουθεί να είναι κουρασμένη, ανήμπορη, αλλά συγχρόνως ειλικρινής.

Η Καλλιστώ χαμογελά αχνά. «Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* δεν είναι δαιμόνισσα.»

«Τι είναι, τότε;»

Η Καλλιστώ κοιτάζει την παράξενη γυναικεία μορφή σαν να περιμένει εκείνη να μιλήσει· κι όταν βλέπει πως δεν μιλά, στρέφεται πάλι σ'εμένα. «Απ'ό,τι μας έχει πει, είναι μια οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο.»

«Τον Ενιαίο Κόσμο;»

«Υποτίθεται, σύμφωνα με κάποιους ερευνητές και μελετητές, ότι αυτή ήταν η αρχική κατάσταση του σύμπαντος. Η εποχή όταν δεν υπήρχαν διαστάσεις, όταν όλες οι διαστάσεις ήταν μία. Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ*, όπως σου είπα, είναι πολύ μεγάλης ηλικίας…» Κοιτάζει ξανά την παράξενη γυναικεία μορφή.

«Κι εσείς πώς τη γνωρίσατε; Και τι είναι αυτό το μέρος όπου βρισκόμαστε;»

«Η Μαρλιέσσα γνώρισε πρώτη τη *Λα'αρτάλερ'μπεθ*,» μου λέει η Καλλιστώ, και μοιάζει να διστάζει να πει περισσότερα.

«Θα με λύσεις;» ρωτάω ξανά. «Έχω πιαστεί έτσι· και τι νόημα έχει να με κρατάς δεμένο; Δε μπορώ να φύγω από εδώ, αλλά, ακόμα κι αν μπορούσα, δεν θα έφευγα χωρίς τη Σαμάνθα.»

«Γυναίκα σου είναι;»

«Για την ώρα, ναι, μπορείς να πεις ότι είναι γυναίκα μου.»

Με κοιτάζει συνοφρυωμένη.

«Θα σου εξηγήσω. Θα με λύσεις πρώτα;»

Η Καλλιστώ στρέφεται στη *Λα'αρτάλερ'μπεθ* (αυτή τη φορά θυμάμαι το παράξενο όνομα) και γνέφει καταφατικά.

Νιώθω ξαφνικά τους καρπούς μου να ελευθερώνονται, και παραπατάω προς στιγμή μέσα στο χαμηλό νερό. Η Καλλιστώ με πιάνει: ένα γαντοφορεμένο χέρι στον ώμο μου, ένα στην κοιλιά μου. Τα πρόσωπά μας βρίσκονται, απρόσμενα, πολύ κοντά το ένα στο άλλο· νιώθω την αναπνοή της επάνω μου: ζεστή αλλά όχι τόσο ζεστή όσο ο αέρας που εισπνέω.

«Είναι, τελικά, γυναίκα σου ή δεν είναι;» με ρωτά.

«Είμαστε παντρεμένοι,» λέω, «αλλά μόνο στα ψέματα.»

Τα μάτια της γυαλίζουν άγρια. Με σπρώχνει κάνοντας την πλάτη μου να κοπανήσει στον τοίχο. «Μου λες μαλακίες!»

«Σου λέω αλήθεια! Πραγματικά, δεν ξέρεις με ποιους έχεις μπλέξει.»

«Με απειλείς τώρα;» γρυλίζει η Καλλιστώ.

Και η Λα'αρτάλερ'μπεθ λέει μέσα στο μυαλό μας: *Πες μας τι πρέπει να γίνει για να ελευθερωθεί η Μαρλιέσσα Ζορδάμη αλλιώς θα φροντίσω να υποφέρεις για δέκα ζωές-που-ζουν-οι-άνθρωποι*

Τρελά πράγματα. Αλλά δεν αμφιβάλλω ότι μπορεί να κάνει ό,τι λέει.

«Σας εξήγησα ότι η Σαμάνθα ξέρει πώς να την ελευθερώσει! Είναι μάγισσα.»

Η ίδια το αρνείται Πριν από λίγο αυτό έλεγε Και τώρα ζητά εσένα Θέλει να σε δει ζωντανό Δεν πιστεύει τη Θεώνη που της λέει ότι είσαι ζωντανός

Με παραξενεύουν τα λόγια της. «Τι…;»

Η Καλλιστώ βλέπει την απορία μου και μου εξηγεί: «Η Λα'αρτάλερ'μπεθ δεν είναι μόνο εδώ, μαζί μας· είναι και μαζί με τη Σαμάνθα και τη Θεώνη. Και φρουρεί, επίσης, και τον Ύαν.»

Ο μαυρόδερμος άντρας έχει τώρα ξυπνήσει, λέει η Λα'αρτάλερ'μπεθ, *και με κοιτάζει τρομαγμένος Αλλά είναι φανερά άνθρωπος-που-μάχεται και περιμένει ευκαιρία να ελευθερωθεί και να επιτεθεί*

«Πού βρισκόμαστε;» ρωτάω την Καλλιστώ. «Εδώ δεν είναι η Σεργήλη, δεν μπορεί να είναι η Σεργήλη! Είναι… είμαστε σε άλλη διάσταση; Σε… ενδοδιάσταση, μήπως;» Είχαμε περάσει από μια ενδοδιάσταση στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης. Σίγμα-Οκτώ τη λένε, και τα πράγματα εκεί δεν είναι όπως στη Σεργήλη. Αλλά ούτε και όπως εδώ.

«Ακριβώς,» μου απαντά η Καλλιστώ. «Ενδοδιάσταση είναι. Ξέρεις από τέτοια πράγματα, λοιπόν;»

«Ελάχιστα,» τη διαβεβαιώνω. «Μόνο ελάχιστα.»

«Αυτή η ενδοδιάσταση είναι της Λα'αρτάλερ'μπεθ. Είναι…» κοιτάζει πάλι την παράξενη οντότητα, «κομμάτι της.»

Η Λα'αρτάλερ'μπεθ δεν προθυμοποιείται να δώσει περαιτέρω εξηγήσεις.

Η Καλλιστώ όμως συνεχίζει: «Ελέγχει τα πάντα εδώ. Κάνει το μέρος όσο μεγάλο ή όσο μικρό θέλει.»

«Αλλά δεν μπορεί να φτιάξει τα υδραυλικά;» Κοιτάζω το νερό στα πόδια μας, το οποίο εκπέμπει τη γαλανή ακτινοβολία – το μόνο φως στον χώρο.

Η Καλλιστώ γελά, και νομίζω πως έχω αρχίσει να την κάνω να με συμπαθεί – λιγάκι, τουλάχιστον – παρά αυτό που συνέβη με τη Μαρλιέσσα. «Δεν ξέρω. Η αλήθεια είναι πως πάντα έχει νερό εδώ, στο πάτωμα.»

Η Λα'αρτάλερ'μπεθ εξακολουθεί να είναι σιωπηλή.

«Πες μου τώρα ποιος είσαι, και όχι άλλες ανοησίες. Ποιον υπηρετείτε, εσύ, η Σαμάνθα, και ο Ύαν; Τον Κύριλλο Νυχταστέρη; Αυτός σάς έβαλε;»

Δεν πέφτεις και πολύ έξω, σκέφτομαι.

Δε νομίζω οι Πριγκίπισσες να μας αφήσουν να ζήσουμε. Ακόμα κι αν, κάπως, η Σαμάνθα καταφέρει να ελευθερώσει τη Μαρλιέσσα μέσα από το αρχηγείο των Ακανόνιστων, δεν νομίζω ότι θα μας αφήσουν να ζήσουμε. Μόλις η Μαρλιέσσα είναι ελεύθερη, θα μας σκοτώσουν. Επειδή ξέρουμε ποιες είναι. Ξέρουμε το μυστικό τους.

Επομένως, χρειάζομαι ακόμα ένα κόλπο αν είναι να προσπαθήσω να μας σώσω από τα χέρια τους. Και το κόλπο είναι απλό: Να τους πω την αλήθεια. Ή, τουλάχιστον, ένα μεγάλο μέρος της αλήθειας.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να τους κρύψω τη Σιδηρά Δυναστεία. Δεν ξέρω τόσα πολλά γι'αυτήν ώστε να τη βάλω σε κίνδυνο – άσε που, γενικά, δεν πιστεύω ότι *μπορεί* να μπει σε κίνδυνο – και ίσως αναφέροντάς την να καταφέρω να τρομάξω τις Πριγκίπισσες, να τις κάνω να συνειδητοποιήσουν ότι τα έχουν βάλει με κάτι τεράστιο και τρομερό, κάτι τρομερότερο από εκείνες, κάτι που μπορεί να τις καταπιεί, κάτι από το οποίο εγώ ίσως μπορώ να τις σώσω…

Μιλάω στην Καλλιστώ για τη Σιδηρά Δυναστεία και, καθώς της μιλάω, έρχεται και η Θεώνη στο δωμάτιο από ένα άνοιγμα στους τοίχους. Την *αισθάνομαι* να μπαίνει. Αισθάνομαι «τρύπες» να δημιουργούνται στην παρουσία που μας περιβάλλει. Είναι σαν μια αίσθηση πέρα από την όραση και την ακοή να έχει ξυπνήσει εντός μου. Κάθε

φορά που κάποιος μετακινείται, κάποιος αλλάζει θέση, μέσα στο δωμάτιο, νιώθω έτσι – και είναι πολύ, πολύ περίεργο.

Το παραμερίζω, ωστόσο, για την ώρα, από το μυαλό μου.

Εξηγώ (ξανά) ότι είμαι ραλίστας και ότι σε ένα ράλι έκανα μια σοβαρή παράβαση και, συγχρόνως, τραυμάτισα άσχημα έναν άλλο ραλίστα. Το πρόστιμο ήταν πολύ βαρύ, αλλά αδύνατο να αποφύγω να το πληρώσω αν εκτιμούσα τη ζωή μου. Επίσης, έπρεπε να επισκευάσω το όχημά μου, γιατί είχε ταλαιπωρηθεί ιδιαίτερα σ'εκείνο τον αγώνα. Δεν είχα, όμως, αρκετά λεφτά για να κάνω τίποτα από αυτά.

Τότε ήταν που η Σιδηρά Δυναστεία παρουσιάστηκε για να μου δανείσει χρήματα, ώστε να ξεχρεωθώ και να επισκευάσω το αγωνιστικό όχημά μου. Μέχρι στιγμής δεν γνώριζα για την ύπαρξή της, όπως και οι περισσότεροι άνθρωποι στη Σεργήλη δεν γνωρίζουν. Όμως η Σιδηρά Δυναστεία είναι ένας πολύ ισχυρός οργανισμός. Μια κοινωνία παράλληλη με αυτή της Σεργήλης, θα μπορούσες να πεις.

Η Καλλιστώ και η Θεώνη με κοιτάζουν με δυσπιστία, αλλά τους λέω: «Είναι αλήθεια. Η Σιδηρά Δυναστεία υπάρχει, είτε με πιστεύετε είτε όχι. Και, είτε το θέλετε είτε όχι, έχετε μπλέξει μαζί της, αφού αιχμαλωτίσατε εμένα, τη Σαμάνθα, και τον Ύαν.»

Συνεχίζω, μετά, τη διήγησή μου εξηγώντας τους πως έπρεπε να ξεπληρώσω στη Δυναστεία το ποσό που μου είχε δανείσει. Κι αυτό δεν αποδείχτηκε και τόσο εύκολο, τελικά. Δεν μπορούσα να μαζέψω τα λεφτά, και η Δυναστεία δεν διαγράφει ποτέ τα χρέη – οποιουδήποτε είδους. Έπρεπε, λοιπόν, να βεβαιωθώ ότι θα νικήσω στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης – τον αγώνα δρόμου που έγινε, πριν από δύο χρόνια, προκειμένου η Σεργήλη να συγκεντρώσει χρήματα για την ανοικοδόμησή της ύστερα από τον μεγάλο πόλεμο με τους Παντοκρατορικούς.

Τις ρωτάω αν έχουν να μου δώσουν νερό. Διψάω.

Η Θεώνη μού δίνει ένα μπουκάλι και πίνω.

Έχω πια βαρεθεί ν'ακούω τη φωνή μου, έτσι παράξενα όπως ηχεί εδώ μέσα, αλλά συνεχίζω ξανά: Για να βεβαιωθώ ότι θα νικήσω στο ράλι, έκανα μια συμφωνία μ'έναν μάγο που γνώριζα – έναν μάγο του τάγματος των Δεσμοφυλάκων – κι αυτός έβαλε έναν εξωδιαστασιακό δαίμονα μέσα στο όχημά μου, ώστε να τρέχει πιο γρήγορα και να εί-

ναι γενικά καλύτερο απ’ό,τι μπορεί ποτέ να είναι ένα αγωνιστικό όχημα. Θα νικούσα το ράλι, δεν υπήρχε αμφιβολία, γιατί οι Τεχνομαθείς μάγοι που εξέταζαν τα οχήματά μας στα σημεία ελέγχου δεν μπορούσαν να εντοπίσουν τον δαίμονα· για άλλα πράγματα έψαχναν. Μετά, όμως, ακολούθησαν κάποια… περιστατικά

(Δεν τους μιλάω γι’αυτά – είναι πολύ παράξενα, άλλωστε, και δεν έχει νόημα – αλλά ακόμα αναρωτιέται πώς η Ελοντί έβγαλε τον δαίμονα, τον *Ρέσ’κρικ’κεκ*, από το όχημά μου, καθώς επίσης και πώς, πιο πριν, μπορούσε να τον σταματά, να τον κάνει να χάνει για λίγο τη δύναμή του. Και τι έγινε, τελικά; Τι έκανε η Ελοντί με τον *Ρέσ’κρικ’κεκ*; Τον κρατά ακόμα κρυμμένο κάπου στη Σεργήλη; Τον έχει σκοτώσει; Τι είναι, πραγματικά, η Ελοντί; Μάγισσα; Ιέρεια της Αρτάλης; Ιέρεια της Λόρκης; Όταν ήμασταν εραστές, πριν από χρόνια, δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μια τραγουδίστρια, και μετά, αφού ύστερα από μια τραγική παρεξήγηση χωρίσαμε, ασχολιόταν και με το ράλι.)

και ο δαίμονας έφυγε μέσα από το όχημά μου, με αποτέλεσμα να μη μπορώ να νικήσω τον αγώνα. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και κάποιοι ραλίστες είχαν συμμαχήσει εναντίον μου. Συνέβησαν άσχημα πράγματα, ανάμεσα στα οποία και ορισμένοι σκοτωμοί. Ήταν αδύνατο να συνεχίσω τη διαδρομή. Αδύνατο, λοιπόν, και να ξεπληρώσω τη Δυναστεία εγκαίρως. Κι αυτή ήταν η τελευταία ευκαιρία που μου είχε δώσει.

Αφού δεν είχα να την ξεπληρώσω, έπρεπε να την υπηρετήσω.

«Κι αυτό κάνω τώρα,» λέω στη Θεώνη, την Καλλιστώ, και την παράξενη οντότητα που ονομάζεται Λα’αρτάλερ’μπεθ. «Και, δυστυχώς, δεν ξέρω πότε ακριβώς το χρέος μου θα ξεπληρωθεί.»

«Εννοείς,» ρωτά η Καλλιστώ συνοφρυωμένη, «ότι είσαι *εξαναγκασμένος* να δουλεύεις γι’αυτούς;»

«Ουσιαστικά, ναι. Η εναλλακτική λύση ήταν να μου πάρουν όλες τις οικονομίες που έχω και, πιθανώς, να με σκοτώσουν με κάποιο άσχημο τρόπο ως παραδειγματισμό προς άλλους οφειλέτες.»

Η Καλλιστώ με κοιτάζει συνοφρυωμένη. «Για νάναι ψέματα όλα τούτα… μου φαίνεται δύσκολο. Δύσκολο να τα σκεφτεί κανείς τόσο γρήγορα. Από την άλλη, όμως, ούτε με αληθινά μοιάζουν.»

«Αληθινά είναι,» της λέω.

«Η Σαμάνθα άλλα μού είπε, πάντως,» τονίζει η Θεώνη.

«Η Σαμάνθα προσπαθεί να κρύψει τη Δυναστεία, αυτό είναι όλο. Έτσι έχει μάθει να κάνει.»

«Επίσης,» προσθέτει η Θεώνη, «λέει πως δεν μπορεί να ελευθερώσει τη Μαρλιέσσα.»

«Δεν μπορεί να την ελευθερώσει η *ίδια*, αλλά κάποιος μάγος του τάγματος των Ερευνητών μπορεί. Εκείνη μού το είπε. Και η Σιδηρά Δυναστεία δεν θα έχει πρόβλημα να βρει έναν τέτοιο μάγο για εμάς.»

«Γιατί, όμως, η Σιδηρά Δυναστεία να μας εξυπηρετήσει;» ρωτά η Καλλιστώ, μάλλον εχθρικά.

«Για να μη μας σκοτώσετε. Αν δεν μας σκοτώσετε, η Σαμάνθα θα φροντίσει να ελευθερωθεί η Μαρλιέσσα,» της υπενθυμίζω, καθώς είναι προφανές ότι αυτός είναι ο μόνος λόγος που μας κρατάνε ακόμα ζωντανούς.

«Και μετά;» ρωτά η Θεώνη. «Τι θα γίνει μετά; Γνωρίζετε τώρα ποιες είμαστε!»

«Αυτό είναι αλήθεια,» αποκρίνομαι. «Αλλά…» Κομπιάζω. Θα μπορούσαν, άραγε, αυτές οι τρεις να φανούν χρήσιμες στη Δυναστεία; Θα μπορούσε να γίνει κάποια συμφωνία; Ύστερα, όμως, σκέφτομαι τον Κύριλλο Νυχταστέρη που θέλει οπωσδήποτε να βρει τη δολοφόνο του γιου του… Δύσκολα τα πράγματα. «Φέρτε εδώ τη Σαμάνθα, και θα μιλήσουμε,» προτείνω.

Η Σαμάνθα έρχεται στο δωμάτιο με την υποστήριξη της Θεώνης, πλατσουρίζοντας μέσα στο νερό που φτάνει ώς τους αστραγάλους μας. Δεν μπορεί να περπατήσει μόνη της· η σφαίρα είναι ακόμα μέσα στο πόδι της.

«Γιατί δεν την έχετε φροντίσει;» ρωτάω βλέποντάς την έτσι. Έχει τα χάλια της, ομολογουμένως. Κάτωχρη, τα μαλλιά της ανακατεμένα, η όψη της τρομαγμένη. «Είναι τραυματισμένη. Αν πεθάνει, μην περιμένετε ότι εγώ μπορώ να κανονίσω την κατάσταση έτσι ώστε να ελευθερωθεί η Μαρλιέσσα!»

«Δεν υπήρχε χρόνος να την περιποιηθούμε μέχρι στιγμής,» αποκρίνεται η Θεώνη. «Θα κάνω τώρα ό,τι μπορώ.» Ρίχνει μια ματιά στη

Λα'αρτάλερ'μπεθ και ένα πέτρινο πεζούλι βγαίνει μέσα από έναν τοίχο σαν οι πέτρες να είναι ρευστές. Δε μοιάζουν όμως καθόλου ρευστές όταν η Θεώνη βοηθά τη Σαμάνθα να ξαπλώσει εκεί.

«Εσύ δεν ξέρεις από τραύματα;» με ρωτά η Θεώνη.

«Ελάχιστα πράγματα. Δεν ξέρω πώς να βγάζω σφαίρες.»

«Ούτε εγώ ξέρω.»

«Η Μαρλιέσσα ξέρει,» λέει η Καλλιστώ.

«Κι εγώ,» τρίζει τα δόντια η Σαμάνθα. «Αλλά δεν είναι εύκολο να βγάλω τη σφαίρα από το ίδιο μου το πόδι. Πού σκατά είμαστε, Ζορδάμη; Τι μέρος είναι αυτό;»

«Μέρος της» – κοιτάζω την παράξενη οντότητα – «*Λα'αρτάλερ'μπεθ* – αν λέω το όνομα σωστά… Ενδοδιάσταση είναι.»

«Το υποψιαζόμουν.»

«Τους είπα για τη Σιδηρά Δυναστεία, Σαμάνθα.»

Με αγριοκοιτάζει.

«Θα μας σκοτώσουν αλλιώς,» της λέω, κι ελπίζω να αντιλαμβάνεται γιατί. «Πρέπει να τις βοηθήσουμε να ελευθερώσουν τη Μαρλιέσσα, αλλιώς θα μας σκοτώσουν.»

Η Σαμάνθα αναστενάζει, και η όψη της μού μαρτυρά πως το καταλαβαίνει κι εκείνη αυτό.

Στρέφομαι στη *Λα'αρτάλερ'μπεθ*. «Εσύ δεν μπορείς να κάνεις κάτι για το τραύμα; Φαίνεται να έχεις δυνάμεις που… είναι πέρα από τη δική μου κατανόηση, τουλάχιστον.»

Οι δυνάμεις μου δεν έχουν σχέση με τη θεραπεία του ανθρώπινου σώματος Ζορδάμη, απαντά η γυναικεία μορφή που αποτελείται από άστρα, μιλώντας μέσα στα μυαλά μας.

«Πρέπει λοιπόν να σε φροντίσουμε εμείς, όπως μπορούμε,» λέω στη Σαμάνθα, και βλέπω στα μάτια της ότι αυτό δεν την ευχαριστεί καθόλου.

«Δε θα μας αφήσουν να βγούμε από εδώ;» ρωτά.

Κοιτάζω την Καλλιστώ και τη Θεώνη.

«Θα αστειεύεστε, βέβαια,» λέει η πρώτη. «Δε σας αφήνουμε να φύγετε μέχρι να έχουμε τη Μαρλιέσσα.»

Και μετά θα μας σκοτώσετε, αναμφίβολα, σκέφτομαι, *εκτός αν η ιδέα της Σιδηράς Δυναστείας σάς έχει τρομάξει.*

«Τότε,» λέω, «μπορεί τουλάχιστον η μία από εσάς να πάει να φέρει γάζες, αντισηπτικό, και παυσίπονα;»

Η Θεώνη γνέφει καταφατικά. «Θα φέρω εγώ.»

«Και για τον Ύαν, επίσης,» της θυμίζω.

«Και για τον Ύαν.»

Ρωτάω τη Λα'αρτάλερ'μπεθ: «Είναι καλά ο Ύαν; Είναι ζωντανός;»

Ζωντανός είναι και εξακολουθεί να με κοιτάζει περιμένοντας κάποια ευκαιρία Θα μπορούσα να τον ελευθερώσω και να τον οδηγήσω εδώ μαζί σας

«Καλύτερα όχι,» λέει αμέσως η Καλλιστώ.

Η Λα'αρτάλερ'μπεθ γελά. *Φοβάσαι Καλλιστώ; Νομίζεις ότι μπορεί να σε βλάψει όταν είμαι εγώ εδώ; Κανένας δεν μπορεί να κάνει τίποτα εδώ που δεν θέλω να γίνει Να είσαι σίγουρη γι'αυτό*

«Ωστόσο,» επιμένει η δημοσιογράφος, «καλύτερα όχι. Αν δεν έρθει σε επαφή μαζί τους, μπορούμε να τον χρησιμοποιήσουμε για να εξακριβώσουμε κάποια πράγματα. Να δούμε αν λένε αλήθεια.»

«Ο Ύαν γνωρίζει ελάχιστα για τις δουλειές μας,» της λέω. «Τον καλέσαμε μόνο για να εισβάλουμε στο αρχηγείο των Ακανόνιστων.»

«Γνωρίζει όμως για τη Σιδηρά Δυναστεία, σωστά;»

«Φυσικά.»

Η Θεώνη μάς διακόπτει: «Πηγαίνω τώρα. Δε θ'αργήσω να επιστρέψω.» Και φεύγει από το άνοιγμα του δωματίου όπου είχε έρθει.

«Πού βρισκόμαστε;» λέει η Σαμάνθα. «Είμαστε μέσα στη Θακέρκοβ;»

«Δεν είμαστε μακριά από την πόλη,» αποκρίνεται η Καλλιστώ.

«Πώς ανακαλύψατε αυτή την ενδοδιάσταση;» ρωτάω. «Πώς… έχετε καλές σχέσεις με τη Λα'αρτάλερ'μπεθ;»

Η Καλλιστώ με κοιτάζει διστακτικά για λίγο. Ύστερα αρχίζει να μιλά. Να διηγείται.

«Η Μαρλιέσσα ανακάλυψε την ενδοδιάσταση. Ή, ίσως, θα ήταν σωστότερο να πω, η ενδοδιάσταση ανακάλυψε τη Μαρλιέσσα…»

Παράξενο που έχει ξαφνικά γίνει τόσο ομιλητική σχετικά με το παρελθόν, παρατηρώ. Σίγουρα έχει αποφασίσει να μας σκοτώσει σύντομα.

ΑΠΕΙΛΕΣ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

Η Μαρλιέσσα Κέρενκοφ (μας λέει η Καλλιστώ) υπηρετούσε τους Παντοκρατορικούς παλιά, πριν από τον μεγάλο πόλεμο. Δεν είχε κι άλλη επιλογή, φυσικά. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας απαιτούσαν πλήρη συνεργασία από όλους τους χωροφύλακες, σε όλες τις πόλεις της Σεργήλης, και οι προδότες δεν είχαν καθόλου καλή μοίρα. Όταν όμως άρχισε ο μεγάλος πόλεμος, η Μαρλιέσσα – λοχίας της Χωροφυλακής της Θακέρκοβ πλέον – πήρε άλλο δρόμο. Μαζί με μερικούς άλλους χωροφύλακες, στράφηκε στην Επανάσταση, και εξυπηρετούσε τους επαναστάτες που μάχονταν μέσα στην πόλη και γύρω από αυτήν, στις όχθες του ποταμού Κάλμωθ και στους βόρειους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς. Είχε γνωρίσει, μάλιστα, και τον Έκτορα από κοντά, τον Πρόμαχο της Επανάστασης στη Θακέρκοβ.

Επικρατούσε χάος εκείνη την εποχή. Οι πράκτορες της Παντοκράτειρας σκότωναν ανελέητα όποιον υποπτεύονταν για αποστάτη μέσα στη Θακέρκοβ, παρακολουθούσαν εκατοντάδες τηλεπικοινωνιακές συνομιλίες καθημερινά, έμπαιναν σε πληροφοριακά συστήματα με τη βοήθεια μάγων του τάγματος των Τεχνομαθών, πολιορκούσαν τα μυαλά διάφορων ανθρώπων με τεχνικές των μάγων του τάγματος των Διαλογιστών, δηλητηρίαζαν όσους τους ενοχλούσαν αλλά δεν ήθελαν να φανεί πως τους σκότωσαν, δολοφονούσαν, απειλούσαν, εκβίαζαν. Και συγχρόνως, οδομαχίες διεξάγονταν συνεχώς στη Θακέρκοβ ανάμεσα σε επαναστάτες και Παντοκρατορικούς. Ακόμα και αεροσκάφη είχαν περάσει πάνω από την πόλη για να βομβαρδίσουν συγκεκριμένα οικήματα όπου συγκεντρώνονταν εχθροί των Παντοκρατορικών. Η Θακέρκοβ δεν ήταν καθόλου ασφαλές μέρος, τότε· ή, τουλάχιστον, πολύ λιγότερο ασφαλές μέρος απ'ό,τι είναι τώρα. Και έξω από την πόλη, αψιμαχίες και μεγαλύτερες μάχες ξεσπούσαν κάθε λίγο, στην ύπαιθρο, κοντά σε χωριά, σε κωμοπόλεις, στους πρόποδες της Ραχοκοκαλιάς, επάνω στα νερά του ποταμού Κάλμωθ. Διαρκώς

ενισχύσεις έρχονταν από τη Ρελκάμνια, τη διάσταση-έδρα της Συμπαντικής Παντοκρατορίας, αλλά ποτέ δεν ήταν αρκετές. Διαρκώς ενισχύσεις έρχονταν από την Απολλώνια, τη διάσταση του Πρίγκιπα Ανδρόνικου, πρώην συζύγου της Παντοκράτειρας, απ'όπου είχε ξεκινήσει η Επανάσταση, αλλά ούτε αυτές ήταν ποτέ αρκετές. Εξοπλισμοί και πυρομαχικά καταναλώνονταν σχεδόν την ίδια ημέρα που έφταναν· άνθρωποι και ζώα σκοτώνονταν· οχήματα και μηχανισμοί καταστρέφονταν· ενεργειακές φιάλες και μπαταρίες εξαντλούνταν· οι μάγοι ποτέ δεν προλάβαιναν να υφαίνουν αρκετά ανιχνευτικά και προστατευτικά ξόρκια και μαγγανείες.

Η Μαρλιέσσα Κέρενκοφ είχε πάει σε μια αποστολή για την Επανάσταση κοντά στις όχθες του ποταμού Κάλμωθ. Μαζί με τους χωροφύλακες που γνώριζε πως ήταν επίσης αποστάτες εναντίον της Παντοκρατορίας, είχε ξεκινήσει για να κάνει ένα σαμποτάζ μέσα στη νύχτα. Οι Παντοκρατορικοί, όμως, τους περίμεναν. Ίσως κάποιος να τους είχε προδώσει· ή ίσως οι πράκτορες της Παντοκράτειρας να τους είχαν εντοπίσει· ή ίσως οι πολεμιστές της Παντοκράτειρας να ήταν πιο προσεχτικοί απ'ό,τι είχαν υπολογίσει οι επαναστάτες. Όπως και να είχε, μόλις η Μαρλιέσσα και οι σύντροφοί της έφτασαν στο μέρος που έπρεπε να χτυπήσουν, βρέθηκαν μέσα σε διασταυρούμενα πυρά. Μέσα σε ενέδρα.

Και οι Παντοκρατορικοί δεν ήταν ικανοποιημένοι απλώς με το να τους απομακρύνουν. Τους καταδίωξαν καθώς εκείνοι προσπαθούσαν να φύγουν, θέλοντας να τους εξολοθρεύσουν ώς τον τελευταίο. Σφαίρες και βόμβες εκτοξεύονταν καταπάνω στη Μαρλιέσσα και τους συντρόφους της, ενώ εκείνοι κάλπαζαν επάνω στα άλογά τους, υποχωρώντας. Ο ένας μετά τον άλλο, έπεφταν. Σκοτώνονταν. Αλλά η Μαρλιέσσα ήταν ζωντανή. Όταν και ο τελευταίος από τους συντρόφους της είχε χαθεί μέσα στην έκρηξη μιας βόμβας, εκείνη ήταν ακόμα ζωντανή και καβάλα στο γρήγορο άλογό της.

Δεν μπορούσε, όμως, να πάει προς τα εκεί όπου ήθελε· οι διώκτες της την υποχρέωναν να κατευθυνθεί προς τις όχθες του ποταμού Κάλμωθ. Όλες οι άλλες μεριές ήταν αποκλεισμένες: Αν επιχειρούσε να καλπάσει προς τα εκεί, ήταν βέβαιο πως σφαίρες θα τη θέριζαν ή φω-

τιά θα την έκαιγε. Όταν έφτανε στις όχθες, όμως, τι θα έκανε; Θα ήταν αποκλεισμένη.

Η Μαρλιέσσα πήδησε από τη σέλα του αλόγου της μόλις βρέθηκε κοντά στα ορμητικά νερά του ποταμού, ευχόμενη να μπορέσει να εντοπίσει κάποιο μέρος για να κρυφτεί, μέσα στα πυκνά σκοτάδια της νύχτας και στη βλάστηση. Οι Παντοκρατορικοί, φυσικά, ήταν στο κατόπι της, φωνάζοντας και φωτίζοντας με δυνατούς προβολείς.

Θα την έβρισκαν. Σίγουρα θα την έβρισκαν, και η Μαρλιέσσα δεν θα ήταν πια ζωντανή. Όμως στάθηκε τυχερή. Επάνω στην πλαγιά της όχθης, ανάμεσα από τα δέντρα και το χορτάρι, διέκρινε ένα άνοιγμα που της προκαλούσε μια παράξενη αίσθηση. Ήταν σαν μια κλειστή πόρτα που είχε ανοίξει αποκλειστικά για εκείνη.

Η Μαρλιέσσα πλησίασε και, κοιτάζοντας μέσα από το στόμιο, διέκρινε μια σπηλιά φωτιζόμενη από γαλανή ακτινοβολία. Και σύντομα συνειδητοποίησε ότι αυτή η γαλανή ακτινοβολία προερχόταν από το νερό στο έδαφος της σπηλιάς, όσο απίστευτο κι αν έμοιαζε.

Η Μαρλιέσσα πέρασε το άνοιγμα επιφυλακτικά αλλά χωρίς να διστάσει. Πού αλλού είχε, εξάλλου, να πάει; Ετούτη ήταν η καλύτερη κρυψώνα που είχε ώς τώρα συναντήσει.

Αμέσως κατάλαβε ότι ανέπνεε θερμό, πολύ θερμό, αέρα, και αισθανόταν σαν κάτι βαρύ να είχε απλωθεί γύρω της. Φοβήθηκε ότι ο αέρας ήταν μολυσμένος εδώ και στράφηκε πάλι στο στόμιο της σπηλιάς για να βγει – αλλά κανένα στόμιο δεν υπήρχε πια πίσω της.

Η Μαρλιέσσα καταράστηκε, απορώντας τι συνέβαινε. Και τότε είδε μια γυναικεία μορφή αποτελούμενη από μυριάδες άστρα να ξεπροβάλλει μέσα από ένα τοίχωμα της σπηλιάς.

Συνάντησε τη *Λα'αρτάλερ'μπεθ*, κι αισθάνθηκε αρχικά τρομαγμένη, νομίζοντας ότι βρισκόταν αντίκρυ σε κάποια δαιμόνισσα της Λόρκης. Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ*, όμως, σύντομα την καθησύχασε, λέγοντάς της πως δεν ήξερε καν ποια ήταν αυτή η Λόρκη. Ήταν σημαντική;

«Δεν ξέρεις ποια είναι η Λόρκη;» είπε η Μαρλιέσσα. «Πώς είναι δυνατόν; Από πού είσαι;»

Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* τής αποκρίθηκε ότι δεν μπορούσε να βγει από ετούτη την ενδοδιάσταση (έναν όρο που η Μαρλιέσσα είχε ξανακούσει μόνο ως παραμύθι, ή ως κάτι το τελείως θεωρητικό). Ήταν από

τον Ενιαίο Κόσμο – όταν όλες οι διαστάσεις ήταν ένα – και τώρα που ο Ενιαίος Κόσμος είχε διαιρεθεί, η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* δεν ήταν συμβατή πλέον. Αν έφευγε από εδώ θα καταστρεφόταν.

«Γιατί με έσωσες;» τη ρώτησε η Μαρλιέσσα.

Σε έσωσα; είπε η Λα'αρτάλερ'μπεθ. *Από ποιους; Από τι;*

«Από τους Παντοκρατορικούς, φυσικά. Με κυνηγούσαν.»

Η οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο τής εξήγησε, τότε, ότι δεν ήξερε τίποτα για τους Παντοκρατορικούς. Ήταν τελείως απομονωμένη στην ενδοδιάστασή της. Μπορούσε, όμως, να αισθανθεί κάποια πράγματα που συνέβαιναν γύρω από αυτήν, και είχε νιώσει τη Μαρλιέσσα να ζητά βοήθεια, να είναι απεγνωσμένη να κρυφτεί, να σωθεί. Έτσι, είχε δημιουργήσει ένα άνοιγμα στην ενδοδιάσταση μόνο για εκείνη.

Μην ανησυχείς Αυτοί οι Παντοκρατορικοί δεν θα σε βρουν εδώ, της είπε.

«Αν ψάξουν θα με βρουν. Θα εισβάλουν!» αποκρίθηκε η Μαρλιέσσα, μην έχοντας ακόμα καταλάβει πλήρως τι συνέβαινε.

Δεν μπορούν να εισβάλουν αν εγώ δεν θέλω να εισβάλουν Δεν θα δουν κανένα στόμιο σπηλιάς όταν πλησιάσουν Είσαι ασφαλής εδώ Μην ανησυχείς Πώς ονομάζεσαι;

Η Μαρλιέσσα τής απάντησε, κι έτσι έγιναν φίλες οι δυο τους, αν και η μία δεν μπορούσε παρά ελάχιστα να καταλάβει την άλλη. Η νόηση της Μαρλιέσσας ήταν πολύ περιορισμένη για τη *Λα'αρτάλερ'μπεθ*, και η νόηση της *Λα'αρτάλερ'μπεθ* ήταν πολύ περίπλοκη και εξωπραγματική για τη Μαρλιέσσα.

«Όταν ο πόλεμος με τους Παντοκρατορικούς τελείωσε,» λέει η Καλλιστώ, «και γνωριστήκαμε οι τρεις μας – εγώ, η Μαρλιέσσα, και η Θεώνη – η Μαρλιέσσα μάς έφερνε εδώ και μας εκπαίδευε. Έπρεπε να μας μάθει κάποια βασικά πράγματα για να μπορούμε να κάνουμε ό,τι είχαμε αποφασίσει να κάνουμε.»

«Να σκοτώνετε τυχαίους ανθρώπους;» λέω, επίτηδες καυστικά – θέλω να την προκαλέσω για να μου διηγηθεί περισσότερα.

Τα μάτια της γυαλίζουν επικίνδυνα. «Δεν είναι τυχαίοι αυτοί που απομακρύνουμε από τη Θακέρκοβ!»

«Τους ‘απομακρύνετε’;» γελά πονεμένα η Σαμάνθα, ακόμα ξαπλωμένη επάνω στο πέτρινο κρεβάτι, τραυματισμένη. «Ωραίο ορισμό έχετε!»

«Θα μπορούσαμε να σε αφήσουμε να πεθάνεις!» της λέει, απειλητικά, η Καλλιστώ.

«Και θα με αφήνατε, είμαι σίγουρη, αν ο Ζορδάμης δεν σας έλεγε ότι έτσι θα χαθεί και η Μαρλιέσσα.»

Θέλοντας να σταματήσω τον διαπληκτισμό τους, λέω: «Τι έγινε, λοιπόν; Σας έφερνε εδώ η Μαρλιέσσα και σας μάθαινε πώς να πολεμάτε; Με όλα τα όπλα; Ακόμα και με τα χέρια σας; Θα πρέπει να είναι καλή, πάντως, αν κρίνω από το πώς πολεμάτε τώρα.» Και η έκφραση στο πρόσωπό μου ελπίζω να της δίνει θετικά σημάδια για να ηρεμήσει: σημάδια ότι δεν είμαι πραγματικά εχθρός της και ότι, κατά βάθος, θαυμάζω εκείνη και τις άλλες δύο. Όχι πως είναι τελείως ψέμα αυτό που λέω· πράγματι, πολεμάνε καλά οι δαιμονισμένες. Σαν κόρες της Λόρκης.

Ένα λοξό μειδίαμα παρουσιάζεται στα χείλη της Καλλιστώς. «Η Μαρλιέσσα είναι καλή, όντως,» αποκρίνεται. «Αλλά δεν ευθύνεται μόνο εκείνη για τις ικανότητές μας.»

«Τι εννοείς;»

«Σ’αυτή την ενδοδιάσταση, όπως θα μπορείς να αισθανθείς, υπάρχει μια… παρουσία. Την αποκαλούμε ‘αναπνοή της Λα’αρτάλερ’μπεθ’.» Ρίχνει μια ματιά στην οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο, η οποία μένει σιωπηλή. «Σε βοηθά να αναπτύξεις μια αίσθηση πέρα από τις συνηθισμένες πέντε αισθήσεις.»

«Θες να πεις ότι νιώθετε αυτό το πράγμα και έξω από την ενδοδιάσταση;»

«Όχι. Φυσικά και όχι. Δεν υπάρχει η αναπνοή της Λα’αρτάλερ’μπεθ έξω από την ενδοδιάσταση. Όταν όμως εκπαιδεύεσαι στη μάχη για κάμποσο καιρό εδώ μέσα, αρχίζεις να αναπτύσσεις μια αίσθηση που σε προειδοποιεί για τις κινήσεις των άλλων λίγο προτού τις κάνουν. Δε μπορώ να σ’το εξηγήσω καλύτερα. Δεν είναι ότι είμαστε μάντισσες, ότι ξέρουμε *ακριβώς* τι θα κάνει ο άλλος. Όμως… έχουμε μια *αίσθηση*. Και μπορούμε να αντιδράσουμε, ίσως, πιο γρήγορα στον κίνδυνο. Νομίζω πως αυτό μάς δίνει ένα μικρό πλεονέκτημα σε σύγκριση

με άλλους ανθρώπους.» Ανασηκώνει τους ώμους της, σαν να μην είναι και κάτι το τόσο σπουδαίο.

«Πού είναι η ενδοδιάσταση;» τη ρωτάω. «Πού στις όχθες του ποταμού Κάλμωθ; Βόρεια της Θακέρκοβ; Νότια;»

«Βόρεια της Θακέρκοβ, στις νότιες όχθες του ποταμού. Και τώρα θα απαντήσεις εσύ σε μια ερώτηση που ακόμα δεν μου έχεις απαντήσει, Ζορδάμη.»

«Τι ερώτηση;»

«Γιατί η Σιδηρά Δυναστεία σάς έβαλε να βρείτε την Πριγκίπισσα της Οργής;»

Κοιτάζω τη Σαμάνθα, προς στιγμή, και τα μάτια της είναι σαν να μου λένε: *Μη λες πολλά, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ! Μη λες πολλά!*

Στρέφομαι στην Καλλιστώ. «Απλώς πήραμε αυτή τη διαταγή.»

«Ποιος έδωσε τη διαταγή;»

Γελάω, δείχνοντας αληθινά διασκεδασμένος. «Νομίζεις ότι ξέρουμε από πού έρχονται οι διαταγές μας; Σου εξήγησα πώς λειτουργεί η Δυναστεία, δεν σου εξήγησα;»

Μοιάζει να με πιστεύει (της λέω, όντως, αλήθεια εξάλλου – εν μέρει, τουλάχιστον). «Γιατί όμως τώρα; Γιατί όχι πιο πριν;»

«Δεν ξέρω,» ψεύδομαι με τρόπο που μοιάζει να *μην* ψεύδομαι.

Τα μάτια της στενεύουν. «Είσαι πολύ καλός ψεύτης, τελικά.»

«Τι εννοείς;» Η έκφρασή μου είναι τελείως αθώα.

Κάνει να με χτυπήσει με τη γαντοφορεμένη γροθιά της, αλλά πιάνω το χέρι της προτού έρθει σε επαφή με το πρόσωπό μου. «Αρκετά!»

«Μη μ’αγγίζεις!» γρυλίζει αμέσως, και με σπρώχνει. «Νομίζεις ότι δεν καταλαβαίνω γιατί τώρα και όχι πιο πριν;»

«Διαφώτισέ με, τότε.»

«Εξαιτίας του Άρη Νυχταστέρη. Έτσι δεν είναι;»

Την κοιτάζω αθώα. «Ίσως. Δεν ξέρω.»

Παραδίπλα, ακούω τη Σαμάνθα να αναστενάζει. «Πότε θα επιστρέψει η Θεώνη;» ρωτά. Έχει προ πολλού σκίσει ένα κομμάτι από τα ρούχα της για να το δέσει, ως πρόχειρο επίδεσμο, γύρω από τον τραυματισμένο μηρό της· και σίγουρα πονά, δεν προσποιείται.

Η Καλλιστώ την αγνοεί. «Σιγά που δεν ξέρεις,» μου λέει. «Απλώς είσαι καλός ψεύτης. Θα το έχω υπόψη μου αυτό.»

Γαμήσου, σκέφτομαι. *Τώρα θα με υποπτεύεται συνέχεια, η τρισκατάρατη δημοσιογράφος της Λόρκης!*

«Εξαιτίας του Άρη Νυχταστέρη μάς κυνηγάτε,» λέει η Καλλιστώ. «Άκουσα τον πατέρα του, τον Κύριλλο, να ορκίζεται ότι θα βρει την Πριγκίπισσα της Οργής. Είναι μέλος της Σιδηράς Δυναστείας;»

Η Σαμάνθα είμαι βέβαιος πως τώρα είναι εξοργισμένη μαζί μου, αλλά ευτυχώς δεν την ακούω να μιλά. «Τι να σου πω; Αν είναι, εγώ δεν το ξέρω. Ποιος νομίζεις ότι είμαι, Καλλιστώ; Ο τελευταίος των τελευταίων μέσα στη Δυναστεία!»

«Και με καλό λόγο,» προσθέτει η Σαμάνθα. Τι θέλει και μιλά, γαμώ τα κέρατα του Κάρτωλακ;

Αναπόφευκτα, τα λόγια της τραβάνε την προσοχή της Καλλιστώς. «Εσύ ξέρεις περισσότερα, υποθέτω.»

Η Σαμάνθα ρουθουνίζει. «Και να ξέρω δεν πρόκειται να σου πω. *Εσύ* χρειάζεσαι εμάς, όχι το αντ– *ΑΑΑ!*» Η Καλλιστώ χτυπά με τη γροθιά της το τραύμα της Σαμάνθας κι εκείνη τραντάζεται πάνω στο πέτρινο κρεβάτι, διπλώνεται. «*Ααααααοοοοο…!* Ο, ο, οοχχχ… –*Γαμημένη σκρόφα της Λόρκης!*» Τα μάτια της στραφταλίζουν οργισμένα πίσω από δάκρυα, τα δόντια της τρίζουν.

Η Καλλιστώ υψώνει ξανά τη γροθιά της, αλλά παρεμβαίνω αρπάζοντάς την από τον καρπό. Στρέφεται αμέσως, κάνοντας να με κλοτσήσει χαμηλά. Πετάγομαι πίσω ενώ, συγχρόνως, την τραβάω. Παραπατάμε μέσα στα νερά του δωματίου. Αισθάνομαι την αναπνοή μου να καίει· η παράξενη παρουσία αναδεύεται παντού γύρω μας. Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* όμως δεν κινείται· μας παρατηρεί μονάχα.

Η Καλλιστώ τραβά ένα πιστόλι. «Δεν έπρεπε να σε είχα λύσει.»

Η Θεώνη, τότε, μπαίνει στο δωμάτιο, και υψώνει κι εκείνη ένα πιστόλι. «Τι συμβαίνει;» φωνάζει. «Σου επιτέθηκε;»

«Δεν της επιτέθηκα,» εξηγώ. «Χτυπούσε τη Σαμάνθα.»

Η Θεώνη ρίχνει μια ματιά στη Σαμάνθα – της οποίας η όψη μάλλον φανερώνει ότι λέω αλήθεια. «Καλλιστώ;»

Η Καλλιστώ κατεβάζει το πιστόλι της. «Αν με ξαναγγίξεις θα σε σκοτώσω,» με απειλεί.

Στρέφομαι στη Θεώνη. «Έφερες επιδέσμους και τα λοιπά;»

Εκείνη θηκαρώνει το δικό της πιστόλι και υψώνει έναν σάκο. «Ναι.»

Δεν είναι εύκολη διαδικασία να βγάλουμε τη σφαίρα από τον μηρό της Σαμάνθας. Της κάνω μια παυσίπονη ένεση στο πόδι και μετά, χρησιμοποιώντας ένα κοφτερό νυστέρι, διευρύνω το τραύμα για να μπορέσω να πιάσω το μικρό βλήμα και να το τραβήξω έξω. Θαυμάζω την ψυχραιμία της, σε κάποια στιγμή, καθώς παραμένει ξαπλωμένη, ακίνητη, κοιτάζοντας το ταβάνι και δίνοντάς μου γενικές οδηγίες για το πώς να δουλέψω. Μου είπε κάποτε ότι δεν είναι γιατρός, αλλά σίγουρα ξέρει πώς να περιποιείται τραύματα.

Τελειώνοντας, ποτίζω την πληγή της με αντισηπτικό και τη δένω με επίδεσμο. Η Σαμάνθα ανασηκώνεται πάνω στο πέτρινο κρεβάτι και υφαίνει κάποιο ξόρκι κρατώντας το χέρι της κοντά στον τραυματισμένο μηρό της. Μετά λέει: «Εντάξει.»

«Τι εντάξει;» ρωτάω.

«Δεν υπάρχει μόλυνση.» Και προσθέτει: «Τώρα πρέπει να περιποιηθούμε και τον Ύαν.»

«Θα τον περιποιηθούμε,» λέει η Θεώνη, «αλλά δεν θα του μιλήσετε καθόλου γι'αυτά που συζητήσαμε. Αν του μιλήσετε, θα έχετε όλοι σας πολύ κακό τέλος.»

Θέλουν να διασταυρώσουν αν τους είπαμε αλήθεια, σκέφτομαι. «Εντάξει,» αποκρίνομαι. «Κανένα πρόβλημα.»

Υποστηρίζω τη Σαμάνθα για να σηκωθεί από το πέτρινο κρεβάτι, και η Καλλιστώ και η Θεώνη μάς οδηγούν, μέσω ενός ανοίγματος, έξω από αυτή τη σπηλιά, σε ένα μικρό πέρασμα και σε μια άλλη σπηλιά. Η οποία είναι σχεδόν ίδια με την προηγούμενη. Ακόμα και η Λα'αρτάλερ'μπεθ (που δεν μας ακολούθησε) βρίσκεται εδώ.

Ο Ύαν είναι δεμένος στον τοίχο, όπως ήμουν εγώ, με κρίκους στους καρπούς του – κρίκους που η οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο μπορεί, προφανώς, να κάνει κατά βούληση να εμφανιστούν και να εξαφανιστούν. Το μαυρόδερμο σώμα του είναι γυμνό· φορά μονάχα το παντελόνι του. Τα μαβιά μάτια του μου μοιάζουν πιο δαιμονικά από παλιότερα, έτοιμα να καταβροχθίσουν λεγεώνες ψυχών. Ο αριστερός του βραχίονας είναι γεμάτος αίμα.

Μόλις μας βλέπει λέει: «Μα τα παπάρια του Κάρτωλακ κι όλων των διεστραμμένων θεών! Τι σκατά συμβαίνει εδώ; Νόμιζα ότι ήμουν μόνος μ'αυτή τη δαιμόνισσα! Αναρωτιόμουν αν, ίσως, είμαι νεκρός, αν έτσι είναι μετά το θάνατο.»

«Δεν είσαι νεκρός,» του λέω. «Όχι ακόμα.»

Η Σαμάνθα τον πλησιάζει για ν'αγγίξει το πρόσωπό του και να τον φιλήσει γρήγορα στα χείλη. (Ζηλεύω λιγάκι. Εμένα δεν μου έκανε τέτοιες χαρές, παρότι έβγαλα σφαίρα από μέσα της!) «Μην ανησυχείς. Είναι ενδοδιάσταση εδώ, και βρισκόμαστε στα χέρια τριών–»

«*Σκασμός!*» φωνάζει η Καλλιστώ. «Δεν του μιλάτε! Το συμφωνήσαμε. Αλλιώς θα πεθάνετε κι οι τρεις!»

Η Σαμάνθα την αγριοκοιτάζει αλλά μένει σιωπηλή.

«Ελευθέρωσέ τον,» λέω στη Λα'αρτάλερ'μπεθ. «Δεν μπορούμε να τον περιποιηθούμε έτσι.»

Τα δεσμά στα χέρια του εξαφανίζονται, βυθίζονται στις πέτρες του τοίχου, και ο Ύαν παραπατά μέσα στο χαμηλό νερό της σπηλιάς. Χωρίς καθυστέρηση, εγώ και η Σαμάνθα φροντίζουμε το τραύμα του, ζητώντας του να μη μας κάνει ερωτήσεις. Βγάζουμε τη σφαίρα από μέσα του και δένουμε την πληγή. Η Σαμάνθα τον ελέγχει, με τη μαγεία της, για μόλυνση και δεν εντοπίζει κανέναν κίνδυνο. «Είσαι τυχερός,» του λέει, «όπως κι εγώ. Τόση ώρα έπρεπε ήδη να μας είχαν περιποιηθεί.»

«Ελάτε μαζί μας τώρα,» προστάζει η Θεώνη. «Τελειώσατε μαζί του.»

«Μια στιγμή!» λέει ο Ύαν. «Τι ακριβώς συμβαίνει εδώ; Τι–;»

Η Καλλιστώ τον σημαδεύει με το πιστόλι της. «Πίσω στον τοίχο. Η πλάτη σου στον τοίχο! *Τώρα.*»

Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά στον Ύαν, κι εκείνος υπακούει.

«Τα χέρια σου επάνω,» προστάζει η Καλλιστώ. Ο Ύαν υπακούει πάλι, και κρίκοι ξεπροβάλουν από τις πέτρες του τοίχου για να παγιδέψουν τους καρπούς του.

«Θα ξανάρθουμε για σένα,» του λέει η Σαμάνθα. «Δε θα σ'αφήσουμε.»

Εκείνος δεν μιλά.

Ακολουθούμε τις Πριγκίπισσες στην προηγούμενη σπηλιά, και συζητάμε τώρα μαζί τους τι θα κάνουμε σχετικά με τη Μαρλιέσσα. Μας

ρωτάνε πώς σκοπεύουμε να την ελευθερώσουμε. Πρέπει να πάμε ξανά στο αρχηγείο των Ακανόνιστων, έτσι δεν είναι;

Η Σαμάνθα διαβεβαιώνει πως, όντως, έτσι είναι. «Και χρειαζόμαστε, επίσης, κάποιον μάγο του τάγματος των Ερευνητών, για να ανοίξει τη χωροχρονική αναδίπλωση μέσα στην οποία είναι παγιδευμένη η Μαρλιέσσα.»

«Νομίζεις ότι θάναι εύκολο να μπούμε στο αρχηγείο τους;» λέει η Θεώνη. «Ειδικά τώρα… τώρα θα είναι *αδύνατο*.»

«Όχι αν είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε κατά μέτωπο επίθεση.»

Η Θεώνη και η Καλλιστώ την κοιτάζουν με δυσπιστία, καθώς εκείνη είναι καθισμένη στο πέτρινο κρεβάτι.

«Η Σιδηρά Δυναστεία έχει πολλές δυνάμεις,» εξηγεί η Σαμάνθα. «Μπορώ να καλέσω ανθρώπους να πολεμήσουν για εμάς. Ίσως να μη γίνει μέσα σε μια μέρα, αλλά θα τους συγκεντρώσω.»

Η Καλλιστώ λέει: «Αφού έχετε τέτοια μέσα στη διάθεσή σας, ποιος μας εγγυάται ότι δεν θα κάνετε κάποιο κόλπο για να μας συλλάβετε ή να μας σκοτώσετε μόλις σας βγάλουμε από εδώ.»

«Θα είστε μαζί μας.»

«Δε νομίζω πως αυτό είναι αρκετό. Αν έχεις τη δυνατότητα να καλέσεις τόσους μισθοφόρους όσους ισχυρίζεσαι, αυτοί οι μισθοφόροι μπορούν άνετα να στραφούν εναντίον μας. Ίσως να πάμε στους Ακανόνιστους, να ελευθερώσουμε τη Μαρλιέσσα, και μετά να μας συλλάβετε και τις τρεις.»

Μάλλον αυτό είναι το σχέδιο της Σαμάνθας, σκέφτομαι, αλλά φυσικά σιωπώ.

Δυστυχώς, και η Σαμάνθα σιωπά. Δεν καταλαβαίνει ότι έτσι είναι σαν να επιβεβαιώνει τα λόγια της Καλλιστώς; Αλλά, από την άλλη, βέβαια, τι να πει; *Εμπιστευτείτε μας; Δεν πρόκειται να σας πουλήσουμε;* Θα ήταν αστείο! *Προφανώς* και δεν μπορούν να μας εμπιστευτούν.

Η Καλλιστώ ρωτά: «Πώς αλλιώς μπορούμε να ελευθερώσουμε τη Μαρλιέσσα;»

«Δε νομίζω ότι γίνεται αλλιώς, Καλλιστώ,» απαντά η Σαμάνθα. «Αν δεν μας βγάλεις από εδώ, η Μαρλιέσ–»

«Σταμάτα τις απειλές! Δεν είσαι σε θέση να μας απειλείς.»

«Δε σας απειλώ· σας λέω απλά την αλήθεια.»

Η Καλλιστώ μοιάζει διχασμένη. Απεγνωσμένη.

Η Θεώνη είναι φανερά προβληματισμένη, αλλά λέει: «Αν μπορούσαμε κάπως να βεβαιωθούμε ότι δεν θα μας προδώσετε όταν σας βγάλουμε από εδώ…»

Αυτό, λέει η Λα'αρτάλερ'μπεθ ξαφνιάζοντάς μας όλους, *εύκολα κανονίζεται Θεώνη Μπορώ να το φροντίσω εγώ προσωπικά Θα τους ρυθμίσω έτσι ώστε να αυτοκαταστραφούν αν επιχειρήσουν να κάνουν κάτι εναντίον σας ή αν προσπαθήσουν να αποκαλύψουν με οποιονδήποτε τρόπο ποιες είστε*

«Τι εννοείς ότι θα μας ρυθμίσεις;» ρωτάω αμέσως, γιατί είναι αλήθεια ότι τη φοβάμαι. «Τι εννοείς ότι θα αυτοκαταστραφούμε;»

Θα σας ρυθμίσω Θα κάνω κάποιες μικρές αλλαγές επάνω σας–

«Δε θέλουμε αλλαγές επάνω μας!» φωνάζει η Σαμάνθα, μοιάζοντας κι εκείνη τρομαγμένη.

Δεν θα πάθετε κακό αν δεν προδώσετε την Καλλιστώ τη Θεώνη ή τη Μαρλιέσσα και αν δεν προσπαθήσετε να αποκαλύψετε ποιες είναι και τι κάνουν

«Κι αν το προσπαθήσουμε;» ρωτάω.

Θα αυτοκαταστραφείτε

«Δηλαδή;»

Η ίδια σας η ενεργειακή φύση θα αποσυνθέσει το σώμα και το πνεύμα σας

«Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό,» δηλώνει η Σαμάνθα, με λιγάκι πανικόβλητο τόνο στη φωνή της, οφείλω να παρατηρήσω. «Δε συμφωνούμε μ'αυτό!»

«Δε σας ρωτάμε αν συμφωνείτε,» της λέει η Καλλιστώ.

Υπάρχει ένα πρόβλημα όμως, προειδοποιεί η Λα'αρτάλερ'μπεθ.

«Τι πρόβλημα;» ρωτά η Θεώνη.

Η ρύθμισή μου δεν θα κρατήσει για πάντα Ο κόσμος μου είναι μόνο αυτή η ενδοδιάσταση Όταν βγουν από εδώ η επιρροή μου επάνω τους θα αρχίσει αμέσως να φθείρεται Στο τέλος θα σπάσει τελείως

«Πόσο χρόνο θα έχουμε; Ώρες; Μέρες; Μήνες;»

Μήνες δεν νομίζω έτσι όπως μου έχετε εξηγήσει πως κυλά ο χρόνος στη Σεργήλη Μέρες πιθανολογώ Θεώνη Δύο ή τρεις

Η Καλλιστώ λέει στη Σαμάνθα: «Ελπίζω να μπορείς σε δυο μέρες να ελευθερώσεις τη Μαρλιέσσα. Αν όχι, είσαι νεκρή. Κι οι τρεις σας είστε νεκροί.»

Η όψη της Σαμάνθας είναι οργισμένη και τρομαγμένη, συγχρόνως. Ξεροκαταπίνει, χωρίς να δώσει απάντηση.

Όταν η Μαρλιέσσα είναι ελεύθερη, λέει η Λα'αρτάλερ'μπεθ, *θα πρέπει να φύγετε από τη Θακέρκοβ εκτός αν σκοτώσετε αυτούς τους τρεις–*

«Αυτό θα είναι το ευχαριστώ;» λέει απότομα η Σαμάνθα. «Θα μας σκοτώσετε που βοηθήσαμε τη φίλη σας;»

«Εσείς την παγιδέψατε εξαρχής!» γρυλίζει η Καλλιστώ, και μοιάζει να συγκρατείται απ'το να χτυπήσει ξανά τη Σαμάνθα.

Η Λα'αρτάλερ'μπεθ συνεχίζει, ήρεμα: *Αλλά δεν νομίζω να σας αφήσουν να τους σκοτώσετε Φαίνονται πολύ προσεχτικοί επιτήδειοι και επίβουλοι*

(*Ευχαριστούμε για τη φιλοφρόνηση, περίεργη δαιμόνισσα που βλέπεις τους ανθρώπους σαν παιχνίδια σου, σκέφτομαι.*)

Θα πρέπει να φύγετε από τη Θακέρκοβ Αλλά καθώς φεύγετε ελάτε πρώτα σ'εμένα και θα σας δώσω ένα πολύ σημαντικό δώρο Μην το ξεχάσετε

«Δε θα το ξεχάσουμε, *Λα'αρτάλερ'μπεθ,*» υπόσχεται η Θεώνη.

ΠΕΤΡΙΝΑ ΚΡΕΒΑΤΙΑ

Η… ρύθμιση που έκανε η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* μέσα μας ήταν η πιο παράξενη εμπειρία της ζωής μου ώς τώρα.

Είδα τη γυναικεία μορφή που αποτελείτο από μυριάδες άστρα να χωρίζεται στα δύο – ή, ίσως, μια δεύτερη, πανομοιότυπη μορφή να βγήκε πίσω από την πρώτη· εκτός αν η πρώτη, η μπροστινή, έκανε στο πλάι για να αποκαλυφτεί εκείνη που μέχρι στιγμής κρυβόταν από πίσω.

Η μία από τις δύο γυναικείες μορφές πλησίασε τη Σαμάνθα, η οποία τώρα στεκόταν όρθια και, φανερά, έτρεμε – πράγμα που δεν μπορώ να μαντέψω αν οφειλόταν στο τραυματισμένο πόδι της ή στο φόβο που αισθανόταν.

Η άλλη γυναικεία μορφή ήρθε προς εμένα, μαγνητίζοντας το βλέμμα μου. Ήθελε να με υπνωτίσει; Μετά όμως κατάλαβα ότι ο υπνωτισμός δεν είναι παρά μια αστεία, απαξιωτική λέξη γι'αυτό που συνέβη. Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* άπλωσε το χέρι της προς το πρόσωπό μου, το χέρι της που αποτελείτο από αμέτρητα άστρα. Η παλάμη ήρθε τόσο κοντά στα μάτια μου που ξαφνικά νόμισα ότι τα πάντα σκεπάστηκαν από άστρα – μικροσκοπικά φώτα. Γύρισα, τότε, να κοιτάξω στο πλάι, νιώθοντας σαστισμένος–

Αλλά είδα, μονάχα, κι άλλα άστρα. Παντού άστρα. Μικρά φωτεινά σημάδια σ'ένα απέραντο μαύρο κενό.

Παλιότερα, είχα επισκεφτεί τις ακτές του Πορφυρού Κενού, στα νότια της Σεργήλης, εκεί όπου η διάστασή μας τελειώνει· αλλά το κενό που αντίκριζα τώρα ολόγυρά μου δεν νομίζω ότι μπορούσε να συγκριθεί, ούτε κατά διάνοια, με το Πορφυρό Κενό…

Και, παρότι ένιωθα μόνος εδώ, ήξερα πως δεν ήμουν μόνος. Μια παρουσία βρισκόταν μαζί μου. Κάπου όπου αδυνατούσα να την ατενίσω. Παράξενο… γιατί παντού απλώνονταν άστρα και κενό…

Έπειτα αισθάνθηκα κάτι να γλιστρά εντός μου – μια *δύναμη* – μια καυτή δύναμη – σαν τον καυτό αέρα στην ενδοδιάσταση της *Λα'αρτάλερ'μπεθ*, αλλά ακόμα πιο θερμή. Την ένιωσα να με αλλοιώνει εσωτερικά, να δίνει νέες μορφές σε παλιές μορφές, όπως ο σιδηρουργός που λιώνει τα μέταλλα και τα μεταμορφώνει. Ήθελα να κραυγάσω αλλά δεν μπορούσα. Αιωρούμουν ανάμεσα σ'εκείνα τα παράξενα φώτα, μα ήμουν, στην πραγματικότητα, ακίνητος. Παράλυτος. Παγιδευμένος.

Αδυνατώ να υποθέσω πόσος χρόνος πέρασε. Αν είχε περάσει ένας αιώνας ολόκληρος, για εμένα το ίδιο θα ήταν. Κάποια στιγμή, όμως, τα άστρα… *μαζεύτηκαν προς τα πίσω* (αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος που μπορώ να το κατανοήσω) και κοίταζα ξανά την παλάμη της *Λα'αρτάλερ'μπεθ*.

Το χέρι της απομακρύνθηκε από το πρόσωπό μου, και η μορφή της απομακρύνθηκε από μπροστά μου οπισθοχωρώντας αργά.

Στράφηκα να δω πού ήταν η Σαμάνθα, και την αντίκρισα εκεί όπου βρισκόταν πριν. Κι εκείνη με κοίταζε, και τα μάτια της ήταν διασταλμένα, η όψη της ωχρή.

Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* στεκόταν αντίκρυ μας – μία γυναικεία μορφή, τώρα, όχι δύο.

Η Σαμάνθα ξεροκατάπιε. «Τι μας έκανες;» τη ρώτησε.

Αυτό που συμφωνήσαμε Κλείστε τα μάτια σας και θα δείτε

Έκλεισα τα βλέφαρά μου και είδα να αιωρείται μπροστά μου ένα κόκκινο πράγμα που θα μπορούσα να παρομοιάσω μονάχα με ξίφος. Πάντως, σίγουρα, είχε σχήμα μακρύ, και σ'ένα σημείο μια άλλη, μικρότερη γραμμή το έτεμνε.

Η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* τώρα εξακολουθεί να βρίσκεται στην ίδια σπηλιά μ'εμάς, αλλά η παρουσία της είναι σχεδόν αόρατη και τελείως αθόρυβη καθώς στέκεται σε μια γωνία. Μοιάζει με σκιά από άστρα. Πριν από λίγο δημιούργησε δύο πέτρινα κρεβάτια (ξεπρόβαλαν μέσα από έναν τοίχο της σπηλιάς), όπου εγώ και η Σαμάνθα έχουμε ξαπλώσει για να ξεκουραστούμε. Οι Πριγκίπισσες μάς είπαν ότι πρέπει να κοιμηθούμε προτού ξεκινήσουμε την επιχείρηση διάσωσης της Μαρλιέσσας. Και δεν έχουν άδικο, τολμώ να παρατηρήσω· αισθάνομαι, όντως, εξαντλημένος ύστερα απ' όλα όσα συνέβησαν.

«Αυτή η δαιμόνισσα,» λέω στη Σαμάνθα, «μπορεί να τροποποιήσει τα μυαλά μας αλλά δυστυχώς δεν μπορεί να δημιουργήσει μαλακότερα κρεβάτια…»

Η Σαμάνθα γυρίζει να με κοιτάξει. Το κρεβάτι της είναι πίσω από το δικό μου, έτσι που τα δυο τους σχηματίζουν Γ. Δεν χαμογελά. «Γιατί δεν τις κάνεις παράπονα;»

«Δε νομίζω να μου δώσει σημασία.»

Η Σαμάνθα αναστενάζει.

«Μην ανησυχείς,» της λέω· «δε θα μας σκοτώσουν τώρα.»

«Ναι, αυτές, όπως φαίνεται, δεν θα μας σκοτώσουν.»

Τι εννοεί; Θα μας σκοτώσει η Σιδηρά Δυναστεία; Θα μας θεωρήσει προδότες; Δεν ρωτάω. Καλύτερα να μην ξέρω, ακόμα.

Η Θεώνη και η Καλλιστώ δεν είναι εδώ, και υποθέτω πως έχουν πάει να ανακρίνουν τον Ύαν, να διασταυρώσουν κάποια από τα πράγματα που τους είπαμε. Δεν υπάρχει περίπτωση να ανακαλύψουν τίποτα που δεν ξέρουν ήδη. Εύχομαι μόνο να μην κάνουν κακό στον Ύαν – όχι πως τον συμπαθώ, βέβαια, ούτε μ’ενδιαφέρει ιδιαίτερα για τη ζωή του.

Προσπαθώ να κοιμηθώ επάνω στο πέτρινο κρεβάτι, το οποίο είναι, ομολογουμένως, άβολο. Όταν ο ύπνος έχει αρχίσει να με παίρνει, αισθάνομαι μια τρύπα στην παρουσία που μας περιβάλλει. Κάποιος ήρθε. Ανοίγω τα μάτια και βλέπω την Καλλιστώ.

«Δεν κοιμάσαι…» παρατηρεί.

Ανασηκώνομαι, στηριζόμενος στον αγκώνα. «Δε με βολεύει το στρώμα.» Δίπλα μου, η Σαμάνθα κοιμάται όμως· είναι εξαντλημένη. Την ακούω να ροχαλίζει ελαφρά, και το ροχαλητό της αντηχεί παράξενα εδώ μέσα: μακρόσυρτα.

Ένα ακόμα πέτρινο κρεβάτι ξεπροβάλει από τον τοίχο αντίκρυ μου, και η Καλλιστώ ανεβαίνει επάνω. Βγάζει τις μπότες της και τις αφήνει πλάι της. Μοιάζει κουρασμένη κι αυτή. Και το πρόσωπό της είναι, επιπλέον, μελανιασμένο και τραυματισμένο. Οι Ακανόνιστοι δεν πρέπει να της φέρθηκαν καλά όσο την είχαν μαζί τους. Δύσκολη η δημοσιογραφία στη Θακέρκοβ…

«Δεν έχει τίποτα πιο μαλακό εδώ,» με πληροφορεί.

«Ούτε τα υδραυλικά δουλεύουν, ούτε ένα κρεβάτι της προκοπής δεν υπάρχει,» λέω. «Ευτυχώς που δεν πληρώνω ενοίκιο.»

Η Καλλιστώ δεν μιλά. Ξαπλώνει στο πλάι, ακουμπώντας το κεφάλι επάνω στο διπλωμένο χέρι της, και κλείνει τα μάτια.

«Η Θεώνη;» τη ρωτάω. «Έφυγε;»

«Εδώ είναι. Μαζί με τον φίλο σας.»

«Δεν είναι φίλος μου.»

«Η Σαμάνθα φάνηκε πολύ φιλική μαζί του.» Εξακολουθεί να έχει τα μάτια κλειστά.

«Τον ξέρει από παλιά.»

«Από κοντά, υποθέτω. Δεν την αδικώ· είναι… εμφανίσιμος τύπος.»

Η Σαμάνθα δεν έχει πάψει καθόλου να ροχαλίζει ελαφρά· αποκλείεται ν'ακούει τι λέμε, εκτός αν προσποιείται πως κοιμάται – που δεν το νομίζω.

«Ναι,» αποκρίνομαι, «αλλά όχι σαν εμένα.»

«Όλοι οι άντρες τις ίδιες μαλακίες λέτε.»

Γελάω προς στιγμή. Κι ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα σκέψης, λέω: «Δικαιολογημένα να είσαι θυμωμένη μετά από ό,τι συνέβη με τον Αίολο και το παιδί σου… »

Τα βλέφαρά της ανοίγουν απότομα, τα μάτια της γυαλίζουν άγρια καθώς με ατενίζει απ'την αντικρινή μεριά της σπηλιάς. «Τι ξέρεις εσύ για το παιδί μου;»

«Γενικές πληροφορίες μόνο,» αποκρίνομαι, με ήπια έκφραση, φιλική. «Γνωρίζω ότι το δικαστήριο έδωσε την κηδεμονία στον άντρα σου–»

«Δεν είναι άντρας μου πια!» Κι ύστερα από μια στιγμή: «Δεν έπρεπε ποτέ να ήταν.»

«Λυπάμαι για ό,τι συνέβη, Καλ–»

«Άντε γαμήσου! Πώς ξέρεις αυτά τα πράγματα για μένα;» Ανασηκώνεται απότομα επάνω στο πέτρινο κρεβάτι. «Ποιος σ'τα είπε;»

«Μέσω της Σιδηράς Δυναστείας τα έμ–»

«Γνωρίζει αυτή η Σιδηρά Δυναστεία για εμένα;»

«Η Σιδηρά Δυναστεία μπορεί να μάθει για τους πάντες, αν θέλει. Αυτά που ξέρω για σένα, άλλωστε, δεν είναι κρυφά. Ο γάμος σου, το δικαστήριο–»

«Τίποτα απ’ αυτά δεν είναι δική σου δουλειά!»

«Πράγματι, δεν είναι,» παραδέχομαι. «Δεν ήθελα να γίνω αδιάκριτος. Απλώς αναρωτιόμουν αν… Τέλος πάντων· δεν έχει σημασία.» Ξαπλώνω ξανά, κοιτάζοντας το ταβάνι. Πέτρινο κι αυτό, ασφαλώς. Σπηλιά. Αλλά χωρίς σταλακτίτες. Κάτι ανάμεσα σε φυσικό και τεχνητό.

«Τι αναρωτιόσουν;» με ρωτά η Καλλιστώ.

Γυρίζω να την ατενίσω. «Για σένα. Για την Πριγκίπισσα της Οργής.» Η Σαμάνθα ακόμα κοιμάται· την ακούω.

Η Καλλιστώ συνοφρυώνεται.

«Αναρωτιόμουν,» εξηγώ, «αν όσα συνέβησαν με το παιδί σου ήταν που σε οδήγησαν να κάνεις ό,τι κάνεις μαζί με τις άλλες δύο.»

Η Καλλιστώ γελά. «Μην είσαι ανόητος!»

«Τι σε οδήγησε, τότε;»

«Δε βλέπεις τι γίνεται στη Θακέρκοβ;»

«Τι γίνεται στη Θακέρκοβ;»

Η Καλλιστώ ανοίγει ένα μπουκάλι και πίνει μια γουλιά νερό. «Διαφθορά,» μου λέει μετά. «Παντού διαφθορά. Πράγματα… αποτρόπαια.» Ανοίγει ένα καινούργιο κουτάκι τσιγάρα. Η Θεώνη τα έφερε – και τα τσιγάρα και το νερό και μερικές πρόχειρες τροφές – μαζί με τους επιδέσμους, τα παυσίπονα, και τα αντισηπτικά.

Η Καλλιστώ ανάβει ένα τσιγάρο. «Θέλεις;» ρωτά.

«Ναι.»

Μου κάνει νόημα να πλησιάσω. Η ίδια δεν σηκώνεται να βρέξει τα πόδια της.

Κατεβαίνω από το πέτρινο κρεβάτι, πατώντας ξυπόλυτος μέσα στο χαμηλό νερό. Ακόμα δεν μας έχουν πει πού είναι τα ρούχα μας – εμένα και του Ύαν, τουλάχιστον· η Σαμάνθα είναι ντυμένη με τα βασικά: μόνο την καπαρντίνα και τις μπότες τής έχουν πάρει. (Αναρωτιέμαι αν απλά γουστάρουν οι ανώμαλες να μας βλέπουν μισόγυμνους.) Πλησιάζω την Καλλιστώ και τραβάω ένα τσιγάρο από το κουτάκι. Κάθομαι στην άκρη του κρεβατιού της κι εκείνη μού δίνει φωτιά χρησιμοποιώντας έναν ενεργειακό αναπτήρα.

«Διαφθορά, ε;» της λέω. «Και είν’ αυτό αρκετό για να… κάνετε ό,τι κάνετε; Πώς το ξεκινήσατε;»

Με κοιτάζει καχύποπτα. «Γιατί θες να μάθεις;»

«Νομίζεις ότι οι ραλίστες δεν έχουν περιέργεια; Μόνο οι δημοσιογράφοι έχουν;»

Χαμογελά. Πάω στοίχημα ότι, κατά βάθος, με έχει συμπαθήσει αλλά δεν το παραδέχεται. «Δεν είσαι *πραγματικά* ραλίστας. Είσαι πράκτορας αυτής της Σιδηράς Δυναστείας.»

Ρουθουνίζω αποδοκιμαστικά, μισογελώντας. «*Πράκτορας;* Αν ήταν όλοι οι πράκτορες σαν εμένα… Απλά είμαι ένας *μπλεγμένος* ραλίστας, όπως σου είπα. Και είμαι περίεργος να μάθω.»

«Νομίζεις ότι θα μπορέσεις να χρησιμοποιήσεις αυτές τις πληροφορίες εναντίον μας, αργότερα; Για να μας βρείτε;»

«Είμαι σίγουρος ότι θα έχετε εξαφανιστεί. Αλλά εμένα – ειλικρινά σού λέω – δεν με νοιάζει καθόλου αν θα σας βρουν. Βασικά, δεν θέλω να σας βρουν. Τι έχω εγώ να κερδίσω απ'την όλη ιστορία; Τίποτα.» Φυσάω καπνό απ'τα ρουθούνια. Δεν της λέω ψέματα.

Η Καλλιστώ με παρατηρεί καπνίζοντας. «Προσπαθείς να μου αποσπάσεις πληροφορίες,» λέει τελικά. «Το ξέρω, μη νομίζεις ότι είμαι ανόητη–»

«Όχι,» τη διακόπτω, «*είσαι* ανόητη.» Σηκώνομαι απ'το πέτρινο κρεβάτι, πατώντας στο νερό, και στρέφομαι προς το δικό μου κρεβάτι. «Άσ' το, δεν χρειάζ–»

Με πιάνει από τον αγκώνα. «Κάθισε κάτω.»

Την κοιτάζω πάνω από τον ώμο μου. Άλλαξε γνώμη;

«Κάθισε κάτω,» μου λέει ήπια, και κάθομαι. «Θα σου πω πώς γεννήθηκε η Πριγκίπισσα της Οργής. Ακόμα κι αν απλά θέλεις να μου αποσπάσεις πληροφορίες.»

Την αγριοκοιτάζω, επιτηδευμένα.

«Τα παίρνεις όλα προσωπικά, ε;» παρατηρεί υπομειδιώντας.

«Όταν με χτυπάνε με ενεργειακές ριπές, με δένουν στον τοίχο γυμνό, και με γρονθοκοπούν, ναι, το παίρνω λιγάκι προσωπικά.»

«Δεν αναφέρομαι σ'αυτά· μην αλλάζεις την κουβέντα.»

«Πού είναι τα ρούχα μου, αλήθεια;»

«Θα σ'τα δώσουμε, μη φοβάσαι. Τι να τα κάνεις εδώ; Όπως θάχεις παρατηρήσει, δεν έχει κρύο.»

Παίρνει ακόμα μια τζούρα απ'το τσιγάρο της. «Η Πριγκίπισσα της Οργής γεννήθηκε περίπου έναν χρόνο αφότου οι Παντοκρατορικοί διώχτηκαν από τη Σεργήλη… Τη Μαρλιέσσα τη γνώρισα όταν έκανα ένα ρεπορτάζ στο Λημέρι για τα εγκλήματα που γίνονταν – κι ακόμα γίνονται – εκεί. Για τους βιασμούς, κυρίως. Στην αρχή, τσακωθήκαμε. Ήθελε να με διώξει· δεν συμπαθούσε τους δημοσιογράφους, δεν τους ήθελε να 'μπλέκονται στα πόδια της Χωροφυλακής', όπως έλεγε. Μετά, όμως, τα βρήκαμε οι δυο μας. Δεν ξέρω πώς ακριβώς· απλώς συνέβη. Συνειδητοποίησε ότι δεν είναι όλοι οι δημοσιογράφοι ενοχλητικοί, κι εγώ κατάλαβα ότι την είχα παρεξηγήσει τελικά. Γίναμε πολύ καλές φίλες.» (*Πόσο πολύ καλές;* αναρωτιέμαι, έχοντας μια υποψία.) «Και συζητήσαμε διάφορα θέματα. Για την εγκληματικότητα, κυρίως, για όσα συμβαίνουν στην πόλη μας. Η Μαρλιέσσα ήθελε να κάνει κάτι για όλ' αυτά, αλλά δεν ήξερε τι. Ακόμα και οι επαναστάτες – εκείνοι που παλιά μάχονταν κατά των Παντοκρατορικών – τώρα δεν έμοιαζαν πρόθυμοι να δράσουν για να βάλουν σε μια τάξη την κατάσταση στη Θακέρκοβ. Ούτε ο Έκτορας, μου είπε η Μαρλιέσσα, ο πρώην Πρόμαχος της Επανάστασης σε τούτα τα μέρη, δεν κάνει πια τίποτα. 'Νομίζουν ότι νικήθηκαν οι Παντοκρατορικοί κι όλα τα προβλήματα ξαφνικά λύθηκαν,' μου είπε η Μαρλιέσσα. 'Αλλά δεν έχουν λυθεί, Καλλιστώ,' μου είπε. 'Και κάποιος πρέπει να τα λύσει.'»

Βλέπω το τσιγάρο μου να τελειώνει καθώς τραβάω καπνό. «Και ήθελε εκείνη να τα λύσει; Η ίδια;»

«Αν της δινόταν η ευκαιρία.» Η Καλλιστώ πετά το δικό της τσιγάρο κάτω, στο νερό. «Τη Θεώνη τη γνώρισα όταν με έσωσε από μια δύσκολη κατάσταση,» μου λέει. «Έτσι είναι η Θεώνη: παριστάνει τον ιπτάμενο φύλακα των ανθρώπων της Θακέρκοβ. Όταν βλέπει κάποιον να κινδυνεύει, κατεβαίνει και τον παίρνει πάνω στον γρύπα της. Δεν το κάνουν όλοι οι αερομεταφορείς αυτό. Δεν το κάνουν ούτε οι μισοί.»

«Δε με εκπλήσσει καθόλου.» Πετάω κι εγώ το τσιγάρο μου στο νερό. Υποθέτω η παράξενη δαιμόνισσα μπορεί να μαζέψει τις γόπες αργότερα.

«Ήμουν στις Λιμανοκατοικίες, ένα βράδυ. Έκανα ένα ρεπορτάζ για τη φτώχια εκεί, μετά τον πόλεμο, και για τις συμμορίες. Βάδιζα προς

το γκαράζ όπου είχα αφήσει το δίκυκλό μου, όταν συνειδητοποίησα ότι μια απ' αυτές τις συμμορίες με είχε πάρει στο κατόπι. Μου σφύριζαν και μου έκαναν αισχρές χειρονομίες. Στο τέλος άρχισαν να με κυνηγάνε. Δεν ξέρω αν θα τους ξέφευγα. Αλλά η Θεώνη κατέβηκε με τον γρύπα της απ'τον νυχτερινό ουρανό, μ'ανέβασε στη σέλα, και φύγαμε. Γίναμε φίλες και με τη Θεώνη, και μιλήσαμε για την εγκληματικότητα και για τη διαφθορά στην πόλη, και για όλα τα άσχημα που συμβαίνουν. Οι απόψεις της δεν ήταν και τόσο διαφορετικές από της Μαρλιέσσας. Αν μπορούσε, είπε, να κάνει κάτι, θα το έκανε.

»Ύστερα λοιπόν από κάποια επεισόδια στη Θακέρκοβ, το αποφασίσαμε οι τρεις μας. Αποφασίσαμε να κάνουμε *κάτι,* ό,τι μπορούμε. Και η Μαρλιέσσα άρχισε να μας εκπαιδεύει, εδώ» – ρίχνει μια ματιά γύρω μας, στη σπηλιά – «γιατί είπε ότι δεν ήταν δυνατόν να μην ξέρουμε να πολεμάμε. Και είχε δίκιο, φυσικά. Εκτός, όμως, από πολεμική εκπαίδευση αποκτήσαμε και αυτό που σου είπα. Μια επιπλέον αίσθηση. Μας έχει φανεί πολύ χρήσιμη.»

«Μάλιστα,» λέω. «Αλλά τον βιομήχανο που έβγαζε μαστίχες στους Δεντρόκηπους γιατί τον σκοτώσατε; Ήταν τόσο κακός;»

«Πώς…; Αλλά τι ρωτάω; Έχετε πληροφορηθεί για όλους τους φόνους, προφανώς.»

«Προφανώς.»

«Ήταν ένα κάθαρμα αυτός ο τύπος. Εκμεταλλευόταν τους εργάτες του με αισχρούς τρόπους. Δεν ήταν τόσο αθώος όσο νομίζεις.»

«Και ο ενεχυροδανειστής;»

«Χρειάζεται να σου πω ότι ήταν εκβιαστής και νόμιμος κακοποιός;»

«Ο καπετάνιος στις Λιμανοκατοικίες;»

«Είχε, δύο φορές, πνίξει μέσα στον ποταμό ανθρώπους που δούλευαν στο πλοίο του, και βίαζε εκ συστήματος μικρά αγόρια που επίσης δούλευαν γι'αυτόν.»

«Ο δημοσιογράφος του Ματιού που ήταν και συνάδελφός σου;»

Η Καλλιστώ ρουθουνίζει οργισμένα. «Συνάδελφό μου ούτε η Μεγάλη Αρτάλη δεν μπορούσε να τον κάνει αυτόν! Εκβίαζε κόσμο, Ζορδάμη. Μάθαινε κρυφά πράγματα και μετά ζητούσε λεφτά για να μην τα βγάλει στη δημοσιότητα. Ακόμα κι εναντίον άλλων δημοσιογράφων είχε στραφεί.»

«Εναντίον σου;»

«Δεν είχε προλάβει. Βασικά, ελάχιστες φορές τον είχα συναντήσει προσωπικά.»

«Εσύ τον σκότωσες, ντυμένη ως Απρόσωπη;»

«Η Θεώνη.»

«Ο Άρης Νυχταστέρης τι είχε κάνει για να τραβήξει την προσοχή σας επάνω του;»

«Δεν ξέρεις λοιπόν τίποτα γι'αυτό το κωλόπαιδο της Λόρκης;»

Γελάω σιγανά. «Κάτι έχω ακούσει.»

«Τι άλλο χρειάζεται, οπότε, να μάθεις από εμένα;»

«Ποια από σας τον σκότωσε στη βίλα του πατέρα του;»

«Η Μαρλιέσσα.»

«Και μετά βγήκε λυγίζοντας ένα από τα κάγκελα του κήπου;»

«Το ανακαλύψατε, ε;»

«Ναι. Αλλά δεν ξέρουμε πώς μπήκε. Ήταν μέσα στους καλεσμένους;»

«Η Θεώνη την κατέβασε στην οροφή της βίλας.»

«Και κανένας δεν είδε ολόκληρο γρύπα να κατεβαίνει;»

«Δεν προσγειώθηκε στην οροφή. Καθώς φτερούγιζε από πάνω, η Μαρλιέσσα πήδησε. Αν κάποιος είδε κάτι, μέσα στη νυχτερινή δεξίωση, δεν θα του έκανε εντύπωση. Συχνά γρυποκαβαλάρηδες περνάνε από τη Γραμμή – αερομεταφορείς με ευκατάστατους επιβάτες, ή φρουροί, ή πλούσιοι που έχουν εκπαιδευμένους γρύπες στην κατοχή τους.»

Μένω σιωπηλός για μερικές στιγμές και βλέπω τα βλέφαρά της να κλείνουν, καθώς είναι ξανά ξαπλωμένη, με το κεφάλι της ακουμπισμένο επάνω στο διπλωμένο χέρι της. Στα πρόθυρα του ύπνου.

«Καλλιστώ;»

«Τι;»

«Αν η απόφαση ήταν δική μου, κανένας δεν θα σας κυνηγούσε. Αλλά δεν είναι. Είμαι απλά ένα πιόνι της Δυναστείας.» Κατεβαίνω απ'το πέτρινο κρεβάτι, πατώντας στο νερό.

Τα μάτια της ανοίγουν, κουρασμένα. «Σε πιστεύω,» μου λέει, «παρότι καταλαβαίνω ότι είσαι καλός ψεύτης.»

Χαμογελάω. Επιστρέφω στο κρεβάτι μου και ξαπλώνω.

Ο ύπνος με παίρνει σχεδόν αμέσως.
Ήμουν, τελικά, πιο κουρασμένος απ'ό,τι υπολόγιζα.

ΑΜΦΙΡΡΟΠΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ

Δεν ξέρω τι ακριβώς με ξύπνησε, αλλά υποπτεύομαι ότι πιθανώς να ήταν η Λα'αρτάλερ'μπεθ. Καθώς ανοίγω τα μάτια μου βλέπω πως και η Σαμάνθα έχει ξυπνήσει, και η Καλλιστώ. Ναι, σίγουρα η Λα'αρτάλερ'μπεθ μάς ξύπνησε όλους συγχρόνως.

Η δημοσιογράφος βάζει τις μπότες της και κατεβαίνει από το πέτρινο κρεβάτι.

«Για εμάς δεν έχει υποδήματα;» τη ρωτάω.

«Θα σας δώσουμε τα ρούχα σας,» αποκρίνεται εκείνη, και ρίχνει μια ματιά προς μια γωνία της σπηλιάς: προς την ίδια γωνία όπου πριν στεκόταν, ακίνητη σαν σκιά, η Λα'αρτάλερ'μπεθ, κι ακόμα εκεί στέκεται. Δεν δίνει κανένα σημάδι ότι άκουσε την Καλλιστώ, αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία γι'αυτό.

«Πόσες ώρες έχουν περάσει από τότε που κοιμηθήκαμε;» ρωτάω.

Η Καλλιστώ κοιτάζει το ρολόι της. «Εννιάμιση είναι, περίπου.»

«Ο χρόνος εδώ, μέσα στην ενδοδιάσταση, κυλά όπως και στη Σεργήλη;»

«Ναι· γιατί να υπάρχει διαφορά;»

«Δεν ισχύει αυτό για όλες τις ενδοδιαστάσεις,» της λέω, ενθυμούμενος τη Σίγμα-Οκτώ την οποία διέσχισα στο Πρώτο Πανδιαστασιακό Ράλι Σεργήλης.

«Θα φύγουμε τώρα;» ρωτά η Σαμάνθα, και παρατηρώ πως εξακολουθεί να μοιάζει το ίδιο κουρασμένη με πριν. Το τραύμα της την έχει εξαντλήσει.

«Θα φύγουμε,» λέει η Καλλιστώ. «Αλλά μην ξεχνάς τι συμφωνήσαμε. Έχεις δύο ημέρες να ελευθερώσεις τη Μαρλιέσσα. Και θα είμαστε μαζί σου, συνεχώς.»

«Δεν το αμφιβάλλω,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, με άγριο βλέμμα. Το «Και δεν μ'αρέσει καθόλου να με απειλούν» δεν το λέει το στόμα της,

αλλά το λέει, ξεκάθαρα, η έκφρασή της. Ελπίζω να μην πιαστούν πάλι στο ξύλο με την Καλλιστώ.

Η Θεώνη μπαίνει, τότε, στη σπηλιά κρατώντας στα χέρια της τα ρούχα μας, τα οποία και μας δίνει. Μαζί είναι και δύο παλιές κάπες, και μας λέει ότι θα πρέπει να τις φορέσουμε κι αυτές και να σηκώσουμε τις κουκούλες. Κανένας δεν πρέπει να δει τα πρόσωπά μας καθώς θα μπαίνουμε στη Θακέρκοβ. Πρέπει να μοιάζουμε με ταξιδιώτες, και οι άλλες κουκούλες που έχουμε μαζί μας (οι οποίες καλύπτουν ολόκληρο το κεφάλι έχοντας ανοίγματα μόνο για τα μάτια και τη μύτη) δεν είναι χρήσιμες για μια τέτοια μεταμφίεση.

«Πού είναι ο Ύαν;» ρωτά η Σαμάνθα καθώς βάζει τις μπότες της – με κάποια δυσκολία, ομολογουμένως, λόγω του τραυματισμένου ποδιού της (αλλά δεν μ'αφήνει να τη βοηθήσω).

«Δε θα έρθει μαζί μας,» λέει η Θεώνη.

«Τι εννοείς;»

«Θα μείνει εδώ. Μέχρι να ελευθερώσεις τη Μαρλιέσσα.»

«*Τι!* Δεν είχαμε συμφωνήσει τέτοιο πράγμα!»

Η Καλλιστώ παρεμβαίνει: «Δε θυμάμαι να κάναμε καμια… *συμφωνία*.»

«Δεν είναι αρκετό που αυτή η οντότητα» – η Σαμάνθα δείχνει τη *Λα'αρτάλερ'μπεθ* που στέκεται ακίνητη στη γωνία – «αλλοίωσε το μυαλό μας; Ποια εγγύηση έχουμε ότι θα ελευθερώσετε τον Ύαν; ότι δεν θα τον σκοτώσετε;»

«Τι να τον κάνουμε τον Ύαν;» ρωτά η Θεώνη. «Όταν η Μαρλιέσσα είναι ελεύθερη, δεν μας ενδιαφέρει πια. Αλλά αν προσπαθήσεις να μας ξεγελάσεις–»

«Πώς να σας ξεγελάσω; Η δαιμόνισσά σας φρόντισε γι'αυτό!»

«Φρόντισε να μη μπορείς να μιλήσεις για εμάς σε τρίτους, και να μη μπορείς να κάνεις κάτι που θα μας βλάψει–»

«Και δεν είναι αυτά αρκετά;»

«Μπορεί να φύγεις,» λέει απλά η Θεώνη, «να μας ξεγελάσεις κάπως και να το βάλεις στα πόδια, και να κρυφτείς περιμένοντας η επιρροή της Λα'αρτάλερ'μπεθ να περάσει.»

Τα έχουν σκεφτεί όλα, οι καταραμένες. Και προφανώς είδαν, πιο πριν, ότι η Σαμάνθα μάλλον ενδιαφέρεται για τον Ύαν. Δεν έπρεπε να τους το είχε δείξει αυτό.

Η έξοδος δεν αποδεικνύεται μακριά. Όταν η Θεώνη λέει στη Λα'αρτάλερ'μπεθ πως είμαστε έτοιμοι να φύγουμε, ένα άνοιγμα δημιουργείται επάνω σ'έναν τοίχο της σπηλιάς, σαν ο τοίχος να μην είναι από ακατέργαστη πέτρα αλλά από πηλό.

Η Θεώνη και η Καλλιστώ βγαίνουν πρώτες, και τις ακολουθούμε. Είμαστε τώρα σε μια όχθη ποταμού – του Κάλμωθ, υποθέτω – και παραδίπλα βρίσκεται ένας γρύπας, δαγκώνοντας με το ράμφος του ένα θήραμα: ένα σκοτωμένο ελάφι. Ο Αδιάσειστος.

«Ο φίλος σου πήγε να φέρει φαγητό;» λέω στη Θεώνη.

«Για να βλέπεις,» αποκρίνεται εκείνη, βαδίζοντας προς τον γρύπα και ανεβαίνοντας στη ράχη του.

«Θα μας μεταφέρεις στην πόλη λίγους-λίγους;» τη ρωτάω.

«Δε θα σας βλάψει να βαδίσετε μερικά χιλιόμετρα. Θα πετάω από πάνω σας, όμως.» Ο Αδιάσειστος φτερουγίζει και υψώνεται στον αέρα.

Η Καλλιστώ μάς γνέφει να την ακολουθήσουμε. «Και μη σας μπαίνουν τίποτα περίεργες ιδέες στο μυαλό,» μας λέει. «Αν κάνετε να φύγετε θα σας σκοτώσουμε.» Κρατά πιστόλι στο χέρι της.

Την ακολουθούμε επάνω στη μικρή ράχη για να φτάσουμε σε πιο βατό έδαφος. Σηκώνω τη Σαμάνθα στα χέρια – παρά τις σύντομες διαμαρτυρίες της – γιατί είναι προφανές ότι δεν μπορεί να βαδίσει άνετα.

«Δε χρειάζομαι βοήθεια,» μου λέει.

«Μη λες σαχλαμάρες.»

«Σκοπεύεις να με κουβαλάς ώς τη Θακέρκοβ;»

Καθώς έχουμε φτάσει στην κορυφή της ράχης, κοιτάζω προς τα νότια, όπου η μεγάλη πόλη διακρίνεται μέσα στο πρωινό. Πολυκατοικίες, καπνός από ορισμένα σημεία (όπου υπάρχουν εργοστάσια, κυρίως), γρυποκαβαλάρηδες. «Δεν είναι και τόσο μακριά.»

«Άφησέ με!» επιμένει η Σαμάνθα.

«Όταν κουραστώ,» αποκρίνομαι.

Η Καλλιστώ ρωτά, καθώς βαδίζουμε προς τη Θακέρκοβ πηγαίνοντας αντίθετα στο ρεύμα του ποταμού: «Πώς ακριβώς σκοπεύετε να ελευθερώσουμε τη Μαρλιέσσα;»

Περιμένω να απαντήσει η Σαμάνθα, αλλά εκείνη δεν μιλά.

«Είστε κουφοί;» λέει η Καλλιστώ.

«Θα επικοινωνήσω με κάποιους ανθρώπους,» της απαντά η Σαμάνθα κοφτά.

«Τι ανθρώπους;»

«Της Δυναστείας, φυσικά. Αλλά δεν συμφωνήσαμε να σου δώσω και πληροφορίες για τη Δυναστεία.»

Η Καλλιστώ την ατενίζει με στενεμένα μάτια για λίγο, όμως δεν λέει τίποτα.

Μπαίνουμε στη Θακέρκοβ από τις Ακροκατοικίες, ενώ η Θεώνη φτερουγίζει από πάνω μας – ακόμα μια αερομεταφορέας της πόλης. Προχωράμε ώς τη Λεωφόρο Ύδατος, τη διασχίζουμε κάθετα, και φτάνουμε στη Μικρόπολη.

«Το διαμέρισμά μας είναι κοντά στο δικό σου,» λέει η Σαμάνθα στην Καλλιστώ. «Εκεί θα πάμε.» Και προς εμένα: «Άσε με κάτω.»

Υπακούω αυτή τη φορά, αφήνοντάς τη να σταθεί στα μποτοφορεμένα πόδια της, αλλά δεν παίρνω το χέρι μου από τη μέση της, για να τη στηρίξω αν χρειαστεί.

«Με παρακολουθούσατε από κοντά, λοιπόν,» λέει η Καλλιστώ.

«Μόνο από κοντά γίνεται,» αποκρίνεται, ειρωνικά, η Σαμάνθα.

Η Καλλιστώ ξαφνικά συνοφρυώνεται. «Έχετε βάλει και κοριούς στο διαμέρισμά μου;»

Η Σαμάνθα δεν απαντά.

Η Καλλιστώ μοιάζει έτοιμη να της χιμήσει.

«Μη μου πεις ότι δεν το περίμενες,» της λέω. «Έλα μαζί μας τώρα. Από δω.»

Στρίβουμε σε μια γωνία της Μικρόπολης. Βαδίζουμε λίγο ακόμα και φτάνουμε μπροστά στην είσοδο της πολυκατοικίας μας.

«Εδώ είναι;» ρωτά η Καλλιστώ.

«Ναι,» της απαντώ.

Η Καλλιστώ κάνει ένα γρήγορο νόημα προς τον ουρανό και μας ζητά να περιμένουμε. Μετά από λίγο, και η Θεώνη είναι μαζί μας.

«Πού άφησες τον γρύπα;» τη ρωτάω.

«Έχει σημασία; Τι συμβαίνει εδώ;»

«Θ'ανεβούμε στο σπίτι μας,» εξηγώ. «Ένα διαμέρισμα στον τρίτο όροφο.»

«Για πόσο καιρό μένατε κοντά στην Καλλιστώ;»

«Έχουν βάλει κοριούς στο σπίτι μου!» λέει η ίδια, ενώ εγώ απαντώ στη Θεώνη: «Τρεις μέρες.»

Μπαίνουμε στην πολυκατοικία και παίρνουμε τον ανελκυστήρα, ανεβαίνοντας.

«Πώς υποπτευθήκατε την Καλλιστώ;» ρωτά η Θεώνη.

«Δεν ήταν και πολύ δύσκολο,» λέω. «Συνδεόταν μ'ένα σωρό περιπτώσεις φόνων της Απρόσωπης. Ή έπαιρνε συνεντεύξεις ή έκανε ρεπορτάζ. Μπορούσαν, βέβαια, να ήταν και συμπτώσεις, αλλά μπορούσαν και να μην ήταν: μπορούσε να υπάρχει κάποια σύνδεση ανάμεσα σ'αυτήν και στην Πριγκίπισσα της Οργής. Κι αφού δεν είχαμε κανένα άλλο στοιχείο ν'ακολουθήσουμε…» Μορφάζω.

Ο ανελκυστήρας σταματά. Η Σαμάνθα κάνει ν'ανοίξει την πόρτα αλλά η Καλλιστώ τής πιάνει το χέρι.

«Είναι κανένας άλλος στο σπίτι σας;»

«Όχι,» λέει η Σαμάνθα, «απ'όσο γνωρίζω.»

«Απ'όσο γνωρίζεις;»

«Μπορεί κάποιος να ήρθε όσο λείπαμε.»

«Πόσοι έχουν τα κλειδιά του σπιτιού σας;»

«Όταν η Σιδηρά Δυναστεία θέλει να μπει στο σπίτι σου δεν χρειάζεται κλειδιά.»

«Δεν είναι όμως και πολύ πιθανό κανένας να έχει έρθει,» προσθέτω.

«Αν έχει έρθει,» λέει η Θεώνη, «πρέπει να μας καλύψετε, αλλιώς θα είναι σαν σκόπιμα να μας κάνετε κακό.» Κι αυτό σημαίνει (δεν προσθέτει αλλά είναι φανερό πως το υπονοεί) ότι θα αυτοκαταστραφείτε ύστερα από τις «ρυθμίσεις» της Λα'αρτάλερ'μπεθ.

«Θα σας καλύψουμε, αν χρειαστεί – που δεν το νομίζω.»

Η Καλλιστώ ανοίγει την πόρτα του ανελκυστήρα και βγαίνουμε, πηγαίνουμε προς την πόρτα του διαμερίσματός μας.

Η Καλλιστώ παρατηρεί: «Το κουδούνι δεν γράφει τα ονόματά σας…»

«Εννοείται,» λέω καθώς ξεκλειδώνω, περνώντας πρώτος το κατώφλι. «Υποτίθεται πως είμαστε παντρεμένοι. Νιόπαντροι. Εγώ λέγομαι Πολύδημος Βανκάρδεφ· η Σαμάνθα, Ισμήνη Φυσιότεχνη.»

Μέσα στο διαμέρισμά μας δεν βρίσκουμε κανέναν. Εξάλλου, δεν λείπαμε και τόσο πολύ. Από χτες βράδυ, που πήγαμε στο αρχηγείο των Ακανόνιστων. Μου μοιάζει, όμως, πως έχουν περάσει μέρες ολόκληρες από τότε, παρότι έχουν περάσει ώρες μονάχα.

Η Θεώνη και η Καλλιστώ ελέγχουν όλους τους χώρους του σπιτιού, τον έναν μετά τον άλλο, βαστώντας τα πιστόλια τους στα χέρια, ενώ δεν μας αφήνουν ποτέ από τα μάτια τους· όταν η μία ερευνά, η άλλη μάς προσέχει. Η Καλλιστώ ψάχνει ακόμα και για κοριούς σε διάφορα επίμαχα σημεία. Οφείλω να ομολογήσω ότι δεν είναι άσχετη. Κι εγώ εκεί θα έψαχνα. Παρότι δεν θεωρώ τον εαυτό μου ειδικό σε τέτοια θέματα (δεν είμαι κατάσκοπος), έχω μάθει αρκετά πράγματα τα δύο χρόνια που είμαι μπλεγμένος με την καταραμένη Σιδηρά Δυναστεία.

Τελικά, η Καλλιστώ λέει: «Εντάξει.» Και προς τη Σαμάνθα: «Κάνε ό,τι είναι να κάνεις. Κάλεσε τους ανθρώπους σου.»

Φοβάμαι ότι η Σαμάνθα θα προσπαθήσει να κάνει κάποιο κόλπο για να παγιδέψει τις δύο Πριγκίπισσες και θα μπλεχτούμε ακόμα πιο άσχημα απ’ότι ήδη είμαστε μπλεγμένοι – αν δεν μας σκοτώσουν κατευθείαν, δηλαδή. Είναι κι οι δυο τους φανερά τσιτωμένες. Τα κατάφερα να τις τρομάξω με τις διηγήσεις μου σχετικά με τη Σιδηρά Δυναστεία.

Η Σαμάνθα χρησιμοποιεί τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της για να καλέσει κάποιον. Η Καλλιστώ τής λέει αμέσως να έχει τον πομπό ανοιχτό ώστε να ακούμε όλοι. Η Σαμάνθα τον έχει ήδη ρυθμισμένο έτσι. Μια αντρική φωνή, σύντομα, λέει από το μεγάφωνο: «*Βίλα κυρίου Νυχταστέρη, λέγετε.*»

Κρατάω την αναπνοή μου. *Μην κάνεις τίποτα που θα τις προκαλέσει, γιατί κι οι δύο θα το μετανιώσουμε,* σκέφτομαι, αλλά μένω σιωπηλός. Νιώθω ένα νευρικό ρίγος να διατρέχει τη ράχη μου.

Η Σαμάνθα λέει πως θέλει να μιλήσει στον Κύριλλο Νυχταστέρη. Η αντρική φωνή ρωτά ποια τον ζητά, κι εκείνη δίνει το όνομά της – Σαμάνθα Ναλτάθρη. Λέει ότι είναι επείγον να του μιλήσει.

Μετά από λίγο, ο Κύριλλος Νυχταστέρης βρίσκεται σε επικοινωνία μαζί της· ακούω τη φωνή του από το μεγάφωνο. Αποκλείεται να είναι άλλος, εκτός αν μπορεί να προσποιείται πολύ, πολύ καλά διάφορες φωνές.

Η Σαμάνθα τον χαιρετά και του λέει πως, ύστερα από κάποια γεγονότα που συνέβησαν, χρειάζεται τη βοήθειά του. Μισθοφόρους. Καμια ντουζίνα.

«*Για ποιο λόγο;*» ρωτά ο Νυχταστέρης. «*Ανακάλυψες κάποια κρυψώνα της;*»

«Δεν είμαι σίγουρη ακόμα, και δεν μπορώ να το συζητήσω, δυστυχώς, μέχρι να έχω βεβαιωθεί.»

«*Τι συνέβη χτες; Δεν ήταν αρκετοί ο Καπνιστής και ο Ύαν; Σήμερα το πρωί, άκουσα στις ειδήσεις του Άστρου ότι επεισόδια έγιναν στο Λημέρι, στην περιοχή των Ακανόνιστων και γύρω από το αρχηγείο τους. Ορισμένοι μιλάνε ακόμα και για την παρουσία της Πριγκίπισσας της Οργής…*»

«Κύριε Νυχταστέρη, πραγματικά δεν μπορώ τώρα να πω περισσότερα. Χρειάζομαι, όμως, οπωσδήποτε αυτούς τους μισθοφόρους. Εμπιστευθείτε με.»

«*Τι σκοπεύεις να κάνεις; Να επιτεθείς κάπου;*»

«Ναι.»

«*Πού;*»

«Στο αρχηγείο των Ακανόνιστων.»

«*Ξανά; Τι συνέβη χτες βράδυ, Σαμάνθα; Πού βρίσκονται ο Ύαν και ο Καπνιστής;*»

«Ο Ύαν… είναι αιχμάλωτος· είμαι σίγουρη γι’αυτό. Για τον Καπνιστή δεν ξέρω· ίσως να είναι νεκρός.»

«*Και θέλεις να πας πίσω για να σώσεις τον Ύαν; Δεν ξέρω αν αυτό θα–*»

«Κύριε Νυχταστέρη, δεν είναι αυτός ο μόνος λόγος.» (Για να διακόπτει τον Νυχταστέρη, σκέφτομαι, σίγουρα νιώθει πραγματικά πιεσμένη.) «Υπάρχουν κι άλλοι λόγοι. Πρέπει οπωσδήποτε να εισβάλω στο αρχηγείο τους, σύντομα.»

«*Καταλαβαίνεις, βέβαια, ότι ύστερα από τη νυχτερινή επίθεση, ακόμα και χωροφύλακες πιθανώς να βρίσκονται κοντά στην περιοχή. Και οι Ακανόνιστοι θα φρουρούν τα μέρη τους καλύτερα απ'ό,τι συνήθως, αν και άκουσα πως είχαν πολλές απώλειες. Πάρα πολλοί σκοτώθηκαν. Ήταν όντως η Απρόσωπη εκεί, Σαμάνθα;*»

«Ήταν.»

«*Και τώρα; Πιστεύεις ότι θα την ξαναβρείς εκεί; Γι'αυτό πας;*»

«Δεν μπορώ να εξηγήσω αυτή τη στιγμή περισσότερα–»

«*Ποιος ο λόγος;*» Ο Νυχταστέρης ακούγεται θυμωμένος· μάλλον δεν έχει συνηθίσει να του λένε όχι. Εδώ και πολλά χρόνια όλοι πρέπει να του λένε ναι.

«Κύριε Νυχταστέρη, σας παρακαλώ, πρέπει να με εμπιστευθείτε. Δεν γίνεται αλλιώς. Αν είναι να έχουμε μια πιθανότητα να καταφέρουμε τον σκοπό μας, πρέπει να με εμπιστευθείτε.»

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης αργεί να απαντήσει, και αναρωτιέμαι τι να περνά απ'το μυαλό του. Υποψιάζεται, άραγε, την αλήθεια; Ότι ίσως η Σαμάνθα είναι αιχμάλωτη; Ότι ίσως κάποιος βρίσκεται πλάι της, καθώς μιλά στον πομπό, έχοντας ένα πιστόλι κοντά στο κεφάλι της ή τη λεπίδα ενός ξιφιδίου στον λαιμό της;

Τελικά, ο Νυχταστέρης λέει: «*Εντάξει. Θα έχεις τους μισθοφόρους που ζητάς. Δεκαπέντε θα σου στείλω, όχι δώδεκα μόνο.*»

«Ευχαριστώ, κύριε Νυχταστέρη. Πότε θα είναι έτοιμοι; Τους χρειάζομαι σύντομα.»

«*Πόσο σύντομα;*»

«Το συντομότερο δυνατό.»

«*Ως το βράδυ;*»

«Ναι.»

«*Πού θέλεις να σε συναντήσουν;*»

Η Σαμάνθα τού δίνει τη διεύθυνσή μας, και προσθέτει: «Να είναι καλά οπλισμένοι.»

«*Εννοείται πως θα είναι καλά οπλισμένοι.*»

«Χρειάζομαι επίσης ακόμα μια χάρη.»

«*Πες μου.*»

«Έναν μάγο του τάγματος των Ερευνητών, για μια εξειδικευμένη δουλειά. Πρέπει οπωσδήποτε να γνωρίζει το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως – να το γνωρίζει καλά.»

«*Θα πληρωθούν όλοι αυτοί, από εμένα, το καταλαβαίνεις…*»

«Υποθέτω πως θέλετε να γίνει η δουλειά μας σωστά, κύριε Νυχταστέρη.»

«*Θα έρθει μαζί σας ο μάγος; Μαζί με τους μισθοφόρους; Στο αρχηγείο των Ακανόνιστων;*»

«Ναι.»

«*Ακόμα περισσότερα λεφτά, δηλαδή. Οι μάγοι δεν πάνε σε τέτοιες συγκρούσεις χωρίς καλή πληρωμή. Αλλά θα τον έχεις κι αυτόν. Δεν μπορώ, όμως, να σου υποσχεθώ για μέχρι το βράδυ.*»

«Μέχρι το επόμενο βράδυ, τότε, το αργότερο,» τονίζει η Σαμάνθα.

«*Γιατί, μετά τι θα γίνει;*»

«Μετά… δεν θα έχει πια νόημα τίποτα από αυτά.» Η Σαμάνθα λοξοκοιτάζει την Καλλιστώ και τη Θεώνη.

Ο Νυχταστέρης αργεί πάλι να απαντήσει, αλλά τελικά λέει: «*Καλώς. Θα κάνω ό,τι μπορώ.*»

Η Σαμάνθα τον ευχαριστεί και τερματίζει την τηλεπικοινωνία.

«Μας είπατε ψέματα,» λέει η Καλλιστώ ατενίζοντάς μας οργισμένα.

«Τι ψέματα;» κάνει αμέσως η Σαμάνθα. «Σας εξήγ–!»

«Είπατε ότι δεν ξέρατε αν ο Κύριλλος Νυχταστέρης είναι μπλεγμένος με τη Σιδηρά Δυναστεία!»

«Τι σημασία έχει τώρα; Θέλεις να σώσουμε τη Μαρλιέσσα ή όχι;»

Η Καλλιστώ τη σημαδεύει με το πιστόλι της. «Αν ανακαλύψω ότι μας έχεις πει κι άλλα ψέματα, θα είναι και τα τελευταία σου!»

Η Σαμάνθα δεν απαντά, αλλά νομίζω ότι μπορώ σχεδόν να αισθανθώ τον θυμό της όπως αισθανόμουν εκείνη την αλλόκοτη παρουσία μέσα στην ενδοδιάσταση της *Λα'αρτάλερ'μπεθ*.

Προσπαθώ ν'αλλάξω την κουβέντα:

«Απ'ό,τι φαίνεται θα περάσουμε τη μέρα εδώ, οι τέσσερις μας. Οπότε τι θέλετε να παραγγείλουμε για μεσημεριανό;»

Με κοιτάνε όλες τους σαν να ήρθα ξαφνικά από κάποια άλλη διάσταση.

Η ΑΚΡΗ ΤΟΥ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

Οι μισθοφόροι έρχονται όταν έχει πια νυχτώσει. Καλούν τη Σαμάνθα στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της και της λένε πως την περιμένουν κάτω από την πολυκατοικία, μέσα σ'ένα κλειστό φορτηγό. Τους ρωτάει αν είναι και ο μάγος μαζί τους, κι εκείνοι απαντάνε πως είναι. «*Είμαστε έτοιμοι να πάμε εκεί που θέλετε.*»

Όλη την προηγούμενη ημέρα, την περάσαμε στο διαμέρισμά μας μαζί με τις δύο Πριγκίπισσες, και η κατάσταση ήταν φορτισμένη, καθώς ούτε αυτές εμπιστεύονταν εμάς ούτε εμείς αυτές. Κυρίως, όμως, το πρώτο. Η Καλλιστώ και η Θεώνη φοβόνταν ότι η Σαμάνθα κι εγώ ίσως να τους παίζαμε κάποιο ύπουλο παιχνίδι για να τις παγιδέψουμε, παρότι κρατούσαν τον Ύαν αιχμάλωτο και παρότι η *Λα'αρτάλερ'μπεθ* μάς είχε «ρυθμίσει». Εμείς το μόνο που είχαμε να φοβόμαστε από εκείνες ήταν μήπως η ανησυχία τους τις ωθήσει σε κάποια ασύνετη ενέργεια – όπως να μας πυροβολήσουν. Αλλά εξαρχής δεν πίστευα ότι θα έφταναν ώς εκεί. Ήθελαν πολύ να σώσουν τη Μαρλιέσσα, τη θεωρούσαν φίλη τους, οικογένειά τους σχεδόν, κι εμείς ήμασταν ο μόνος δρόμος για να τα καταφέρουν.

Όταν η Σαμάνθα δήλωσε πως θα έκανε μπάνιο, οι Πριγκίπισσες ήταν αμέσως αρνητικές, αλλά εκείνη τούς είπε: «Είμαστε στο σπίτι μου. Αν θέλω να πλυθώ, θα πλυθώ. Δεν έχουμε συμφωνήσει να είμαστε σαν λέτσοι μέχρι να πάμε να σώσουμε τη φίλη σας!» Η Καλλιστώ, οπότε, πρότεινε εκείνη ή η Θεώνη να βρίσκεται μέσα στο μπάνιο όσο η Σαμάνθα θα πλενόταν, όμως η Σαμάνθα ούτε που να το ακούσει δεν ήθελε. «Δεν πλένομαι ενώ με κοιτάζουν! Ψάξτε με προτού μπω, αν πιστεύετε ότι μπορεί να πάρω τίποτα ύποπτο μαζί μου. Ψάξτε ολόκληρο το μπάνιο, αν πιστεύετε ότι υπάρχει κάτι κρυμμένο εκεί που μπορώ να χρησιμοποιήσω. Αλλά θα πλυθώ *μόνη μου.*»

Οι Πριγκίπισσες συμφώνησαν: έψαξαν κάθε σπιθαμή του μπάνιου και έψαξαν και τη Σαμάνθα αφού εκείνη γδύθηκε και φόρεσε το

μπουρνούζι της. Μετά την άφησαν να πάει να πλυθεί μόνη. Αλλά η Θεώνη στεκόταν έξω από την πόρτα, κρυφακούγοντας, ενώ η Καλλιστώ ήταν στο καθιστικό μαζί μου, βαστώντας το πιστόλι της παρότι της είπα ότι αυτό δεν χρειαζόταν.

Μου ζήτησε να της εξηγήσω τι έκαναν κάποια από τα όπλα και τα εργαλεία που είχαμε εγώ και η Σαμάνθα μαζί μας, και της εξήγησα βλέποντας ενδιαφέρον στα μάτια της. «Δεν έχετε άλλο πιστόλι σαν εκείνο που παγίδευσε τη Μαρλιέσσα;» ρώτησε.

«Ήταν το μοναδικό, και τώρα ή οι Ακανόνιστοι το έχουν στην κατοχή τους ή το έχουν καταστρέψει. Δεν το πήρατε όταν μας απαγάγατε.»

«Κι αυτές τις σκοτοβομβίδες πού τις βρήκατε; Πρώτη φορά είδα τέτοιο πράγμα.»

«Είναι τελευταίας τεχνολογίας, σύμφωνα με τη Σαμάνθα. Ούτε εγώ γνώριζα για την ύπαρξή τους.» Και μετά τη ρώτησα: «Τι θέλεις για μεσημεριανό;»

«Πεινάς, ε;»

«Έχω να φάω από χτες. Εσύ δεν πεινάς;»

«Σχετικά,» αποκρίθηκε η Καλλιστώ, και κάθισε σε μια καρέκλα. Συνοφρυώθηκε προς στιγμή και μετά μου είπε τι θα ήθελε αν παραγγέλναμε φαγητό: ψητό αρνί, τηγανητές πατάτες, σαλάτα, και έναν Κρύο Ουρανό. Πρόσθεσε, όμως, ότι πρώτα εμείς θα δοκιμάζαμε από όλα τα φαγητά και έπειτα εκείνες θα έτρωγαν.

«Μην ανησυχείς· δεν είμαστε συνεννοημένοι με το εστιατόριο για να σας δηλητηριάσει.»

Όταν η Σαμάνθα τελείωσε το μπάνιο, ντύθηκε και ήρθε στο καθιστικό μαζί με τη Θεώνη. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν ακόμα νωπά. Είπα τότε πως κι εγώ θα πλενόμουν, κι αυτό φάνηκε να βάζει σε υποψίες τις Πριγκίπισσες. Προθυμοποιήθηκα να με ψάξουν αν ήθελαν, και να ξαναψάξουν και το μπάνιο. Τα έκαναν και τα δύο: η Θεώνη ερεύνησε το βρεγμένο μπάνιο, και η Καλλιστώ ερεύνησε εμένα αφού φόρεσα ένα μπουρνούζι. Τα χέρια της δεν ήταν καθόλου συγκρατημένα· δεν είχε ενδοιασμούς πού να αγγίξει και πού όχι. Προς το τέλος, ψηλάφησε ακόμα και τα γεννητικά μου όργανα.

«Δεν υπάρχει τίποτα εκεί εκτός από ό,τι περιμένεις,» της είπα.

Ένα αχνό μειδίαμα έκανε την εμφάνισή του στα χείλη της. «Ναι,» αποκρίθηκε ζουλώντας με ελαφρά. «Πήγαινε.»

Μου σηκώθηκε αλλά προσπάθησα να το κρύψω. Πήγα στο μπάνιο και άρχισα να πλένομαι. Δεν άκουσα την Καλλιστώ να απομακρύνεται έξω από την πόρτα· πρέπει να με φρουρούσε, όπως πριν η Θεώνη φρουρούσε τη Σαμάνθα. Το γεγονός δεν με πείραζε. Μονάχα ένα μπάνιο ήθελα κι εγώ να κάνω· δεν είχα τίποτα περίεργα σχέδια απόδρασης στο μυαλό μου.

Η πόρτα άνοιξε ενώ ακόμα πλενόμουν, με το νερό και το σαπούνι να κυλάνε επάνω μου. Ξαφνιάστηκα, αλλά ήταν, φυσικά, η Καλλιστώ. Χωρίς να κρατά το πιστόλι της. Έκλεισε την πόρτα πίσω της, λέγοντας: «Δεν είσαι πραγματικά παντρεμένος με τη Σαμάνθα, έτσι;»

«Όχι,» είπα, «αλλά…»

Η Καλλιστώ είχε ήδη αρχίσει να βγάζει τα ρούχα της, το ένα μετά το άλλο· έπεφταν γύρω από τα πόδια της, αποκαλύπτοντας γαλανό δέρμα, μελανιασμένο από διάφορα χτυπήματα αλλά καθόλου απωθητικό. Στο δεξί της χέρι υπήρχε ένα επουλωμένο τραύμα από λεπίδα – όχι πολύ σοβαρό, προφανώς. Στο τέλος, έβγαλε τις μπότες, το παντελόνι, τις κάλτσες, και την περισκελίδα της και ήρθε μέσα στο λουτρό, μπροστά μου. Το χλιαρό νερό πότισε αμέσως τα κοντά ξανθά μαλλιά της, ενώ τα μάτια της ατένιζαν το πρόσωπό μου.

«Τι 'αλλά';» ρώτησε, αργοπορημένα δίχως αμφιβολία. «Είστε πραγματικά παντρεμένοι, ή δεν είστε;»

«Δεν είμαστε πραγματικά παντρεμένοι,» αποκρίθηκα και, πιάνοντας το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια μου, τη φίλησα δυνατά. Η Καλλιστώ γαντζώθηκε επάνω μου, ενθουσιωδώς, επιστρέφοντάς μου το φιλί, σφίγγοντας τα μαλλιά μου μέσα στις γροθιές της. Έπιασα το σφουγγάρι και σαπούνισα τους ώμους και την πλάτη και τους μηρούς της, ενώ τα σώματά μας τρίβονταν το ένα πάνω στο άλλο. Μετά από λίγο, την έσπρωξα στον τοίχο και δεν άργησα να την ακούσω να μουγκρίζει ικανοποιημένα κοντά στο αφτί μου.

«Γιατί;» τη ρώτησα, έπειτα, ενώ αφήναμε το νερό να ξεπλύνει τα σώματά μας από σαπούνι, ιδρώτα, και σωματικά υγρά.

«Τι εννοείς 'γιατί';» είπε, και βγήκε από το λουτρό. Έπιασε μια πετσέτα κι άρχισε να σκουπίζεται.

«Καταλαβαίνεις τι εννοώ.» Έκλεισα τη ροή του νερού. «Γιατί;»

Η Καλλιστώ ανασήκωσε τους ώμους. «Για πλάκα,» αποκρίθηκε.

Αναρωτήθηκα, όμως, αν σκεφτόταν πως μπορεί δυσκολότερα να την πρόδιδα ύστερα απ' αυτό.

«Θα το ξαναέκανες, δηλαδή;»

«Τώρα; Όχι.»

Μειδίασα. «Δεν εννοώ τώρα· εννοώ γενικά.»

«Θα ήθελες;» Τα μάτια της με κοίταξαν διεισδυτικά, ενώ συγχρόνως έκρυβαν, νομίζω, μια απορία βαθιά εντός τους. Τι σκεφτόταν, άραγε; Τι αντίδραση περίμενε από εμένα;

«Δε μπορώ ποτέ να πω όχι σε μια όμορφη γυναίκα. Ειδικά σε μία που είναι τόσο μελανιασμένη όσο εσύ.»

Η Καλλιστώ γέλασε. Ύστερα είπε: «Μη μου λες μαλακίες· δεν είμαι κανένα ανόητο κοριτσάκι σαν αυτά που ξέρεις.» Κι άρχισε να ντύνεται, αφήνοντάς με απορημένο. Στρέφοντάς μου την πλάτη. Ο πισινός της είναι σφιχτός και όμορφος. Ήθελα να τον σαπουνίσω ξανά και να τον δαγκώσω. Έπιασα την πετσέτα (την ίδια που είχε χρησιμοποιήσει εκείνη) κι άρχισα να σκουπίζομαι, γιατί πάλι μου σηκωνόταν.

Όταν βγήκαμε από το μπάνιο, επιστρέφοντας στο καθιστικό, μάθαμε ότι η Σαμάνθα και η Θεώνη είχαν παραγγείλει φαγητό, όπως τους είχα πει να κάνουν προτού πάω να πλυθώ. Η Σαμάνθα είμαι βέβαιος πως παρατήρησε τα βρεγμένα κοντά μαλλιά της Καλλιστώς, και την είδα να συνοφρυώνεται· αλλά δεν ρώτησε τίποτα. Υποψιαζόταν, άραγε, τι είχε γίνει;

Το φαγητό δεν άργησε να έρθει, και φάγαμε με όρεξη. Και, για λίγο, νομίζω πως ακόμα και οι Πριγκίπισσες χαλάρωσαν. Η Θεώνη μάς έλεγε ιστορίες από τις εμπειρίες της ως αερομεταφορέας. Είχε δει διάφορα παράξενα, είναι η αλήθεια. Η Καλλιστώ ήταν σιωπηλή, κυρίως.

Το απόγευμα το περάσαμε παίζοντας παιχνίδια με τράπουλες· δεν είχαμε τίποτε άλλο να κάνουμε μέχρι να μας ειδοποιήσουν οι μισθοφόροι του Νυχταστέρη ότι είχαν έρθει – και δεν ξέραμε καν αν θα έρχονταν απόψε ή αύριο. Συγχρόνως, είχαμε ανοιχτό τον τηλεοπτικό δέκτη, συντονισμένο στον μοναδικό τηλεοπτικό σταθμό της Θακέρκοβ, το *Άστρο*, αλλά κανένας δεν του έδινε πολλή σημασία. Μονάχα όταν έλεγαν για τα επεισόδια στο Λημέρι, στην περιοχή των Ακανόνι-

στων, παρακολουθήσαμε κανονικά. Και συμπεράναμε ότι, ουσιαστικά, κανένας δεν ήξερε τίποτα για το τι αληθινά είχε συμβεί – πράγμα αναμενόμενο, άλλωστε. Μιλούσαν για μια πιθανή σύγκρουση συμμοριών, και είκαζαν ότι απλά οι Ακανόνιστοι δεν ήθελαν να αποκαλύψουν ποιος ήταν ο εχθρός. Αποκλείεται μία γυναίκα μόνη να είχε προκαλέσει τόσους θανάτους, ακόμα και η Πριγκίπισσα της Οργής, έλεγαν οι δημοσιογράφοι και κάποιοι άλλοι. Εξάλλου, κι οι ίδιοι οι Ακανόνιστοι δεν ισχυρίζονταν πως ήταν μόνη της, αλλά πως είχαν εμφανιστεί και «μυστηριώδεις εισβολείς» στην περιοχή τους.

«Το τι ακούς στις ειδήσεις είναι το κάτι άλλο,» σχολίασε η Θεώνη.

«Μόνο την αλήθεια, πάντως, δεν ακούς,» είπα.

«Ακριβώς.»

«Τι να πουν οι άνθρωποι;» παρενέβη η Καλλιστώ, μάλλον προσπαθώντας να δικαιολογήσει τους μακρινούς συναδέλφους της. «Αφού δεν ξέρουν…»

Η Σαμάνθα είχε ένα βαριεστημένο ύφος που έμοιαζε να λέει: *Παλιά και γνωστά όλα αυτά. Πάντα τα ίδια και τα ίδια… Δημοσιογράφοι και παραπληροφόρηση.*

Παίξαμε διάφορα παιχνίδια με διάφορες τράπουλες· η Σαμάνθα είχε τέσσερις, ανάμεσα στις οποίες μία ήταν η Τράπουλα της Πανούργου Κυράς, άμεσα συνδεδεμένη με τη Λόρκη. Παίξαμε *Το Χαμένο Σημάδι* (ένα παιχνίδι με κλειστά φύλλα που οι αναζητητές ψάχνουν να βρουν εκείνο που έχει οριστεί ως το Χαμένο Σημάδι), παίξαμε *Συνδυαστικά Αθροίσματα* (αλλά χωρίς λεφτά) τρεις φορές, παίξαμε *Μεγάλο Οικοδόμημα* (ένα συνεργατικό παιχνίδι όπου οι παίκτες προσπαθούν να φτιάξουν ένα «οικοδόμημα» με τα φύλλα της τράπουλας στις σωστές θέσεις), παίξαμε ακόμα και *Ο Υπηρέτης της Λόρκης*. Η Καλλιστώ το πρότεινε και οι άλλες δυο συμφώνησαν χωρίς δισταγμό. Εγώ διαφώνησα, επίσης χωρίς δισταγμό, αλλά εκείνες επέμειναν. Φοβόμουν να παίξω; είπαν. Επιπλέον, πρόσθεσαν, ήταν τρεις και ήμουν ένας – ήταν ιδανική περίπτωση για ένα τέτοιο παιχνίδι! Τελικά, με τσάντισαν αρκετά και συμφώνησα να παίξω.

Ο Υπηρέτης της Λόρκης παίζεται με την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς, και οι παίκτες πρέπει οπωσδήποτε να είναι ένας άντρας και τουλάχιστον δύο γυναίκες. Συνήθως το παιχνίδι είναι καλύτερο, λένε,

όταν είναι ένας άντρας και τρεις γυναίκες, ενώ με περισσότερες γυναίκες γίνεται άσκοπα πολύπλοκο. Η ουσία του παιχνιδιού είναι ότι, ανάλογα με τα αποτελέσματα των φύλλων της τράπουλας και με τη στρατηγική των παιχτριών, οι γυναίκες βάζουν τον άντρα να τους κάνει διάφορες υπηρεσίες. Υπάρχει και το αντίστροφο παιχνίδι, που επίσης παίζεται με την Τράπουλα της Πανούργου Κυράς και παίχτες είναι μία γυναίκα και τουλάχιστον δύο άντρες· ονομάζεται *Η Λόρκη Δεμένη*. Έχει κάποιες διαφορές από τον *Υπηρέτη της Λόρκης* αλλά, κατά βάση, είναι παρόμοια. Θεωρούνται και τα δύο ξεδιάντροπα παιχνίδια από ορισμένους.

Ανακάτεψα την τράπουλα (σύμφωνα με τους κανόνες του *Υπηρέτη της Λόρκης* ο άντρας πάντα ανακατεύει την τράπουλα) και παίξαμε. Ήταν ανελέητες, και η Σαμάνθα νομίζω πως ήταν τσαντισμένη μαζί μου επειδή μάλλον είχε ώς τώρα καταλάβει τι συνέβη μ'εμένα και την Καλλιστώ στο μπάνιο. Πώς αλλιώς θα μπορούσε η Καλλιστώ να καταλήξει με τα μαλλιά της βρεγμένα;

Τα αποτελέσματα του *Υπηρέτη της Λόρκης* μπορεί να είναι από αστεία μέχρι τελείως αισχρά. Οι τρεις τους δεν το τράβηξαν στα άκρα, αλλά ούτε συγκρατήθηκαν και πολύ. Σύμφωνα μ'ένα αποτέλεσμα, η Θεώνη ζωγράφισε ένα λουλούδι σ'ολόκληρη τη δεξιά μεριά του προσώπου μου (ευτυχώς, με στιλογράφο που το μελάνι του εύκολα ξεπλένεται). Σύμφωνα μ'ένα άλλο αποτέλεσμα, έπρεπε να φτιάξω κάποιο ρόφημα (τσάι, αποφάσισα) στη Σαμάνθα. Μετά, έπρεπε να μου κλείσουν τα μάτια και μία απ' αυτές να μου τσιμπήσει το αριστερό αφτί, ενώ εγώ έπρεπε να μαντέψω ποια ήταν, αλλιώς θα μου τσιμπούσαν το δεξί αφτί και θα έπρεπε πάλι να μαντέψω σωστά ποια το είχε κάνει· αν δεν τα κατάφερνα, θα μου τσιμπούσαν ξανά το αριστερό αφτί, και πάει λέγοντας, μέχρι κάποια στιγμή να βρω ποια με τσίμπησε. Τις τρεις πρώτες φορές στάθηκα άτυχος, και τα αφτιά μου είχαν αρχίσει να πονάνε. Το τέταρτο τσίμπημα, όμως, κατάλαβα ότι το είχε κάνει η Καλλιστώ. «Θα σας σκοτώσω και τις τρεις, όταν αυτή η ιστορία τελειώσει,» τους είπα ενώ γελούσαν σαν χαζές και τ'αφτιά μου με έκαιγαν. Σύμφωνα με το επόμενο αποτέλεσμα, έπρεπε να γλείψω την αριστερή πατούσα της Σαμάνθας: και νομίζω πως εκείνη είχε προσπαθήσει να παίξει αρκετά καλά με τα φύλλα της για να πα-

ρουσιαστεί αυτό το αποτέλεσμα. Το έκανα, και μετά η τράπουλα είπε πως έπρεπε να ξαπλώσω στο τραπέζι, γυμνός από τη μέση κι επάνω, αφήνοντας δύο από αυτές να παίξουν ένα άλλο, γρήγορο παιχνίδι με χαρτιά επάνω μου. Ύστερα θα φιλούσα το χέρι της νικήτριας. Η Σαμάνθα και η Θεώνη είχαν αρχίσει να ρίχνουν τα φύλλα τους επάνω στο στήθος μου, όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός κουδούνισε.

Και ήταν οι μισθοφόροι που είχαν έρθει.

Κατεβαίνουμε από το διαμέρισμά μας και βγαίνουμε από την πολυκατοικία. Η Θεώνη και η Καλλιστώ έχουν όπλα, κρυμμένα μέσα στα ρούχα τους, αλλά εμείς δεν έχουμε ούτε ένα ξιφίδιο. Η Σαμάνθα προσπάθησε να διαφωνήσει, λέγοντάς τους: «Νομίζετε ότι έτσι μειώνετε τις πιθανότητες να σας προδώσουμε; Τίποτα δεν κάνετε· απλά μας δυσκολεύετε.» Όμως εκείνες ήταν ανένδοτες.

Το κλειστό, τετράκυκλο φορτηγό μάς περιμένει στη γωνία του τετραγώνου, κι ένας μισθοφόρος στέκεται απέξω. Ένας άντρας ντυμένος με καπαρντίνα, φανερά μυώδης και σίγουρα οπλισμένος.

«Η κυρία Σαμάνθα;» τη ρωτά καθώς εκείνη βαδίζει πρώτη, αν και όχι πολύ γρήγορα εξαιτίας του τραυματισμένου ποδιού της.

«Ναι.»

Ο μισθοφόρος – δέρμα λευκό-ροζ, κοντά καστανά μαλλιά, ξυρισμένο πρόσωπο που μοιάζει τετράγωνο – γνέφει και λέει: «Ελάτε.» Ανοίγει μια πλευρική πόρτα του φορτηγού και μπαίνουμε.

Στο εσωτερικό βρίσκονται κι άλλοι μισθοφόροι, καθώς και όπλα, εξοπλισμοί, και μηχανήματα.

«Ποιος είναι ο μάγος;» ρωτά η Σαμάνθα.

Ένας άντρας με κατάλευκο δέρμα και μακριά μαύρα μαλλιά αποκρίνεται: «Εγώ.» Φορά μαύρο δερμάτινο κοντό πανωφόρι, μαύρη τουνίκα, γκρίζο παντελόνι, και χαμηλές μπότες. Στη μέση του είναι θηκαρωμένο ένα πιστόλι.

«Του τάγματος των Ερευνητών, έτσι;»

«Μάλιστα. Ονομάζομαι Νικόμαχος'σαρ. Και γνωρίζω το Ξόρκι Μετασχηματισμού Διαστασιακής Αλλοιώσεως. Έχω πληροφορηθεί, όμως, ότι θα βρίσκομαι πιθανώς μέσα σε πολεμική σύγκρουση…»

«Ναι,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, και τους εξηγεί ότι θα πάμε στην περιοχή των Ακανόνιστων μέσα στο Λημέρι: στο ίδιο τους το αρχηγείο. Εκεί βρίσκεται η διαστασιακή αναδίπλωση που μας ενδιαφέρει. Και κοιτάζοντας αποκλειστικά τον μάγο τώρα τού λέει ότι προκλήθηκε από τη ριπή ενός πιστολιού χωροχρονικής παγίδευσης, και αυτό που πρέπει να κάνει εκείνος είναι να ανοίξει την αναδίπλωση ώστε να ελευθερωθεί η γυναίκα που βρίσκεται μέσα. «Μπορείς;»

«Αν οι μισθοφόροι κρατήσουν τους Ακανόνιστους μακριά μας, μπορώ,» αποκρίνεται ο Νικόμαχος'σαρ. «Παρότι δεν έχω ξαναπειράξει διαστασιακή αλλοίωση που έχει γίνει από τέτοιο όπλο που περιγράφεις, δεν νομίζω ότι θα είναι διαφορετική από οποιαδήποτε άλλη – στα βασικά της, τουλάχιστον.»

Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά. «Ούτε εγώ το νομίζω.» Και τον πληροφορεί ότι κι εκείνη είναι μάγισσα, αν και του τάγματος των Βιοσκόπων – οπότε δεν γνωρίζει παρά ελάχιστα πράγματα από διαστασιακές αλλοιώσεις.

«Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν,» αποκρίνεται ο Νικόμαχος'σαρ, και ο αρχηγός των μισθοφόρων – αυτός που μας περίμενε έξω από το όχημα – συμφωνεί.

«Ναι,» λέει. Το όνομά του είναι Αριστώνυμος· μας συστήθηκε λίγο πιο πριν.

Το φορτηγό φεύγει από τη Μικρόπολη και, μέσα στη νύχτα, πιάνει τη Λεωφόρο Ύδατος, φτάνει στην Καιροσκόπου, κι ακολουθώντας την ώς το νότιο τέλος της, μπαίνει στο Λημέρι. Εν τω μεταξύ, εγώ, η Σαμάνθα, η Καλλιστώ, και η Θεώνη ντυνόμαστε με προστατευτικές ενδυμασίες που μας δίνουν οι μισθοφόροι. Και οι μισθοφόροι μάς δίνουν επίσης και όπλα· οι Πριγκίπισσας τώρα δεν μπορούν να πουν τίποτα για να μας τα στερήσουν, αλλά βλέπω τις όψεις τους τσιτωμένες.

Η Σαμάνθα λέει στην οδηγό του οχήματος να μας πάει στο μέρος όπου είχαμε αφήσει την προηγούμενη φορά το δικό μας όχημα, για να δει αν εξακολουθεί να βρίσκεται εκεί. Εκεί είναι, όπως σύντομα βλέπουμε. Αλλά, ακόμα κι αν θέλαμε, τώρα δεν μπορούμε να το πλησιάσουμε· οι Πριγκίπισσες μάς πήραν τα τηλεχειριστήρια τα οποία

αδρανοποιούν τους αισθητήρες που το προστατεύουν, και δεν μας τα επέστρεψαν όταν μας έδωσαν τα ρούχα μας.

Καθώς ζυγώνουμε την περιοχή των Ακανόνιστων, τρεις απ' αυτούς μάς κάνουν νόημα να σταματήσουμε. Είναι οπλισμένοι με τα συνηθισμένα διαφόρων ειδών όπλα τους και, φυσικά, ντυμένοι και κουρεμένοι ακανόνιστα.

«Τι κάνουμε;» ρωτά η οδηγός.

«Τους προσπερνάμε,» λέει η Σαμάνθα. «Και μόνο αν μας επιτεθούν τους πυροβολούμε.»

Το κλειστό φορτηγό περνά ανάμεσα από τους Ακανόνιστους, οι οποίοι φωνάζουν βρισιές και κατάρες πίσω του, κι ένας πυροβολισμός αντηχεί.

«Το αρχηγείο είναι προς τα εκεί,» λέει η Σαμάνθα δείχνοντας.

«Το ξέρουμε,» αποκρίνεται ο Αριστώνυμος.

Το φορτηγό στρίβει και φτάνει μπροστά στη μεγάλη, διπλή, ξύλινη είσοδο του αρχηγείου των Ακανόνιστων, την οποία φρουρούν οκτώ απ' αυτούς, καλύτερα οπλισμένοι από τους άλλους που είδαμε. Αμέσως, μόλις αντικρίζουν το όχημά μας, υψώνουν τα όπλα τους, καχύποπτοι – και με καλό λόγο, ύστερα από όσα συνέβησαν εδώ.

«Πάμε!» λέει ο Αριστώνυμος στους μισθοφόρους του και, φορώντας κράνος τώρα, πηδά μαζί με τους υπόλοιπους έξω από το φορτηγό, όλες οι πόρτες του οποίου έχουν ξαφνικά ανοίξει. Οι μισθοφόροι πυροβολούν με το που βγαίνουν, βαστώντας κοντά τουφέκια και μικρά οπλοπολυβόλα, γεμίζοντας τον αέρα με σφαίρες. Οι Ακανόνιστοι ανταποδίδουν τα πυρά, αλλά είναι πολύ αιφνιδιασμένοι από την ξαφνική επίθεση, και τα όπλα των μισθοφόρων είναι καλύτερα από τα δικά τους, η εμπειρία των μισθοφόρων μεγαλύτερη, η ψυχραιμία τους σιδερένια. Οι οκτώ Ακανόνιστοι σύντομα σκοτώνονται, ενώ μονάχα ένας μισθοφόρος έχει τραυματιστεί στο πόδι. Μερικοί άλλοι έχουν χτυπηθεί επάνω σε αλεξίσφαιρους θώρακες χωρίς να πάθουν τίποτα το σπουδαίο.

Από το εσωτερικό του αρχηγείου, τότε, φωνές αντηχούν, και κάποιοι μάς πυροβολούν από τα παράθυρα των ορόφων. Οι μισθοφόροι ανταποδίδουν, ενώ ο Αριστώνυμος φωνάζει: «Μέσα! Πάμε μέσα! Τώρα! *Μαζί μου!*»

Τον ακολουθώ, μαζί με τη Σαμάνθα, την Καλλιστώ, τη Θεώνη, και τον Νικόμαχο’σαρ. Όλοι μας φοράμε κράνη και αλεξίσφαιρους θώρακες επενδυμένους με αλυσιδωτά τμήματα για προστασία από λεπίδες και αιχμηρές σφαίρες που τρυπούν εύκολα την αλεξίσφαιρη προφύλαξη.

Ο Αριστώνυμος πυροβολεί τη μεγάλη πόρτα του αρχηγείου, διαλύοντας την κλειδωνιά, και μετά, με μια δυνατή κλοτσιά, την ανοίγει.

Μέσα, χάος μάς περιμένει. Σφαίρες και βέλη πέφτουν καταπάνω μας, λες και ξαφνικά έχουμε βρεθεί σε κάποιο βαρβαρικό μέρος των Φέρνιλγκαν. Και οι αλεξίσφαιροι θώρακες, δυστυχώς, μπορούν να προσφέρουν λιγότερη προστασία εναντίον βελών, ακόμα και με τα αλυσιδωτά τους τμήματα. Βλέπω μισθοφόρους να πέφτουν με βέλη καρφωμένα επάνω τους. Αλλά σύντομα οι φωτιές και οι σφαίρες από τις κάννες μας έχουν γεμίσει τον χώρο με αίμα και διαλυμένα σώματα, ενώ όπλα και κάλυκες βρίσκονται σκορπισμένα παντού. Η αποφορά που έχει ξαφνικά απλωθεί είναι αποπνιχτική.

«Προς τα πού;» ρωτά ο Αριστώνυμος, και η Σαμάνθα δείχνει.

Προχωράμε, δίχως δισταγμό. Σκοτώνουμε μερικούς Ακανόνιστους που έρχονται από τη μεγάλη σκάλα, σκοτώνουμε δύο ακόμα που παρουσιάζονται από μια πόρτα, και μετά φτάνουμε στον διάδρομο όπου παγίδεψα τη Μαρλιέσσα. Κάποιοι από τους μισθοφόρους μας πρέπει να έχουν σκοτωθεί ώς τώρα, αλλά δεν ξέρω πόσοι ακριβώς· μέσα στον χαλασμό είναι αδύνατο να μετρήσω. Πολλοί, όμως, βλέπω πως είναι τραυματισμένοι. Ευτυχώς, εγώ, η Σαμάνθα, οι Πριγκίπισσες, και ο μάγος δεν έχουμε ούτε μια γρατσουνιά επάνω μας περισσότερη απ’ό,τι ήδη είχαμε. Οι μισθοφόροι μάς κρατάνε ανάμεσά τους, μας προστατεύουν, και είναι καλοί, άψογοι, στη δουλειά τους. Ο Κύριλλος Νυχταστέρης, προφανώς, δεν προσλαμβάνει ερασιτέχνες, μόνο εμπειροπόλεμους φονιάδες.

«Εκεί!» φωνάζω δείχνοντας το σημείο που μοιάζει παράξενα θολωμένο αλλά δεν είναι άμεσα φανερό εκτός αν του δώσεις σημασία. «Εκεί!»

«Ναι,» λέει ο Νικόμαχος’σαρ, «διαστασιακή αλλοίωση πιθανώς, αλλά πρέπει να την ελέγξω.»

«Αυτό είναι,» του λέω. «Είμαι σίγουρος.»

«Σε πιστεύω. Δεν έχει σημασία, όμως. Πρέπει, ούτως ή άλλως, να το ελέγξω για να μπορέσω να το ξεδιπλώσω με ασφάλεια για τη γυναίκα που βρίσκεται κλεισμένη μέσα.»

«Ξεκίνα,» του λέει ο Αριστώνυμος, «κι όχι άλλα περίεργα λόγια των μάγων!»

Ο Νικόμαχος’σαρ μουρμουρίζει με τα μάτια μισόκλειστα, και μετά τα μάτια του είναι ορθάνοιχτα αλλά μοιάζουν να κοιτάνε κάπου όπου εγώ τουλάχιστον δεν μπορώ να κοιτάξω. Μοιάζουν να τρυπάνε αυτή τη διαστασιακή αλλοίωση και να ατενίζουν μέσα της. Ένα ρίγος με διατρέχει. Με φρικάρουν οι μάγοι.

Οι Ακανόνιστοι συγκεντρώνονται γύρω μας προτού ο Νικόμαχος τελειώσει με τη δουλειά του· μας πυροβολούν και εκτοξεύουν βέλη εναντίον μας. Ανταποδίδουμε αδίστακτα. Περισσότεροι νεκροί πέφτουν.

«Πρέπει να έχουμε πια καθαρίσει τους μισούς Ακανόνιστους στο Λημέρι!» λέω αλλάζοντας γεμιστήρα στο πιστόλι μου. Και δεν εννοώ μόνο από ετούτη την έφοδο, αλλά και από την προηγούμενη, χτες βράδυ. Πόσοι να είναι, άραγε, οι νεκροί; Μεγάλη Αρτάλη! ο αριθμός πρέπει νάναι πολύ μεγάλος. Αν και δεν πιστεύω νάναι τριψήφιος. Ακόμα.

Πόσοι Ακανόνιστοι υπάρχουν, γενικά; Αποκλείεται να αριθμούν πάνω από διακόσιοι, τριακόσιοι, έτσι δεν είναι;

Ο Νικόμαχος’σαρ αργεί να ολοκληρώσει ό,τι κι αν κάνει. Τουλάχιστον δέκα λεπτά περνάνε, αλλά μου φαίνονται σαν ώρες καθώς αναγκαζόμαστε να απωθήσουμε τους Ακανόνιστους άλλες δυο φορές. Κανένας, όμως, δεν μιλά στον μάγο γιατί φοβούνται να τον διακόψουν από τη δουλειά του. Και στο τέλος εκείνος κάνει κάτι που μου φαντάζει εξωπραγματικό, λες κι είναι σκηνοθετημένο για κινηματογραφική ταινία. Απλώνει το χέρι του και πιάνει κάποια προεξοχή που υφίσταται στον αέρα ή, μάλλον, στην πραγματικότητα της Σεργήλης, αλλά δεν είναι απόλυτα ή συγκεκριμένα ορατή· είναι σαν να υπάρχει και να μην υπάρχει συγχρόνως. Ο μάγος την κρατά γερά, και την τραβά προς τη μεριά του. Και τώρα η προεξοχή θυμίζει την άκρια υφάσματος το οποίο ξεδιπλώνεται χωρίς δυσκολία. Από μέσα ξεπηδά μια

γυναίκα με σκούρα μπλε κάπα και μαντήλι στο πρόσωπο. Η Μαρλιέσσα.

Προς στιγμή, δείχνει αποπροσανατολισμένη. Μετά υψώνει το πιστόλι της.

«Στάσου!» της λέει αμέσως η Καλλιστώ, και τα μάτια της Μαρλιέσσας γουρλώνουν καθώς τη βλέπει με το πρόσωπό της εκτεθειμένο και δίπλα της τη Θεώνη. «Περίμενε. Ήρθαμε να σε πάρουμε από εδώ. Δεν ξέρω τι καταλάβαινες, αλλά βρισκόσουν παγιδευμένη μέσα σε–»

«Πάμε να φύγουμε!» φωνάζει ο Αριστώνυμος. «Τα λέτε αυτά μετά, γαμώ τα πόδια της Λόρκης!»

Υποχωρούμε προς την έξοδο του αρχηγείου, ενώ στο δρόμο μας σκοτώνουμε Ακανόνιστους. Το μακελειό που επικρατεί είναι απίστευτο. Ακούω κραυγές από γύρω:

Οι Ακανόνιστοι δεν θα πεθάνουν ποτέ, κρανομούτσουνα βρομόσκυλα! (Νομίζουν ότι είμαστε της Χωροφυλακής;)

Το Λημέρι είναι των Ακανόνιστων!

Θάνατος στους εχθρούς των Ακανόνιστων! Θάνατος!

Το Στόμα του Χάους θα προφητέψει την καταστροφή σας!

Το Λημέρι θα σωθεί! Το Λημέρι θα σωθεί! Οι Ακανόνιστοι ποτέ δεν θα πεθάνουν!

Βγαίνουμε από το αρχηγείο πιτσιλισμένοι με αίματα και ταλαιπωρημένοι, και συναντάμε κι άλλους απέξω, τους οποίους διαλύουμε με πυροβολισμούς και εκτόξευση σκοτοβομβίδων και χυμικών βομβίδων. Ο χώρος γεμίζει αφύσικο σκοτάδι και βλαπτικά αέρια.

«Το όχημα!» λέω στον Αριστώνυμο. «Πού είναι το φορτηγό σας;» Δεν το βλέπω πουθενά. Το κατέλαβαν οι Ακανόνιστοι; Αν είναι έτσι, είμαστε νεκροί.

Αλλά δεν είναι έτσι. Ο Αριστώνυμος φέρνει τον τηλεπικοινωνιακό του πομπό (που είναι δεμένος στον καρπό του) κοντά στο στόμα του και λέει: «Μ’ακούς, Κλαρίσσα; Βγήκαμε. Είμαστε έξω.»

«*Έρχομαι,*» αποκρίνεται η φωνή της οδηγού.

Και το φορτηγό σύντομα παρουσιάζεται μπροστά μας, καθώς απομακρυνόμαστε από το αρχηγείο των Ακανόνιστων. Τέσσερις καβαλάρηδες, όμως, το καταδιώκουν βαστώντας καραμπίνες και πυροβολώντας. Οι μισθοφόροι στρέφουν τις κάννες τους και θερίζουν ανθρώ-

πους και άλογα: ουρλιαχτά και χρεμετίσματα αντηχούν, αιμόφυρτα σώματα κυλάνε στο πλακόστρωτο και στις λάσπες του δρόμου.

Ανοίγοντας τις πόρτες του φορτηγού μπαίνουμε, και η Κλαρίσσα μάς παίρνει μακριά από εδώ, αποφεύγοντας δύο φορές ομάδες Ακανόνιστων που μας πυροβολούν, μας τοξεύουν, και μας πετάνε αντικείμενα – από παλιές καρέκλες μέχρι λοστούς, ξύλα, τσεκούρια, ξιφίδια…

Βγαίνουμε από την περιοχή τους και, μετά, βγαίνουμε και από το Λημέρι, πιάνουμε την Κεντρική Δημοσιά.

Βγάζοντας το κράνος μου παρατηρώ τους μισθοφόρους, τους μετράω. Βλέπω πως έντεκα έχουν απομείνει από τους δεκαπέντε, και οι πέντε από αυτούς είναι τραυματισμένοι. *Όχι κι άσχημα, αν σκεφτεί κανείς τι κάναμε,* συμπεραίνω, *πόσοι ήταν οι εχθροί και πόσοι εμείς.*

Ο Αριστώνυμος, όμως, έχει άλλη άποψη.

«Σκατά πήγε η ιστορία!» γρυλίζει καθώς βγάζει κι εκείνος το κράνος του.

«Τι εννοείς;» τον ρωτάω. «Εισβάλαμε στο αρχηγείο τους· τι περίμενες;»

«Όχι και τόση αντίσταση. Οι περισσότερες συμμορίες το βάζουν στα πόδια όταν δουν ότι έχουν ν'αντιμετωπίσουν εμπειροπόλεμους και καλά οπλισμένους αντιπάλους.»

Οι Ακανόνιστοι μάλλον δεν είναι σαν τις περισσότερες συμμορίες, σκέφτομαι. Αν κι έχω ακούσει πως η Λεγεώνα, που κάποτε έκανε κουμάντο στο Λημέρι, ήταν πενήντα φορές χειρότερη από αυτούς. Τη φοβόνταν ακόμα κι έξω από το Λημέρι.

ΚΡΑΤΟΥΣΕ ΠΙΣΤΟΛΙ

Στο δρόμο, καθώς επιστρέφουμε προς το διαμέρισμά μας μέσα στο φορτηγό των μισθοφόρων, βλέπω τη Σαμάνθα συλλογισμένη. Θα μπορούσε να αναρωτιέται, ίσως, αν είναι δυνατόν τώρα να παγιδεύσουμε τις Πριγκίπισσες; Ελπίζω να μην κάνει καμια ανοησία, γιατί δεν είναι μόνο ο Ύαν που κινδυνεύει αλλά κι εμείς οι ίδιοι. Κλείνοντας τα βλέφαρά μου μπορώ ακόμα να δω εκείνο το παράξενο σημάδι που μοιάζει με ξίφος, και το ξέρω πως η επίδραση της Λα'αρτάλερ'μπεθ εξακολουθεί να είναι ισχυρή μέσα μου – και, αναμφίβολα, μέσα στη Σαμάνθα.

Το φορτηγό των μισθοφόρων σταματά μπροστά στην πολυκατοικία μας, και ο Αριστώνυμος λέει: «Τελειώσαμε, λοιπόν, έτσι; Εδώ σας αφήνουμε.»

«Ναι,» αποκρίνεται η Σαμάνθα. «Σ'ευχαριστούμε για τη βοήθειά σου. Και είμαι πρόθυμη να σε πληρώσω επιπλέον, αφού η περίπτωση ήταν δυσκολότερη από το αναμενόμενο.»

«Δεν υπάρχει λόγος,» αρνείται ο Αριστώνυμος. «Τα έχουμε όλα συμφωνήσει με τον κύριο Νυχταστέρη.»

«Μπορώ, ωστόσο, να σε πληρώσω–»

Ο Αριστώνυμος, όμως, δεν θέλει ούτε να το ακούσει. Μας χαιρετά και μας βγάζει από το φορτηγό του, το οποίο ύστερα αμέσως φεύγει.

«Τι συμβαίνει εδώ;» ρωτά η Μαρλιέσσα, που τώρα έχει βγάλει το μαντήλι και κατεβάσει την κουκούλα της κάπας της. Κρίνοντας από την όψη της, μοιάζει πραγματικά μπερδεμένη. «Πώς…; Είναι σαν… σαν να πέρασε κάποιος χρόνος…» Κοιτάζει το τραύμα στον δεξή της ώμο. «Αλλά…»

«Καλύτερα να το περιποιηθούμε αυτό,» της λέω, ενώ η Καλλιστώ λέει: «Θα σου εξηγήσουμε, Μαρλιέσσα.» Και προς τη Σαμάνθα: «Θα ανεβούμε ξανά, για λίγο, στο σπίτι σας, εντάξει; Για να περιποιηθούμε το τραύμα της και μόνο.»

Η Σαμάνθα γνέφει καταφατικά, αν και δεν φαίνεται να της αρέσει η όλη ιστορία. Έχουμε τώρα κοντά μας και τις τρεις γυναίκες που είναι η Πριγκίπισσα της Οργής και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για να τις πιάσουμε…

Εμένα, προσωπικά, δεν με πειράζει καθόλου.

Τη Σαμάνθα, όμως, μάλλον την πειράζει. Παρ' όλ' αυτά ανοίγει την εξώπορτα της πολυκατοικίας και μπαίνουμε. Παίρνουμε τον ανελκυστήρα και ανεβαίνουμε προς τον τρίτο όροφο. Ίσα που χωράμε και οι πέντε μέσα στον στενό χώρο.

Η Μαρλιέσσα ρωτά ξανά τι συμβαίνει. Πώς είναι δυνατόν να άλλαξε έτσι η κατάσταση, τόσο απότομα;

«Δεν ήταν απότομα,» της λέω. «Θυμάσαι που σε πυροβόλησα; Που σε χτύπησα με μια ακτίνα;»

Η Μαρλιέσσα συνοφρυώνεται. «Αυτό… Αυτό είναι το τελευταίο που θυμάμαι. Μια περίεργη ακτίνα να έρχεται προς το μέρος μου… Εσύ ήσουν;»

Φυσικά. Δεν με θυμάται. Φορούσα κουκούλα τότε. «Ναι,» της απαντώ. «Σε χτύπησα μ'ένα πιστόλι χωροχρονικής παγίδευσης.»

Η Μαρλιέσσα κοιτάζει τη Θεώνη και την Καλλιστώ απορημένα, και η γρυποκαβαλάρισσα τής αποκρίνεται: «Αλήθεια λέει. Θα σου εξηγήσουμε. Έχει περάσει μια ολόκληρη μέρα από τότε που χτυπήθηκες.»

«Μια *ολόκληρη μέρα;* Και… πού ήμουν; Δε θυμάμαι τίποτα!» Η Μαρλιέσσα μοιάζει εξοργισμένη.

«Σας το είπα, δεν σας το είπα;» λέω στη Θεώνη και στην Καλλιστώ. «Ο χρόνος είχε σταματήσει γι'αυτήν.»

Ο ανελκυστήρας έχει φτάσει στον τρίτο όροφο, και η Καλλιστώ, που στέκεται μπροστά στην πόρτα σαν φρουρός της, τώρα την ανοίγει. Βγαίνουμε και πηγαίνουμε στο διαμέρισμά μας. Η Θεώνη και η Καλλιστώ έχουν ξανά τα πιστόλια τους έτοιμα, σαν ακόμα να περιμένουν παγίδα. Αλλά, ασφαλώς, παγίδα δεν υπάρχει.

Η Μαρλιέσσα κάθεται στον καναπέ για να περιποιηθούμε το τραύμα της.

«Σφαίρα;» ρωτάω.

«Σπαθιά,» μου λέει.

Κοιτάζω τη Σαμάνθα. «Θα το ελέγξεις για μόλυνση;»

«Αφού κάνετε πρώτα όλα τα απαραίτητα.»

Η Μαρλιέσσα βγάζει τα επάνω ρούχα της και πλένουμε το τραύμα με αντισηπτικό. Ύστερα, το δένουμε με επίδεσμο και η Σαμάνθα υψώνει το χέρι της κοντά του μουρμουρίζοντας κάποιο ξόρκι. «Εντάξει είναι,» λέει τελικά. Εν τω μεταξύ, η Καλλιστώ έχει εξηγήσει, επί τροχάδην, στη Μαρλιέσσα τι συνέβη. Εκείνη μοιάζει ακόμα απορημένη μ'όλα αυτά, αλλά όχι πια μπερδεμένη. Ξέρει γιατί ο χρόνος πέρασε έτσι απότομα για το μυαλό της.

«Πρέπει να φύγουμε τώρα,» λέει η Θεώνη. «Ο Αδιάσειστος δεν είναι μακριά· πηγαίνω να τον φέρω. Να με περιμένετε στο μπαλκόνι. Μπορεί να μας σηκώσει και τις τρεις για να πετάξουμε ώς τη Λα'αρτάλερ'μπεθ.»

«Μισό λεπτό!» παρεμβαίνει η Σαμάνθα. «Μας υποσχεθήκατε ότι θα ελευθερώσετε τον Ύαν!»

«Θα τον ελευθερώσουμε,» αποκρίνεται η Θεώνη. «Τι να τον κάνουμε να τον κρατήσουμε; Ελάτε στις όχθες του ποταμού και θα τον βρείτε.»

«Δε θα μας πάρετε μαζί σας;» ρωτάω.

«Μπορείτε να έρθετε και μόνοι σας.»

Η Θεώνη βαδίζει ώς την εξώπορτα του διαμερίσματος. «Στο μπαλκόνι,» λέει στις άλλες δύο Πριγκίπισσες, και μετά φεύγει.

Η Καλλιστώ ανοίγει τη μπαλκονόπορτα και βγαίνουν.

Η Σαμάνθα μού λέει: «Πάμε να νοικιάσουμε δύο άλογα,» ενώ είμαστε στο εσωτερικό του διαμερίσματος.

«Περίμενε να φύγουν πρώτα.»

Ο γρύπας σύντομα έρχεται στο μπαλκόνι του διαμερίσματος, με τη Θεώνη στη ράχη του. Η Καλλιστώ και η Μαρλιέσσα σκαρφαλώνουν στη σέλα, πίσω από τη γρυποκαβαλάρισσα, ενώ τις κοιτάζουμε από τη μπαλκονόπορτα.

Η Καλλιστώ υψώνει το χέρι της προς τη μεριά μου, σε αποχαιρετισμό.

«Στο καλό,» λέω. «Να προσέχετε.»

Ο Αδιάσειστος χτυπά τις μεγάλες φτερούγες του και παίρνει τα νυχάτα πόδια του από την άκρη του μπαλκονιού. Πετά ανάμεσα από τις

πολυκατοικίες και, μετά, πάνω απ’αυτές. Εξαφανίζεται μέσα στον νυχτερινό ουρανό.

«‘Στο καλό’;» Η Σαμάνθα με κοιτάζει λιγάκι θυμωμένα. «‘Να προσέχετε’; Γίνανε φίλες μας τώρα;»

Ανασηκώνω τους ώμους. «Προσωπικά, τι νάχω εναντίον τους;» Μπαίνω πάλι στο εσωτερικό του διαμερίσματος.

Η Σαμάνθα με ακολουθεί, κλείνοντας τη μπαλκονόπορτα πίσω της. «Φυσικά,» λέει καυστικά. «Τι νάχεις εναντίον τους, όταν πηδιέσαι μαζί τους!» Το έχει καταλάβει· υπήρχε ποτέ καμία αμφιβολία;

«Μη γίνεσαι χυδαία… »

«Χυδαία;» Με ατενίζει οργισμένα. «Νομίζεις ότι δεν ξέρω τι συνέβη μέσα στο μπάνιο, το μεσημέρι;»

«Δεν είμαστε πραγματικά παντρεμένοι,» της θυμίζω.

«Είχαμε κάνει, όμως, μια συμφωνία,» μου θυμίζει.

«Κρατούσε πιστόλι. Πώς να της έλεγα όχι;» Παίρνω μια αθώα έκφραση.

Η Σαμάνθα υψώνει το δικό της πιστόλι, σημαδεύοντάς με. «Κι εγώ κρατάω πιστόλι. Και μη μου κάνεις αυτές τις γκριμάτσες!»

«Θα με πυροβολήσεις, λοιπόν, ή θα πάμε να νοικιάσουμε άλογα;»

ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ

Η Μαρλιέσσα, η Θεώνη, και η Καλλιστώ μπαίνουν στη σπηλιά όπου το νερό φτάνει ώς τον αστράγαλο και εκπέμπει μια γαλανή ακτινοβολία που φωτίζει τον χώρο.

Μια γυναικεία μορφή αποτελούμενη από μυριάδες μικροσκοπικά άστρα τις περιμένει, στεκόμενη αντίκρυ τους.

Μαρλιέσσα, λέει η Λα'αρτάλερ'μπεθ, *είσαι καλά;*

«Ναι,» αποκρίνεται εκείνη. «Και σ'ευχαριστώ για ό,τι έκανες. Γι'ακόμα μια φορά, με έσωσες από μεγάλο κίνδυνο.»

Δεν μπορούσα να σε εγκαταλείψω Και δεν ήταν τόσο σπουδαίο αυτό που έκανα Ήταν κάτι μέσα στις περιορισμένες δυνατότητές μου μόνο

Η Θεώνη γελά, και το γέλιο της αντηχεί μακρόσυρτο, αλλοιωμένο, μέσα στην ενδοδιάσταση. «Υπάρχουν πολλοί που δεν θα αποκαλούσαν τις δυνατότητές σου 'περιορισμένες', Λα'αρτάλερ'μπεθ.»

Κι όμως είναι Θεώνη Είναι περιορισμένες πια Αυτό το σύμπαν δεν είναι συμβατό με εμένα Αλλά τώρα πρέπει να φύγετε Πρέπει να πάτε μακριά από τη Θακέρκοβ γιατί αλλιώς θα σας κυνηγήσουν Σας ζήτησα όμως να έρθετε εδώ μια τελευταία φορά για να σας κάνω ένα δώρο που θα σας φανεί χρήσιμο Με αυτό μου το δώρο οι άνθρωποι που σας καταδιώκουν δεν θα μπορέσουν ποτέ να σας βρουν Σταθείτε μπροστά μου

Οι τρεις γυναίκες υπακούουν. Στέκονται μπροστά στην οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο, η μία δίπλα στην άλλη.

«Τι δώρο είναι αυτό, Λα'αρτάλερ'μπεθ;» ρωτά η Μαρλιέσσα.

Δώρο μορφής

Βαριά ομίχλη σηκώνεται από το νερό της σπηλιάς. Ομίχλη που είναι στέρεα σαν πέτρα. Οι τρεις γυναίκες νιώθουν παγιδευμένες στο εσωτερικό κάποιας πανίσχυρης ύλης, ενώ παντού γύρω τους άστρα περιστρέφονται. Η καθεμία βλέπει τον εαυτό της να απομακρύνεται, σα να τον κοιτάζει μέσα σε καθρέφτη. Η Μαρλιέσσα βλέπει τη Μαρλιέσσα να φεύγει· η Θεώνη βλέπει τη Θεώνη να φεύγει· η Καλλιστώ βλέπει

την Καλλιστώ να φεύγει. Και μια άλλη γυναικεία μορφή έρχεται προς το μέρος τους, μια μορφή που φωσφορίζει και λαμπυρίζει, μια φωτεινή σκιά μέσα από το κενό με τα μυριάδες άστρα…

Ύστερα, οι τρεις τους είναι ξανά στη σπηλιά. Αλλά η εμφάνισή τους έχει αλλάξει. Το χρώμα του δέρματός τους είναι διαφορετικό, το ίδιο και το χρώμα των μαλλιών και των ματιών τους. Μονάχα το γενικό σουλούπι του σώματός τους είναι ίδιο. Κοιτάζουν η μια την άλλη, παραξενεμένες, σαστισμένες. Κοιτάζουν τον εαυτό τους.

«*Λα'αρτάλερ'μπεθ!*» λέει η Καλλιστώ, ταραγμένη. «Δεν… Δεν το θέλω αυτό! Θέλω να είμαι εγώ*!* Τι μας έκανες;»

Την Καλλιστώ Μερκάθη μπορεί κάποτε να τη βρει η Σιδηρά Δυναστεία είτε είναι στη Θακέρκοβ είτε όχι Εσένα η Σιδηρά Δυναστεία δεν μπορεί να σε βρει Ούτε εσένα νέα-Μαρλιέσσα Ούτε εσένα νέα-Θεώνη Είστε ελεύθερες να πάτε όπου επιθυμείτε στη διάστασή σας Αλλά μην επιστρέψετε στη Θακέρκοβ εκτός αν σκοπεύετε να ζήσετε εκεί σαν οι προηγούμενες ζωές σας να μην υπήρχαν

«Θα είναι δύσκολο αυτό,» λέει η Θεώνη. «Καλύτερα να φύγουμε.»

Η απόφαση είναι δική σας

«Κι αν θέλουμε να μας ξαναδώσεις την παλιά μας μορφή;» λέει απότομα η Καλλιστώ, που δεν φαίνεται να της αρέσει που η οντότητα από τον Ενιαίο Κόσμο τις μεταμόρφωσε έτσι.

Μπορώ να σας τη δώσω Αλλά είστε σίγουρες πως αυτό επιθυμείτε;

Η ΕΙΣΟΔΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ

Ο Ύαν μάς βλέπει μες στη νύχτα προτού τον δούμε εμείς.

«Σαμάνθα!» λέει ξεπροβάλλοντας από τη βλάστηση στις όχθες του ποταμού. Είναι ντυμένος όπως όταν επιτεθήκαμε στο αρχηγείο των Ακανόνιστων. «Τι έγινε; Μου το είπε ότι θα σας συναντήσω κάπου εδώ.»

Η Σαμάνθα δεν κατεβαίνει από το άλογό της. «Ποιος σ'το είπε;»

«Αυτή η παράξενη δαιμόνισσα. Με ελευθέρωσε, δημιούργησε ένα άνοιγμα στον τοίχο της σπηλιάς, και μου ζήτησε να βγω. 'Η Σαμάνθα και ο Ζορδάμης σε περιμένουν στις όχθες του ποταμού,' είπε. Και, όντως, εδώ είστε. Τι έγινε; Κάνατε κάποια συμφωνία μαζί τους;»

«Δεν ήταν συμφωνία ακριβώς,» αποκρίνεται η Σαμάνθα, και του εξηγεί τι συνέβη – πώς η Λα'αρτάλερ'μπεθ μάς «ρύθμισε» και πώς πήγαμε να ελευθερώσουμε τη Μαρλιέσσα.

«Κι ακόμα δεν μπορείτε να μιλήσετε γι'αυτές σε τρίτους; Ούτε σ'εμένα μπορείτε να πείτε τι είναι;»

Αλληλοκοιταζόμαστε, εγώ και η Σαμάνθα, καθώς είμαστε καθισμένοι στα άλογά μας. «Καλύτερα όχι,» της λέω. Ο Ύαν δεν ξέρει για την Πριγκίπισσα της Οργής, και ίσως η «ρύθμιση» της Λα'αρτάλερ'μπεθ να μας καταστρέψει αν του μιλήσουμε.

Η Σαμάνθα κλείνει τα μάτια της, μάλλον για να δει αν ακόμα υπάρχει εκείνο το σημάδι. Τα ανοίγει ξανά. «Ναι· καλύτερα όχι. Αργότερα.»

«Με ρωτούσαν διάφορα πράγματα για τη Σιδηρά Δυναστεία,» λέει ο Ύαν, «και για εσάς. Γιατί τους ενδιέφεραν όλα αυτά;»

«Δε μπορούμε να σου πούμε τώρα. Θα πρέπει να περιμένεις,» αποκρίνομαι.

«Ανέβα,» του λέει η Σαμάνθα, κι εκείνος ανεβαίνει πίσω της επάνω στο άλογο.

«Ώς πότε θα κρατήσει αυτό που σας έχουν κάνει;» ρωτάει.

«Υποθέτω, αύριο πρέπει να διαλυθεί,» λέει η Σαμάνθα καθώς τροχάζουμε προς τη Θακέρκοβ.

Και όντως, αύριο το απόγευμα η επίδραση της *Λα'αρτάλερ'μπεθ* διαλύεται. Όταν κλείνουμε τα μάτια μας δεν βλέπουμε πια εκείνο το σημάδι που θυμίζει ξίφος.

Ο Ύαν είναι ακόμα μαζί μας στο διαμέρισμα – τον φιλοξενούμε για την ώρα – έτσι του εξηγούμε τι έχει συμβεί, κι εκείνος δείχνει απορημένος.

«Η Πριγκίπισσα της Οργής, δηλαδή, δεν ήταν μία γυναίκα αλλά τρεις;» Κουνά το κεφάλι του, μορφάζοντας. «Δε νομίζω ότι κανένας το περίμενε αυτό.»

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης μάς κάλεσε το πρωί, πριν από αρκετές ώρες, ρωτώντας τη Σαμάνθα τι συνέβη, ποια ήταν αυτή η γυναίκα που ο Νικόμαχος'σαρ ελευθέρωσε μέσα από το αρχηγείο των Ακανόνιστων. Και ποια σχέση μπορεί να είχαν όλα τούτα με την αναζήτηση για την Πριγκίπισσα της Οργής; Η Σαμάνθα αποκρίθηκε ότι δεν μπορούσε ακόμα να του εξηγήσει, αλλά σύντομα θα μπορούσε. Ο Νυχταστέρης ακούστηκε να θυμώνει. «*Ελπίζω να μη με κοροϊδεύεις, Σαμάνθα! Δε μ'αρέσει καθόλου να με κοροϊδεύουν. Πλήρωσα πολλά λεφτά σ'αυτούς τους μισθοφόρους και στον μάγο. Η επιχείρησή σας ήταν εξαιρετικά επικίνδυνη.*»

«Το ξέρω, κύριε Νυχταστέρη, και με συγχωρείτε που δεν σας εξηγώ αμέσως. Αλλά, πραγματικά, *δεν μπορώ*. Θα σας μιλήσω ξανά σε μερικές ώρες, ευελπιστώ.»

Και τώρα, που η επίδραση της *Λα'αρτάλερ'μπεθ* έχει διαλυθεί, η Σαμάνθα λέει: «Πρέπει να επικοινωνήσω με τον Νυχταστέρη.»

Ανοίγει τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της έτσι ώστε να ακούμε και οι τρεις, και τον καλεί. Του εξηγεί όλα όσα συνέβησαν με κάθε λεπτομέρεια, κι εκείνος στο τέλος λέει: «*Τις αφήσατε, λοιπόν, να φύγουν; Χωρίς να κάνετε ούτε μια προσπάθεια να τις σταματήσετε;*» Δεν ακούγεται καθόλου ευχαριστημένος.

«Δεν υπήρχε τίποτα που μπορούσαμε να κάνουμε, κύριε Νυχταστέρη,» δικαιολογείται η Σαμάνθα. «Η ‘ρύθμιση’ της Λα’αρτάλερ’μπεθ θα μας σκότωνε αμέσως.»

«*Πού ακριβώς μένει αυτή η δαιμόνισσα, Σαμάνθα; Μπορείς να με οδηγήσεις εκεί;*»

«Μπορώ, αλλά αμφιβάλλω αν θα τη βρείτε, κύριε Νυχταστέρη. Η ίδια μόνο έχει τη δυνατότητα να δίνει πρόσβαση στην ενδοδ–»

«*Θα φέρω μάγους μαζί μου!*» λέει ο Κύριλλος. «*Θα τη βρω! Και αυτή και τις τρεις φόνισσες!*»

«Δε θα πρότεινα να–»

«*Θα ξαναμιλήσουμε, Σαμάνθα. Σύντομα.*» Ο Νυχταστέρης τερματίζει την επικοινωνία.

Η Σαμάνθα αναστενάζει.

«Δε νομίζω ότι μπορείς να του αλλάξεις γνώμη,» λέω.

Μετά από τρεις ώρες, ο Κύριλλος Νυχταστέρης μάς καλεί ξανά και λέει να μπούμε στο όχημα που θα έρθει κάτω από την πολυκατοικία μας. Κατεβαίνουμε και, μέσα σε πέντε λεπτά, ένα μεγάλο τετράκυκλο όχημα σταματά μπροστά μας. Στο εσωτερικό του είναι ο ίδιος Κύριλλος Νυχταστέρης και κάποιοι μισθοφόροι.

«Θα μας οδηγήσεις στη σπηλιά της δαιμόνισσας,» λέει στη Σαμάνθα.

«Θα προσπαθήσω. Αλλά σας εξήγησα πώς είναι αυτή η περίπτωση... »

Το όχημά μας ξεκινά και, καθώς βγαίνουμε από τη Μικρόπολη, άλλα τρία το ακολουθούν, αναμφίβολα όλα γεμάτα με ανθρώπους του Νυχταστέρη. Περνάμε από τις Ακροκατοικίες, με τους προβολείς μας να σκίζουν τη νύχτα, και βγαίνουμε από τη Θακέρκοβ. Κινούμαστε κοντά στις όχθες του ποταμού Κάλμωθ, κοιτάζοντας έξω από τα παράθυρα.

«Περιμένω να μου πεις, Σαμάνθα,» λέει ο Νυχταστέρης.

Και η Σαμάνθα δεν αργεί να δείξει. «Εκεί. Εκεί νομίζω πως ήταν.» Και με κοιτάζει ερωτηματικά.

Γνέφω. «Ναι, μάλλον.»

«Από εκεί βγήκα κι εγώ,» συμφωνεί ο Ύαν. «Αλλά μετά η είσοδος εξαφανίστηκε πίσω μου σαν ποτέ να μην υπήρχε.»

«Θα την εμφανίσουμε ξανά,» λέει αποφασιστικά ο Νυχταστέρης. Και κατόπιν διαταγής του τα οχήματα σταματούν κοντά στον ποταμό. Πόρτες ανοίγουν και οπλισμένοι μισθοφόροι βγαίνουν. Τελευταίος βγαίνει ο Κύριλλος και, μετά, εμείς.

Ο Νυχταστέρης κάνει νόημα σε δύο άντρες και μια γυναίκα, οι οποίοι πλησιάζουν. Ο ένας είναι ο Νικόμαχος'σαρ, παρατηρώ.

«Θα σας οδηγήσουμε τώρα στο μέρος που πρέπει να ερευνήσετε. Η δουλειά πιθανώς να είναι δύσκολη.»

«Είμαστε έτοιμοι, κύριε Νυχταστέρη,» αποκρίνεται ο Νικόμαχος. «Αν υπάρχει κάτι να εντοπίσουμε, θα το εντοπίσουμε.»

Κατεβαίνουμε τη ράχη που οδηγεί πλάι στα νερά του ποταμού και κοντά στην είσοδο της ενδοδιάστασης της Λα'αρτάλερ'μπεθ… μόνο που τώρα δεν φαίνεται καμία είσοδος, κανένα άνοιγμα.

«Εδώ έπρεπε να είναι,» λέει ο Ύαν, φωτίζοντας μ'έναν δυνατό φακό. «Εδώ.»

Ο Νυχταστέρης κάνει νόημα στους μισθοφόρους του. «Για ρίξτε εσείς μια ματιά πρώτα, μήπως είναι καμια καλυμμένη πόρτα εκεί.»

Οι μισθοφόροι κοιτάζουν από κοντά, ψηλαφούν, αλλά δεν βρίσκουν τίποτα. «Δεν υπάρχει πόρτα, κύριε Νυχταστέρη. Αποκλείεται να υπάρχει. Εκτός αν μαγεία την κρύβει.»

Ο Κύριλλος κάνει νόημα στον Νικόμαχο'σαρ και τους άλλους δύο μάγους, οι οποίοι αρχίζουν να υποτονθορύζουν λόγια στην απόκρυφη γλώσσα της μαγείας και να διαγράφουν παράξενα σύμβολα με τα δάχτυλά τους. Οι υπόλοιποι περιμένουμε, ακούγοντας τον παφλασμό του ποταμού και το σφύριγμα του ψυχρού νυχτερινού ανέμου, μυρίζοντας τις οσμές του νερού, του βρεγμένου χώματος, των χόρτων, και των λουλουδιών. Απόμακρα, ένα δυνατό κρώξιμο αντηχεί. Το κρώξιμο γρύπα. Κι αναρωτιέμαι αν είναι ο Αδιάσειστος. *Καλό ταξίδι*, σκέφτομαι, *αν είστε όντως εσείς. Φύγετε από εδώ όσο πιο γρήγορα μπορείτε.* Ο Νυχταστέρης και τα τσιράκια του είναι καθάρματα, και ο γιος του, απ'ό,τι κατάλαβα, δεν ήταν καλύτερος. Οι Πριγκίπισσες ίσως να είναι περίεργες, αλλά δεν είναι σαν αυτούς. Κι επιπλέον, χαίρομαι που βλέπω κάποιους να καταφέρνουν να νικήσουν τις δυνάμεις της

Σιδηράς Δυναστείας. Μέχρι στιγμής μού φαινόταν πανίσχυρη. Ίσως, τελικά, να μπορεί να νικηθεί.

Οι μάγοι ασχολούνται ώρα με την είσοδο που δεν υπάρχει. Μουρμουρίζουν και κοιτάζουν εκεί όπου κανείς από εμάς δεν μπορεί να κοιτάξει· τα μάτια τους γυαλίζουν παράξενα μες στη νύχτα. Μοιάζουν εξώκοσμοι, τρομαχτικοί. Αναρωτιέμαι αν είναι όλοι τους του τάγματος των Ερευνητών. Λογικά, πρέπει να είναι. Αυτοί είναι που καταπιάνονται με τέτοια θέματα, σωστά; Ίσως ετούτη η είσοδος της ενδοδιάστασης να μην είναι και τόσο διαφορετική από τη διαστασιακή αναδίπλωση που είχε προκαλέσει το πιστόλι της Σαμάνθας...

Κανένα μισάωρο υπολογίζω πως έχει περάσει όταν οι δύο μάγοι και η μάγισσα τινάζονται πίσω σαν ξαφνικά τα σώματα ή τα μυαλά τους να μη μπορούν να αντέξουν άλλο. Και ο Νικόμαχος'σαρ πέφτει στη γη, σπαρταρώντας σαν ψάρι έξω απ'το νερό και ουρλιάζοντας.

«Τι έχει;» ρωτά ο Νυχταστέρης. «Τι τον έπιασε;»

«Κύριε Νυχταστέρη,» λέει η μάγισσα ασθμαίνοντας, «δεν μπορεί να γίνει...» Μόλις που ακούγεται πίσω από τα ουρλιαχτά του Νικόμαχου. «Είναι... είναι πέρα από... το μυαλό μας... Ακόμα κι οι τρεις, δεν μπορούμε...»

«Μονάχα τις άκρες του εντοπίσαμε,» προσθέτει ο άλλος μάγος.

«Κι αυτός;» Ο Κύριλλος δείχνει τον Νικόμαχο, που ακόμα ουρλιάζει και σπαρταρά. «Τι τον έπιασε αυτόν; Βοηθήστε τον, πανάθεμά σας!»

Ο μάγος και η μάγισσα κοιτάζουν τον Νικόμαχο'σαρ αμήχανα, αλλά οι μισθοφόροι προσπαθούν να τον σηκώσουν. Εκείνος δεν φαίνεται να καταλαβαίνει τι γίνεται· παλεύει και φωνάζει. Αμφιβάλλω αν ξέρει πού βρίσκεται. Η Λα'αρτάλερ'μπεθ το προκάλεσε αυτό; Επίτηδες; Ή είναι κάποια παρενέργεια;

Ο άλλος μάγος λέει στον Κύριλλο: «Ο Νικόμαχος πρέπει να προσπάθησε να διεισδύσει περισσότερο απ'ό,τι ήταν ασφαλές, κύριε Νυχταστέρη.»

«Και τι θα γίνει τώρα; Δε μπορεί να συνέλθει;»

Ο Νικόμαχος'σαρ ουρλιάζει καθώς οι μισθοφόροι τον κρατάνε ακινητοποιημένο. Μία απ' αυτούς ανοίγει ένα μπουκάλι με νερό και λούζει το κεφάλι του, αλλά αυτό δεν τον βοηθά. Ίσως ούτε καν να καταλαβαίνει το υγρό που κυλά επάνω του. Τα μάτια του είναι αφύσικα

διασταλμένα και η όψη του φανερώνει πως ατενίζει κάτι φριχτό, κάτι που καταστρέφει – ή ίσως να έχει ήδη καταστρέψει – το μυαλό του.

«Αναισθητοποιήστε τον!» προστάζει ο Νυχταστέρης. «Τι κάθεστε; Αναισθητοποιήστε τον!»

Ένας μισθοφόρος σημαδεύει τον Νικόμαχο’σαρ μ’ένα πιστόλι και πατά τη σκανδάλη. Μια ενεργειακή ριπή χτυπά τον μάγο, κι εκείνος παύει να ουρλιάζει και να παλεύει.

Ο Κύριλλος αναστενάζει και ρωτά τους άλλους δύο: «Δε μπορείτε να το ανοίξετε;»

«Κύριε Νυχταστέρη,» αποκρίνεται η μάγισσα, «δε νομίζω ότι γίνεται.»

«Αν το χτυπήσουμε με όπλα; Με ενεργειακό κανόνι, για παράδειγμα; Αυτό δεν θα το ανοίξει;»

«Η είσοδος της ενδοδιάστασης δεν βρίσκεται εκεί όπου ένα ενεργειακό κανόνι μπορεί να τη χτυπήσει και να την ανοίξει, κύριε Νυχταστέρη. Ουσιαστικά, δεν υπάρχει για εμάς.»

«Εκεί μέσα» – ο Κύριλλος δείχνει τις πέτρες, οργισμένος – «ίσως να είναι οι φόνισσες του γιο μου! Περιμένετε να τις αφήσω και να σηκωθώ να φύγω;»

Οι μάγοι μένουν σιωπηλοί, αλλά μετά η μάγισσα λέει: «Δεν μπορούμε εμείς να κάνουμε κάτι, κύριε Νυχταστέρη.»

Ο Κύριλλος τούς στρέφει την πλάτη κι αρχίζει ν’ανεβαίνει τη ράχη, ν’απομακρύνεται από τον ποταμό. Οι μισθοφόροι του τον ακολουθούν, κι εμείς το ίδιο. Τον Νικόμαχο’σαρ τον κουβαλάνε στα χέρια. Αναρωτιέμαι αν ποτέ θα συνέλθει ή αν για πάντα θα μείνει σ’αυτή την κατάσταση.

Κοιτάζω τη Σαμάνθα και τη ρωτάω.

«Δεν ξέρω,» μου λέει.

«Βιοσκόπος δεν είσαι;»

«Θα μπορούσα να ελέγξω το σώμα του, για να δω αν υπάρχει κάποια *βιολογική* ζημιά. Αν όμως η ζημιά είναι στην ψυχή του, μάλλον δεν θα μπορώ να διακρίνω τίποτα.»

ΑΙΤΙΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ο Κύριλλος Νυχταστέρης δεν χρειάζεται άλλο τις υπηρεσίες μας. Δεν έχουμε τίποτα περισσότερο να του προσφέρουμε τώρα. Η Πριγκίπισσα της Οργής έχει εξαφανιστεί, όπως πάντα εξαφανιζόταν. Μόνο που ετούτη τη φορά όλοι ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να επανεμφανιστεί στη Θακέρκοβ. Σύμφωνα με ό,τι μας είπαν οι τρεις τους, θα φύγουν από εδώ. Πού θα πάνε, είναι ένα μυστήριο. Κι αν θα κάνουν πάλι τα ίδια, είναι ακόμα ένα μυστήριο. Η Σιδηρά Δυναστεία, πάντως, είμαι βέβαιος πως θα έχει παντού το νου της γι'αυτές. Τα ονόματα που θα χρησιμοποιήσουν σίγουρα θα είναι διαφορετικά, αλλά τις όψεις τους δεν μπορούν εύκολα να τις αλλάξουν, και τα μάτια της Δυναστείας είναι πολλά σ'ολόκληρη τη Σεργήλη. Στο τέλος, το θεωρώ πολύ πιθανό ότι θα τις βρουν, εκτός αν αποφασίσουν να μείνουν κρυμμένες σε κάποια απομονωμένη, άγρια περιοχή των Φέρνιλγκαν.

Το μέλλον θα δείξει. Ίσως κάποτε να μάθω τι έγινε τελικά· ή ίσως ποτέ να μη μάθω τίποτα. Όπως και ο περισσότερος κόσμος στη Θακέρκοβ δεν θα μάθει τίποτα. Θα μάθει, για την ακρίβεια, πολύ λιγότερα από εμένα. Το Άστρο, ο τηλεοπτικός σταθμός της πόλης, μετέδωσε ότι η Απρόσωπη πιθανώς να ήταν μπλεγμένη στην επίθεση στο αρχηγείο των Ακανόνιστων· οι εφημερίδες το ίδιο έγραψαν. Κι αυτά είναι τα τελευταία νέα που, λογικά, θα ακουστούν για την Πριγκίπισσα της Οργής. Μετά, θα εξαφανιστεί. Χωρίς κανένας να γνωρίζει τον λόγο της εξαφάνισής της. Σίγουρα, πολλές υποθέσεις θα γίνουν, αλλά αποκλείεται καμία να είναι η σωστή. Το θεωρώ αμφίβολο, μάλιστα, να πλησιάσουν καν την αλήθεια.

«Τι κάνουμε τώρα, λοιπόν;» ρωτάω τη Σαμάνθα, την επόμενη ημέρα ύστερα από την αναζήτηση του Κύριλλου Νυχταστέρη για την ενδοδιάσταση της Λα'αρτάλερ'μπεθ.

«Δε θα μείνουμε εδώ,» αποκρίνεται εκείνη, ενώ παίρνουμε το πρωινό μας στο καθιστικό. «Αλλά πρέπει πρώτα να μιλήσω με κάποιους ανθρώπους.»

«Ποιους;»

«Δε χρειάζεται να ξέρεις, μάλλον.»

«Γιατί δεν μπορούμε να καθίσουμε εδώ μερικές μέρες ακόμα, παριστάνοντας το νιόπαντρο ζευγάρι;»

«Τι νόημα έχει, πια;»

«Είσαι ακόμα θυμωμένη μαζί μου, ε;»

«Μη λες ανοησίες.»

Μου λέει ψέματα, είμαι σίγουρος. Εξακολουθεί να είναι τσατισμένη γι'αυτό που συνέβη με την Καλλιστώ. Επειδή δεν τήρησα τη συμφωνία μας.

Αφού τελειώνουμε το πρωινό μας, μου λέει ότι θα φύγει για λίγο.

«Πού θα πας;»

«Δε σου είπα; Θα μιλήσω με κάποιους ανθρώπους.»

«Να μην έρθω κι εγώ μαζί;»

«Όχι.»

Την κοιτάζω με παραπονεμένο ύφος.

Με αγνοεί.

Είναι κακό, λοιπόν, όταν σε ξέρουν ως ο *Ζορδάμης με τα Πολλά Πρόσωπα*. Κανένας δεν σε πιστεύει, ακόμα κι όταν είσαι ειλικρινής.

Αυτή η γαμημένη η Σιδηρά Δυναστεία με κάνει ολοένα και χειρότερο άνθρωπο, είμαι σίγουρος.

Η Σαμάνθα κλείνεται στο υπνοδωμάτιο και, ύστερα από λίγο, βγαίνει ντυμένη και ποδεμένη: γκρίζα καπαρντίνα, μαύρη μάλλινη μπλούζα, σκούρο καφετί παντελόνι, ψηλές μαύρες μπότες. Τα μαλλιά της είναι δεμένα αλογοουρά πίσω από το κεφάλι της.

«Μη με κοιτάζεις έτσι,» μου λέει.

«Πώς σε κοιτάζω;»

«Δε θ'αργήσω,» με πληροφορεί, χωρίς να μου δώσει απάντηση. Και φεύγει απ'το διαμέρισμά μας.

Ανοίγω τον τηλεοπτικό δέκτη και, καθισμένος στον καναπέ μας, παρακολουθώ αυτά που δείχνει το *Άστρο*.

Χασμουριέμαι.

Χασμουριέμαι ξανά, ύστερα από κάποια ώρα.

Η Σαμάνθα επιστρέφει κατά το μεσημέρι. Βγάζει τις μπότες της και κάθεται δίπλα μου στον καναπέ. «Θεοί…» αναστενάζει. «Το πόδι μου ακόμα πονάει όταν βαδίζω.»

«Φυσικό δεν είναι; Πριν από δυο μέρες τραυματίστηκες.»

«Ναι,» λέει, τρίβοντας ελαφρά το τραύμα της πάνω από το παντελόνι.

Πιάνω το τηλεχειριστήριο και κλείνω τον τηλεοπτικό δέκτη. «Τι σου είπαν, λοιπόν, τα μεγάλα αφεντικά;»

«Δεν ξέρω κανένα μεγάλο αφεντικό.»

«Και ο Κύριλλος Νυχταστέρης τι είναι;»

«Δεν μίλησα με τον Νυχταστέρη,» λέει η Σαμάνθα.

«Τέλος πάντων. Με ποιον μίλησες; Τι σου είπε;»

«Δεν χρειάζεται να ξέρεις με ποιον μίλησα. Ούτε τι μου είπε.»

«Αυτό,» της λέω, «πλησιάζει να είναι αιτία διαζυγίου.»

«Διέλυσες τον γάμο μας όταν πηδήχτηκες μ’αυτή την ανώμαλη.»

«Το παρατραβάς ξανά!» γελάω.

Και η Σαμάνθα γελάει. «Όπως και νάχει,» μου λέει. «Πρέπει να χωρίσουμε. Δυστυχώς. Αν και είχε πλάκα ώς τώρα.»

«Πλάκα; Παίζεις με τον έρωτά μου για σένα;»

«Οι ερωτευμένοι άνθρωποι δεν πηδιούνται με ανώμαλες δημοσιογράφους στο μπάνιο, ενώ το αντικείμενο του έρωτά τους βρίσκεται στο σαλόνι, αγάπη μου.»

«Σοβαρά; Μαθαίνω κάτι καινούργιο κάθε μέρα,» αποκρίνομαι μειδιώντας.

«Βλέπεις λοιπόν γιατί σου λέω ότι είχε πλάκα; Δυστυχώς, όμως, πρέπει να χωρίσουμε τώρα. Πρέπει να αναλάβω μια δουλειά μακριά από εδώ.»

«Αυτό σού είπε ο άνθρωπος που συνάντησες;»

«Ναι.»

«Και δεν μπορώ να έρθω μαζί;»

Η Σαμάνθα κουνά το κεφάλι αρνητικά.

«Τι θα κάνω εδώ;»

Η Σαμάνθα βγάζει μια ταυτότητα από την καπαρντίνα της και μου τη δίνει. «Αυτό θα είναι το όνομά σου, για την ώρα, και θα μένεις σ'ετούτο εδώ το διαμέρισμα.»

Κοιτάζω την ταυτότητα. Πλαστή, φυσικά, αλλά μοιάζει αληθινή. Κατά τα άλλα, τίποτα το ιδιαίτερο. Φαίνεται πως δεν θα είμαι ούτε μέλος ειδικών δυνάμεων ούτε κάτι παρόμοιο· μονάχα ένας πολίτης.

«Σύντομα, υποθέτω,» μου λέει η Σαμάνθα, «θα σε ειδοποιήσουν.»

«Για να κάνω τι;»

«Θα σου πουν όταν είναι ώρα.»

Ρίχνω την ταυτότητα επάνω στο τραπεζάκι. «Υπέροχα.» Όχι πως με εκπλήσσει τίποτα από αυτά, ασφαλώς. Είναι συνηθισμένα για όσους βρίσκονται μέσα στη Σιδηρά Δυναστεία.

«Έχεις παραγγείλει τίποτα για φαγητό;»

«Όχι ακόμα. Να σου κάνω μια ερώτηση;»

«Ρώτα.»

«Το χρέος μου πότε θα το έχω ξεπληρώσει;»

«Όταν το έχεις ξεπληρώσει θα ειδοποιηθείς.»

«Και πότε θα γίνει αυτό;»

«Δεν ξέρω,» μου λέει.

«Είναι αλήθεια οι φήμες που εξαπλώνουν κάτι κακές γλώσσες, ότι τέτοια χρέη μπορεί να μην ξεπληρωθούν ποτέ;»

«Να μην ακούς τι λέει ο καθένας,» με συμβουλεύει η Σαμάνθα, «και να παραγγείλεις φαγητό για να φάμε.»

Μ'άλλα λόγια: *μη λες πράγματα που δεν πρέπει να πεις· μην κάνεις ερωτήσεις που δεν πρέπει να κάνεις.*

Σηκώνομαι από τον καναπέ και πηγαίνω στον επικοινωνιακό δίαυλο του διαμερίσματος για να παραγγείλω φαγητό.

Όταν η παραγγελία μας έρχεται, τρώμε κάνοντας ελαφριά κουβέντα. Αργότερα, το απόγευμα, αφού έχουμε κοιμηθεί, ξυπνάμε και κάνουμε έρωτα για κάμποση ώρα. Η Σαμάνθα δεν μοιάζει πια θυμωμένη μαζί μου, ή αν είναι δεν το δείχνει. Δεν μπορώ, πάντως, παρά να αναρωτιέμαι ποιο είναι το νόημα αυτής της τελευταίας φοράς. Σίγουρα, τώρα δεν μπορεί να συμβαίνει επειδή η Σαμάνθα θέλει να με κρατά καλύτερα υπό τον έλεγχό της, αφού σύντομα θα χωρίσουμε. Επομέ-

νως, αληθεύει όντως η υποψία μου ότι με γουστάρει; Ή, μήπως, το φαντάζομαι;

Το βράδυ, πηγαίνουμε να φάμε σ'ένα εστιατόριο στον Γαιοδόμο, καλοντυμένοι και αρωματισμένοι κι οι δύο, σαν αρλεκίνοι της καλής κοινωνίας. Η Σαμάνθα έχει πάλι το μαύρο όχημά της με τα φιμέ τζάμια, το οποίο με αφήνει να οδηγήσω εγώ – πράγμα που απολαμβάνω, αν και θα προτιμούσα να τρέχω με την τετραπλάσια ταχύτητα σ'έναν ανοιχτό δρόμο, νιώθοντας κάθε δευτερόλεπτο να περνά ξυστά από το κεφάλι μου σαν κοφτερή λεπίδα ξίφους.

Τη ρωτάω πώς αδρανοποίησε τους αισθητήρες που χτυπάνε με ενέργεια όποιον αγγίξει το όχημα, και μου απαντά ότι ένας Τεχνομαθής μάγος το έκανε για εκείνη. Δεν του ήταν και πολύ δύσκολο.

«Ο ίδιος που μας άνοιξε την κλειδαριά της Καλλιστώς;»

«Ο ίδιος,» επιβεβαιώνει η Σαμάνθα.

Δειπνούμε στο εστιατόριο που ονομάζεται *Κόσμημα της Σεργήλης*, στη γωνία Ελεγείας και Αυγερινού. Είναι πολυτελές και μεγάλο, γεμάτο κόσμο που καταφανώς κολυμπά στους ήλιους. Ρωτάω τη Σαμάνθα γιατί ο ιδιοκτήτης του αποφάσισε να το πει *Κόσμημα της Σεργήλης*· το ίδιο όνομα δίνουν και στην Άντχορκ πολλοί. Είναι ο ιδιοκτήτης από την Άντχορκ; Η Σαμάνθα αποκρίνεται ότι παλιά, προτού έρθουν οι Παντοκρατορικοί, το εστιατόριο ονομαζόταν *Κόσμημα της Αρτάλης*· μετά, όμως, με τους διωγμούς των ιερειών της Αρτάλης από τους πράκτορες της Παντοκράτειρας, η ονομασία έπρεπε ν'αλλάξει, οπότε έγινε *Κόσμημα της Σεργήλης*· και τώρα πια έχει μείνει έτσι, παρότι οι Παντοκρατορικοί δεν είναι εδώ.

«Δε συμφέρει ν'αλλάζεις κάθε τρεις και λίγο την επωνυμία, ε;» λέω.

«Προφανώς όχι.»

Το φαγητό είναι υπέροχο, πάντως, δίχως αμφιβολία.

Επιστρέφουμε στο διαμέρισμά μας στη Μικρόπολη αργά, αλλά όχι πολύ αργά: πριν από τα μεσάνυχτα. Κοιμόμαστε στο ίδιο κρεβάτι, όμως το πρωί όταν ξυπνάω είμαι μόνος. Η Σαμάνθα έχει εξαφανιστεί σαν την Πριγκίπισσα της Οργής. Δεν έχει αφήσει το παραμικρό σημάδι πίσω της. Ούτε καν ένα αποχαιρετιστήριο σημείωμα.

Να το πάρω προσωπικά;

«Αυτό,» μονολογώ, «είναι σίγουρα αιτία για διαζύγιο.» Και πηγαίνω ν'ανοίξω τον τηλεοπτικό δέκτη, να αποβλακωθώ λίγο προτού τα μεγάλα αφεντικά μού δώσουν πάλι διαταγές για το πώς πρέπει να προχωρήσει η ζωή μου.